

Giới thiệu Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss

Có lẽ tớ sẽ cố quên đi cậu, quên đi tình bạn của chúng ta, tớ sẽ để nó sâu trong tâm hồn và coi nó là một ẩn số.

Tình bạn của chúng ta, tớ không biết diễn giải thế nào, tình cò cũng không đúng mà duyên cũng chẳng sai. Tớ chỉ biết rằng khoảng thời gian ấy, tớ đang thấy lạc lõng, chơi vơi trong cuộc sống thì cậu đã xuất hiện.

Cũng chỉ có cậu mới kiên nhẫn để ngồi nghe tớ than thở, đủ kiên nhẫn khi tớ nêu ra những triết lý vớ vẩn mà vẫn khen rằng rất hay.

Nhiều lúc ngu ngơ ngồi một mình tớ vẫn thường nghĩ về cậu, tớ lục lọi trong chuỗi dài kí ức tìm những dòng nhật kí rồi tớ lại cười một mình nhưng đâu ai biết rằng trên hai hàng mi những giọt nước mắt kim nén đang tuôn rơi tận sâu vào nơi đáy tim tớ, tớ vẫn vậy vẫn cười nói thật nhiều dù thế gian này có thay đổi đi nữa.

Cậu à! Liệu rằng sau những chuyện này, cậu có thể quay trở về bên mình không?

Ừ chắc không đâu nhỉ? chắc chỉ là tình cò tớ tìm lại được câu truyện này,,, nó chưa hoàn thành vì tớ đã lạc mất nó vào cái ngày cậu đi. Cậu nói cậu thích một cái kết đẹp và cậu sẽ cùng tớ viết hết nó. nhưng chắc bây giờ chỉ còn lại mình tớ hoàn thành nó. Ừ thì không văn phong hoa mỹ, ừ thì nó không hay nhưng cố gắng là được cậu nhỉ? Vậy... mình kết thúc để bắt đầu cậu nhé!

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Quân cở mới _ sự khởi đầu

12 giờ 30 phút, khoảng thời gian tĩnh mịch hắt ở thành phố. Hôm nay gió thu lại thổi về rồi, cái hơi se lạnh như thấm vào da thịt. Trời lát phát mưa, mưa càng ngày càng nặng hạt.

Mưa,,, lớn lắm, nó khiến mọi người cảm tưởng như có thể quán hết mọi thứ.

Hoà vào tiếng mưa là tiếng hét. tiếng súng, tiếng la khóc, van xin.

Tiếng súng cứ ngày một dày đặc xuyên thủng màn đêm.

Những bước chân dồn dập của một trò chơi đuổi bắt đẫm máu. mùi máu tanh nồng lên xộc vào mũi.

Sự truy đuổi, tiếng rên rỉ đau thương dường như dừng lại tại một góc khuất của khu nhà trọ nơi một thiên thần đang ngồi dựa vào bức tường bản thiêu lăm lem máu hoà với bùn đất.

- Vương gia, chúng ta làm gì với nó? _ một tên cầm súng còn thắm đẫm máu quay qua nói với một người đàn ông chừng 35 tuổi, người ông ăn mặc chỉnh tề bước ra từ nhóm người nhếch nhác ướt sũng còn ông khác hẳn với đám người kia tiến lại gần cô, khẽ nhắc cô lên nỡ nự cười đôn hậu nói:

- Về nhà cùng ta nha. _ ánh mắt ông nhìn cô có chút áp đặt, lạnh lùng.

Nhưng không hiểu sao điều đó khiến cô nghĩ nơi đó khiến cô an toàn. Theo bản năng cô lại gần người đàn ông đó để mặc cho ông bế cô lên xe.

những chiếc xe cứ thế rời khỏi bỏ xa đàn khùng cảnh đáng sợ kia để làn mưa cuốn đi tất cả...cô mệt quá...cô cần ngủ...đêm nay đã quá dài với cô rồi.

..........***

7 ngày kể từ khi cô tới đây, cô không cười không nói chỉ ngồi một góc mắt khẽ nhắm hờ. trên tay tay luôn cầm một con dao găm nhỏ đủ giấu trong lòng bàn tay nhỏ nhắn của cô, nó lướt qua kẽ ngón tay cô rồi lại mất hút đi đâu đó như một trò ảo thuật rẻ tiền _ đối với cô thì như vậy. Hàng ngày, bảo cô ăn thì cô ăn, cô chơi thì cô chơi nhưng mọi việc cô đều thích làm một mình. Đơn giản cô không muốn ai tới gần, trên người cô toát lên vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn đến đáng sợ, khác hẳn tối hôm đó. Hôm nay cũng vậy, cô ngồi dựa vào tường nơi tối tăm nhất, xung quanh cô rất nhiều trẻ con cùng lứa nhưng ai cũng tránh xa cô nói cô là kẻ lập dị, phần nào cũng sợ vũ khí trên tay cô.

Cả thế giới của cô là một màu xám xịt, tưởng chừng như có một nỗi buồn đến khó tả, nơi đó không ánh sáng, không tiếng cười chỉ vãn vãn một câu nói vào đêm đó " Về nhà cùng ta nha. "... cô đang đợi điều gì chẳng? ừ, phải rồi, là giọng nói này.

Cánh cửa bật mở, tiếng bước chân đó hình như rất quen, người đàn ông khoách lên mình bộ vêts đen xám khuôn mặt thoát ẩn thoát hiện sau làn khói mờ từ điều thuốc lá. người đàn ông đó lại gần cô, ngồi xuống bên cạnh giọng ông trầm xuống lạnh toát khiến bất cứ đứa trẻ nào cũng phải sợ, ngoài cô.

- Con chờ ta sao?

- chắc vậy._ Mặt cô vẫn không biểu lộ cảm xúc, khoé môi nhếch lên điệu cợt.

...

Sự yên lặng bao trùm lên cả căn phòng, ánh nắng chiều tàn yếu ớt hắt vào qua khung cửa sổ, khẽ cuốn lấy làn khói trắng không rời.

- Ta biết rồi, vậy giao dịch của chúng ta đã xong...cứ nghỉ ngơi đi mai sẽ có người tới đón con._ giọng nói ông thoáng ý cười, đặt tay lên vai cô tỏ ý tin tưởng rồi mới rời đi.

Theo tiếng bước chân ông là giọng mệt mỏi yếu ớt hoà vào tiếng va chạm của những con dao sắc nhọn đến ghê người:

- Đừng làm con... thất... vọng.

Thoáng ngạc nhiên với sự kì lạ của cô, ông chợt quay lại nhìn tấm thân nhỏ bé bị bóng tối nuốt trọn, vọng ra tiếng cười ghê rợn kia mà thầm nghĩ:" Có lẽ đối với con bé này sẽ có nhiều ngoại lệ đây. Một quân cờ mới đây thú vị."

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Trò chơi thực sự mới bắt đầu

****-----**** 10 năm sau ****-----**** Âu Diên, đếm sơ sơ cũng hơn con số chục triệu, là thành phố phồn hoa nhất Thạch Ngạn. Nếu đứng từ trên cao nhìn xuống sẽ thấy vô vàn ánh đèn toả sáng rực cả một góc trời, từng nhà cao ốc thấp thấp cao cao chen chúc nhau.

Tại chung cư cao cấp Nguyệt Hoàng thuộc tổng bộ cao ốc Lý Nguyên cách thành phố khá xa...

Có hai người đàn ông trung niên ngồi trong phòng khách. Người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi dừng chân lại bức tường kính trong suốt phóng tầm mắt xuống thành phố thấp đèn sáng trưng, khẽ mỉm cười.

- Chúng ta nuôi con bé thật không uống phí... _ Ông tươi cười cảm ly pha lê lấp nhệ dung dịch bên trong đó.

Người đàn ông đứng bên cạnh thấy vậy thì cũng vui lây:

- Con bé ngày càng có bản lĩnh, tài năng tiềm ẩn còn rất nhiều. Tôi không muốn chúng ta làm đứt sợi dây không chế nó. Đợt nhiệm vụ lần này hoàn thành, chúng ta sẽ tiến hành kế hoạch tính từ trước.

Tiếng cười tham hiểm vang khắp phòng.

- Vương chủ, Vương chủ.

Người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi khẽ chau mày:

- Có chuyện gì? chẳng phải ta đã nói không được làm phiền ta khi ta đang có khách à?!

Người bên ngoài nói giọng sợ hãi pha sự lo lắng:" Dạ thưa,...cô Từ Vỹ có gửi đồ tới ạ."

Tiếng nói trong phòng ôn hoà hẳn:

- Mang vào đây.

Người bên ngoài mở cửa với dáng vẻ sợ sệt

- Dạ... Vương chủ...Phó tổng _ người đó cung kính cúi người một góc bốn năm độ chào hỏi.

Người đàn ông ngoài bốn mươi lại gần lấy ra từ trong hộp mới gửi đến một cốc tiền dày cộp, hẩn quan sát một hồi rồi cười lớn:

- Tốt lắm! Từ Vỹ quả nhiên không khiến ta thất vọng.

****-----****

Nơi khác, tại Ytaly... 1 giờ 30 phút sáng..

Đoàng! đoàng... đoàng!

Tiếng súng vang vọng giữa không gian, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh của màn đêm, mùi thuốc súng ngày một nồng làm không khí ngột ngạt đến khó thở.

Hàng chục người mặc bộ vest màu đen thi nhau gào thét, truy sát một người con gái. Trên tay vài người cầm những khẩu súng lục những người còn lại cầm gậy họ không ngừng nã đạn về phía trước. Trời tháng tư lất phất mưa phùn, từng hạt mưa rơi phủ kín lên thân hình người con gái đó. Viên đạn với đường kính 8 - 16mm đã được cách tân bắn ra với tốc độ ánh sáng nhắm thẳng vào cô không chút lưu tình.

Tĩnh!

Một tiếng động lạ phát ra từ người cô gái. Cô không bị trúng đạn mà viên đạn như một phép ma quỷ bay về phía ngược lại nhắm thẳng vào một tên nào đó khiến hắn ngã về phía sau bất động.

Ở phía sau, bọn người kia thấy cô cầm đầu chạy về phía trước, trên tay cài vô số con dao găm nhỏ toả ánh sáng bạc nổi bật giữa màn đêm mờ ảo.

- Mẹ kiếp, nó tránh được. _ Một tên thấy người phe mình bị như vậy liền văng tục chửi thề.

Bọn chúng không ngừng đuổi theo, lần này còn xả đạn điên cuồng hơn, chỉ hận không thể bắt cô ngay lúc này. Khoé môi cô nhếch lên tạo một đường cong hoàn mỹ, cô biết mình đã tìm ra được đường sống rồi.

Nhắm mắt lại liều mình chạy đến bên bờ vực sâu hun hút tường chừng không đáy, nụ cười cô càng lớn:

- Hey! Châu Quang... đồ vô dụng.

Đám người kia thấy cô dừng lại thì cũng dừng lại theo về mặt đầy nghi hoặc, chờ đợi hành động tiếp theo của cô. Hàng chục họng súng đen ngòm chìa về phía cô dè chừng. Thấy cử chỉ của mấy người kia càng khiến cô hưng phấn, cười lớn hơn:

- Đám ăn hại mấy người mà đòi bắt được tôi sao?... Nghĩ gì vậy?. Tôi không muốn phí thời gian với mấy người. Bye.

Nói rồi cô thả mình nhảy xuống dưới. Chỉ cần không chết dù có là địa ngục cô cũng sẽ nhảy vào. Vì sao à? Vì cô là Tử Vỹ. Đám người thấy cô nhảy xuống vội vàng tiến lại gần, một tiếng va đập mạnh xuống nước khiến đám người đó dường như hoàn hồn định thần lại chuyện vừa xảy ra. Rất nhanh một người cầm đầu rút từ trong túi một chiếc điện thoại bấm một dãy số dài, đưa lên tai, về mặt đầy lo lắng.

- Alô... người nhận cuộc gọi cầm máy.

- Thừa đội trưởng...ta mất dấu con bé đó rồi.

****_*****_****

Đêm tại Âu Diên_ thành phố dường như không ngủ.

- Cái gì?... Mau nói máy cho Châu Quang_ Lão Vương vỗ tròn tờ giấy trong tay, mắt kiên nhẫn. Thấy đầu dây bên kia có động tĩnh lập tức hét lớn:

- Thằng chó, mày làm ăn kiểu gì vậy hả? Tại sao lại để nó trốn thoát?

- Ba...con.

- Bằng mọi giá tìm nó về đây...

Ông tức giận cắt đứt liên lạc cầm chiếc cốc pha lê ném thẳng về phía bức tường đối diện làm nó vỡ tan. Con tức còn chưa nguôi, khuôn mặt ngày càng thay đổi trở nên khó coi, ông vò nát giấy tờ trong tay ném về phía cửa hét lớn:

- Con nhỏ chết tiệt... mày đừng tưởng ra đi dễ dàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Ừm! Tử Vỹ thả mình xuống biển khơi mệnh mông, cô lặn xuống nơi đáy biển sâu nhất nơi không còn nhìn thấy những bộ mặt giả dối đó nữa. Khoé môi cô bất giác nở nụ cười thật tươi, thấy chưa cô tự do rồi đó...tự do thật rồi. Càng rơi xuống dưới Tử Vỹ càng cảm thấy thú vị. Từng dải san hô đủ màu sắc, từng đàn cá nhỏ tung tăng bơi xung quanh cô, có con vì thấy cô mà hoảng hốt quay đầu bơi sang hướng khác. Bức tranh này thật quá mức sinh động nó khiến cô nghĩ được chết ở một nơi đẹp như vậy thật không uổng phí. Chẳng mấy chốc cô chìm vào hôn mê, trong lúc còn lại một chút đường khí

cô chỉ thấy có một bóng người đang bơi về phía mình. Người con gái đó bơi về phía sau cô, vòng tay túm lấy thân hình của cô rồi lao lên mặt nước.- Từ Vũ em có đây không thì báo. Con gái con đưa gì mà ngủ tới tận bây giờ. Sắp tới trưa rồi đó...

Tiếng nói đó làm Từ Vũ tỉnh lại trở về với hiện thực. Cô đưa tay lên trán khẽ xoa huyệt thái dương.

- Rồi rồi, em dậy ngay đây.

Đã bảy ngày sau đêm hôm đó vậy mà cô vẫn gặp ác mộng, cái cảm giác khi cô rơi xuống đó cứ ám ảnh cô mãi. Cô đứng trước gương mặc bộ quần áo trắng nhãn hiệu Hermes, trên cổ tay quấn một chiếc khăn màu đen trắng cùng nhãn hiệu. Gương mặt lộ vẻ điềm đạm, đôi mắt như thôi miên người đối diện.

Từ Vũ rời khỏi phòng mệt mỏi dựa vào tường đưa mắt về phía phòng bếp. Nơi một cô gái với vẻ bề ngoài dịu dàng đang tất bật với công việc bếp núc. Nhận ra sự hiện diện của Từ Vũ cô nhẹ nhàng nói:

- Trưa nay em muốn ăn gì?

Từ Vũ được thể mặc cả:

- Em không cần cầu kì quá đâu... ừm, cua hấp tỏi, tôm chiên, bò sào xả, vịt om xấu... hết.

Mộc Thảo tất nụ cười, mắt khẽ nhắm lại định thần những gì Từ Vũ vừa nói.

- Vậy mau đi mua giúp chị nguyên liệu đi._ Mộc Thảo nhanh tay viết những thứ cần mua rồi đưa cho cô, tiện thể lấy trong túi áo chiếc chìa khoá xe đặt lên bàn:

- Lấy xe chị đi mua.

Nhìn hành động của Mộc Thảo cô bất giác mỉm cười lại gần cầm lấy mảnh giấy đọc lướt qua vui vẻ chuẩn bị ra ngoài, không quên quay lại hỏi Mộc Thảo:

- Chị không sợ em mang nó đi cầm à?

Mộc Thảo nhìn cô dò xét.

- Em dám?._ giọng cô pha chút đùa cợt.

- Chị ngại thơ quá đó._ Nói rồi cô cười nhạt.

Chị Mộc Thảo này hoàn toàn coi cô như em gái, không hiểu tại sao mới gặp mà Mộc Thảo đã quý cô bé này, thích cách nói chuyện. Từ lúc cứu Từ Vũ về đến giờ ban đầu thấy cô em gái này khó gần nhưng tiếp xúc lâu cũng thấy thân nhau hơn tuy cô em gái này hơi bướng bỉnh thích làm gì thì làm nhưng không phải là không nghe lời_ cơ bản chỉ mình cô nghĩ vậy. Còn Từ Vũ thì khác, cô thấy từ khi tỉnh lại đã thấy mình ở trong ngôi biệt thự gần biển, không khí rất thoải mái. Cô định rời đi nhưng nghĩ lại thấy mình không quen nơi này và lại cô không còn nơi nào để đi cả nên quyết định ở lại luôn nói đúng hơn là mặc cả đòi thuê nhà Mộc Thảo. Không ngờ, chủ nhân ngôi biệt thự lại nhiệt tình quá đáng luôn tỏ thái độ thân mật với cô, hơi phiền.

Hai chị em đang mãi nói chuyện thì từ ngoài vọng vào tiếng mở cửa.

-Mộc Thảo, khoẻ không? _ Một giọng nói tràn đầy sự vui vẻ truyền đến.

- Tưởng cậu chết rồi.

Nghe thấy giọng nói cay nghiệt của Mộc Thảo, Từ Vũ tò mò quay lại nhìn. Đập vào mắt cô là một người đàn ông cao khoảng mét tám năm, đôi mắt đào hoa, khoé miệng hơi nhếch lên toát nên vẻ lãng tử. Nhìn vậy thôi cô lắc đầu quay đi, tiện tay cầm chìa khoá xe đi về phía cửa.

An Duy thấy Từ Vũ đi qua liền nở nụ cười nhã nhặn chào hỏi. Từ Vũ không thèm để ý tới anh chỉ liếc qua bằng một nửa con mắt rồi đi thẳng về phía nhà xe coi anh như người vô hình.

An Duy thấy rất kì lạ, hình như cô không thèm để ý tới anh ta, khiến anh bất giác tò mò quay lại nhìn theo bóng Từ Vũ.

- Con bé đó là ai vậy?

Mộc Thảo nhấn mạnh:

- Thôi ngay nha. Không phải người cậu được mơ tưởng đến đâu.

An Duy cười lớn:

- Tôi cứ thích đấy.

Mộc Thảo tức giận cắt ngang lời anh.

- Cậu...bất lực.

Một lần nữa cậu quay lại nhìn về phía cửa tò mò:" cũng có người không thèm để ý tới cậu à... tất nhiên ngoài Mộc Thảo ra."

- Siêu thị, siêu thị...nằm ở đâu nhì?_ Vừa lái xe Tử Vỹ vừa dò tìm siêu thị trên điện thoại, ngón trỏ khẽ đánh nhịp lên vô lăng.

Tử Vỹ giảm tốc độ, đỗ lại bên vệ đường. Ngón tay thon dài khẽ lướt nhanh trên điện thoại tìm kiếm.

Tìm được siêu thị gần đó cô nhấn ga tiến về phía trước. Chợt có tiếng hét phía sau khiến cô hơi giật mình:

- Mẹ kiếp, đứng lại cho tao.

Cô ngoảnh lại nhìn về phía sau. Cách đó không xa là một người thanh niên đang bỏ chạy và mấy người nữa đuổi sát phía sau lưng. Người bị đuổi đánh dường như biết rõ tình cảnh nguy hiểm của mình chỉ biết cắm đầu chạy về phía trước,

Thấy khung cảnh náo nhiệt như vậy cô bất giác mỉm cười lái xe chạy lại gần người đang đốc sức bỏ chạy kia, từ từ thưởng thức trò vui. Đúng lúc cô đi ngang qua, chưa kịp nhấn ga phóng đi thì người thanh niên bỏ chạy tiện tay nắm lấy cửa xe nhảy vào trong rất chuyên nghiệp như luyện tập thường xuyên.

- Mau lái xe nhanh đi._ giọng nói người đó trở nên gấp gáp

Tử Vỹ không thèm nhìn sang, cô vẫn từ tốn bật nhạc vừa nghe vừa lái xe, cô ghét mình bị ra lệnh. Người bên cạnh cô là giống người con lai nhưng xem ra bị đánh thê thảm quá, cô không đuổi người đó xuống cũng không nói gì vẫn giữ nguyên tốc độ ban đầu. Cô lái xe chậm chạp như muốn trêu ngươi anh, tốc độ có nhanh hơn một chút nhưng cũng chả được là bao, anh chạy bộ may ra còn nhanh hơn. Anh nhủ mày mất bình tĩnh đột nhiên chửi thề:

- Shit chị lái nhanh lên.

- Con kia dừng xe...có nghe không. Khốn nạn, tao mà tóm được mày tao giết cả lũ.

Phía sau vọng đến tiếng chửi nặng của đám người đuổi theo. Đám người đó không biết từ lúc nào đã quay lại lấy xe để đuổi theo xe cô. Nhìn qua gương chiếu hậu, tầm năm sáu chiếc siêu xe đang đốc sức đuổi theo, gương mặt cô bỗng trở nên lạnh lùng, cô nhấn ga nói:

- Chơi tôi sao? thích thì chiều... ngồi cho chắc.

Chiếc xe màu đen huyền tăng tốc bỏ một quãng dài những chiếc siêu xe kia phi như bay trên đường cao tốc.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phái Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Châu dương_ phần nhỏ kí ức hiện về

Đến đây tuy chưa được lâu nhưng sau vài lần đi dạo quanh con phố cô cũng thuộc đường khá khá. Phía trước là con đoạn đường đang thi công, hai bên treo vô số biển báo cấm. Cô chạy xe lướt qua những biển báo đó bất giác mỉm cười. - Mẹ nó, để tao xem mày chạy đường nào, bố sẽ đuổi đến cùng._ Kẻ đuổi theo không ngừng chửi rủa đằng sau, tỏ thái độ bất mãn.

- Chị...chị định làm gì vậy?_ Người ngồi bên cạnh cô chứng kiến mọi hành động của cô từ đầu tới giờ. Tuy trong lòng có chút lo lắng định nhắc nhở rồi lại thôi sợ làm phiền tới cô. Nhữnh hành động khiêu khích này cũng chả đi tới đâu cả tình thế của anh đã bế tắc lắm rồi không chừng mất mạng như chơi, họ đều là dân đua sống trong nghề lâu năm cả mà. Sắc mặt anh dần thay đổi theo tốc độ của xe mỗi lúc một nhanh, anh hoảng hốt hết lớn:

- Chị điên rồi, mau giảm tốc độ...có nghe gì không tôi nói mau giảm tốc độ.

Dường như cô không để ý nói đúng hơn là bỏ ngoài tai những lời căn nhắc của anh, cô quát:

- Câm miệng.

Anh nhìn cô bất lực đành phó thác cả số mệnh của mình cho cô, trong đầu chỉ biết lẩm bầm cầu nguyện.

Ánh mắt cô chuyển sang gương chiếu hậu đột ngột tăng tốc, khoe môi chợt nở nụ cười hưng phấn. Loạt xe đằng sau bị cô chọc tức đến phát điên không để ý đến biển báo cấm cứ thế lướt qua như một con gió, thấy cô tăng tốc bọn họ cũng tăng tốc theo.

Đoạn đốc trước mặt, gạt cần, đánh bánh lái, nhấn ga chiếc siêu xe quay một trăm tám mươi độ chuyển hướng ngược lại tiếng bánh xe ma sát trên mặt

đường phát ra tiếng rít tai. Không ngờ tới hành động của Từ Vỹ bọn họ phanh gấp đánh bánh lái đổi làn đường tránh va chạm giảm thiểu sự nguy hiểm tới tính mạng nhưng xem ra vẫn không tránh được sự tổn thất về vật chất là những chiếc siêu xe giờ trở thành một đống đổ nát sau cuộc đua. Kẻ cầm đầu thoát khỏi đồng sắt vụn lấy hết sức bình sinh còn sót lại hét lớn:

- Mẹ... để xem chúng mày trốn được bao lâu, cứ đợi đấy.

Cô nở nụ cười tươi hơn hải lòng về chiến thắng về vang của mình bỏ lại những lời bản thủ ngoài kia tập trung lái xe. Chiếc xe đen huyền nổi bật giữa cái nắng gắt của mùa hè khiến nó càng trở nên huyền ảo. Đi được một khoảng xa nơi đó, cô ổn định lại tốc độ một tay đánh nhịp lên bánh lái một tay vát lên thành cửa xe thong thả chạy xe.

- Chị vẫn vậy, tài năng tiềm ẩn đó không biết bao giờ em mới được gặp lại nhỉ? _ anh quay sang nhìn Từ Vỹ bằng ánh mắt hưng phấn pha chút hoài niệm.

- Châu Dương, đến giờ cậu vẫn không thay đổi gì nhỉ? vẫn nói nhiều như trước... nói ít cho tôi nhờ.

- Dạ... cơ mà chị không tò mò em tới đây làm gì à? _ cậu trả lời một cách nghe lời nhưng chỉ được một lát lại trở về với cái tính nói nhiều ban đầu.

- Liên quan gì đến tôi _ thái độ nói chuyện của cô không đổi luôn thờ ơ, không để tâm những gì cậu nói.

Trước đây, khi mới vào tổ chức lúc đó cô mới 11 tuổi, cô luôn bị ghê lạnh, ghen ghét, có khi luôn là cái gai trong mắt họ.

Lúc nào cô cũng bị bắt ép luyện tập những bài rèn luyện thể lực, học thuộc những thông tin về cổ vật dài hàng trang giấy. Nếu không hoàn thành cô sẽ bị đánh đập dã man, họ không cho cô ăn thậm chí còn nhốt cô trong một căn phòng tối tăm, ẩm ướt, hôi hám. Những tháng ngày đầu tiên luôn là cực hình đối với cô. Trên người không lúc nào là không có vết thương, vết thương cũ chưa lành thì vết thương mới lại xuất hiện. Có lần, cô không hoàn thành bài tập được giao liền bị bỏ đói gần một ngày đến tối họ lại lôi cô ra đánh đập. Cô kiệt sức nằm trên đồng rom mặc cho những vết thương theo lực đánh mỗi lúc một sâu như thấm vào da thịt. Nhìn những vết máu thấm ướt sũng một mảng áo cứ thế lan ra nhiều, dù đã chịu đựng đến giới hạn nhưng Từ Vỹ không hề than khóc hay van xin mà ngược lại. Máu khiến cô thấy vui, khiến cô thấy hưng phấn. Cô lồm nhồm bò dậy tiến lại gần người đang ra sức đánh đập cô một cách siêu vẹo.

- Vui không?... con vui lắm, đánh đi...đánh tiếp đi _ giọng cô khàn đặc thô ráp.

Người đàn ông đó thấy hành động của cô thì càng hưng dữ đánh cô dã man hơn. Đến khi cô kiệt sức mọi thứ hoà vào một màu đen ngịt cô vẫn cảm giác được lực từ đầu roi da đó.

Rào!

gáo nước lạnh đó như làm cô sực tỉnh. Vẫn khung cảnh đó, con người đó, bộ dạng đó luôn cầm cây roi da đen chìa về phía cô. Không phải chỉ cần cô ngủ là mọi chuyện sẽ qua sao? Đêm nay dài quá nhỉ?... hàng loạt những suy nghĩ không đầu cứ chạy qua suy nghĩ của cô không cho cô thời gian định thần lại mọi thứ. Máu quanh cô mỗi lúc một nhiều tanh nồng xộc thẳng vào mũi.

Đang muốn đánh tiếp thì từ đâu lao ra một thân hình nhỏ bé khoảng 10 tuổi, ôm lấy chân người đàn ông độc ác kia, khễ van xin:

- Đừng đánh chị ấy nữa, chị ấy chịu đủ rồi.

- Cậu ba đừng quậy nữa, tôi chỉ đang dạy bảo con bé một chút thôi.

Gã thay đổi thái độ giở đành đứa bé, ra lệnh cho một người khác đưa thằng nhỏ ra ngoài.

- Nói láo, chị ấy bị đánh sắp chết rồi _ cậu bé lấy hết sức của mình đẩy người bên cạnh đang cố đưa mình đi chạy lại bên gã đó hét lớn.

Nói rồi cậu chạy đến bên Từ Vỹ đang nằm im trên đồng rom kia, thân mình nhầy nhụa toàn máu khễ lật người Từ Vỹ lại. Từ Vỹ cất giọng yếu ớt, lạnh nhạt cố gắng ngẩng đầu nhìn cậu bé.

- Tránh ra tôi không cần thương hại _ cô cố đẩy cậu ra nhưng không có lực.

- Đừng nói nữa...chị bị thương nặng lắm.

Thấy hành động của " cậu ba" như vậy mấy người đó không biết làm thế nào không nghe cũng không được mà nghe cũng không xong, đành mang cô về phòng.

Mấy ngày sau, cậu luôn bám theo cô mỗi lúc cô đi luyện tập cách trườn cô 24/24 mặc dù luôn bị cô nói những lời khó nghe nhưng cậu luôn bỏ ngoài tai những lời nói đó, lúc nào cũng nói:

- Chị, chị chơi với em đi...chị làm chị gái em nha.

-Rồi rồi làm gì cũng được...Châu Dương em cho chị xin một phút bình yên có được không?

Cô cảm thấy rất phiền nhưng phiền cô cũng không cáu với thằng bé được dù sao nó cũng cứu cô một lần, nó rất hiểu chuyện nên cũng không đến mức đáng ghét nên thôi kệ cô cũng chẳng thêm nói nữa.

- Thôi để em tự nói, em đi tìm chị nhưng không thấy. Chị trốn giòi thật đó... em muốn đưa chị thứ này.

Tiếng nói của Châu Dương làm Từ Vỹ giật tỉnh lại, trở về với hiện thực. Trên môi nở nụ cười có cũng như không, thản nhiên quay sang nhìn Châu Dương lấy trong túi ra một chiếc hộp gỗ nhỏ được điêu khắc rất tinh xảo. Chiếc hộp đó dường như khiến cô hơi giật mình, nhướn đôi lông mày xinh đẹp lên nhìn cậu cô hỏi:

- Sao cậu có nó. Đưa tôi làm gì? tôi đâu còn liên quan đến thứ này.

Nói rồi cô đạp phanh dừng xe bên đường:

- Nhưng, chị...

- Xuống xe, _ cô cắt ngang lời cậu. Cô thực sự không muốn dính líu đến những việc này nữa.

Nghĩ ngợi một lát cậu quyết định xuống xe, đặt chiếc hộp ngay ngắn lên ghế phụ rồi rời đi không quên quay lại nói với cô.

- Em luôn đứng về phe chị, chị biết mà phải không?

- Tôi thân quen với cậu lắm à? bầy đặt đi bụi, _ nói rồi cô phóng xe đi mất.

Bị hớ độ nên cậu gọi với theo:

- Em còn bám chị dài dài.

- Thằng điên, _ vừa đi cô vừa lắc đầu, cô còn phải đi chợ nữa tốn quá nhiều thời gian rồi.

Lái được một đoạn cô quay sang nhìn chiếc hộp vẫn yên vị ở đó nghĩ, khó khăn lắm mới thoát được sự truy đuổi của tổ chức không phải cô không tin Châu Dương chỉ là cô không tin được nhà họ Vương mà thôi dù sao cậu cũng là con của lão già đó không ít thì nhiều cũng phải nể tình máu mủ. Nghĩ đi cũng phải nghĩ lại Châu Dương không biết tại sao từ nhỏ tới lớn nghe lời cô còn hơn nghe lời ba nó nữa. Cô lắc mạnh đầu để thoát khỏi vòng suy nghĩ đó tập trung lái xe. Mà thôi dù Châu Dương cậu có phản bội cô đi nữa để bắt được cô với tổ chức đó là cả một vấn đề lớn.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Làm quen với khoảng cách

12 giờ 30 phút.Đi đến giữa trưa, chiếc siêu xe điều khiển đỗ tại tầng gửi xe. Khó cô chưa đi hơn nửa thành phố mãi mới kiếm được đủ nguyên liệu.

Vừa vào đến nhà, cô mệt mỏi rũ rời chân tay mặc cho đồng hồ lăn lóc trên sàn lết xác đến bên ghế sofa nằm ườn ra đó không nhúc nhích.

Mộc Thảo thấy Từ Vỹ về liền chạy ra đỡ đồ cho cô không quên cầm nhả:

- Sao em đi lâu thế? chị đợi em mãi nên nhờ An Duy đi chợ dùm rồi...Trời ơi, sao em vứt đồ lung tung thế này? phải gọn gàng vào chứ.

Thật chứ, không nói thì không ai biết Mộc Thảo là "chúa" cầm nhả hờ ra một tí là chê bai, nhắc nhở. Nói vậy thôi chứ Mộc Thảo rất tốt tính luôn nghĩ cho người khác đầu tiên, rất dễ lừa vì quá thật thà. Nhiều lúc cô còn nghĩ người này sao có thể sống tới bây giờ cơ chứ? không chết vì tốt thì cũng chết vì thật thà quá thôi.

Không muốn nghĩ tới điều này nữa, bận rộn nửa ngày để đi chợ cuối cùng bị cướp công cô cũng mệt rồi, bây giờ ăn là quan trọng nhất. Cái bụng cô kêu ầm ĩ từ nãy đến giờ rồi nè. Từ Vỹ vuốt thẳng hai chân vắt chéo gác lên bàn vật áo sơ mi rũ xuống phủ hai bên quần, mái tóc hơi rối ánh mắt vô hồn khẽ nhắm hờ. Từ Vỹ nói với giọng mệt mỏi:

- Oan uổng quá bao công sức em đi kiếm đồ biển rồi sao? Ai da, đói bụng quá đi. _ Từ Vỹ lại dờ chiều ăn và "bách chiến bách thắng" tất nhiên chỉ đối phó với Mộc Thảo thì mới dùng. Ai bảo Mộc Thảo nấu ăn ngon làm gì khiến cô sống dờ chết dờ như thế này chứ, nếu không cô ra ngoài chon đại một quán nào đó ăn cho rồi.

- Ai da tôi đâu dám cướp công ai đâu. Vừa nãy chưa kịp chào hỏi thật thất lễ quá. Tôi là An Duy, hân hạnh được làm quen. _ An Duy từ trong bếp bước ra trên tay cầm một ly rượu vang trắng điêu nghệ lắc nhẹ dung dịch bên trong. An Duy cười tươi đưa ly rượu lên trước mặt làm động tác chào hỏi.

Từ Vỹ đảo mắt về phía An Duy, không đáp chỉ gạt đầu cho có rồi lơ đãng theo sau Mộc Thảo.

Vừa vào đến bếp đập vào mắt cô là hai người lạ. Ngoài An Duy đang đọc tạp chí trong phòng khách lại xuất hiện thêm hai người đàn ông nữa thản nhiên

ngồi nói chuyện, hai người đó không ít thì nhiều trên người đều có những vết trầy xước do va chạm. Cô mặc kệ sự hiện diện của hai người đó lao thẳng về phía bàn ăn nơi bày " vô số sơn hào hải vị " toàn những món cô thích.

Vừa mới cầm đũa định xử đẹp đồng đồ ăn trên bàn thì tiếng Mộc Thảo vọng ra:

- Từ Vỹ đi thay đồ, rửa tay rồi mới được ăn cơm. Nhắc bao lần rồi sao mãi mà không sửa hả?

Lúc này, hai người đàn ông kia mới chú ý tới sự tồn tại của cô.

- Cô là Từ Vỹ.

- Anh biết tôi, _ cô hơi ngạc nhiên với câu nói của anh.

- Một chút, Mộc Thảo nói cho tôi biết, _ người đó nhận ra sự kinh ngạc của cô thì cười nhạt xã giao.

Rồi mắt khỏi hai người đó cô quay sang tra hỏi Mộc Thảo.

- Chị có cần giải thích gì không? _ Từ Vỹ khoanh tay trước ngực nhìn Mộc Thảo đầy dò xét mắt không khỏi đảo lung tung nhìn hai người đàn ông gần đó.

- Chị...

Chưa để cho Mộc Thảo giải thích Từ Vỹ đã giơ tay ra hiệu dừng lại, một tay ôm bụng đang kêu ầm ĩ nói:

- Thôi, chị đợi em thay đồ, rửa tay, lúc ăn cơm giải thích có được không? em đói lắm rồi. _ Thực ra không cần Mộc Thảo giải thích cô cũng đoán được phần nào. Chắc hai người đó là bạn bè thân thiết hay đại loại là người thân gì đó của Mộc Thảo, cô cũng không rảnh hơi mà để ý.

Mộc Thảo biết cô em gái này luôn cất ngang lời cô như vậy đành thôi xoay người đi về phía bếp nhẹ nhàng nói:

- Vậy mau đi, chị hâm lại canh súp xong rồi. Mọi người chưa ăn đâu chờ mỗi mình em đây.

Mộc Thảo vừa nói xong thì cô cũng chễm chệ ngồi ở bàn ăn, tay không khỏi hoạt động gấp vào bát mình những món cô thích ăn nhất bắt đầu "xử" chúng.

Mộc Thảo bê bát canh mới hâm nóng ra bàn kéo ghế ngồi cạnh cô ân cần hỏi:

- Sao, thấy vừa chưa? Nếu nhạt thì cho thêm muối.

Từ Vỹ không nhìn Mộc Thảo chỉ chăm chú ngồi ăn gật gù khen ngon.

Ba người đàn ông nhất thời không phản ứng kịp với hành động của hai người con gái trước mặt họ rốt cuộc nơi này có tồn tại sự hiện diện của họ không vậy.

Xử lý phân nửa số thức ăn trong bát Từ Vỹ mới ngược lên hỏi:

- Rồi, họ là ai? _ cô chỉ tay về phía hai người đàn ông nãy giờ nhìn cô như người ngoài hành tinh kia.

- À, quên không giới thiệu với em đối diện chị là Bạc Ngón, đối diện em là Dạ Huyền. Họ đều là anh em tốt của chị. _ Vừa nói cô vừa gấp thức ăn bỏ vào bát Từ Vỹ, ánh mắt hình viên đạn từ đầu bữa ăn luôn ngắm thẳng vào hai người đối diện.

Nhận ra có mùi sát khí quanh đây, Dạ Huyền đảo mắt một vòng thấy mọi người đều chăm chăm nhìn vào mình thì uể oải buông đũa xuống:

- Sao lại nhìn tôi mọi người sao không ăn nữa vậy? _ Dạ Huyền dùng ánh mắt vô tội nhìn mọi người.

- Cậu còn đủ can đảm để ngồi đó nữa à? Có biết hai cậu mắc tội gì không? còn dám qua đũa trên mâm cơm của Mộc Thảo... quả là anh hùng. _ An Duy ngồi xem tay vất lên thành ghế nhăm nháp ly rượu cười đều.

- Ui tôi có làm gì đâu, tại chúng lần địa bàn tôi trước, ai bảo chọc tức tôi làm gì.

Nghe xong Mộc Thảo tức giận đập tay xuống bàn cau mày:

- Vâng, không phải lỗi của anh. Nếu không phải Bạc Ngón tìm thấy rồi chuộc anh về liệu bây giờ anh còn ngồi đây ăn cơm sao?

Cả buổi Mộc Thảo liên tục giáo huấn Dạ Huyền, Từ Vỹ nghe một hồi hết hứng chuẩn bị ra về. Cô không có thói quen tò mò chuyện nhà người ta, cái tính này ngay từ nhỏ sống trong tổ chức cô đã rút ra rồi. Biết nhiều quá không tốt, không biết thì trở nên mù mờ vậy nên cái gì biết thì nên có giới hạn của nó, cái không liên quan thì nên cho qua.

An Duy luôn chú ý tới hành động của Từ Vỹ, thấy cô đứng dậy chuẩn bị ra về thì ra dấu cho Mộc Thảo:

- Nói ít thôi người khác bỏ về rồi kìa.

Mộc Thảo giật mình nhìn theo Từ Vỹ:

- Sao hôm nay em ăn ít vậy? Không khoẻ ở đâu sao? _ cô cảm thấy hơi áy náy.

- Không phải, em no rồi._ Nói rồi cô rời đi.

- Cô ấy đang giữ khoảng cách với chúng ta._ Bạc Ngón ngồi yên nãy giờ lên tiếng.

- Cô gái đó không tồi._ An Duy không kìm được bổ sung.

Thấy cuộc nói chuyện không đầu không đuôi của mấy người còn ngồi ở bàn ăn kia Mộc Thảo chưa hết tức nói:

- Thật là tức chết mà mấy người có thời không thì bảo.

- Thôi thôi, hạ hỏa đi tối nay tới chỗ tôi muốn xử hai người đó thế nào cũng được. À nhớ rù thêm Từ Vỹ coi như chuộc lỗi cho bữa nay._ An Duy đứng dậy cầm chiếc áo vắt trên thành ghế ra về.

- Đành vậy._ Mộc Thảo thở dài cảm mấy gọi cho Từ Vỹ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Gặp người quen (1)

Chập tối cô mới về đến nhà, nửa ngày trời cô lang thang ngoài đường. Lâu rồi cô mới có dịp đi bộ như thế này, cảm giác cũng không tồi.

Lúc Từ Vỹ đang dạo quanh những cửa hàng lưu niệm rực rỡ ánh đèn thu hút người đối diện, chợt đằng sau lưng cô có tiếng nói:

- Mộc Thảo đang tìm cô đấy.

Từ Vỹ quay người lại thấy An Duy cách cô không xa bên cạnh lại xuất hiện một người đẹp bốc lửa, bám chặt lấy anh ta như người không xương.

- Tìm tôi? _ cô chau mày nhìn An Duy. Xe không phải đã giao cho Mộc Thảo rồi sao, com cũng ăn luôn rồi...nghĩ ngợi một lát cô cười nhạt, khoanh tay từ từ đi về phía An Duy.

Thấy cô tiến lại gần mình, anh chỉnh trang lại quần áo, nở nụ cười chết người với cô. Anh ta quay sang cô gái bên cạnh nói câu gì đó rồi đẩy cô ta vào xe không để ý đến người đẹp trong lòng lộ rõ vẻ không vui. Anh ta tiến về phía trước ghé sát vào tai cô:

- Không muốn biết cô ấy tìm cô làm gì sao?

Không để ý đến người đối diện cô vẫn chăm chú ngắm nhìn những vật dụng toả sáng lấp lánh sau tấm kính trong suốt, cười nhạt:

- Lần sau bắt chuyện với tôi không cần lôi cả Mộc Thảo vào đâu. Chị ấy mà biết chắc xé xác anh quá.

An Duy nghe xong cười lớn. Giương mặt điển trai của anh mang đầy chất quyến rũ. Người đẹp đi cùng An Duy nhăn nhó bấm còi xe liên hồi, khiến An Duy không vui, anh nghiêm mặt nhìn về phía xe của mình dùng ánh mắt sắc lạnh cảnh báo. Cô gái trong xe thấy thái độ của An Duy như vậy thì tỏ vẻ giận dữ yên vị ngồi chờ anh.

An Duy quay sang nhìn Từ Vỹ, cô vẫn coi anh ta như không khí. Anh nhìn cô chăm chú hồi lâu, trong lòng có chút kì lạ, chán trường nói:

- Mộc Thảo không gọi cho cô sao?

- Có gọi ban nãy. Có chuyện gì không?

Bà chị Mộc Thảo này thật hết thuốc chữa lúc cô nhận điện thoại thì gào khóc kêu la ầm ĩ nói cô hiểu lầm chị ta, chị ta hoàn toàn không có ý đó. Đúng là thời buổi này không biết đầu mà lần. Sau một hồi giải thích qua giải thích lại chị ta mới buông tha cho cô còn nói tối nay đến bar để chị ta chuộc lỗi. Không biết phải từ chối sao nếu không đồng ý lại để Mộc Thảo khóc thì khổ cô.

- Mộc Thảo rù cô đi Bar sao... bữa nay tôi mời coi như quà làm quen._ An Duy nắm bắt thời cơ tiếp chuyện với cô.

- Không cần, _ nói xong cô quay người bước đi. Bọn họ thật phiền phức chỉ mỗi bữa cơm thôi có cần làm quá lên thế không? Còn giờ trò "chuộc lỗi".

Thấy cô ngày một khuất dạng sau đám đông càng nghĩ anh càng không hiểu tại sao cô lại luôn giữ khoảng cách với họ như vậy? Mặc dù không biết cô đang nghĩ gì nhưng anh lại cảm thấy hứng thú mới ghê.

Màn đêm tĩnh lặng buông xuống, Mộc Thảo tĩnh lặng ngồi trong bar nhìn theo bóng Tử Vỹ đang nhún nhảy theo điệu nhạc trên sàn nhảy. Đôi môi cô khẽ cong lên nhẹ nhõm, cô còn tưởng Tử Vỹ sẽ giận mình mà không tới, nào ngờ đúng giờ hẹn Tử Vỹ đã có mặt ở nhà Mộc Thảo nói chuyện vui vẻ coi như không có chuyện gì xảy ra. Hai cô gọi Tử Vỹ nửa ngày trời không thấy ai nhắc mấy, lo lắng đi tìm.

- Mộc tiểu thư liệu tôi có vinh hạnh được uống với cô một ly không?

Mộc Thảo quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh đang nhắc ly điệu làm động tác chào hỏi, gạt đầu từ chối khéo.

- Xin lỗi, ý tốt của anh tôi xin nhận nhưng không may hôm nay bụng dạ tôi không tốt không uống được rượu.

- Ôi vậy sao. Thật Tiếc quá, phải chi hôm nay tôi được uống cùng cô một ly rượu nhỉ, _ một tên khác xông đến tiếp lời.

Mộc Thảo không thường xuyên lui tới nơi này nếu có đến thì chỉ đếm trên đầu ngón tay, cô không thích tiếp xúc với những người như này nói đúng hơn là ghét. Thấy từng tên lần lượt bắt chuyện có ý, cô bất giác lùi lại đảo mắt xuống sàn nhảy tìm Tử Vỹ nhưng không thấy cô đâu cả.

- Mau cứu người đẹp đi kia, đó không phải vị hôn phu của cậu sao Bạc Ngôn? _ An Duy cùng nhóm người Bạc Ngôn và Dạ Huyền ngồi ở vị trí cao nhất bar theo dõi được toàn cảnh ở bar. An Duy tựa người vào lan can lắc nhẹ ly rượu vang trong tay hướng về phía Mộc Thảo đang lo lắng sợ sệt, mỉm cười với Bạc Ngôn.

- Chết tiệt, tại sao cậu lại rủ cô ấy đến những nơi như thế này chứ. _ Bạc Ngôn nhận ra Mộc Thảo từ lúc cô mới bước vào bar, ánh mắt anh không lúc nào rời khỏi cô. Thấy cảnh cô bị bọn người kia ức hiếp sắc mặt anh tối sầm lại không ngừng trách móc An Duy.

- Sao lại trách tôi, tôi chỉ có ý mời Tử Vỹ đến đây thông qua Mộc Thảo thôi ai bảo cô cũng đến chứ. _ An Duy làm vẻ mặt vô tội.

- Cậu muốn chết sao? _ Bạc Ngôn mất bình tĩnh cầm ly rượu trong tay định ném về phía An Duy.

- Mau cứu người đi kia. _ An Duy chọc giận được Bạc Ngôn thì lấy làm hứng thú.

Bạc Ngôn đứng phắt dậy định chạy xuống dưới thì bị Dạ Huyền giữ lại.

- Chờ đã cậu xem kia. _ Dạ Huyền quay người nhìn về phía Mộc Thảo.

- Nào Mộc tiểu thư cô nể chúng tôi một chút, uống hết ly rượu này đi. _ đám đàn ông xung quanh Mộc Thảo không ngừng ép cô uống rượu.

Ánh mắt Mộc Thảo không ngừng tìm kiếm Tử Vỹ hai bên tai lại bị những lời thúc giục bám lấy cô đành cắn răng nhận lấy ly rượu trong tay đám người đó.

- Thật không phải phép nhưng tôi uống thay chị tôi có được không?

Mộc Thảo nhận ra giọng nói của Tử Vỹ thì vui mừng quay đầu về phía cô. Đám đàn ông đó cũng bị lời nói của Tử Vỹ làm cho ngạc nhiên thì quay đầu lại nhìn.

Hôm nay, Tử Vỹ diện cho mình một bộ váy cúp ngực màu xanh đậm lộ tằm lưng trắng bóc không tí vết, vóc người chuẩn từng milimet thương hiệu nổi tiếng thế giới Armani hoà vào ánh đèn trong bar huyền ảo, quyến rũ. Gương mặt cô đẹp gấp nghìn vạn lần từ đôi mắt đến khoé miệng tất cả đều hoàn mĩ mà không lời nào tả hết. Nhưng sao ánh mắt đó, biểu hiện đó lại lạnh lùng và cao quý tới vậy. Cô đúng là đẹp hơn cả hoa hồng, tinh xảo như tranh vẽ, mỹ miều như cánh hoa, thướt tha như lụa trắng, thanh tao đến nỗi không một ai dám mơ ước. Tử Vỹ bình tĩnh bước đến bên cạnh Mộc Thảo cướp lấy ly rượu trong tay cô dựa nửa người vào bàn, ngón tay thon dài khẽ đưa nhẹ miệng ly rượu thao tác thanh nhã thuần khiết đến lạ. Tử Vỹ đưa chiếc ly lên miệng tu một hơi hết sạch. Tử Vỹ nhếch môi nói với hai người đàn ông trước mặt:

- Thất lễ rồi.

Hai người đàn ông liếc nhau, cười cười, nụ cười chứa đầy gian tà.

- Không sao, không sao.

- Cô là đồ ngọc sao? Thứ rượu bản thủ đó cô cũng uống được à? _ Thấy cô một hơi uống hết ly rượu đó An Duy tức tối đi về phía Tử Vỹ hét lớn. Hai người Bạc Ngôn, Dạ Huyền nhìn nhau rồi cũng đi theo An Duy.

- Sao không thể, anh chưa thử qua sao? muốn uống thử không? _ Nhìn thấy nét mặt tức giận của An Duy cô nổi hứng trêu chọc người khác, khiến anh tức chết.

An Duy hết nói nổi với cô quay sang nhìn đám người đó bằng ánh mắt lạnh lẽo.

- Máy người muốn chết sao?

Máy người đàn ông lộ rõ vẻ sợ sệt chột nờ nụ cười mờ ám, tiến đến bên cạnh An Duy ghé sát vào tai anh thì thầm.

- Chúng tôi thực sự không biết hai cô đây là "hoa đã có chủ" xin thứ lỗi. Nhưng thiếu An bớt giận, coi như chúng tôi đã làm một việc tốt cho anh đi...mong đêm nay anh vui vẻ._ Bọn họ nháy mắt ra hiệu cho nhau định rời đi.

Bụp!

Nhưng mới được mấy bước thì bị một cú đấm từ đâu bay đến nhằm thẳng vào đám người kia.

- Máy người định ra tay với ai hả? _ một giọng nói phát ra từ một góc tối.

- Mẹ kiếp, mày là ai có giỏi thì ra đây đẩy tay đôi với tao này._ Người vừa bị đánh tức giận gào thét.

Bụp!

Chưa kịp định thần xem mình vừa bị ai đánh người đàn ông đó lại bị một cú đấm từ phía khác nhắm đến. Người đàn ông đó tức tối hai mắt long sòng sọc quay lại phía đám Từ Vỹ, bộ dạng nhếch nhác đến thảm hại.

- Thằng chó nào dám đánh ông, hôm nay mày chết rồi con ạ._ anh ta mất hết kiên nhẫn thì chửi rủa điên cuồng. Gặp phải ánh mắt sắc lạnh đầy sát khí của Bạc Ngôn thì hiểu chuyện im bặt. Xem ra An Duy và Bạc Ngôn ở nơi đây cũng có tiếng, đám con trai nhà giàu này còn phải kiêng nể.

Họ sững sờ, cười trừ:

- Xin...xin lỗi chúng tôi quá lời. Vậy...vậy mọi người tự nhiên chúng tôi đi trước._ nói rồi họ chuồn thẳng không dám quay đầu nhìn lại.

- Ra đây, đừng làm anh hùng đầu mặt nữa, Châu Dương._ Từ Vỹ xoay ly rượu trên tay, mắt liếc về phía góc khuất của quán, cười nhạt.

- Haizz, lúc nào cũng bị chị phát hiện, cho em oai chút không được sao._ Châu Dương thở dài chậm rãi bước tới chỗ Từ Vỹ.

Từ Vỹ lấy giờ vẫn dõi theo bóng đám người đàn ông đó, khoé môi nhếch lên, ghé sát vào tai cô phục vụ nói to nhỏ gì đó, cô phục vụ nghe xong gật đầu cười tươi như hoa cúi xuống chuẩn bị vãi ly rượu tây nhanh nhẹn mang đến chỗ đám đàn ông ban nãy, đang điên cuồng nhảy theo điệu nhạc. Dạ Huyền đứng ở góc quầy bar vô tình nghe được vài ba câu dạn dỏ của Từ Vỹ này giờ trốn một góc xem trò vui cuối cùng cũng lên tiếng:

- Cô cũng ít cái ác quá ha, Từ Vỹ.

- Tôi sẽ coi đó là một lời khen._ Từ Vỹ không nhìn Dạ Huyền, vui vẻ cười cùng Mộc Thảo.

Nghe cuộc trò chuyện không đầu, không đuôi của hai người An Duy tò mò hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Thấy Từ Vỹ cũng không có ý che giấu nên Châu Dương đứng ra giải thích những gì mình thấy. Từ lúc cô còn đang nhảy trên sàn, ánh mắt đã không ngừng quan sát Mộc Thảo, thấy có nãy đám đàn ông nhìn là biết không phải dạng tử tế gì liền nhanh chân hơn bọn họ một bước, biết trước thủ đoạn của bọn họ nên dùng hạ sách "gây ông đập lưng ông" với chúng. Ly rượu bọn chúng ép Mộc Thảo uống thật ra chả có thuốc gì cả, loại thuốc chúng định cho vào muốn làm "gái" không phải chuyện khó. Còn về phía Từ Vỹ, diễn xuất của cô không làm diễn viên hơi phí, làm họ tin sái cổ, số thuốc cô cho vào cũng không nhỏ, gấp mấy lần số thuốc họ định cho vào cốc Mộc Thảo uống, bọn họ có bị gì không cô không chắc nhưng cơ bản mọi việc đều là Từ Vỹ nắm chắc toàn bộ cục diện.

Mọi người nghe xong bất giác rung mình, nhìn cô mà không nói được lời nào. Cô không ngốc mà thực sự quá tàn nhẫn rồi.

- Chỉ có chị mới nghĩ ra mấy trò đó._ Châu Dương kể xong thì lắc đầu khâm phục.

Nghe Châu Dương nói vậy, cô không trả lời chỉ nhún vai không phản bác.

- Hai người quen nhau sao? _ Bạc Ngôn đứng bên cạnh Mộc Thảo lên tiếng.

- Là chị em._ Từ Vỹ mặt mỉm cười đưa người ra sau mắt khép hờ.

- Vậy...cô cũng là người trong tổ chức?._ Dạ Huyền ngờ vực hỏi.

- Trước kia thôi, giờ hết rồi, giờ tôi là quân phản bội._ Từ Vỹ trả lời một cách vô hồn, cười nhạt. Câu trả lời của cô khiến đám người An Duy sững lại nhìn cô.

- Đừng nhìn tôi nữa, đến lượt tôi hỏi._ này giờ toàn là cô bị tra khảo có ai cho cô hỏi câu nào đâu.

- Mọi người quen Chây Dương sao?_ Từ Vỹ.

- Là khách quen._ Châu Dương.

- Buôn thuốc?_ Từ Vỹ.

_ Là buôn vũ khí trái phép._ An Duy bình thản sửa lại.

- Vậy sao?_ Từ Vỹ không muốn hỏi thêm cũng không muốn biết quá nhiều dù gì cô cũng chả liên quan đến cái tổ chức đó nữa.

- Có chỗ nào yên tĩnh hơn không?_ Từ Vỹ.

- Có._ An Duy.

Bước theo An Duy rời khỏi căn phòng chính của quán bar đến một căn phòng khác không gian tuy không lớn nhưng lại khiến người ta có cảm giác hưng phấn đến lạ.

- Mật thất sao? tuyệt nhỉ?_ Từ Vỹ ngay từ khi bước vào căn phòng này đã có không ít ấn tượng về nó.

Thấy sắc mặt cô tươi tắn trở lại An Duy bất giác mỉm cười:

- Cô biết chơi bài không?_ An Duy giơ bộ bài về hướng cô tỏ ý mời chào.

Từ Vỹ có chút bất ngờ, nơi này cũng không đến nỗi nào, khiến cô có chút hứng thú. An Duy thấy hành động của cô thì cũng ngầm đoán ra ý liền lấy ra một chồng tiền lớn đặt ra giữa bàn.

- Rồi chia bài đi, hôm nay phá lệ chơi với mấy cậu._ Mộc Thảo từ tốn tiến lại gần bàn cờ, nở nụ cười chứa đầy ẩn ý.

- Ôi "chị hai" xuất quân rồi, em cũng muốn chơi._ Bạc Ngôn và Dạ Huyền thấy Mộc Thảo vào bàn thì hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng vào góp vui.

- Hân hạnh, hân hạnh._ An Duy cười lớn, nhanh tay chia bài cho mỗi người.

- Nhanh lên chơi đi. Dù sao người thắng cũng là tôi thôi._ Dạ Huyền hào hứng lộ ra vẻ mặt đắc thắng, tỏ ý khiêu khích mọi người.

- Anh là người nóng tính nhất trong nhóm nhỉ? Được, thêm 10 triệu nữa chơi đi._ Từ Vỹ không nhìn Dạ Huyền chỉ chăm chú lên bài.

- Đòi 7._ Mộc Thảo.

- Đòi 9._ Từ Vỹ nở nụ cười gian xảo._ Em thắng rồi.

- Được lắm._ Dạ Huyền nhìn Từ Vỹ bằng ánh mắt chứa đầy hiểm khích.

- Thôi chơi ván mới._ An Duy nhanh tay thu lại bài, điều luyện trộn chúng lên, ánh mắt không khỏi liếc qua Từ Vỹ.

Thấy An Duy chăm chú nhìn mình cô cũng không thêm bận tâm, tiện tay rút ra một điều thuốc rồi châm lửa. Làn khói trắng cứ cuồn lấy cô không rời tạo nên khung cảnh hết sức mê hoặc lòng người.

- Đòi 8._ Bạc Ngôn.

- Dừng lại, hay là chơi Gostop đi._ Dạ Huyền cảm thấy bản thân mình đang bị yếu thế liền đổi cách chơi. Ngay từ đầu khi Từ Vỹ bắt đầu chơi anh đã có dự cảm không lành rồi.

*** 30 phút sau***

- Thiếu bì thiếu quang 256 điểm. Mỗi người 256 triệu._ Từ Vỹ cười lớn, dập tắt điều thuốc còn đang cháy dở tiến lại gần Dạ Huyền, vô vai an ủi anh:

- Đáng tiếc cho anh quá.

Thấy hành động của Từ Vỹ mà Mộc Thảo, An Duy, Bạc Ngôn bất giác rung mình, toát mồ hôi lạnh, không dám nói lời nào.

- Haizz, mới chơi đã bắt đầu thấy kì lạ rồi, không chơi... Tôi không nữa._ Dạ Huyền bị Từ Vỹ chơi đều thì tức tối gào thét.

Bạc Ngôn bỗng đứng nổi da gà, nhìn Từ Vỹ. Người con gái này nhìn là biết thuộc dạng từng trải, còn tỏ vẻ ngây thơ. Anh theo phản xạ dịch chiếc ghế ngồi như càng tránh xa cô càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6-2: Gặp người quen (2)

Bước tới bàn đọc sách, Từ Vỹ dùng ngón tay thon dài lướt qua từng cuốn sách như thói quen. Dừng lại trước một cuốn sách cô lấy xuống lật nhanh từng trang, không ngừng đánh giá. - Xem ra cô rất thích đọc truyện ngôn tình. _ An Duy ngoảnh lại nhìn về phía Từ Vỹ khoé môi nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ đến chết người.

- Nơi này cũng có chuyện ngôn tình sao? _ Nói xong, Từ Vỹ đóng cuốn sách lại, trả nó về kệ rồi quay sang nhìn An Duy.

- Nhờ điểm phúc của Mộc Thảo nơi đó mới tràn ngập toàn truyện ngôn tình. Nếu thích cô cứ tự nhiên, còn tôi xin khát. _ An Duy vui vẻ trả lời, giọng nói pha chút đùa cợt mắt không khỏi liếc nhìn về phía Mộc Thảo và Bạc Ngôn.

- Tôi... không hề thích! _ giọng nói âm vực của Từ Vỹ khiến An Duy hơi ngạc nhiên.

Từ Vỹ không có hứng thú với mấy thứ lãng mạn này. Cô thích sự thực tế hơn. Đó là tiền và cuộc sống.

Thấy sắc mặt Từ Vỹ thay đổi anh nhú mày tò mò hỏi:

- Vậy tại sao cô lại xem nó? _ An Duy.

- Chẳng tại sao cả. Thuận tay thì lấy xuống thôi. _ Từ Vỹ rời khỏi bàn đọc sách tiến lại gần bộ ghế salon, ngồi xuống.

Càng nghĩ càng khó hiểu rốt cuộc Từ Vỹ cô là người như thế nào? Một người luôn giữ khoảng cách với mọi người. Nhưng vì điều gì? Một người luôn che giấu nội tâm. Nhưng có khi lại bày tỏ, không nhiều, đủ để biết về một khía cạnh tình cảm nào đó của cô nhưng điều này lại càng khiến anh nảy sinh nhiều thắc mắc hơn. Rất nhiều kiểu phụ nữ anh đều tiếp xúc qua, không một người nào anh không nhìn ra tâm tư suy nghĩ, chỉ riêng lần này có Từ Vỹ cô khiến anh đau đầu đến vậy. Thôi, cô gái này từ lúc đặt chân đến đây đã như thế rồi, anh cũng không lạ gì, huống hồ An Duy anh cũng không phải loại người nhỏ nhen tính toán chi li, tội gì phải để tâm mấy chuyện vụn vặt này.

Bước tới trước mặt Từ Vỹ anh rót cho cô một ly rượu vang, chính thức chào hỏi.

- Thật thú vị lâu lắm mới có hứng kết bạn. Tôi là An Duy, rất vui được làm quen. _ An Duy.

- Cũng hết cách, lời mời kết bạn tôi không dám nhận, nhưng ly rượu này thì tôi không từ chối đâu. _ Nhận lấy ly rượu trong tay An Duy, lắc nhẹ dung dịch bên trong cô cười nhạt rồi đưa lên miệng.

Lại thế nữa rồi, Từ Vỹ lại giữ khoảng cách với anh, trong lòng có chút không vui.

- Thất vọng quá lần đầu tiên trong đời tôi bị từ chối đấy. Vậy... cho tôi chào hỏi xã giao cũng được, coi như tuốt lại một chút thể diện. _ An Duy đưa tay đến trước mặt cô, nỉm cười chào hỏi.

Thấy cử chỉ của An Duy như vậy Từ Vỹ cũng vươn tay ra bắt tay với anh, nói:

- Vậy được, coi như tôi đi làm một việc tốt.

Nhìn bàn tay nhỏ nhắn như ngọc nằm gọn trong tay mình, An Duy có chút luyến tiếc không nỡ buông ra, may mà lý trí thắng được phút kích động nhất thời, anh buông tay cô, ngã người xuống ghế salon.

- Chị à, tài liệu chị nhờ em tìm bấy lâu đã tìm thấy rồi. _ Châu Dương mở cửa bước vào, trên tay cầm một túi hồ sơ màu vàng còn thơm mùi giấy.

Từ Vỹ quay lại nhìn, tay vuốt phần tóc mái mượt như tơ rồi khẽ cười:

- Cảm ơn, lại đây đi.

Châu Dương đi đến ngồi xuống cạnh cô, nhận lấy ly rượu từ tay An Duy, nói:

- Tài liệu em chỉ có thể tìm thế này thôi, thông tin quá khan hiếm.

- Không sao, vậy đủ rồi. Phần còn lại để chị tự tìm, em vất vả rồi. _ nói rồi Từ Vỹ mở túi hồ sơ lấy ra được một bức ảnh của một người phụ nữ đã ngoài 40 tuổi, thoát nhìn trông bà rất giống cô, tuy là ảnh chụp nhưng trông bà rất đẹp và một vài thông tin cá nhân nhưng rất sơ sài cơ bản trong đó chỉ ghi tên, tuổi, năm sinh, quốc tịch còn các phần khác thì để trống, không có tung tích.

- Đó là ai vậy? _ Mộc Thảo.

Chậm rãi ngừng động tác, Từ Vỹ ngược lên nhìn chăm chăm vào Mộc Thảo, Bạc Ngôn và Dạ Huyền, bất giác giật mình không để ý họ đứng đằng sau cô từ lúc nào. Lần đầu tiên trong đời cô mất đi khả năng ứng phó.

- Này! Từ Vỹ em không sao chứ? _ Mộc Thảo ôm lấy vai cô lo lắng hỏi.

Ngay sau đó Từ Vỹ khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh như trước.

- Em không sao. Trong này ngột ngạt quá em muốn ra ngoài đi dạo một lát. _ Đặt bức ảnh và mảnh giấy lên bàn cô uể oải đứng dậy bước về phía cửa. Gần tới nơi cô chợt đứng lại quay đầu về phía Mộc Thảo nói:

- À, phải rồi. Đó là mẹ em. Còn chuyện gì không?

Yên Lặng một chút trong lòng Mộc Thảo vẫn còn nhiều điều khó hiểu, nhưng vẫn trả lời:

- Không còn.

Tuy vẻ bề ngoài rất tỉnh táo nhưng thực ra lúc này trong lòng cô đang rất bất an lo lắng. Lúc đầu, cô cứ nghĩ khi tìm được chút manh mối gì đó của mẹ mình có lẽ điều đó sẽ làm cô an tâm phần nào. Nhưng cô sai rồi, khi nhìn thấy bức ảnh trong tay mình bỗng nhiên cô không còn can đảm nào cả. Rất nhiều câu hỏi xuất hiện trong đầu cô: "Người này là mẹ cô sao? Bà thật đẹp.", "Liệu bà còn nhận ra cô không?"; "Cô nên làm gì bây giờ? Bỏ chạy sao?... cô bối rối quá.

Bỏ qua suy đoán hoang loạn trong lòng, Từ Vỹ quay người bước đi.

Xoẹt! Bóng đèn lấp ở góc khuất hành lang lao ra. Chĩa họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào đỉnh đầu Từ Vỹ. Cô đứng yên bất động khoé môi nhếch lên chứa đầy ẩn ý, dường như cô nhận ra điều gì đó, cô nhẹ nhàng khép cửa lại để không ai nhìn thấy cảnh tượng này.

- Đứng yên, giơ hai tay lên. _ giọng nói vang lên trong bóng tối đủ để hai người nghe thấy.

- Cậu có biết mình đang chĩa súng vào đầu ai không? _ Từ Vỹ.

Không thấy ai trả lời, cô cười khò:

- Là tổ chức phải đến phải không? Báo cáo họ tên? _ Cô biết việc cô trốn khỏi tổ chức sẽ rất nhanh bị phát giác, họ sẽ tìm đến cô nhanh thôi, không ngờ lại nhanh đến vậy. Còn tưởng được vui chơi thêm một thời gian nữa.

- Đồng chí cho rằng, tổ chức phải tới đến chỉ để giết người một cách dễ dàng vậy ư? _ giọng nói đó không cao không thấp, rất trầm ổn.

Không để ý đến những lời đe dọa đó Từ Vỹ vẫn bình thản nói

- Tôi cho cậu thêm một cơ hội mau báo cáo họ tên! Nếu tôi ra tay đồng chí sẽ mất mạng.

Từ Vỹ lạnh lùng quay người để họng súng chạm qua thái dương của cô. Người đó yên lặng hồi lâu rồi lên tiếng:

- Nghiêm Đồ. Đội trưởng đội Ngũ Tinh. _ Nói rồi anh ta lùi lại vài bước giữ khoảng cách với cô. - Điều này liên quan tới danh dự của tổ chức. Đừng quên mục đích của mình khi trốn thoát. Đồng chí đội trưởng. _ Nói rồi anh ta biến mất như bốc hơi khỏi mặt đất không một chút dấu vết.

Gì chứ? định bỏ chạy sao? Cô còn chưa thăm dò được tin tức về tổ chức từ hán nữa mà. Quan bar này không lớn một buổi tối là cô có thể nhớ hết đường đi ngõ ngách trong cái quán này rồi, về trò chơi đuổi bắt này cô chắc chắn có lợi thế hơn rất nhiều.

Cuộc đuổi bắt kéo dài không lâu. Người đó dừng lại ở một góc khuất, dựa người vào tường thờ dốc. Bây giờ trong đầu người đó hiện ra không ít hình ảnh.

tiếng dao sắc lạnh không ngừng vang lên không khu tập huấn, từng hành động, ánh mắt người con gái đó đều rất lạnh lùng. Những con dao toả ra ánh sáng bạc tàn nhẫn xé rách những hình nhân xung quanh.

Xoạt! _ tiếng động vang ra từ một hình nhân gần đó.

- Ai? Đơn vị? Tuổi?

- Đội Ngũ Tinh, lính tập huấn số 0023 Nghiêm Đồ. _ một giọng nói trẻ con phát ra trong bóng tối. - Năm nay 13 tuổi. Tôi rất kính trọng đội trưởng!

Nhận ra tiếng động đang lại gần Nghiêm Đồ bất giác định chạy trốn thì tiếng động đó dừng lại nơi khuất trong bóng tối.

- Cậu đã lớn như vậy rồi, đồng chí dự bị đội ngũ tinh, Nghiêm Đồ. 8 năm rồi nhỉ? Cậu sống tốt chứ?

Nghiêm Đồ im lặng bất động nhìn về phía bóng tối đó chờ đợi Từ Vỹ lên tiếng. Như hiểu được điều đó Từ Vỹ nói tiếp.

- Tôi biết cậu tới đây không phải do tổ chức phải tới. Đã xảy ra chuyện gì? Cậu tới đây tìm tôi làm gì?

Nghiêm Đồ nghe xong bất giác cười lớn.

- Xem ra đội trưởng vẫn còn nhớ tới tôi. Đội trưởng không cần lo tôi không còn là trẻ con nữa rồi. Hôm nay tôi tới đây là có mặt báo cho đội trưởng.

Từ Vỹ rời khỏi chỗ khuất, tiến lại gần Nghiêm Đồ, nhìn anh bằng ánh mắt chứa đầy dò xét, cười lớn. - Cậu chạy cũng nhanh đó, diễn cũng rất đạt còn làm tôi tưởng cậu định giết tôi thật. Tôi thật không hiểu tại sao họ có thể cho cậu làm đội trưởng đội tình báo của tổ chức được nhỉ? Được rồi đi theo tôi, nói rồi cô xoay người đi bộ về hướng ngược lại. Thấy cô rời đi, Nghiêm Đồ giật mình leo theo sau, không ngừng hỏi: - Đội trưởng chị không tò mò mặt báo là gì sao? - Làm ơn, đừng gọi tôi là đội trưởng nữa. Gọi bình thường là chị được rồi. _ cô phớt lờ đi câu hỏi của cậu, không phải không muốn nghe chỉ là biết nhiều không tốt, không một người, còn rất nhiều chuyện cô cần phải làm. - Hả? _ Câu trả lời của Từ Vỹ hình như không liên quan tới chuyện anh đang nói, phải mất một lúc lâu Nghiêm Đồ mới định thần lại được cô đang nói gì liền ngoan ngoãn đáp lại: "dạ, em biết rồi." Trở lại căn phòng, Mộc Thảo thấy Từ Vỹ về thì chạy lại ôm chầm lấy cô. - Từ Vỹ em đi đâu lâu vậy? làm chị lo muốn chết. - Em không sao. _ Nói rồi cô quay ra sau mở đường cho Nghiêm Đồ tiến về phía trước. - Chào hỏi đi. _ Từ Vỹ nhìn Nghiêm Đồ nói. - Không cần đâu. Chúng tôi biết nhau lâu rồi. Nhỉ? _ An Duyệt tiến lại gần Nghiêm Đồ mỉm cười tỏ ý chào hỏi. - Lại buồn gì nữa vậy? _ Từ Vỹ chán nản nhìn An Duyệt hỏi. - rốt cuộc cậu ta biết bao nhiêu người trong tổ chức? - Là buồn thuốc. _ An Duyệt cười lớn. Cô nhận lấy ly rượu từ tay Mộc Thảo uống một hơi hết sạch, không thèm để ý tới những lời An Duyệt vẫn còn nài nhai bên tai. Nhìn tập tài liệu được để gọn trên bàn cô nặng người hỏi lâu mãi mới hoàn tỉnh. Liếc mắt nhìn đồng hồ, bây giờ mới có 2 giờ sáng, còn rất lâu mới hết đêm. Cô ngã người xuống ghế salon hai mắt nhắm hờ lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

- Thiếu An, có chuyện rồi... Bọn tay đưa lại tới nữa... Một người con trai mặc bộ đồ nhân viên phục vụ mở hời nhể nhại, vừa chạy vừa hét lớn xông vào phòng. An Duyệt như nắm chắc được tình hình rất nhanh chạy tới chỗ Dạ Huyền:

- Cậu lại gây chuyện nữa...rốt cuộc bao giờ cậu mới thôi hết cái thói đó đi hả? Lần này tôi mặc kệ, cậu tự ra mà giải quyết đi.

Thấy An Duyệt tức giận quát Dạ Huyền hai người Mộc Thảo và Bạc Ngôn lau mồ hôi trên trán quay đi vờ như không nhìn thấy gì.

Một lúc sau, Từ Vỹ lên tiếng:

- Thế mà anh cũng chịu được sao? _ nói rồi cô lại gần Dạ Huyền, đứng bên cạnh An Duyệt, nhìn anh từ trên xuống dưới. - Muốn đánh thì đánh luôn đi, nói nhiều lời như vậy thì được lợi gì chứ.

Từ Vỹ đứng ở trên quầy bar, theo dõi cảnh hỗn loạn bên dưới, cô cười nhạt.

Nhóm người An Duyệt, Bạc Ngôn, Dạ Huyền, Châu Dương, Nghiêm Đồ mau chóng đi xuống phòng chính hoà vào đám người hỗn loạn kia. Trên phòng chỉ còn lại Mộc Thảo và cô.

Cảnh giới cao nhất của cuộc hỗn chiến đó là đập bàn đập ghế, tiếng chai rượu, tiếng chửi mắng, tiếng đám đá vang khắp bar. Kể cả những người đứng ngoài xem như cô cũng nhiều lần phải thò tay đập chân một phát tạo nên khung cảnh hết sức náo nhiệt.

Mộc Thảo nhìn xuống bên dưới thấy nhóm An Duyệt không ngừng đâm người trước đá người sau thì hoảng sợ nắm chặt lấy tay Từ Vỹ, không ngừng để ý xung quanh.

Lúc này, đèn trên sân khấu đã tắt ngóm, Từ Vỹ nhanh chân kéo Mộc Thảo đến đó. Theo dõi hiện trường bên dưới, cô nở nụ cười đầy mê hoặc. Bên dưới dường như Châu Dương và Nghiêm Đồ nhận ra sự hiện diện của Từ Vỹ thì ra hiệu cho nhau chạy lên căn phòng "mật thất", nhanh chóng trở xuống trên tay Châu Dương là tập tài liệu cô để quên ở đó, theo sau là Nghiêm Đồ.

Mộc Thảo tái mặt nhìn xuống bên dưới. Thấy Từ Vỹ đứng dậy thì vội kéo tay:

- Em định làm gì vậy?

- Em ra hiệu cho đồng bọn tí, _ cô vốn không biết sợ trời đất gì cả, tình hình này mày vẫn có tâm trạng chơi trò ra hiệu với đồng bọn...mà "đồng bọn" của cô là ai?. Ai khác ngoài Châu Dương và Nghiêm đồ chứ. Từ Vỹ chỉ tay ra phía cửa nhảy mất ra hiệu.

Bọn Châu Dương, Nghiêm Đồ nhìn thấy thì cùng gật đầu nhìn về phía cửa thẳng tiến.

Ở dưới sân nhảy, An Duyệt đã bay một tên vừa vặn đối diện với Bạc Ngôn, đồng thời nhận ra quân ta thiếu đi hai người đó là Châu Dương và Nghiêm Đồ. Cả hai cười ngược, lúc Từ Vỹ kéo Mộc Thảo chạy xuống dưới sân khấu cả hai đều biết còn sợ họ bị thương nên ra sức đánh mấy tên láng vãng quang sân khấu, đảm bảo an toàn cho họ. Cô Từ Vỹ này còn không sợ chết thì chớ, tự mình đâm đầu vào lửa, dàn binh bố trận tẩu thoát một cách công khai như vậy. An Duyệt nhìn đám đông còn đang hăng máu xung quanh, chỉ hận là không thể làm gì Từ Vỹ.

- Từ Vỹ chúng ta chạy đi như thế này bỏ mặc mấy người họ trong đó thực sự không sao chứ? _ Từ Vỹ kéo Mộc Thảo chạy qua đám người đang quần lấy nhau đánh kịch liệt, hai bên được sự bảo vệ của Châu Dương và Nghiêm Đồ. Hai người họ luôn tay luôn chân đạp mấy người ngăn cản kế hoạch đào tẩu của họ.

Từ Vỹ hân nhiên:

- Họ không sao đâu chị đừng lo. Nếu chị thay đổi ý định muốn quay vào đó "giúp" họ thì em chiều.

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Từ Vỹ, Mộc Thảo đành nghe lời. Bên trong hỗn loạn như vậy, vào đó khác nào tự tử. Hơn nữa, chuyện này dù sao ít nhiều đều khởi nguồn từ Dạ Huyền, phải để cậu ta nếm mùi đau khổ thì lần sau mới chưa được nhưng vì Dạ Huyền mà An Duy cùng Bạc Ngôn cũng dính lây thì tội cho hai người đó quá. Mộc Thảo khó chịu lắc đầu.

Họ vừa lên xe, đằng xa đã nghe thấy tiếng xe cảnh sát hú còi ầm ỏi. Từ Vỹ nhấn ga phóng xe như bay. Cùng lúc đó một xe mui trần màu đỏ vượt qua xe của Từ Vỹ.

Hai chiếc xe chạy song song nhau, lướt nhanh trên đường. Dạ Huyền ngồi hàng ghế song song với Từ Vỹ, anh hét lớn:

- Mấy người giỏi lắm dám bỏ rơi chúng tôi, nếu không phải tôi tinh mắt chắc bọn tôi bị cô lừa cho chết ở đó rồi.

Từ Vỹ nghe xong cười thâm, gió thổi bay tóc Từ Vỹ khiến cô càng trở nên sinh động, lung linh hơn dưới ánh đèn đường.

Từ Vỹ từ tốn nói:

- Tôi không quen mấy người.

Dạ Huyền tức tới mức không thốt ra lời, một lần nữa anh tự hạ bệ mình.

An Duy ngồi bên cạnh Dạ Huyền nghe xong những lời vô tình vừa thốt ra của Từ Vỹ thì có hơi khó chịu nhưng ánh mắt anh lại hiện rõ sự thích thú.

Đang cãi qua cãi lại thì đằng sau rú lên một loạt tiếng còi xe. An Duy và Từ Vỹ đồng loạt đưa mắt liếc nhìn kính chiếu hậu phát hiện tầm chục chiếc xe mui trần đang lao nhanh về phía họ. Chưa hoàn hồn phía trước lại xuất hiện nhiều chiếc xe mui trần hơn, điền phòng tiến về phía trước.

Sắc mặt nhóm người Từ Vỹ ai lấy đều căng thẳng riêng An Duy là ngáy một lạnh lùng và nghiêm nghị hơn.

- Lại là chúng

- Đám người trong bar sao? _ Từ Vỹ tò mò hỏi, ánh mắt không ngừng quan sát, giảm tốc độ của xe, giữ khoảng cách an toàn.

- Không liên quan gì đến đám người trong bar. Họ là "một rắc rối" khác khó nhằn hơn nhiều. _ Bạc Ngôn từ tốn giải thích.

Bạc Ngôn vừa dứt lời đội xe mui trần chột phanh gấp, mấy chiếc xe vây trong xe An Duy ở giữa. Từ Vỹ đạp phanh, đỗ xe sang một bên đường, bước xuống dựa vào mui xe xem trò vui.

- Rất vui được gặp lại thiếu An. _ Một giọng nói đánh thép cất lên.

An Duy dừng xe, bước xuống cất giọng lạnh nhạt:

- Nếu nhớ tôi tới vậy thì đầu cần một tháng phải chạm mặt nhau tới ba lần đầu nhĩ?

Người đàn ông đó lái một chiếc xe sang trọng màu vàng duy nhất trong đội, dựa nửa người vào cửa xe cười lớn:

- Chúng ta sẽ còn gặp nhau dài dài, cho đến khi cậu chịu chấp nhận lời mời của chúng tôi. Còn nếu cậu muốn trốn...không dễ như vậy đâu.

An Duy nhìn tên đó bằng ánh mắt lạnh lùng:

- Thua thì nhận thua đi, bày vẽ thế làm gì. Đánh chết tôi cũng không đi, dù sao cũng chả hại gì cho tôi.

Người đàn ông nghe An Duy nói thẳng thì sắc mặt trở nên khó coi vô cùng.

- Lúc tao cho mày suy nghĩ từ tế thì nên suy nghĩ kỹ. Tao hỏi mày lần cuối...mày có chịu chấp nhận lời mời hay không?

Đứng theo dõi cả cuộc nói chuyện, Từ Vỹ phần nào hiểu được tình hình. Chẳng là theo cô suy nghĩ thì An Duy từng thắng một cuộc đua xe nào đó. Vì vậy chúng muốn anh thi đấu cho chúng. Nhưng anh không chấp nhận, xong nhiều lần có ý định chạy trốn nhưng không thành. Từ Vỹ bỗng nhiên cảm thấy rung mình nhìn đám người đang cãi đi cãi lại. Chỉ bằng đánh nhau một trận ra trò rồi tính tiếp. Nói nhiều chả giải quyết vấn đề gì to một người.

- Mày... _ người đàn ông dữ tợn kia chưa nói hết câu, đằng sau chột có tiếng nói lạnh lùng, mang đầy khí chất.

- Thiếu An, người của tôi ăn nói lỗ mãng, xin thứ lỗi, thất lễ nhiều rồi. Phải chi đằng sau thiếu An có ai chống lưng nên mới hành xử như vậy... À, thiếu An đừng giận vội, trên đây chỉ là suy đoán của tôi thôi._ cách nói chuyện của người này rất dễ nghe, mang mùi làm ăn, dạng người từng trải, kinh nghiệm cao. Điều này khiến Từ Vỹ rất hứng thú.

An Duy nhún vai tỏ vẻ vô tội:

- Tôi hành xử như thế thì sao? Có ảnh hưởng gì à?

Người ngồi trong xe lên tiếng:

- Không sao, không ảnh hưởng gì.

An Duy thấy thái độ của đám người này thì tức giận xiết chặt bàn tay mình lại. Người bí ẩn đó cười lớn:

- Theo như tôi biết thiếu An đây đang bị cả tập đoàn truy nã thì phải. Tôi có nên trao đổi một chút tin tức gì đó từ thiếu An không?... nhưng làm vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn đến mối quan hệ mật thiết giữa chúng ta nhỉ?

- Anh biết, rốt cuộc mấy người muốn gì?_ Bạc Ngôn đứng đằng sau nhìn về phía ô tô đóng kín cửa nói.

Nghe những lời này xong An Duy tối sầm mặt. Họ biết rất nhiều về anh, vậy mà vẫn chặn đường, chứng tỏ đằng sau họ là cả một thế lực lớn. Thân phận của An Duy bề ngoài là một "thể tử" sau này sẽ thừa kế một tập đoàn lớn, nhưng trong thế giới ngầm anh là một tay đua cừ khôi, đánh bại đối thủ đạt mức kỷ lục. Xem ra lai lịch của người này không đơn giản.

Còn về việc truy nã là bắt anh về kết hôn với tiểu thư gì đó, có chết anh cũng không về. Thanh xuân của anh vẫn chưa tàn, anh chưa thoả mãn giờ mà quay về chấp nhận cuộc hôn nhân chính trị đó anh không chịu.

Biết mình bị dồn vào thế bí, An Duy từ tốn nói:

- Điều kiện?

- Không khó, chúng tôi có một cuộc đua xe ở Paris, cần anh đại diện cho chúng tôi tham gia thi đấu. Chúng tôi sẽ giúp cậu phong toả tin tức, đảm bảo cậu vui chơi thoả thích.

An Duy bất giác nhíu mày. Đấu thì đấu nhưng nhờ cuộc đua phi pháp đó lọt phải mạng lưới thông tin nhà anh, chuyện tìm anh không còn là rắc rối. Như hiểu được suy nghĩ của An Duy người đó tiếp lời:

- Chuyện phong toả tin tức anh không cần lo. Có điều thiếu An nông nổi quá, đi trước chúng tôi một bước, cướp mất lô hàng của chúng tôi chuyện này sao có thể bỏ qua?_ Nói rồi, một cánh tay thò ra từ trong xe đưa cho người mặt mày dữ tợn một chiếc điện thoại, chuyển tới cho An Duy.

Bên trong đoạn băng ghi lại cảnh người của An Duy đập phá cướp lô hàng, tức lô vũ khí. An Duy xem đoạn băng mà bất lực. Chỉ tại anh quá tự cao mà rước họa vào thân, thà đừng cướp còn hơn.

Im lặng hồi lâu An Duy mở miệng:

- Tôi chấp nhận, nhưng không đảm bảo sẽ thắng.

- Chúng tôi tin tưởng thực lực của cậu mà, thiếu An.

Vài giây sau, chiếc xe màu vàng đột ngột lái đến gần xe An Duy. Bước xuống là một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú mang đậm vẻ lạnh lùng, đưa tay về phía An Duy:

- Hợp tác vui vẻ.

An Duy nở nụ cười nhả nhận bắt lấy tay anh ta:

- Được, hợp tác vui vẻ.

- Há? hết rồi? sao nhạt thế?_ đằng xa, Từ Vỹ thất vọng nhìn đội xe lần lượt bỏ đi, liền chạy lại chỗ ba người đàn ông xem vì điều gì mà họ lại "giơ cờ trắng đầu hàng" nhanh vậy..

Thấy Từ Vỹ ngây ngốc nhìn đoạn băng, An Duy cười khở giải thích.

- Là tôi không có mắt, dụng phải lô hàng khó nhằn.

- Chỉ cần giả cho họ là được mà._ Từ Vỹ đưa ra phương án thiết thực nhất.

- Thế đã tốt. Chúng tôi bán nó lâu rồi._ Dạ Huyền mở miệng.

- Lô hàng đó không quý nhưng người nhận và người tặng chúng tôi không địch nổi._ An Duy

Từ Vỹ càng nghe càng không hiểu liền đổi chủ đề.

- Người vừa rồi là ai? Người quen?

Bạc Ngôn cười nhạt, nghiêm túc nói:

- Người của Mạc gia, Đường Dịch. Một trong bốn át chủ bài bên Mạc gia.

Lúc An Duy bắt tay với người đó Bạc Ngôn không ngừng quan sát thấy ngón út tay phải người đó đeo một chiếc nhẫn con rất quán quanh, được thiết kế độc quyền thể hiện vị trí cao thấp trong Mạc gia. Không khó để nhận ra.

An Duy rửa thầm trong lòng. Mạc gia là gia tộc lớn nhất trong hắc đạo, được điều hành bởi người nổi tiếng thủ đoạn tàn nhẫn, vô tình, không ít bí mật. Nhà An Duy tuy là gia tộc đứng đầu bạch đạo nhưng cũng phải nể Mạc gia. Lần này là họ còn từ tế nói chuyện với anh, nếu là người khác không chừng mất mạng lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Nghe những chuyện chả đâu vào đâu, Từ Vỹ chán nản quay về xe lái đi mất. Mặc kệ hắc đạo với chả bạch đạo giờ về ngủ là quan trọng nhất. Thấy Từ Vỹ trở lại xe Mộc Thảo lo lắng hỏi.- Kết thúc rồi sao?

- Nhặt toẹt._ Từ Vỹ nhấn ga phóng đi.

Hiện tại, Từ Vỹ ngồi đối diện với An Duy trừng mắt với anh. Không biết tên này bị cái gì, cứ hở ra là nhe răng cười với cô mặc dù đã cố ý phớt lờ thì anh ta lại được nước lấn tới, bám chặt không buông. Đi đâu anh ta cũng đi theo, trừ đi vệ sinh. Lái nhai suốt ngày bên tai cô:" Từ Vỹ cô thử món này đi, ngon lắm", " A, Từ Vỹ này. Đến Paris rồi cô muốn đi đâu?"... vân vân và mây mây. Cả ngày bám theo cô còn cô thì không thể nổi cáu, điều này khiến cô rất bức mình. Cô đánh vác bộ mặt chán chường lên máy bay yên vị bay tới Paris.

- Này này Từ Vỹ, đừng đi nhanh quá ngã đó. Đợi tôi đi. Từ Vỹ à..._ An Duy từ lúc đến Paris không ngừng bắt chuyện với cô. Thấy cô cách xa anh ta quá là lại gào ầm lên.

Từ Vỹ khó chịu nhũn mảy lộ rõ vẻ không vui. Biết điều An Duy im bất giữ khoảng cách với cô nếu Từ Vỹ bỏ mặc anh thật thì bao công chai mặt của anh đây đổ sông đổ biển.

Đã hai ngày kể từ khi đám người An Duy đặt chân tới đây, Từ Vỹ nghe được không ít chuyện về Mạc gia từ đám Dạ Huyền. Mạc gia tuy thế lực lớn nhưng có rất nhiều kẻ thù. Từ trước đến nay những vụ kiểu tranh đoạt ngôi vua tốc độ luôn được giới hắc đạo quan tâm, có sức thu hút rất lớn.

Từ Vỹ nghe xong liền ngoan ngoãn đi theo An Duy, chủ ý muốn nghe kể tiếp, sức tò mò của cô ngày một lớn kể từ khi ở chung với đám Mộc Thảo. Lang thang cả ngày trời dọc phố cổ kính của Paris. Đây là nơi đầu tiên cô muốn tới. Ở đây có rất nhiều món ăn nổi tiếng khiến Từ Vỹ vui không ngậm được miệng. Nhìn bộ dạng hưng phấn của Từ Vỹ, An Duy liền đưa cô đi khắp nơi hiếm khi nào thấy cô cười nhiều như vậy.

Ăn uống no say thì trời cũng chạng vạng tối, vừa mới bước chân ra khỏi cửa hàng đột nhiên có tiếng súng nổ. Theo phản xạ cô lùi về phía sau, An Duy còn phản ứng nhanh hơn cô kéo tay Từ Vỹ ôm cô vào lòng lấp sau cánh cửa. Bên kia Mộc Thảo được Bạc Ngôn bảo vệ còn ba người Châu Dương, Dạ Huyền và Nghiêm Đồ lấp ở chỗ khác.

Sự việc chỉ xảy ra chớp lát. Sau một tràng súng nổ, xung quanh vẫn nồng nặc mùi thuốc súng. Từ Vỹ trung ra về mặt thất vọng cô vẫn chưa xem được gì hết.

Bạc Ngôn vừa an ủi Mộc Thảo vừa quan sát tình hình thấy An Duy có chút kỳ lạ:

- Cậu không sao chứ?_ Lúc có tiếng súng nổ mặc dù đã nhìn thấy An Duy tránh đi nhưng Bạc Ngôn vẫn muốn xác định xem An Duy có bị sao không.

An Duy cười ngượng, sờ cổ tay phải, nhấn mặt:

- Bị đạn sượt qua...không xong rồi.

Đám người nhấn mặt vội vàng chạy lại xem vết thương của An Duy. Tuy Vết thương không nặng nhưng ảnh hưởng không nhỏ đến cuộc đua xe ngày mai.

- Tại sao không nghe lời chúng tôi, ra ngoài vượt quá số giờ quy định._ Đường Dịch, cái người bí ẩn đó đột ngột xuất hiện sau lưng họ tức giận lên tiếng.

Không một ai trả lời lúc này chỉ biết chăm sóc cho vết thương trên tay An Duy, điều này quan trọng hơn. Lúc về chỗ ở, Mạc gia liền kêu bác sĩ tới chữa trị cho An Duy. Từ lúc về cho tới bây giờ nhóm An Duy phải chịu sự giám sát của Đường Dịch, chốc chốc lại có người vào báo cáo tình hình, bận rộn không kể hết. Thấy người bác sĩ đó thu dọn đồ nghề Đường Dịch vội vàng hỏi còn nhanh hơn đám Tử Vỹ, thể hiện anh ta căng thẳng tới cỡ nào.

- Thế nào rồi? Có ảnh hưởng gì không?

Người bác sĩ đó lên tiếng:

- Vết thương nhẹ thôi nhưng đây trắng bị ảnh hưởng khá nghiêm trọng, có lẽ đưa xe một thời gian dài là không thể.

Đường Dịch nhìn An Duy hồi lâu cất giọng lạnh lùng:

- Tôi phải ăn nói với lão đại thế nào đây?

Dạ Huyền nghiêng rằng:

- Chúng tôi đâu nói các anh phải chịu trách nhiệm, có gì mà không biết ăn nói?

An Duy tiếp lời:

- Các anh không cần lo, vết thương này có là gì. Tôi từng đưa trong tình trạng nặng hơn, nhất định sẽ không khiến Mạc gia bề mặt.

Tử Vỹ này giờ ngồi bên cạnh An Duy không nói được câu nào. Hồi chiều nếu không phải cô la cà khắp nơi, đòi An Duy dẫn đi chơi thì đã không xảy ra chuyện như bây giờ. Trong đầu cô thực sự rất rối rắm mà bây giờ An Duy lại phải hứng hết tội thay cô, trong lòng xuất hiện cảm giác có lỗi.

- Đường Dịch, vụ này đằng sau là người của Dư gia.

Đường Dịch suy nghĩ hồi lâu, lên tiếng:

- Lại là Dư gia. Được rồi, vẫn chỉ có Hân Dư dám trực tiếp đối đầu với chúng ta.

Nói xong Đường Dịch quay sang nói với An Duy:

- Anh nghỉ ngơi sớm, mọi chuyện chúng tôi sẽ lo liệu.

Trong phòng, không khí chìm vào im lặng. An Duy để ý thấy Tử Vỹ cứ không chịu nói chuyện, tần ngần ra đó không làm gì liền cầm lấy tay cô, sợ cô lo lắng nói:

- Vết thương nhỏ ấy mà. Đầu phải tranh đoạt ngôi Vua xe. Thương xót tôi một chút, lại đây cho tôi hôn một cái an ủi tâm hồn tổn thương của tôi là được rồi._ An Duy cười toe toét.

Mộc Thảo đứng bên cạnh nghe những lời đó, không chịu được nữa, mở miệng:

- Cậu bị thương ở thể xác chứ đâu bị thương về mặt tinh thần đâu.

Một lát sau Tử Vỹ khẽ nói:

- Ủ, không sao là tốt. Tôi về phòng đây, buồn ngủ quá._ Rút tay ra khỏi tay của An Duy, giữ nguyên thái độ bình thản đó, cô đứng dậy đi ra ngoài cửa theo Đường Dịch.

Thấy cô đi theo, Đường Dịch lấy làm lạ:

- Còn cần gì sao?

Khẽ đóng cửa lại Tử Vỹ đưa mắt về phía Đường Dịch:

- Rốt cuộc mấy anh cần đạt mục đích gì? Vua xe...hay gián tiếp tranh đoạt địa bàn.

Đường Dịch nhìn Tử Vỹ bằng ánh mắt đầy dò xét, quay sang ra hiệu cho thuộc hạ đi trước:

- Cô có tư cách gì hỏi câu đó?

Khẽ vuốt mái tóc còn hơi rối, Tử Vỹ dựa người vào tường chậm rãi nói:

- Theo suy đoán của bản thân tôi thì chắc là cả hai mục đích. Ô, vậy với tình hình bây giờ của An Duy... không phải bên anh đang gặp rắc rối sao? Cho

nên tôi muốn đề cử một người giỏi hơn anh ta cho anh, chắc chắn không làm anh thất vọng.

Nghe xong, gương mặt Đường Dịch lập tức thay đổi.

- Cô rất thông minh.

Từ Vũ mỉm cười nhận lấy lời khen từ Đường Dịch. Sống trên "giang hồ" nhiều năm không phải cô chưa từng nghe đến Mạc gia chỉ là thông tin quá mờ hồ, nay được tận mắt chứng kiến quả thật làm người ta ngưỡng mộ. Mạc gia xuất thân từ buôn lậu ma túy, xong dần chuyển sang buôn bán vũ khí rồi cứ từ đó ngày một đi lên, giẫm đạp biết bao gia tộc có quyền thế trong giới hắc đạo. Nay Mạc gia tự động tìm đến An Duy, người xếp thứ hai trong giới đua ngầm không phải tình cờ.

Đường Dịch thấy Từ Vũ rất tự tin. Nếu đúng là tìm được người giỏi hơn An Duy thì chẳng phải quá tốt rồi sao? Còn nếu không, thì cô Từ Vũ này sẽ phải hối hận trước lời nói ngày hôm nay.

Đường Dịch mở miệng:

- Liên quan tới việc phân chia lại thị trường Châu Á. Đường Dịch nói thẳng cho cô biết tất nhiên không sợ cô tiết lộ ra bên ngoài, một phần muốn biết sau khi nghe thấy điều đó cô sẽ phản ứng ra sao, biết đâu lại thay đổi ý định. Trong chuyện này mỗi khi ra quyết định đều là một vấn đề lớn.

Nghe xong Từ Vũ có chút bất ngờ. Thị trường Châu Á không nhỏ, bây giờ quy hoạch lại không dễ dàng gì, điều này ai cũng biết. Huống chi cả hai phe bạch đạo và hắc đạo cùng nhau xâu xé món hời béo bở này. Tất nhiên phân chia giữa hai phe thế nào không quan trọng vì cả hai đều có quy tắc tranh giành riêng. Vậy Mạc gia lại liên minh với nhà An Duy, tức bạch đạo chứng tỏ cuộc tranh giành này nguy hiểm cỡ nào. Xét về mặt thực lực hắc đạo chỉ thừa chứ không thiếu, cơ bản vấn đề chỉ chọn mặt trận tranh đấu. Lần này là đua xe, nhìn qua giống như trò chơi trẻ con nhưng đằng sau lại mang nhiều hàm ý khác.

Từ Vũ vào thẳng vấn đề:

- Tôi muốn toàn bộ giải thưởng. Còn nữa, những gì mấy người hứa với An Duy vẫn phải giữ lời.

- Được nhưng...Chúng tôi lấy gì để tin tưởng cô đây? _ Tuy cảm giác Từ Vũ sẽ không nuốt lời nhưng Đường Dịch vẫn cần một suy đoán rõ ràng.

Từ Vũ thấy sắc mặt anh thì hiểu anh đang nghĩ gì, cô lại gần ghé sát vào tai Đường Dịch thì thầm to nhỏ vài câu, gương mặt Đường Dịch lộ rõ vẻ kinh ngạc. Sau đó cả hai cùng ra ngoài.

Trở về phòng của mình Từ Vũ mang tâm trạng cực kì tốt, suốt quãng đường không ngừng cười tươi. Bước vào không khỏi ngỡ ngàng:

- Sao hai đứa chưa về ngủ. Có chuyện gì sao? _ Từ Vũ nhìn Châu Dương và Nghiêm Đồ đang ngồi uống trà hiên ngang giữa phòng cô.

- Sao nhất định phải dính líu tới Mạc gia. Mạc gia rất nguy hiểm, không như chị tưởng tượng đâu. _ Châu Dương.

- Về chuyện gì? _ Từ Vũ khng biết chắc hai đứa đã nghe thấy những gì nhưng điều đó không làm cô chột dạ, vẫn thản nhiên ngồi nói chuyện, khuôn mặt không chút biến sắc.

- Đua xe... bọn em không có ý nghe nén, chỉ là lúc đi tìm chị vô tình nghe được thôi. _ Nghiêm Đồ.

- Mấy cậu biết rồi thì làm sao, đâu có ngăn được tôi. _ Từ Vũ.

- Chúng em đâu nói là sẽ ngăn cản. Vào thẳng vấn đề...chị muốn tuyển cộng sự không? Chúng em tình nguyện. _ Hai đứa nở nụ cười toe toét nhìn cô. Cả hai đều là sát thủ. một hacker và một thiện xạ đi theo cũng không vô dụng. Có còn hơn không.

Nghĩ ngợi một lát cô cười tươi nhìn hai người.

- Vậy mau về phòng chuẩn bị. 9 giờ 30 bắt đầu xuất phát.

Đợi cho hai người kia đi mất, cô ngả người xuống ghế sofa nở nụ cười đầy mê hoặc, nhanh chóng đứng dậy lại gần tủ quần áo chuẩn bị cho kế hoạch "giải thoát bảo bối còn đang được cất giữ một cách chu đáo ở trụ sở chính của tổ chức tại Paris".

Đêm nay là một đêm rất dài.

Tại trụ sở chính của tổ chức: 10.00 PM

Từ Vũ lấy tay gõ theo nhịp trên mặt vô lăng, ánh mắt tập trung cao độ vào chiếc xe đậu bên đường cách xe cô khoảng 50 m. Làm một siêu trộm không chỉ cần kỹ năng giỏi, thân thủ tốt mà còn cần khả năng quan sát và giác quan thứ 6 thật nhạy bén.

Trụ sở chính, cơ quan đầu não một phần của tổ chức, là nơi cất giữ những lô hàng quan trọng và một số tài sản có giá trị khác của người trong tổ chức. Mức độ an ninh về số lượng người rất ít có thể đếm trên đầu ngón tay, cấp bậc B. Nhưng thiết bị an ninh máy móc quả không tồi, số lượng gấp mấy lần

lượng người tham gia bảo vệ. Đối với cô đám ăn hại này chả là gì, vấn đề chính đó là thời gian và máy móc. Người như cô cuộc sống chỉ được tính bằng giây chứ không được tính bằng phút.

Mất nhìn thấy người đàn ông đi ra khỏi xe, quay đầu lại dặn dò đồng bọn rồi tiến thẳng về khu WC. Từ Vỹ cười càng thêm mỉa mai, cô mặc một chiếc áo màu đen co giãn bó sát thân hình bốc lửa của mình, chiếc quần đùi đủ ngắn để lộ cặp chân dài trắng ngần, bên ngoài khoác thêm chiếc áo dạ màu lục. Gương mặt được tô thêm một lớp phấn hồng, đôi môi đỏ mọng khiến lòng người như say như si. Cô bước xuống xe, tao nhã đi về phía xe của đối tượng. Gõ gõ cửa kính cô cười với người trong xe nói:

- Anh cho tôi đi nhờ được không? Xe tôi chết máy ở đằng kia._ Nói rồi cô chỉ tay về phía xe của mình.

Người đàn ông to béo trong xe nhanh chóng hạ cửa kính xuống. Nhìn thấy dung nhan của cô đầu óc hắn trở nên ngu muội. Lúc lâu mới định thần lại, bước xuống xe nói.

- Được chứ. Cô..._ Đang nói dở người đàn ông kia quay trở lại. Nhìn thấy cảnh này hắn liền quát lớn.

- Thằng kia mày đang làm cái quái gì vậy hả? Tao nói mày ngồi yên trên xe cơ mà?

Người đàn ông to béo đi tới bên cạnh hắn, cúi người hạ giọng nói:

- Thôi nào, đại ca. Anh đừng đa nghi quá. Nhìn xem, con mồi ngon như thế này..._ nói rồi hắn nở nụ cười gian tà.

- Nhờ nó làm hỏng chuyện thì sao? Tao không muốn chết cùng mày đâu.

- Được rồi mà đại ca, em cho nó ngồi cùng anh để anh quan sát được không? Đừng khó khăn thế. Quyết định vậy nha.

Người đàn ông to béo chuyển tầm mắt dăm dăm nhìn chằm chằm vào Từ Vỹ khẽ nuốt nước miếng.

Từ Vỹ đứng ngay gần đó nghe được câu chuyện hai người kia thì cười thầm " hoá ra là người mới", mặt khác không ngừng chửi rủa chỉ hận không thể đánh chết hai kẻ này ngay tức khắc. Nhưng vì " sự nghiệp " trước mắt nên cô phải nhịn, phải nhịn. Xem ra khu này chỉ có bốn người canh gác, an ninh thực sự rất lỏng lẻo. Không phải vì mấy cái máy quay đáng ghét kia cô đã không phải nói chuyện với những người như thế này.

Gã đàn ông to béo mở cửa, mời cô lên xe. Tên "đại ca" trừng mắt với hắn chui người vào trước.

Từ Vỹ vừa thấy hắn cúi người vào liền rút ngay con dao dưới bốt nhắm thẳng vào tim hắn mà phóng. Gã to béo kia bất ngờ bị chói mắt bởi ánh sáng bạc phản chiếu, lúc hoàn hồn thì mặt đã trắng bệch. Tức tốc nghiêng người né mũi dao. Từ Vỹ rút thêm vài con dao khác không ngừng phóng vào tên còn lại. Hai gã đàn ông luống cuống núp xuống lòng đường, rút súng chuẩn bị bắn trả. Bất ngờ phía sau có tiếng nổ, nã đạn không ngừng về hai người đó.

Trong lúc mưa đạn, cô di chuyển lên ghế trước, khởi động xe, rời khỏi địa điểm. Bên tai bỗng truyền tới tiếng bíp bíp nhỏ nhỏ tiếp là giọng của Châu Dương:

- Chị à, bên này dọn dẹp xong rồi. Phía trước có gì em yểm trợ chị

- Ủ._ hoá ra hồi nãy là Châu Dương trợ giúp, cách nhắm bắn đó không lệch vào đâu được.

Kế tiếp là tín hiệu của Nghiêm Đồ:

- Hệ thống an ninh bị em hack, đồng hồ đang đếm ngược, chị chỉ có 15 phút để hành động.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Chiếc xe phóng nhanh, dừng lại ở một khu nhà lớn. Nơi này dẫn thẳng vào khu cất giữ " bảo bối" của cô, được cài đặt không ít thiết bị máy móc tối tân, nếu là người thường đột nhập vào sơ hở một chút cũng có thể mất mạng. Từ Vỹ nhanh chóng tiến vào bên trong, lướt qua những món đồ dùng được bảo quản trong tủ kính cô cười nhạo. Đối với cô những món đồ đồ chỉ là vật dụng cũ kĩ không có giá trị lợi dụng. Rời khỏi gian chính cô bước ngay một nhanh đến căn phòng bao quanh là kính trong suốt, bên trong là chiếc xe màu đỏ rực nổi bật dưới ánh đèn.

Bao lâu rồi nhỉ?...3 năm. Phải 3 năm rồi cô chưa đụng tới nó. Từ Vỹ mỉm cười:

- Lâu không đưa xe lên tay hơi cứng._ Nói rồi cô nhấn ga phóng xe ra ngoài. Chiếc xe cô riêng chi phí sửa chữa cũng lên tới hàng chục triệu, trên thế giới không có cái thứ hai.

Nhanh chóng rời khỏi toà nhà, cô đưa mắt nhìn xuống đồng hồ đeo tay, vẫn còn 5 phút nữa cứ thông thả, đối với cô như thế là quá nhiều rồi.

Rời khỏi toà nhà, tính từ cổng vào. Đi chưa nổi 200m chẳng biết từ đâu xuất hiện 4 chiếc Mercedes nhắm thẳng hướng cô mà lao tới. Đào mắt qua kính chiếu hậu, nhìn bộ mặt hung dữ của những kẻ đuổi theo sau, chúng muốn lấy mạng cô sao? Từ Vũ này không dễ chết vậy đâu.

Chiếc xe cô lao đi với vận tốc 180km/h, bỗng cô đạp phanh, lùi số bẻ tay lái sang phải 180 độ.

Kéttttttt! Tiếng bánh xe ma sát với mặt đường tạo một đường vòng toé lửa. Mấy chiếc Mercedes đang lao với vận tốc kinh hồn nay đột ngột phanh lại tạo ra một lực chấn không thể xem thường.

Bỗng dưng thấy cô quay xe lại, thậm chí còn đang dùng tốc độ nhanh nhất để tiến gần đến họ. Ai nấy đều ngơ ngác không kịp phản ứng, họ rõ ràng là người đuổi theo cơ mà? Sao lại chuyển thành thế bị động như thế này?

Đạp phanh nhanh hơn nữa, cô bẻ tay lái sang bên tay trái chuẩn bị cú va chạm đầu tiên. Rầm! đầu xe cô đập mạnh vào chiếc xe đi đầu, chiếc xe bị hất ra khỏi đường, đuôi xe bị bẹp dúm.

Chiếc xe kia bị tấn công quá bất ngờ, tên lái xe không kịp phòng bị nên chiếc xe lao vào hai chiếc đang đi phía sau. Một màn va chạm kịch liệt đã diễn ra. Chiếc xe còn lại bị lệch đường đi tông thẳng vào lề đường.

Rất nhanh cô phóng xe đi mất để lại khung cảnh hào hùng.

- Cảnh đẹp quá..._ Xe của Châu Dương và Nghiêm Đồ tiến tới song song với chiếc xe của cô, không ngừng gào rú.

Thấy xe cô chả bị hề hấn gì, nụ cười trên môi cô càng sâu hơn.

~

Tại biệt thự của Mạc gia.

- Kỹ thuật điều khiển xe quả không tồi. Cậu vất vả nhiều rồi, Đường Dịch.

Người đàn ông với bộ complet màu trầm nở nụ cười hết sức phong tình. Ngón tay gõ gõ lên ghế bọc lộ khí chất cao ngạo bất phàm, ánh mắt không rời màn hình một chút nào. Người đó có cặp lông mày hình lưỡi kiếm, đôi mắt màu đen pha chút đỏ, đẹp đến mức người đối diện phải tán thưởng. Trên màn hình là hình ảnh ghi lại toàn bộ khung cảnh Từ Vũ đua xe với 4 chiếc Mercedes, khứ chúng chỉ trong tích tắc.

Nhắm mắt lại tựa vào ghế sau, người đó trầm tư suy nghĩ. Hôm nay quả thật là ngày dành cho những sự bất ngờ. Vừa bị lũ Dư gia kia "ám sát" hụt, nay lại tìm được một "huyền thoại" của đường đua về hợp tác. Tối rất đúng lúc, tâm trạng hôm nay người đó không tốt cho lắm. Mở mắt ra, cất giọng lạnh nhạt nói:

- Mấy tay đua đó thế nào rồi? À thôi, Mạc Lâm cậu chăm sóc họ tốt một chút.

Người bác sĩ hồi nãy chữa trị cho An Duy nghe vậy khẽ "ạ" một tiếng nhanh chóng ra ngoài.

- Lâu rồi không gặp...Mạc Từ Thiên. Cô gái đó quả có sức công phá to lớn...làm cho người của chúng ta sống không bằng chết như vậy._ Sau khi Mạc Lâm bước ra ngoài, vào ngay sau đó là một người đàn ông tóc vàng, nổi bật là đôi mắt màu café. Trông vô cùng phong lưu và đẹp trai.

Từ Thiên vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng khi người đàn ông đó giang rộng hai tay chào hỏi. Từ Thiên tao nhã đến gần người đó cất giọng lạnh đạm, cảnh báo:

- Giả Nghi.

Giả Nghi lúc này ở ngay trước mặt Từ Thiên, nhún vai tỏ vẻ không hài lòng:

- Mạc chả có tình người gì cả. Bọn bè lâu rồi không gặp mà chả nhiệt tình chút nào.

Nghe câu này, Từ Thiên chả thèm quan tâm tới Giả Nghi nữa xoay người bước về phía cửa dẫn dò Đường Dịch quay về trụ sở chính quản lý tình hình ở đó rồi quay lại phòng lướt qua Giả Nghi như không khí tiến về phía sofa ngồi xuống.

- Vào vấn đề chính, cậu tới đây làm gì?

Ánh mắt Giả Nghi lộ vẻ khác lạ khi thấy Từ Thiên hỏi thẳng.

- Ba ngày trước lô hàng cậu hứa cho tôi bỗng dưng bị cướp mất nên hôm nay đến đây đòi nợ._ giọng của Giả Nghi chứa đầy vẻ bất mãn.

Từ Thiên im lặng đợi Giả Nghi nói tiếp, ánh mắt không ngừng dò xét. Giả Nghi chỉnh lại giọng, lộ rõ vẻ chột dạ. Tất nhiên chỉ trước mặt Mạc gia đây mới thể hiện như vậy chứ trên thương trường anh là một "con bạc nguy hiểm" đó.

- Rồi rồi... tôi tới đây chủ ý muốn xem "huyền thoại" đường đua thôi mà._ Tin tức của anh nhanh thật, tên mặt của Từ Vũ còn chưa ghi danh lên danh sách mà đã lọt vào lưới thông tin nhà Giả Nghi.

Từ Thiên trầm ngâm dựa người vào ghế sofa, vắt chéo chân rồi cầm ly rượu xoay xoay, châm rãi nhả từng chữ:

- Tuy, nhưng kết thúc thì đi dùm cho.

Giả Nghi nhìn bộ dạng thờ ơ, bơ người của Từ Thiên thì lắc đầu. May mà anh chơi với Từ Thiên từ nhỏ nên mới chịu được cái tính khó ưa đó của anh chứ nếu là người khác chắc đã chết vì tức từ lâu.

Trụ sở chính của Mạc gia: 00.00 PM

Cánh cổng đồ sộ hôm nay được mở toang như đang chờ đón điều gì đó xuất hiện. Lát sau, chiếc siêu xe đỏ rực vút thẳng vào cổng, theo sau là xe của Châu Dương và Nghiêm Đồ. Từ Vũ yêu kiều, nhẹ nhàng bước xuống xe, toát lên phong thái quý tộc.

Vừa về, cô đã nhìn thấy mấy người thuộc hạ nhà Mạc gia đứng trước cửa đợi cô. Hai người thấy cô lập tức chạy ra nghênh đón, cúi đầu lên tiếng:

- Lối này.

Phong thái, cử chỉ được đào tạo một cách chuyên nghiệp không hổ danh là nhà hắc đạo có tiếng.

Từ Vũ không trả lời, chỉ cười nhẹ, nụ cười khiến bao con tim tan chảy trước vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của cô. Lúc Từ Vũ vừa bước vào thì Đường Dịch bước ra nở nụ cười hiểm hoi từ khi cô gặp cho tới giờ.

- Tôi còn tưởng huyền thoại đường đua chỉ có trong sách vở...nay được tận mắt chứng kiến quả khâm phục._ nói rồi anh đưa cho Từ Vũ đoạn băng ghi hình lúc này.

Nhận lấy đoạn băng từ tay Đường Dịch, cô nở nụ cười tự hào:

- Huyền thoại cũng cần sống, cần tiền...đâu thể mãi ăn sách vở mà sống được._ nói rồi cô đi lướt qua Đường Dịch, không quên làm động tác chào tạm biệt.- Tôi đi chuẩn bị cho cuộc đua...cảm ơn đã cử cho tôi vài người để tôi luyện tập trước khi đua. Ôi, hưng phấn quá.

Sáng hôm sau, trên khán đài VIP của đường đua F1 tập trung đông đủ các thể lực hắc đạo trên toàn thế giới. Mỗi thể lực chiếm một khu, to nhỏ tùy thuộc vào sự phân chia cao thấp ở thế giới ngầm này. Nơi đây không mang lại sự huyền ảo, bùng nổ mà mang lại sự chết chóc. Ở các khán đài khác thì ngược lại, hò reo điên cuồng. Cuộc đua chợ đen này được chuyển từ buổi tối sang ban ngày càng khiến công chúng hưng phấn bội phần.

- Từ Vũ đâu rồi? Bạc Ngón, đã xảy ra chuyện gì sao?_ Ngồi ở khu vực Mạc gia Mộc Thảo không ngừng tìm kiếm bóng dáng của Từ Vũ, chốc chốc lại kéo tay Bạc Ngón. Từ Vũ từ sáng sớm đã không thấy đâu, khiến đám An Duy thấp thòm lo lắng.

- Thôi đừng lo lắng, Từ Vũ là người ngoài không liên quan tới mấy vụ này, không ai làm hại cô ấy đâu. Hơn nữa Từ Vũ rất thông minh mà._ An Duy bình tĩnh trấn an Mộc Thảo.

Dạ Huyền âm trầm:

- Tôi đã đi hỏi người của Mạc gia không ai biết cô ấy đang ở đâu._ Đây mới chính là vấn đề, một người tự nhiên bốc hơi như không khí không để lại dù chỉ là một vết tích. Nếu không gặp chuyện không may thì chắc chắn sẽ có thỏa thuận gì đó với Mạc gia. Không thì tại sao trên dưới Mạc gia đều đồng nhất một ý kiến. Dính đến Mạc gia thì rất nguy hiểm.

An Duy mặc bộ đồ đua, đi qua đi lại trong phòng, trên tay liên tục bấm số gọi Từ Vũ, sợ cô xảy ra chuyện gì, khó chịu cay mảy:

- Mọi người có thấy kỳ lạ không? Đường Dịch vẫn chưa xuất hiện, sắp đua rồi còn gì?

Dạ Huyền nghe xong sắc mặt càng âm trầm hơn, anh nói:

- Chưa hết, có ai thấy Châu Dương và Nghiêm Đồ không?

- Hai người đừng tranh cãi nữa, Hai người đó không tìm ra cũng không sao...họ luôn bỏ đi nửa chừng như vậy. Điều tôi lo nhất bây giờ là...nhờ Từ Vũ thay cậu ra "trận chiến" đó thì sao?_ Bạc Ngón.

Tuy nhiên suy đoán này không hợp lý chút nào. Từ Vũ đã bao giờ đua xe đâu mà chỉ biết phóng xe là cùng. Như hiểu được suy nghĩ của An Duy, Bạc Ngón an ủi:

- Tôi...tôi chỉ suy đoán lung tung vậy thôi cậu đừng tin. Chuẩn bị tâm lý tốt, sắp tới cậu rồi kìa.

Tiếng loa phát thanh liên tục xúng danh như tay đua vào vị trí, hàng đoàn xe đủ màu sắc tiến vào đường đua. Bỏ suy nghĩ bôn chôn lo lắng sang một bên An Duy đứng dậy gật đầu với Bạc Ngón hùng dũng tiến về chiếc xe đua của mình.

Đại diện cho bá chủ nhất nhì trong hắc đạo anh cần có một khí thế bá chủ.

- Hãy chào đón, Vua của đường đua 3 năm liên tiếp đoạt giải quán quân, Chi Hàn._ Một chiếc xe màu xám tiến vào đường đua trong tiếng hò reo ầm ĩ. Do đệ nhất Âm Muội tay đua của thế giới ngầm đã đi vào huyền thoại, mấy năm nay đâu có suất hiện cũng chẳng tham gia thêm cuộc đua nào, nên người tên Chi Hàn đó đương nhiên trở thành lão đại. Tên đó cũng là người của Mạc gia. Nói thật, chỉ vì trận chiến này không cho người trong "nhà" làm đại diện thi đấu chỉ được chọn một người ngoài cuộc giữ chức vị đó, số lượng tham gia không bắt buộc nhưng chỉ tính vị trí của xe người đại diện. Nếu không có luật lệ đó chắc cũng chẳng đến lượt anh thay người Mạc gia làm đại diện rồi.

- Người cuối cùng trong Mạc gia là...

An Duy vừa chuẩn bị nhấn ga thì có một chiếc xe đua màu đỏ phóng vượt qua xe anh. An Duy kinh ngạc nhanh chóng đạp phanh xe.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Chiếc xe đua xuất hiện toả sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, làm mọi người trong khán đài ai nấy đều kinh ngạc. Màu sắc đặc biệt, nổi trội khiến cả trường đua đang sôi sục bỗng im bật, ánh mắt không ngừng chú ý đến chiếc xe đua màu đỏ vừa xuất hiện như đang chờ đợi điều gì đó. Ngay cả trong suy nghĩ họ cũng không ngờ được có một ngày họ có thể gặp "huyền thoại" của đường đua ở khoảng cách gần đến vậy. Màu đỏ bấy lâu nay luôn là màu đại diện cho một người, nhân vật thần bí trong giới đua xe chợ đen, đã lâu không lộ diện.- Âm Muội._ tiếng loa phát thanh không giấu nổi sự kích động. Chiếc xe đua màu đỏ phanh lại ở vạch xuất phát, chiếm vị trí đầu trước mọi tay đua. Vị trí vinh dự nhất, cao ngạo nhất mà không ai dám mơ ước.

Cửa xe từ từ mở ra, một cô gái mặc bộ đồ trắng, cổ tay cuốn một chiếc khăn màu xanh lam toả "nắng" dưới ánh mặt trời. Từ Vũ tức Âm Muội buộc một nửa mái tóc, tạo cảm giác tóc xoã nhưng không vướng víu, từ người cô toát ra khí chất cao ngạo. Lướt qua một lượt khán đài, cô xoay người lại phía những đối thủ của mình nghiêng đầu tò mò chào hỏi. Hành động của cô không quá lộ liễu mà người lại càng khiến cô trở lên cao quý hơn, mọi người trong trường đua thấy cử chỉ của cô như vậy thì càng trở nên điên cuồng hơn. Đây chính là sức hút của Vua tốc độ, là quyền lực và ánh hào quang chỉ Vua tốc độ mới có.

Tiếng súng báo hiệu xuất phát nổ giòn rã, chiếc xe đua màu đỏ phóng đi như tên lửa, hứng thú vui đùa trên đường đua. Sự xuất hiện của Âm Muội bỗng nhiên trở thành một áp lực lớn đối với các tay đua. Chỉ tính riêng đến khí thế cũng khiến cô tiến một bước lớn đến thắng lợi.

Đằng sau chiếc xe màu xám của Chi Hàn bám sát nút, hơn nhau chỉ kém nửa thân xe, trên đường đua không ngừng nổi lên tiếng động và quẹt ghê tai.

- Các tay đua bắt đầu cướp đường đua kịch liệt, đi đầu là người của Mạc gia._ tiếng loa phóng thanh thông báo tình hình đường đua vang lên hào hứng.

Đều là người của Mạc gia? Gì chứ...chả lẽ cái tên Chi Hàn đang điều khiển chiếc xe đua bạc kia là người của Mạc gia sao? Nhưng tại sao hắn lại luôn cản đường người đại diện là cô về đích vậy, định phản bội sao?. Trong xe Từ Vũ nhếch mép cười nhạt, tay nắm chặt vô lăng. Đường đua vốn là thế giới của cô, đây là nơi để cô xưng vương, xưng bá.

Trở về phòng quan sát An Duy nhìn thấy Đường Dịch đang chăm chú quan sát đường đua thì lại gần lên tiếng.

- Chuyện này là sao? Tại sao Từ Vũ lại thay tôi thi đấu?

Đường Dịch nở nụ cười hiếm hoi:

- Chuyện gì thì cậu cũng chứng kiến hết rồi, còn về phía Từ Vũ thì...cô ấy đủ điều kiện thi đấu._ nói rồi hắn quay đi về phía khu VIP.

An Duy và Bạc Ngôn liếc nhìn nhau rồi lại chăm chú nhìn lên màn hình quan sát.

- Đằng sau xe cô là xe của Chi Hàn, đâm bẹp xe hắn tôi cho cô thêm 1 phần lợi nhuận._ một giọng nói lạnh lùng chứa đầy sát khí vang lên từ bộ đàm, nghe xong Từ Vũ bất giác mỉm cười, đâm bẹp Chi Hàn cũng là ý nghĩ của cô.

Từ Vũ đột ngột phanh xe, bánh xe ma sát trên mặt đường phát ra tiếng kêu ghê người. Chi Hàn không khỏi ngạc nhiên khi thấy cô phanh xe phóng ngược lại về phía anh. Với tốc độ hiện giờ anh không đâm chúng xe cô mới lạ, giờ có phanh lại cũng quá muộn mà tiến lên thì cũng không xong. Vụ này mà hồng bét không trúng Mạc gia sẽ chặt đầu anh cũng không hết tội. Thôi thì không còn cách nào anh nhanh chóng phanh xe, bẻ bánh lái sang bên trái tránh sự va chạm kia.

Từ Vũ vừa theo dõi gương chiếu hậu vừa nở nụ cười thách thức. Xin lỗi chứ dù có là liên minh mà cản đường cô thì đều có một kết cục không mấy gì tốt đẹp không chết người thì cũng thương tật. Cả chiếc xe dồn lực vào bánh trước, lấy nó làm trọng tâm quay vòng 360 độ. Vừa đúng lúc Chi Hàn phóng sượt qua. Thấy Từ Vũ nhường đường cho mình một cơ hội sống sót, Chi Hàn có chút ngờ vực, không nghĩ được nhiều anh cứ thế phóng lên trước.

Từ Vũ nở nụ cười gian tà, nhấn ga tiến thẳng về phía đuôi xe Chi Hàn, tốc độ như vậy Chi Hàn cơ bản là không có cơ hội né tránh. Chỉ nghe thấy tiếng va chạm kịch liệt, xe đua của Chi Hàn văng ra khỏi đường đua, đuôi xe bẹp dúm, hư hại nặng nề nhưng không ảnh hưởng nhiều lắm đến cơ thể Chi Hàn.

Đề có được kết quả như vậy Từ Vỹ đã là nương tay lắm rồi nể mặt Mạc gia mà không là quá, không đụng chạm đến người của họ chỉ là làm tổn thất đến cơ sở vật chất nhưng đây đều là ý của người đứng đầu Mạc gia cô cũng chả làm gì sai.

- Làm tốt lắm _ giọng nói đó lại phát ra từ bộ đàm, rất nhanh đã cắt đứt liên lạc.

Nhìn xe mình không bị hề hấn gì, nụ cười trên môi cô ngày một sâu hơn, đúng là chiếc xe độc nhất vô nhị chỉ có thể "huyền thoại" cô đây làm chủ. Các tay đua chứng kiến cảnh tượng vừa rồi thì liền bỏ ngay ý định tranh giành ngôi Vua với cô. Bon họ không dám mạo hiểm khi biết rõ kết cục.

Chiếc xe đua màu đỏ không ngừng nhàn nhả tiến về phía trước, đằng sau tiếng va chạm, đâm nhau, lật xe dường như không có hồi kết. Đua xe ở thế giới ngầm là như vậy, không quy tắc không có nhân tính, luôn phải đặt cược cả tính mạng tranh giành từng chút một để là người cuối cùng sống sót. Một khi bước vào đường đua thì sẽ chỉ phân ra hai loại người là kẻ thắng và người thua. Lần này được tổ chức vào ban ngày, mọi thứ trở lên rõ ràng hơn và đáng sợ hơn gấp mấy lần.

- Đua xe chợ đen là như thế này sao? _ Bạc Ngôn cau mày nhìn An Duyệt, không ngừng vỗ về an ủi Mộc Thảo.

An Duyệt nhìn chiếc xe đỏ rực bằng ánh mắt sùng ái pha chút lo lắng, khó hiểu.

- Không rõ, tôi chưa từng tham gia giành ngôi Vua tốc độ bao giờ.

Dạ Huyền đột ngột lên tiếng:

- Nếu cho cậu ra đó liệu có thể sống sót trở về không nhỉ?

An Duyệt trầm ngâm một lát rồi lắc đầu:

- Cũng không biết, chắc lành ít dữ nhiều.

Mộc Thảo thắc mắc:

- Lẽ nào cậu không làm được như em ấy sao?

An Duyệt ôn tồn giải thích:

- Chị hai, chị xem...cô ấy là ai chứ? là Âm Muội đó, là huyền thoại trong giới đua xe ngầm. Xe của cô ấy là đồ độc nhất vô nhị, có thể thấy dù cho có thực hiện một cú va chạm lớn như vừa rồi mà xe của cô ấy vẫn nguyên vẹn. Ai dám bán mạng cho cô ấy chứ, đấu với cô ấy giống như trúng trời đá, vô vọng. Hơn nữa, tính riêng về mặt khí thế thôi cũng đủ để bẹp biết bao nhiêu người. Ai có gan lớn mạng lớn cớ tình đâm vào xe cô ấy thì có muốn cũng chả đâm nổi mà tự nhiên đi rước họa vào thân. Haizz, quả là huyền thoại. _ dứt lời An Duyệt khẽ thở dài.

Một tiếng phanh xe chói tai, chiếc xe đua màu đỏ vượt qua vạch đích một cách nhanh chóng. Từ Vỹ bước xuống xe, chậm rãi đi lên phía trước tựa người vào đầu xe, cô đứng đó như một nữ thần hường thụ tiếng hoan hô tán thưởng của mọi người.

Từ Vỹ ngồi lên đầu xe, mỉm cười. Mấy năm không động đến, bảo bối vẫn ngon lành như ngày nào. Trong sự huyền ảo đó Từ Vỹ chợt có cảm giác mình đang bị chiếu tướng. Cô ngẩng đầu nhìn lên khán đài VIP, chỉ thấy vài người đang lần lượt rời đi. Vì ở khá xa nên cô không thể phân biệt ai với ai, ánh mắt chỉ vô tình lướt qua nhưng cô cảm nhận được bóng dáng của người đàn ông đầy bá khí, mang lại cảm giác gì đó rất khó tả cho người đối diện.

Ở khách sạn, đám An Duyệt bận rộn tìm kiếm Từ Vỹ. Tranh đấu đã kết thúc từ lâu nhưng không thể nào tìm thấy bóng dáng Từ Vỹ. Mộc Thảo lo lắng đến phát khóc:

- Từ Vỹ sẽ không sao chứ? Kieem mãi cũng chả thấy đâu cả. Mạc gia không làm gì cô ấy chứ?

Bạc Ngôn nhìn gương mặt u ám của An Duyệt, vẻ lo lắng của Mộc Thảo định an ủi thì trong phòng vọng ra tiếng Dạ Huyền:

- Cô ấy để lại thư.

An Duyệt vội vàng xông vào cầm thư lên xe, trong đó chỉ trọn vẹn vài chữ: "có duyên sẽ gặp lại". Cả phòng rơi vào không khí trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Đêm tối như mực.

Ánh trăng bị những đám mây che khuất.

Phía dưới đám tường vi đang nở rộ, một thân hình mảnh mai đang đứng dựa vào tường, đầu hơi ngẩng lên như muốn tìm kiếm ánh sáng yếu ớt nào đó trên bầu trời đen kịt. Đôi mắt đen láy, đẹp đến mê hồn dường như đang suy nghĩ điều gì đó, rất lộn xộn khó diễn tả thành lời. Cho tay vào túi Từ Vỹ lấy ra một điều thuốc lá, châm lửa, cô hút liền một lúc ba hơi, rồi sau đó nhả ra. Những làn khói mỏng manh quanh quẩn trên không trung một lúc rồi mới biến mất, khung cảnh mơ hồ đến nỗi khó ai có thể nhìn rõ trong đôi mắt đen kia đang chứa đựng điều gì.

Phía xa dưới ánh đèn mờ nhạt, Từ Vỹ khẽ thở dài vút điều thuốc lá còn đang cháy dở trên tay xuống nhứ đôi mày mảnh khảnh, cô vươn vai một cái tiến lại gần Châu Dương vẫn đang ngủ ngon lành trên chiếc ghế sofa trong phòng khách. Miệng còn nở nụ cười gian xảo. Mẹ nó, lại mơ thấy cái gì không biết. Từ Vỹ co chân, đập một phát thật mạnh vào mông hắn, khiến hắn lăn từ trên ghế xuống "ôm hôn đất mẹ", đương nhiên tình ngủ ngay lập tức.

- Cái gì thế? chị định giết người đấy à? _ ôm cái mông còn đang đau ê ẩm của mình Châu Dương nhìn Từ Vỹ với ánh mắt chứa đầy "thiện cảm", vừa mới chộp mắt được một lát không đâu lại mơ được một giấc mộng xuân ai ngờ lại bị "bà chị" đây đánh thức trong lòng không ngừng lờ lờ 8 đời tổ tông nhà cô ra chửi rủa. Đương nhiên không một lời nào hắn dám nói ra ngoài, tính mạng rất quan trọng cái gan của cậu khi đứng trước mặt cô thì sao dám to ra.

Nhìn cảnh tượng "đầy đau thương" của Châu Dương Nghiên Đồ không khỏi nín cười đến tím mặt, vẫn là "chị đại" ngầu nhất.

- Đi casino. _ khuôn mặt cô vẫn lạnh y như cũ không hề thấy bản thân mình có lỗi, ra lệnh cho Châu Dương và Nghiên Đồ. Rất nhanh hai người kia nhìn thấy một tia thoải mái phát ra từ ánh mắt cô, dù nó rất nhỏ.

- Chị, em vừa mới chộp mắt được thôi. Em thức suốt ba đêm rồi đấy. _ Châu Dương nhận thấy bản thân quá mê ngủ về mặt cơ rút lại, ánh mắt chín phần ăn năn nhìn Từ Vỹ.

- Biết rồi...Nghiên Đồ cậu ở lại trông chừng nó đi, để nó đi gây chuyện nữa thì phiền lắm. _ Suy nghĩ hồi lâu Từ Vỹ mới đưa ra quyết định, dù sao Châu Dương mấy ngày nay vật vờ đi tìm tung tích mẹ cô không ít thì nhiều cũng tốn không ít công sức nhưng không tìm được gì. Để Nghiên Đồ ở lại quan sát Châu Dương là quyết định đúng đắn, lời lòng ra một chút được thể là đi gây chuyện vẫn nên nghĩ xa một chút. Cô nhún vai tỏ vẻ bất lực rồi bước ra cửa. Cô dùng chiếc xe đưa "bảo bối" của mình nhanh chóng rời khỏi khách sạn, phóng về khu phố sầm uất.

Chiếc xe dừng lại ở một quán casino khá sang trọng. Nơi này đèn sáng rực rỡ, người ra vào nườm nượp. Đâu đâu cũng xuất hiện bộ mặt nhăn nhó, tươi cười, xúc động, điên cuồng, tạo thành một bức tranh vô cùng sống động.

Vì là ban đêm nên bên trong có rất nhiều người, đảo mắt nhìn quanh bàn nào cũng thấy vài cô gái ăn mặc vô cùng kín đáo theo kiểu tiết kiệm vài cho quốc gia đang uốn éo. Cũng không mất quá nhiều thời gian để cô có thể nhanh chóng học lóm hầu như tất cả các trò chơi ở chỗ này. Loanh quanh một hồi thăm dò cô nhanh chóng chọn cho mình một bàn tiền lại gần.

Lấy xèng từ trong tay đặt xuống bàn:

- 10 ngàn, mua nhỏ. _ lần đầu chơi cô cẩn thận vẫn hơn.

Vừa chơi vừa học hỏi, ánh mắt cô không ngừng để ý những người bên cạnh, liên tục di chuyển theo bàn tay chia bài của người nhân viên. Chơi một hồi Từ Vỹ nhẹ nhõm buông thả nụ cười thỏa mãn. Cô học gì không học lại đi học cái tính lừa đảo nhưng không sao nó giúp cô kiếm tiền là được. Chơi cả nửa ngày cuối cùng Từ Vỹ cũng mang về bên mình một số tiền không nhỏ.

- Cô không thể chơi trò khác sao? Chơi mãi trò này không thấy mệt à? _ một giọng nói vui vẻ đằng sau vọng đến.

Từ Vỹ cọt nhả trả lời:

- Tôi chỉ giỏi mỗi trò này. _ Vâng, thăm quan hồi lâu cô thấy trò này là dễ quan sát nhất hơn nữa số tiền cô chơi mỗi lúc một lớn như vậy tiền hơi cũng không nhỏ, trong tay cô bây giờ có thể lên đến hàng trăm triệu chứ không ít. Nói rồi cô đặt một chầu xèng lớn hơn xuống bàn.

Đúng lúc, đằng sau một bàn tay bỗng vỗ nhẹ lên vai cô. Từ Vỹ lập tức quay đầu. Người đang nở nụ cười rạng rỡ, nhìn cô bằng ánh mắt cuốn hút kia chả ai khác chính là Dạ Huyền. Cũng chẳng ngạc nhiên gì "tại sao Dạ Huyền lại ở đây?" bởi vì ngay từ lúc mới gặp cô đã biết Dạ Huyền là con nghiện cờ bạc rồi, gặp nhau ở đâu cũng chỉ là sớm muộn.

Dạ Huyền thấy Từ Vỹ vẫn trừng mắt với mình thì vẫn giữ nguyên vẻ mặt vui cười.

- Cho tôi làm đồng minh được không?

Dạ Huyền hôm nay mặc một bộ đồ khá đơn giản, trông rất trẻ trung, thoải mái và tùy ý. Từ Vỹ mỉm cười gật đầu với anh ta:

- Có thể suy nghĩ.

Dạ Huyền nghe xong thì cười ha hả, kéo tay Từ Vỹ đi về phía trước:

- Đừng mà, Ở đây có nhiều thứ hay ho hơn mà, chơi cũng dễ nữa. Đi thôi

Từ Vũ liếc nhìn Dạ Huyền để mặc cho anh ta kéo đi, hết nói nổi, anh chàng này suy nghĩ chỉ bằng nửa thân dưới. Có người chơi cùng cô, lại không thể đuổi anh ta đi, thôi thì mặc kệ. Nghĩ đến đây Từ Vũ đi theo Dạ Huyền.

Tâm trạng bây giờ của cô cực kỳ vui vẻ, tình hình trước mắt cô không cần lo về việc bị tổ chức phát hiện hay không vì cô vừa giúp được Mạc gia một việc lớn mà đây lại là địa bàn của Mạc gia, ẩn trốn ở đây không tồi. Vui chơi thỏa thích mới là điều hiện tại cần giải quyết.

Bị Dạ Huyền kéo lê hết chỗ này đến chỗ khác, nhưng cũng phải công nhận mấy trò lừa đảo hai người chơi cũng mang về không ít tiền, chơi cũng đã khuya nhưng thời gian dường như không làm ảnh hưởng đến thú vui tiêu khiển này của cô. Còn bạc đúng là có ma lực chết người mà, càng chơi Từ Vũ càng có hứng thú muốn chơi tiếp.

Càng tiến sâu vào bên trong khung cảnh hai bên càng trở nên phức tạp, người ta ra vào đông hơn, đủ loại màu da. Từ Vũ cảm tưởng mình có thể nghe hàng trăm giọng nói phát ra từ hai phía. Dạ Huyền đưa Từ Vũ rời khỏi khu vực hỗn tạp đó đến một căn phòng nhỏ ở cuối hành lang, bất chợt dừng lại quay sang nói với cô bằng giọng đã lịch lịch đi phần nào:

- Hay là chúng ta về đi dù sao chơi cũng được nhiều rồi.

- Gì chứ? Cậu sợ à? Không sao, có tôi ở đây mà. _ Nói rồi cô kéo tay Dạ Huyền xông thẳng vào căn phòng đó.

Bên trong không nhiều người, nói đúng hơn chỉ có hai người đang hút thuốc lá phì phèo đằng sau là hai vệ sĩ đi theo. Thấy Từ Vũ cùng Dạ Huyền bước vào người đàn ông to béo dập tắt điếu thuốc còn đang cháy dở, tươi cười chào đón:

- Cuối cùng hai người cũng đến.

- Để ông chờ rồi. _ Tuy chả hiểu tại sao ông ta lại nói thế nhưng mà chắc cũng chỉ là chào hỏi Từ Vũ liền cười nhạt cho phải lễ.

*** 1 tiếng sau ***

Ăn qua ăn lại, hồi rồi lại lỏ chả mấy chốc thời gian càng trôi nhanh, lâu dần cũng khiến Từ Vũ phát chán cô liền kiểm soát chui vào phòng vệ sinh tìm chút gì đó chơi cho đỡ nhàm, để mặc cho Dạ Huyền tùy cơ ứng biến bên trong.

Con đường đi đến nhà vệ sinh quả không khiến cô thất vọng, nhà vệ sinh thôi mà có cần sang sảnh vậy không? Hành lang không lớn, đủ để hai người đi là vừa. Hai bên tường treo vô số bức tranh quý, giá lên đến hàng triệu đô. Lướt qua chúng Từ Vũ tò mò đi tiếp không chừng tìm được thứ gì đó "cuốn" về chơi, nơi này rộng lớn mất một thứ cũng chả chết ai. Quả không ngoài dự đoán của Từ Vũ, cô đang đứng trước một chiếc bình cổ thời Minh vừa mới mang ra đấu giá, không ngờ lại được tận mắt chứng kiến đồ vật quý như vậy tại đây.

- Mẹ nó chứ. _ Từ Vũ vẫn chưa thỏa mãn ngắm nhìn chiếc bình cổ thì điện trong hành lang chợt tắt ngóm, nó khiến Từ Vũ rất bức mình. Từ Vũ cố gắng đi về phía ánh sáng lối thoát hiểm hiện tại chỉ có nơi đó là có ánh điện. Bỗng nhiên tim Từ Vũ đập rất nhanh, không biết tại sao nữa, cô có dự cảm không lành. Hình như gần đây có người, mò mẫm trong bóng tối cố gắng nhớ lại những nơi mình đi qua nhưng đi mãi dốt cuộc cô đã lạc tới tận đâu rồi, xung quanh không một ánh điện, điều này rất bất lợi cho cô, bây giờ chỉ có thể dựa vào cảm giác nhạy bén của cô mà thôi.

Lật lật mò mẫm một hồi cuối cùng cũng tới được nơi có ánh sáng, nhưng rất kỳ lạ tại sao chỉ có căn phòng đó là có ánh sáng, không sáng chói như ánh điện nhưng đủ để nhìn rõ mọi vật. Đứng nép bên tường Từ Vũ không ngừng suy nghĩ bỗng trong phòng vọng ra tiếng nói truyện nghe ngữ điệu hình như là đang cãi nhau, nhưng nghe mãi cũng chả hiểu họ đang nói cái gì, toan định bỏ đi thì Từ Vũ nghe thấy giọng của Dạ Huyền nói cái gì đó không rõ rất nhanh thì im bặt. Thôi thì đánh cược một phen, đến gần đó hơn xem tình hình thế nào. Nếu đúng là Dạ Huyền thật, chắc chắn Từ Vũ sẽ hồi hận cả đời nếu như không đi ứng cứu.

Theo suy đoán của Từ Vũ thì người như Dạ Huyền chắc lại đắc tội gì với sòng bạc này rồi, coi bộ lãnh ít dữ nhiều. Có khi để hấn bị đánh cho bán sòng bạc chết như vậy mới sáng mắt ra, nhưng dù sao hấn cũng là bạn của Mộc Thảo không đi cứu thì bảo cô làm sao nhìn mặt đám Mộc Thảo nữa.

- Mình không cứu hấn, mình chỉ đến xem thôi. _ Từ Vũ thăm nhủ khi đón đến lại gần hơn căn phòng đó.

Càng lại gần Từ Vũ càng chau mày, dễ dàng quá chả có ai canh gác cả, là họ chủ quan hay có một lý do khác? Chưa kịp nghĩ nhiều Từ Vũ thấy căn phòng đó cửa hơi mở, tuy cánh cửa hé mở hơi nhỏ nhưng đối với Từ Vũ như vậy là đủ rồi.

Đây là thủ pháp chuyên nghiệp của tổ chức, cuối cùng cũng có lúc dùng đến.

Cạch cạch, tiếng động không lớn nhưng Từ Vũ nghe thấy rất rõ đây là tiếng súng. Từ Vũ rửa thẳm trong lòng. Từ Vũ nắm chặt tay, xem ra cô đành phải động thủ rồi. Từ Vũ không nghĩ ngợi nhiều bên trong họ có súng chậm trễ một chút thì sẽ xảy ra án mạng liền xông vào hét lớn:

- Dạ Huyền mau ra ngoài đi. _ Vốn tưởng rằng sau khi cô bước vào sẽ có một trận mưa đạn ra trò nhưng không ngờ mọi thứ lại đảo ngược thế này. Hơn chục họng súng đen ngòm hướng về phía cô chuẩn bị nổ. Tất cả chỉ là cái bẫy. Vừa nhìn thấy tên "trùm sò" Từ Vũ hiểu ra mọi chuyện. Bọn người này thật bị ội lợi dụng quan hệ của cô với Dạ Huyền để dụ cô mắc cạm bẫy, lấy hết tiền của cô sao?

Nhìn bộ mặt đắc ý của tên trùm và vẻ mặt u ám của Dạ Huyền, Từ Vũ quay đầu bỏ chạy.

- Từ Vũ cô không thoát nổi đâu, ở đây đã bố trí thiên la địa võng bắt cô rồi. _ Dạ Huyền đứng dậy đi về sau tên trùm hung hăng nói.

Từ Vũ cúi người né tránh cú đá của một tên vệ sĩ gần đó. Tuy không học võ công cho từ tể nhưng sống trong giang hồ nhiều năm ít nhiều cũng có lúc

dùng đến, người như cô không học thì thôi học chảnh mắng cũng hơn ỏi người luyện lập chăm chỉ. Từ Vỹ nhìn khuôn mặt tối sầm của Dạ Huyền thì cười lớn. Nhưng thua là thua dù cho có ăn gian hay không thì cô cũng phải thừa nhận rằng mình thực sự đã bị đồng minh chơi một ván. Không, ngay từ đầu hẳn chẳng phải là đồng minh chỉ là lợi dụng cô kiếm tiền dùm hắn. Nhưng ai bảo cô không ăn gian, giờ kêu ca làm gì cơ chứ.

Vừa né đòn Từ Vỹ vừa hét lớn. Hai người ở đằng sau tái mặt, họ biết Từ Vỹ đang rơi vào tình thế bất lợi nhưng không ngờ lại dùng cách cực đoan như vậy. Làm âm lên như thế cũng chẳng cứu được cô không chừng lại làm hại đến chính bản thân mình. Cũng do cô chủ quan không mang theo vũ khí bên mình để giờ lâm vào tình cảnh này muốn đấu lại cũng khó. Trong lúc Từ Vỹ sắp bị tóm gọn cô nhanh trí chạy ra ngoài hành lang tối tăm, hiện giờ trốn trong bóng tối là nơi an toàn nhất cô có thể nghĩ ra. Cả đám vệ sĩ trong phòng tủa ra ngoài bắt đầu tìm kiếm miến không ngừng chửi rủa.

Từ Vỹ nhô đầu lên lút bò ra ngoài xem xét tình hình, một đôi bàn tay đột ngột thò đến trước mặt Từ Vỹ chưa kịp định thần, một mùi hương hơi nồng xộc thẳng vào mũi cô. Chết tiệt, cô không ngờ mình bị mai phục ở hành lang. Ý nghĩ cuối cùng trước khi cô bất tỉnh là: cô quá sơ suất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Đau đầu quá, Từ Vỹ trong cơn mơ màng chỉ thấy đầu óc quay cuồng, đầu gối gối rời, cả người rất khó chịu. Xung quanh cô chỉ chìm ngập trong bóng tối. Hình như có gì vàng chói đang vờn trước mặt Từ Vỹ, quả cầu lửa sao?, cô cố chụp bắt nhưng hai cánh tay quá nặng nề không giờ lên được.

Cô chớp mắt. Hóa ra không phải quả cầu lửa mà là một bóng đèn vàng. Lại lung lăm sao! Từ Vỹ đang nằm ở cuối một căn phòng rất dài, mờ mờ sáng. Tim Từ Vỹ đập dồn dập. Cô yên lặng lắng nghe sự yên tĩnh đến ón xương sống. Trong không khí bỗng đưa tới một mùi hôi thối rất khó chịu, một mùi hỗn hợp của cái vớ cũ và nhà vệ sinh công cộng đã lâu không chùi rửa ngày càng nặng hơn. Không lâu sau cô nghe thấy tiếng bước chân không nhanh nhưng dồn dập được phụ họa bởi những tiếng kim loại va chạm vào nhau. Cô cựa quậy một cách khó khăn nép vào bóng tối đưa mắt theo dõi đám người dần hiện ra dưới ánh đèn.

Bỗng có tiếng đóng cửa rầm đưa cô về lại khoảng không gian khi cô tỉnh lại, chỉ khác nơi này bây giờ không chỉ có mình cô mà có thêm sự hiện diện của vô số kẻ có thân hình thô kệch, vô cùng gớm ghiếc. Không khó để nhận ra một vài gương mặt cô chợt thấy kinh tởm, đi đầu là Dạ Huyền cùng lão già "đầu sỏ", chợt lão lên tiếng:

- Đưa nó đi.

Từ Vỹ cười ngượng, giọng khàn đặc:

- Tôi muốn đi vệ sinh.

Lão ta không còn kiên nhẫn, rút súng ra chĩa vào đầu cô lặp lại câu nói:

- Đưa nó đi.

Được rồi thời gian vẫn còn dư giả, cô chơi với mấy người một chút cũng được. Từ Vỹ tựa hồ khoái chí ra mặt, khoảng lúc cô tỉnh lại đã xem xét một lượt căn phòng đó còn lo không tìm được lối ra, giờ được đưa đi đến chỗ khác chỉ mong có sơ hở để cô tình cách tẩu thoát.

Lần này cô bị đưa đến một căn phòng nhỏ hơn, không còn cái mùi khó chịu kia nữa, cô cười nhẹ nhõm. Không lâu sau cánh cửa chợt mở ra, người bước vào không ai khác lại là Dạ Huyền, rất nhanh cậu bước tới chỗ cô cời chói, cời xong lập tức quỳ xuống không nói lời nào. Được giải thoát cô thả lỏng người duỗi tay đá chân thư giãn gân cốt. Vừa ngoảnh lại vừa hay hình được hành động khó hiểu của Dạ Huyền, trong lòng có chút tức giận muốn giết người.

- Cậu làm gì vậy?

- Tôi... Đây là chút việc cuối cùng tôi có thể làm cho cô... tôi biết dù có làm gì cũng không đền hết tội của mình. Tôi chỉ giúp được đến đây, phần còn lại cô tự lo liệu cho bản thân.

Nói rồi cậu lúi một khẩu súng lục hình dáng nhỏ vừa tầm và đồ dùng của cô bị đám người đó lấy đi. Trong đầu cô giờ rất khó hiểu rốt cuộc cậu như vậy là sao, Dạ Huyền? Như đọc được suy nghĩ của cô, cậu nói:

- Tôi... tôi bị lợi dụng, thời gian qua cũng vậy tôi không thể làm gì khác.

- Đủ rồi, tôi không muốn nghe cậu trình bày. Hiện tại cậu nói cho tôi biết sơ đồ khu nhà này đi.

Đúng là cô không muốn tha thứ cũng chẳng muốn nghe cậu giải thích dài dòng. Vấn đề của cô là làm sao thoát khỏi đây càng sớm càng tốt.

- Lát nữa họ tới, sẽ rất nhanh thôi, họ muốn đem cô đi bán.

- Hà? đem tôi đi bán, cậu nhảm không vậy? bán tôi đi đâu?

Ngạc nhiên trước câu nói của Dạ Huyền, cô không ngừng chế diễu bản thân, cô rẻ tiền vậy sao?

- Cô nhỏ tiếng một chút, họ nghe thấy bây giờ. Họ nói đưa cô đi làm hầu gái. Tôi biết, cô đừng quá kích động. Hãy nhân cơ hội đó mà trốn đi được không?

Vừa nói Dạ Huyền vừa nhanh chóng mô tả sơ đồ khu nhà. Nơi cô sắp bị đưa đến là khu phía Đông khu duy nhất có cửa sổ và đường dẫn thẳng ra đường lớn. Cô cười thầm, ông trời quả không triệt đường sống của con người mà. Nói xong Dạ Huyền lại trối cô lại nói như vậy sẽ không bị nghi ngờ, đây từng trối cô được Dạ Huyền buộc lòng hơn đủ để cô thoát ra dễ dàng, cũng không gây nghi ngờ gì cho bọn chúng. Hoàn thành, cậu rời đi như không có chuyện gì xảy ra.

Đúng như lời của Dạ Huyền nói cô được đưa đến khu nhà phía Đông. Họ dẫn họ đi vòng quanh tầng hai, cuối cùng thì dừng bước trước cánh cửa có sáu người đang canh giữ. Một người trong số đó gõ cửa cung kính nói:

- Ông chủ, đã đưa người giúp việc tới.

Giọng của một người đàn ông trung niên vọng ra;

- Để cô ta vào.

Từ Vũ vừa bước vào không khỏi vui mừng, xem ra cậu ta không lừa cô coi như cũng còn một chút lương tâm, căn phòng được trang hoàng khá lộng lẫy, cũng có cửa sổ như lời kể, từ đây phóng tầm mắt xuống là một bãi cỏ, khoảng cách không lớn.

Người đó vênh mặt hát hăm sai khiến

- Dọn dẹp cẩn thận, sạch sẽ chiếc bàn cùng ghế sofa đằng kia đi. Còn nữa, đừng có quyến rũ khách của tôi, nếu không cô đừng mong sống sót.

Oe, cô mà cần đi làm mấy trò bỉ ổi đó ư? Từ Vũ nhìn xung quanh một lượt không có động tĩnh gì liền cúi đầu nhếch môi giễu cợt. Đi chậm chậm về phía cạnh bàn, tay phải cầm chiếc khăn lau bàn lên. Lúc lão già "trùm sở" đó đang cho rằng cô sẽ lau bàn, trong chớp mắt Từ Vũ đã ở ngay phía sau lưng hắn, đồng thời không chút do dự chiếc khăn lau trên tay đã bịt chặt lấy miệng hắn. Tiếp đó tay trái đặt ngay sau ót, hai tay phối hợp cùng nhau, dùng sức xoay cổ hắn theo chiều kim đồng hồ, nhanh chóng cổ hắn bị bẻ gãy rất nhẹ nhàng.

Từ Thiên đang lau tay trong nhà vệ sinh, đột nhiên đánh hơi thấy mùi nguy hiểm, anh dừng động tác đón đến lại gần phía cửa, từ từ vận tay nắm, mở cửa hé.

Từ Vũ nghe thấy có tiếng động vội vàng ném khăn xuống, xoay người thuận tay túm lấy một chiếc khăn quàng cổ. Ngay tức khắc chiếc khăn thanh mảnh lao về phía đối phương, ở khoảng cách này là bất lợi cho anh, dù có né đi thì cũng không tránh được thương tích mà chiếc khăn gây nên, cô gái này thật nhạy bén, trong lòng anh hiện chút hưng phấn.

Từ Thiên đẩy cửa ra, thoáng thấy chiếc khăn đang lao vun vút về phía mình, như đoán trước được đường đi của chiếc khăn, tay phải của anh liền nắm chặt lấy chiếc khăn, xoay tròn 360 độ để chiếc khăn quấn lấy tay anh, sau đó dùng sức kéo mạnh người đang nắm đầu khăn kia về phía mình.

Từ Vũ thấy thế, tay phải không dám chậm trễ liền buông tay. Đồng thời bám lấy tấm rèm trên tường đu người ra khỏi cửa sổ. trái cô nhanh nhẹn rút lấy khẩu súng được giấu sẵn trong bắp đùi, nhắm thẳng về phía tim đối phương bắn. Từ Thiên không lùi bước vẫn di chuyển thần tốc về cô, thấy viên đạn lao tới cũng không có ý từ chối, chỉ hơi né người cho viên đạn không vào tim, để nặc cho nó chui vào trong cơ thể. Từ Vũ khẽ cau mày chột trong kháng khác nào đó cô thấy như anh cố tình để bị thương. Nhưng thôi kệ, cao thủ so chiêu ngay lập tức đã phân cao thấp. Cô đánh không lại người đàn ông này, không đi lúc này thì còn đợi đến bao giờ?

Từ Thiên nhìn ra ý của đối phương, anh hơi dùng sức lấy tay phải làm điểm tựa tung người lên không trung tay trái mạnh mẽ bắt lấy cánh tay phải của Từ Vũ kéo cô xuống đất không thương tiếc. Sau đó thừa dịp phản công tay phải đoạt lấy khẩu súng trong tay cô.

Trong mắt Từ Vũ có chút ngạc nhiên, đây là người sao trời? Hơn nữa khẩu súng này tuy nhỏ nhưng uy lực rất lớn, thế sao anh ta không hề hấn gì vậy? Thậm chí ngay cả cảm giác đau đến nổi nhăn mặt cũng không có, biểu cảm hoàn toàn bình thường. Lúc này cô vô cùng hối hận vì mình đã không giết ngay hai tên vệ sĩ bên ngoài. Hiện tại thì hay rồi, cô đem chính mạng sống của mình ra chơi đùa. Người bên ngoài nghe thấy tiếng động kỳ lạ bên trong thì lên tiếng.

- Ông chủ, bên trong không sao chứ?

- Ông chủ.

Từ Thiên dùng đôi mắt ma mị, quyến rũ nhìn người dưới đất, bất ngờ nói:

- Không có việc gì, không cần vào.

Trong lòng Từ Vũ khó hiểu, nhìn người kia đầy nghi hoặc. Từ Thiên đi tới trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống hạ lệnh:

- Đứng dậy.

- Anh không giết tôi sao?_ Từ Vỹ vẫn không nhúc nhích, ngây ngốc hỏi.

Từ Thiên cau mày lạnh lùng nhắc lại;

- Đứng dậy.

Từ Vỹ đứng lên một cách mệt mỏi. trái Từ Thiên không chút khách khí đặt lên vai cô kéo cô lại gần mình hơn để che đi vết máu trên áo sơ mi đen, nói:
- Đi.

- Hà? Anh không giết tôi lại còn đưa tôi ra khỏi đây sao?

Từ Vỹ không thể tin vào mắt của mình nữa. Thấy khuôn mặt lúc ẩn lúc hiện trên chiếc kính găng đó phát ra sự tàn bạo, không khỏi giật mình. Cô nói:

- Vậy chờ tôi chút.

Cô cúi đầu lấy ra một khẩu súng lục khác từ trong áo của tên cô vừa hạ vui vẻ cất đi. Chợt phát hiện thấy mặt dây chuyền hình giọt lệ lắc lư liên hồi, cô nhanh tay đặt tay sâu xuống khe hở bên cạnh ghế sofa lấy ra một chiếc bom cùng màu với chiếc ghế, kim dài và ngắn của nó đang gần suýt soát, nhất thời trái tim cô chìm xuống tận đáy, là bom tắc kè số lượng có hạn. Đây là loại bom mới được nghiên cứu thành công, có thể uốn cong và đổi màu tùy theo môi trường đặt bom, cơ bản không có cách gỡ bom. Trang bị xong cô từ tốn mở cửa đi ra ngoài cùng người kia.

- Ngồi đây đang có chuyện cần suy nghĩ, không muốn bị làm phiền, cho nên ngài ấy đặc biệt ra lệnh cho tôi đưa anh ấy xuống vườn hoa trước._ Mặt Từ Vỹ không chút biến sắc nói.

Bốn người đó nhìn nhau không hện mà gật đầu:

- Xin mời.

Từ Thiên không nói gì chỉ từ tốn khoác vai Từ Vỹ nhếch môi cười bước xuống tầng dưới không nhanh không chậm.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Cuối cùng họ cũng đi được đến chỗ mấy chiếc xe đang đậu sẵn. Từ Vỹ ghé sát vào tai Từ Thiên nói nhỏ;

- Nhanh lên xe đi, trong 30 giây nữa căn biệt thự này sẽ nổ.

Mặc dù trong lòng Từ Thiên có chút kỳ quái, nhưng vẫn ra lệnh:

- Lên xe.

Khi người thủ hạ mở cánh cửa phía sau cho anh, anh vội đẩy Từ Vỹ vào trong, sau đó mình cũng ngồi vào.

Từ Vỹ trong xe không chút kiêng nể, lớn tiếng ra lệnh:

- Nhanh lên tăng tốc tối đa.

Lái xe gương mắt nhìn qua gương chiếu hậu thấy Từ Thiên khẽ gật đầu liền nghe theo.

Lúc này Từ Thiên mới lên tiếng:

- Người của tôi đã kiểm tra, không có tín hiệu của bom trong biệt thự.

Anh dùng một lát rồi nói tiếp;

- Nếu như đáp án của em là đúng tôi sẽ không dùng cực hình với em.

Uy hiếp trắng trợn... Từ Vỹ thờ dài nghiêng đầu nhìn anh nói:

- Anh cứ nhìn đi.

Cô vừa nói xong thì Từ Thiên nghe thấy một tiếng động rất lớn từ bên ngoài truyền vào. Anh quay đầu nhìn lại, chỉ cách đó tầm 500 m khu biệt thự lập tức bị san bằng. Dù cách một bức kính nhưng anh vẫn cảm thấy sức nóng bức xạ từ ngoài truyền vào. Đặc ý Từ Vỹ ngả mình ra một chút giải thích:

- Đây là một loại bom mới nhất vừa được nghiên cứu ra, còn chưa xuất hiện mấy trên thị trường. Sức tàn phá của nó rất lớn gấp 10 lần bom bình thường. Máy dò bom cơ bản không thể tìm được một chút manh mối của sự hiện diện của nó đâu.

- Tôi biết. _ Anh không phải là không biết gì về loại bom này, trong đầu anh dường như cũng hiểu ra điều gì đó nên không hỏi thêm, ngược lại hỏi:

- Sao em lại đến biệt thự đó?

Từ Vỹ nghe xong đây oán giận nói;

- Cũng chả mong muốn gì khi tôi tới đó tất cả cũng chỉ là bị lừa. Mà nếu lúc đó anh mở cửa chậm một chút chẳng phải tôi trốn thoát được rồi sao, cũng chẳng làm anh bị thương đến thế này.

Cô lúc này đâu còn dáng vẻ của người bị bắt. Từ Thiên không thể không bật cười, châm chọc nói;

- Vậy cho nên đó là lỗi của tôi?

- Đâu có, đó là lỗi của tôi. Tôi nên hành động nhanh lên mới phải.

Từ Vỹ nhục đến nỗi nói không ra tiếng, thiếu chút nữa là mở cửa nhảy khỏi xe được rồi.

Từ Thiên cau mày, đôi môi tái nhợt cong lên thành hình vòng cung đẹp mắt. Đưa tay kéo cô lại gần mình, sau đó dựa đầu vào vai cô nhắm mắt dưỡng thần. Lái xe cùng vệ sĩ bên cạnh không ngừng đưa mắt nhìn nhau sau đó chuyển dần xuống hàng ghế dưới hết cảm xúc này cảm xúc nọ đan xen ban đầu là sốc sau đó ngạc nhiên cuối cùng là bối rối.

Đầu tiên Từ Vỹ hơi ngẩn người nhìn xuống vừa khéo nhìn thấy vai anh ngày một chảy nhiều máu tong lòng cảm thấy có lỗi,

- Nếu anh không muốn chết vì máu chảy quá nhiều thì hãy đến bệnh viện gần nhất lấy viên đạn ra đi.

Dĩ nhiên cô tốt bụng như vậy một phần là muốn thừa cơ trốn thoát.

- Tư Thuận, nghe cô ấy đi. _ Anh không mở mắt, thản nhiên ra lệnh. Ngày càng dựa vào cô nhiều hơn, cô nhận ra nhưng không dám cự quạ sợ động phải vết thương của anh thì khôn.

Rất nhanh, bốn chiếc xe màu đen đã dừng trước cổng một bệnh viện. Từ Vỹ định đánh thức anh dậy, thì đã thấy anh mở mắt từ bao giờ, vô cùng tỉnh táo, hai người nhìn nhau một hồi. Cuối cùng anh đi ra khỏi xe như người bình thường, cô không khỏi thán thở dài:

- Quả nhiên dũng mãnh...hại mình giờ đau lưng muốn chết, còn lo không đầu cho anh ta nữa chứ.

- Tới đây.

Từ Thiên quay đầu thấy cô vẫn ngơ ngẩn ngồi trong xe, yếu ớt nhưng mấy phần kiên định nói. Từ Vỹ vội vàng xuống xe, cũng biết điều đi qua đỡ anh vào trong bệnh viện.

Cô bỗng thấy rất kỳ lạ tại sao họ không đi vào cửa chính mà lại đi vào bằng lối đi vòng vạy? Thấy vẻ mặt khó hiểu của cô, anh cũng không buồn giải thích càng ngày càng bước nhanh hơn làm cô bước vội theo. Đi mãi rồi cục cũng tới nơi, hóa ra đây là lối dẫn thẳng vào phòng phẫu thuật. Ngay lập tức cô bị đuổi ra khỏi đứng ngay bên ngoài phòng phẫu thuật. Trong lòng cô không khỏi nhún nhảy tay chân. Chỉ có điều, vừa nghĩ tới câu nói cuối cùng cô nghe được từ người kia lúc sắp bị đuổi ra khỏi phòng phẫu thuật, cô lại cảm thấy ảm ức một trận;" Cứ thử rời khỏi tôi đi, hậu quả thế nào em không gánh nổi đâu." Xí! cô cứ đi đẩy làm gì nhau?

Tư Thuận tới trước mặt cô sắc mặt không đổi:

- Không có lệnh của ông chủ, cô không thể rời đi.

Từ Vỹ nhìn hần không chớp mắt trong đầu không ngừng phân tích cuối cùng đưa tay lên tháo sợi dây truyền của mình đưa cho Tư Thuận, nói:

- Tôi muốn đi vệ sinh. Cái này rất quan trọng đối với tôi, tôi đưa anh làm tin, nhất định tôi sẽ quay lại lấy nó.

Dây truyền tặng anh ta coi như quà tạ ơn anh ta cứu mình đi, giữ lại cũng chả được việc gì.

Tư Thuận nhận lấy dây chuyền không chút do dự chỉ vào một tên thuộc hạ nói:

- Anh đi theo cô ấy.

Từ Vỹ thoáng liếc mắt xem ra hần cũng có chút buông lỏng nên cô cũng không cự tuyệt. Vừa vào phòng vệ sinh nữ, cô chạy thẳng tới cửa sổ, nhìn quanh

không có ai liền thừa cơ nhảy ra ngoài, thuận tay bám vào vách nhằm giảm tốc độ không cho mình rơi xuống quá nhanh.

Hai mươi phút sau, Tư Thuần thấy cô vẫn chưa về đâm ra nôn nóng liền sai người đi xem xét tình hình, người thuộc hạ trở về báo cáo cô vẫn đang trong nhà vệ sinh.

Cố gắng chờ thêm mười năm phút nữa, vẫn như cũ không thấy bóng dáng cô đâu trong lòng hắn liền có dự cảm xấu. Tư Thuần quay sang nhìn mười mấy người vệ sĩ tinh nhuệ vẫn đang canh gác bên ngoài phòng cấp cứu, nói:

- Dù thế nào cũng phải bảo vệ cho ông chủ.

Nói xong hắn nhanh chóng bước đến chỗ vệ sinh nữ. Đến trước mặt tên thuộc hạ, hắn nghiêm mặt hỏi:

- Không thấy động tĩnh gì sao?

Tên thuộc hạ trung thành gật đầu. Chưa kịp phản ứng Tư Thuần liền xông vào nhà vệ sinh nữ. Nhưng quá muộn, trong nhà vệ sinh nữ không một bóng người, ánh mắt hắn lướt qua một lượt phòng dừng lại nơi có cửa sổ, hắn nhanh đi đến chỗ đó nhìn xuống là một sân cỏ cách cửa sổ tầm 10 m...không phải cô ấy đã nhảy xuống từ đây chứ?

Tư Thuần tức giận không ngừng đấm tay vào tường, vò đầu bứt tai. Người phụ nữ có thể làm lão đại bị thương, thì có thể là một người bình thường ư? Sao lúc đó hắn có thể để cho cô qua mặt dễ dàng như vậy chứ? Nhìn chiếc vòng cổ vẫn yên tĩnh nằm trong tay mình một hồi, thất vọng Tư Thuần qua lại phòng phẫu thuật, trong đầu không ngừng câu chuyện: "Lão đại, xin anh giờ cao đánh khề"

Ba mươi phút sau, Từ Thiên ra khỏi phòng phẫu thuật. Không sai, anh tự mình đi ra. Nhìn quanh không thấy cô gái kia đâu, còn Tư Thuần thì từ lúc anh đi ra cho tới giờ luôn giữ khoảng cách an toàn luôn trong "tư thế chịu đòn." Không cần ai báo cáo anh cũng tự mình biết được cô gái kia đã bạch vô âm tín, đành thở dài nhếch mép cười nhạt.

Quả nhiên vẫn bỏ chạy được. Anh đã cho là ít nhất cô sẽ đợi anh ra khỏi phòng cấp cứu.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

- Lão đại, Tư Thuần đã không làm tròn trách nhiệm, để cô gái đó trốn thoát.

Ngoài dự đoán Từ Thiên không hề trách mắng hắn mà chỉ im lặng rời khỏi bệnh viện, điều này càng khiến cho Tư Thuần thêm lo sợ. Định nói gì đó nhưng lại bị anh cướp lời:

- Nếu cô ấy đã muốn bỏ trốn thì các cậu không cần nổi đầu.

Tư Thuần vội vàng theo kịp bước anh, có ý muốn đỡ nhưng lại thôi vì chưa có lệnh của lão đại, anh không dám, sợ Từ Thiên thêm giận thì khổ. Nhìn bước chân hơi chao đảo, Tư Thuần không thể nào nuốt chối cục tức trong lòng. Nếu người phụ nữ kia ở đây, lão đại sẽ không phải khổ sở như thế. Mặc dù chính hắn cũng cảm thấy kỳ quái vì sao Từ Thiên bình thường đều không cho phụ nữ đụng vào, ngay đến nhìn thôi cũng là cấm kị tại sao hôm nay lại phá lệ vậy.

Nghĩ tới đây Tư Thuần nhớ tới sợi dây chuyền. Hắn vội vàng đưa tới trước mặt Từ Thiên, cung kính nói:

- Đây là vật người phụ nữ kia để lại trước khi rời đi.

Không nghĩ ngợi nhiều chắc cô ấy để lại sợi dây chuyền này cho lão đại.

Từ Thiên nhìn viên đá màu đỏ treo lủng lẳng trên sợi dây phát ra ánh sáng rực rỡ trong đầu đột nhiên liên tưởng đến ánh mắt sáng ngời của cô. Anh nhếch khóe môi, nụ cười ngày càng sâu hơn. Nhận lấy sợi dây chuyền nắm chặt nó trong tay, nói:

- Quay về trụ sở chính của Mạc gia.

~

- Oh my god!!! Thiên, cậu bị thương sao? Người nào lại có thể làm cậu bị thương vậy?

Từ Thiên vừa bước vào cửa liền nghe thấy tiếng hét chói tai của Gia Nghi. Anh tiện tay ném chiếc áo khoác vào thằng bạn thân, rồi tiến thẳng ra phía cửa sổ thư thái để cho từng cơn gió thổi vào mặt.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng phải cậu đi Đông Nam Á sao?

Gia Nghi vẫn không buông tha, gặng hỏi cho đến khi nhận được câu trả lời thích đáng, vừa dịu Từ Thiên lại ghé sofa vừa hạ thấp giọng hỏi.

Từ Thiên không khách khí chút nào đem tất cả sức nặng của mình giao phó cho bạn tốt, chẳng thêm để ý đến câu hỏi của Gia Nghi ra sao chỉ cười nhạt trả lời không đầu không cuối một cách vui vẻ:

- Người con gái đó làm mình bị thương, không biết sao giờ hưng phấn quá.

Tay người đang đỡ anh liền run lên, thiếu chút nữa đã không giữ nổi để anh ngã lún xuống đất. Đám Đường Dịch, Mục Lâm và Chi Hàn sợ đến nỗi ngáy người, mắt chữ A mồm chữ O không thốt lên lời. Ai có thể nói cho họ biết chuyện gì đang xảy ra không? Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mấy tiếng đồng hồ sao Thiên của họ lại có thể biết nói giỡn được? Còn nói chuyện mập mờ, cười nhiều đến như vậy... Hơn nữa vừa rồi trong ánh mắt cậu ta còn có một tia mang tên dịu dàng nữa chứ. Dường như rất sốc Gia Nghi chạy lại chỗ Mục Lâm nói: - Cậu mau đi chuẩn bị mấy móc kiểm tra hết dây thần kinh và não bộ của Thiên nhờ đâu có mệnh hệ gì chúng ta không gánh nổi đâu.

Nói rồi anh quay đi chấp tay ngẩng đầu lên trời mà cầu nguyện: "mô a di đà phật, cầu cho Thiên nhà con không có mệnh hệ gì... nam mô a di đà phật mấy đời tổ tông có linh thiêng xin người hãy mang trả Thiên của ngày hôm qua về cho chúng con." Ngao ngán nhìn hành động người không ra người, ngơ ngác không ra ngơ ngác của Gia Nghi mà Từ Thiên đành lên tiếng:

- Tôi không sao.

Từ Thiên thu hết vẻ mặt của họ vào trong mắt, cũng không giải thích gì thêm. Từ Thiên ngồi dựa vào ghế sofa nhàn hạ. Thấy biểu cảm của thằng bạn như vậy Gia Nghi không khỏi ngờ vực:

- Vậy cậu đã giết à chưa?

Không thấy trả lời Gia Nghi vẫn kiên trì chờ bằng được:

- Cậu không có hạ thủ lưu tình?

Để mặc Gia Nghi tự lải nhải một mình Từ Thiên quay sang nói chuyện với Đường Dịch:

- Dịch cậu đi lấy ba trái bom nhỏ tiên tiến nhất qua đây.

Gia Nghi nhú mày hơi khó tin hỏi:

- Không phải cậu bị kích thích. Xong cho nổ tung nơi này đó chứ?

Mục Lâm không tán thành nói với Từ Thiên:

- Lão đại, điều anh cần làm nhất bây giờ là nghỉ ngơi.

- Tôi muốn làm thí nghiệm kiểm chứng suy đoán của mình.

Nếu anh không nhầm, thì sợi dây chuyền này có gì đó rất đặc biệt. Không lẽ cô cố tình để lại cho anh.

Trong lòng Đường Dịch thấy quái lạ trong lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy đi ra ngoài chuẩn bị bom.

- Viên đạn suốt chút nữa dạo chơi trong tim cậu rồi đấy.

- Gia Nghi nếu tôi nói đây là vết thương do cô ấy để lại trong khi chúng tôi giao đấu thì cậu có tin không? _ Từ Thiên chậm rãi hỏi.

- Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Mà thôi kệ, giờ cô ấy chết rồi sao?

Động tác của Gia Nghi thoáng dừng lại, trung ra về mặt kinh người nhưng vẫn không thảng nổi cái tính tọc mạch này của mình. Nói xong hẳn thật thấy hối hận. Từ Thiên là ai chứ? sao có thể hạ thủ lưu tình với người khác được. Huống hồ Từ Thiên luôn chán ghét phụ nữ.

Từ Thiên nghe xong lắc đầu một cái mờ mịt nói:

- Vẫn còn sống rất tốt.

- Cho nên, cô ấy làm cậu bị thương xong liền bỏ chạy? _ Một lúc sau Gia Nghi mới tìm lại được giọng của mình dò hỏi Từ Thiên đồng thời kiểm tra xem thằng bạn này có bị trúng độc gì không.

- Chính xác mà nói là cô ấy thừa lúc tôi vào phong phẫu thuật mà bỏ chạy. _ Từ Thiên chỉnh lại lời cho bạn.

Nghe xong Gia Nghi nhìn thằng bạn mình như quý, nói:

- Cậu không bắt cô ta, cũng không giết mà lại để cho cô ta dồi dào sinh khí tẩu thoát? _ Nói đến đây Gia Nghi thực sự muốn đề thăng bạn này ra kiểm tra xem não bộ có ảnh hưởng gì không.

- Tôi rất thích cách giao chiến của cô ấy. Động tác rất đẹp vừa nhanh vừa chuẩn, xuống tay quyết đoán không chút lưu tình, rất tàn nhẫn.

-...

Gia Nghi cạn lời không biết phải nói gì với thăng bạn này nữa. Trong đầu, ý nghĩ muốn đưa Từ Thiên đi kiểm tra tổng quát ngày càng mãnh liệt.

Như nhìn thấu tâm tư của bạn Từ Thiên nói:

- Bỏ ngay ý nghĩ đó ra khỏi đầu cậu, tôi đã nói là tôi rất bình thường.

Bình thường cái mồm xi nhà cậu!! Có bao giờ người nào chạm vào người anh ta mà bình yên vô sự chưa? Không gãy tay, gãy chân, không trở thành tàn phế thì cũng một đòn chí mạng mà "lấp sau nấp chuối". Lại còn người phụ nữ nào đem cho anh ta một chút lòng hứng thú chứ? Gia Nghi thờ dài, nhìn lại thăng bạn mình một lượt, dường như nhận ra điều gì đó chột hời:

- Cậu có tình để bị thương?

Không đợi Từ Thiên trả lời Gia Nghi nói tiếp:

- Với tốc độ và bản năng của cậu dù có là mưa đạn cũng chả hề hấn gì. Làm gì có chuyện cậu vì một viên đạn làm khó được chứ?

Thấy mình bị phát hiện Từ Thiên không nói gì chỉ gật gù đồng tình. Hiểu rõ vấn đề Gia Nghi cụt hứng bỏ lên lầu cạn lời không nói được gì nữa.

Gia Nghi lên lầu chưa được bao lâu thì Đường Dịch quay lại. Hắn đặt nhẹ ba trái bom nhỏ lên bàn nói:

- Thứ anh muốn đây, lão đại.

Ngay khi Đường Dịch vừa đi đến cửa Từ Thiên đã cảm nhận được sự chấn động nhẹ trong tay mình. Anh mở bàn tay ra thấy viên đá đỏ xinh đẹp không ngừng run rẩy ngày một mãnh liệt.

Quả nhiên đây chính là thứ đặc biệt mà cô ấy nói. Cho nên em dùng thứ này để thanh toán? Em quá ngây thơ rồi!

Đường Dịch thấy viên đá trong tay Từ Thiên thì đã dính chặt không rời. Hắn đây là viên đá quý, anh đã xem, nghiên cứu không biết bao sách vở nói về đá quý nhưng chưa từng thấy viên nào đẹp và sắc sỡ đến thế. Nó như có ma lực hút người nhìn vào thế giới riêng vậy. Nhưng tại sao nó lại động đây?

Từ Thiên giờ chiếc vòng ra trước mặt Đường Dịch nói:

- Lấy viên đá ra đi còn sợi dây thì trả lại cho tôi.

Đường Dịch nghe xong vui mừng tháo mặt đá ra, trả lại sợi dây chuyền cho Từ Thiên. Phấn khởi nói:

- Lão đại, anh quả là vĩ đại. Biết em thích nó liền cho em.

Khóe môi Từ Thiên không kìm được giật giật mấy cái:

- Cậu nghĩ nhiều quá rồi, ai nói tôi cho cậu.

Lúc này Chỉ Hân mới kinh ngạc hỏi:

- Nhưng sao nó lại động đây?

- Nó phát hiện ra được sự tồn tại của bom, sẽ rung. Tôi nay khi ở Biệt thự của Chu Tần(biệt thự của lão già "trùm sỏ" cái tên Từ Vỹ đặt cho) có đặt một loại bom mới mà mấy thăm dò bom cũng không phát hiện được, vậy mà cái này có thể.

Đám người nghiêm túc nghe xong lại chăm chăm vào viên đá mãi nhưng vẫn không tìm ra nguyên do tại sao nó lại như vậy. Từ Thiên nhìn bọn họ như vậy liền thờ dài nhắc nhở:

- Dùng mấy móc tiền tiến phân tích tỉ mỉ thành phần của nó.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Đường Dịch sau bao phút kinh ngạc cũng lấy lại được thần thái của mình, nói:

- Lão đại, anh lấy bảo bối này ở đâu vậy?

Từ Thiên nãy giờ im lặng chợt lên tiếng:

- Là của người phụ nữ đó để lại cho lão đại nhà mình.

Không hẹn mà nói đám người Đường Dịch, Mục Lâm và Chi Hàn cùng đồng thanh:

- Người bán thương anh nhà mình á?

Từ Thiên chỉ gật đầu không giải thích cúi người lấy ra một chiếc laptop siêu mỏng đặt lên trước mặt, mắt dán chặt vào màn hình. Mười ngón tay nhanh nhẹn linh hoạt phác họa ra một khuôn mặt một người phụ nữ. Nhẹ nhàng bốn người tiến lại gần Từ Thiên, cả đám khẽ chau mày, chả nhẽ đây là chủ nhân của chiếc dây chuyền đó sao? Tại sao Từ Thiên có thể nhớ rõ khuôn mặt cô gái đó đến vậy?

Phải biết là, phụ nữ mà là một loại sinh vật mà Từ Thiên đây không bao giờ để mắt đến, ngoài coi thương thì mãi cũng là coi thường. Đường Dịch cùng đám người ngó xuống sợi dây trong đầu vô văn câu hỏi:" Tại sao Từ Thiên không vứt sợi dây chuyền này đi, phải chăng chỉ vì đặc tính đặc biệt của nó hay không?"

- Dốc toàn lực tìm kiếm người này._ Từ Thiên đưa hình ảnh 3D cuối cùng đã được phác họa xong, tụt lên sofa lạnh nhạt nói. Giờ thì trở về cái vốn tính ban đầu của anh rồi. Nhiều khi họ còn nghĩ anh mắc bệnh đa nhân cách đấy!!

Quen thói lúc rảnh rỗi thường hay trêu đùa boss, Đường Dịch lại giờ trững:

- Anh cũng biết người của chúng ta ra tay không thương tình. Nếu như không cẩn thận đã thương đôi tay, đôi chân nhỏ bé của cô ấy thì biết làm sao đây?

Từ Thiên nghe vậy thì cười khinh thường, lạnh lùng nói:

- Miễn là họ có được khả năng đó.

Cả đám sững sờ. Từ Thiên không có lòng tin vào người của Mạc gia hay đã quá đề cao người phụ nữ kia đây? Mặt khác, người làm cho lão đại cố tình bị thương hay là vô tình bị thương đi chăng nữa, cũng không dễ dàng mà bắt được. Đường Dịch không rời mắt khỏi laptop trong đầu bán tín bán nghi, anh cũng không phủ nhận rằng chủ nhân có hứng thú tò mò đối với sợi dây truyền, sao anh lại không biết trên thế giới này lại có một nhân vật lợi hại đến vậy? Đường Dịch tập trung lực lợi trong trí nhớ về khuôn mặt kia, buột miệng nói:

- Đây chẳng phải là Vua tốc độ- Từ Vỹ đó sao?

Một lần nữa trong phòng chìm vào nghi hoặc, chợt Từ Thiên cười lớn:

- Thế giới này thật quả nhỏ bé._ Nói rồi anh bước về phòng để lại đám Mục Lâm vẫn đờ đẫn nhìn nhau.

~

1 tiếng sau khi Từ Vỹ rời khỏi bệnh viện.

Từ Vỹ đi bộ thong dong trên vỉa hè, mái tóc hơi xoăn thả bồng bềnh sau lưng, bên trên cô mặc một chiếc áo sơ mi bó sát bên ngoài khoác chiếc áo màu mận chín che đi vết máu của Từ Thiên dính trên người cô, dưới là chiếc quần short jear sexy, để lộ một vóc dáng hoàn mỹ.

Từ Vỹ thán nhiên đón nhận những cái nhìn chăm chăm của mọi người khỏe miệng khẽ cười tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Cô đột nhiên dừng lại, đưa tay lên xem đồng hồ. Đã 4 rưỡi sáng rồi xem ra cô đã đi bộ lâu như vậy! Từ Vỹ hít một hơi thật sâu, cảm giác này thật tốt, còn sống thật tốt, sống tự do thật tốt, thực sự là rất tốt.

Từ Vỹ quay về khách sạn nơi hai tiểu yêu là Châu Dương và Nghiêm Đồ trú ngụ ở đó. Cô lười biếng nằm vô lực trên chiếc giường lớn trong phòng, xem đủ loại tin tức trên mạng.

- Chị đi cả một ngày, lúc về thì chả còn đồng xu dính túi sao?_ Châu Dương vừa mang đồ ăn sáng cho cô vừa hỏi

- Bị lừa hết rồi xem chút mất mạng._ Từ Vỹ nhàn hạ trả lời.

- Phục chị sát đất, bị đến như vậy vẫn còn bình tĩnh được.

Nghiêm Đồ nhanh chân mang tới vài bộ quần áo cho cô thì vô tình nhìn thấy vết máu trên tay áo thì giật mình hoảng hốt:

- Chị bị thương sao? Sao lại để chảy nhiều máu thế? Có nặng lắm không?

- Cậu đừng rối lên như thế. Tôi không bị thương là tôi làm người khác bị thương, suy cho cùng thì đây không phải máu của tôi, dù sao cũng bắn rồi đem vứt đi dùm. _ Nói vậy nhưng trong đầu Từ Vỹ chợt hiện lên hình ảnh Từ Thiên bị thương, không biết anh ta giờ ra sao rồi?

Hai người kia nghe xong thì thở phào, may là đại tỷ không bị thương nếu tỷ có mệnh hệ gì đâm ra họ lại khổ.

- Đừng suốt ngày lèo đèo theo tôi nữa, đi làm việc của mấy người đi.

Từ Vỹ ngày nào cũng trông thấy hai bản mặt quen thuộc này thì mệt mỏi, đã qua bao ngày rồi sống thế này thật quá vô vị.

- Rồi rồi, chị đừng đuối tụi em nữa hôm nay định đi liên.

Nghe được câu trả lời thỏa mãn Từ Vỹ vui vẻ ăn sáng gương mặt hiện chút nét cười.

- Mấy cậu định đi đâu tìm bà ấy vậy?

- Những nơi có thể, chúng ta không thể mở rộng địa bàn nhân lực ít ỏi cần có thời gian.

- Không sao, các cậu đã rất cố gắng rồi.

Từ Vỹ đang vui bỗng lòng hơi trùng xuống. Nhận ra sự thay đổi trên nét mặt Từ Vỹ hai người kia không nói gì chỉ lặng lẽ rời đi như dự định.

~

Buổi tối, ba ngày sau.

Đồng hồ treo tường phía sau quầy rượu dần chỉ mười một giờ đêm.

Đồng hồ treo tường cũ kỹ phát ra tiếng tí tách, trong khung cảnh huyền ảo của quán rượu không thể nghe rõ được nhưng Từ Vỹ lại nghe rất rõ ràng làm cho đầu cô đau muốn nứt ra.

Cô cũng thiệt là, đem 7 phần 8 số tiền kiếm được sau vụ đua xe chuyển vào tài khoản mới, phút chốc đã tiêu hết gần nửa. Sau hôm nay cô quyết định tiêu pha kiêng rere một chút chứ cứ cảnh ăn chơi xa đọa này chỉ có nước ăn xin.

Từ Vỹ nhàm chán uống một ly rượu, định uống xong ly này rồi về, không thể khiến đầu óc mơ màng khi tỉnh dậy.

" Rầm, rầm, rầm"

Cầu thang phát ra những tiếng vang nặng nề, âm thanh nghe rất khó chịu làm Từ Vỹ phải chú ý đến. Một người đàn ông cao lớn khó chịu đi xuống. Từ Vỹ có chút kinh ngạc, thấy dáng người này rất quen nhưng không thể nhớ ra đây là ai.

- Thiên, Thiên, sao anh lại có thể đối xử với em như vậy?

Từ Vỹ còn đang chìm đắm trong sự ngỡ ngàng đối với mảnh nam, một âm thanh cao vút bén nhọn lại truyền đến màng nhĩ cô, làm cô không chịu được bèn che lỗ tai lại.

Theo sau người đàn ông đó là một cô gái trẻ, mặc bộ đồ bó sát càng tôn lên thân hình bốc lửa của mình, chạy từ trên cầu thang xuống giống như một con gió, chạy theo mảnh nam rồi dứt khoát chạy tới kéo tay anh, vừa ôm vừa khóc thút thít. Nhưng chưa kịp khóc đến tiếng thứ hai đã bị người đàn ông kia một tay bắt lấy cô gái kia hất xuống sàn một cách không thương tiếc.

- Biến.

Từ Vỹ nhún vai một cái, định cúi đầu xuống cho xong phần rượu của mình, không muốn để ý đến chuyện tình nhân hờn giận gây gổ thì bên kia lại ngoài ý muốn bất ngờ nổi lên.

Cô gái dung nhan kiều diễm bỗng òa lên một tiếng, tiếp tục nhào tới ôm lấy người đàn ông kia. Như biết trước được hành động của cô gái kia, người đàn ông ngay tức khắc né đi, tốc độ siêu nhanh. Không ôm được cũng chẳng thể lại gần cô gái ngày càng khóc nức lên:

- Thiên, em chưa từng làm điều gì có lỗi với anh mà? Sao anh lại làm như vậy/ Thiên em yêu anh, em yêu anh, em không muốn chia tay.

- Là cô tự chuốc lấy, đến gần tôi chính là lỗi của cô. Hơn nữa tôi và cô chưa từng bắt đầu. Biến khỏi mắt tôi, Cút ngay.

Người đàn ông khó chịu ném cô gái kia đi một lần nữa không biết thương hoa tiếc ngọc. Ánh mắt anh vô cùng lạnh lùng, tàn nhẫn, một bộ dạng sắt đá.

Vốn là trên lầu cùng anh em uống rượu vui vẻ, chợt người con gái này xuất hiện, quan hệ dường như có chút quen biết nhưng người đàn ông đó nhìn đã không vừa mắt liền tức giận.

Lần này cô gái lão đạo suất ngã ra đất may nhờ người đàn ông đi sau anh đỡ, nhìn bộ dạng của anh lúc này người đàn ông đó cũng đoán ra phải làm gì liền ném cô gái cho thuộc hạ hất hàm đưa ra ngoài.

Cha cha, lại một màn nữ si mê nam bạc tình.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Dê vào miệng cạp

Từ Vũ nhú mày, để ly rượu trong tay xuống, từ từ đi đến trước mặt cô gái một tay kéo cô đứng dậy nói:

- Đừng khóc.

Cô ghét nhất dạng phụ nữ chỉ biết than khóc. Nhưng mang đi so với phụ nữ chỉ biết than khóc cô lại càng ghét người phụ nữ quy lụy đàn ông hơn. Cho nên cô cảm thấy rất bất bình.

Từ Thiên quay lại lâu, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua sự việc bên dưới, trong lòng có chút ngạc nhiên, cô gái này...

Cô gái vừa bị đẩy ngã không ngờ rằng sẽ có người giúp mình, khinh ngạc ngẩng đầu. Mặc dù trong đôi mắt cô tràn đầy nước mắt, nhưng nhìn vẫn mạnh mẽ vô cùng. Có thể khiến cô gái mạnh mẽ như vậy rơi nước mắt người đàn ông kia thật là lợi hại. Cô gái hất tay của đám vệ sĩ ra, giọng có chút khàn vì khóc nói:

- Buông ra tôi tự đi được. _ Nói rồi cô hòa vào đám đông, dùng chân bên quảy rượu không ngừng uống.

Không biết hôm nay là do cô lo chuyện bao đồng hay là do cô uống hơi quá chén mà bị hơi rượu kích thích. Từ Vũ xoay người đi lên lầu, tới chỗ người đàn ông kia. Cô chọc tay vào tấm lưng rộng lớn của anh.

- Đi nhận lỗi với người phụ nữ kia. _ Từ Vũ miễn cưỡng nói.

Người đàn ông kinh ngạc quay đầu lại, thấy là cô cặp mắt như dã thú đột nhiên tỏa sáng:

- Là em Từ Vũ.

Chưa kịp để ý, Từ Vũ đã bị anh kéo vào lồng ngực của mình, ôm thật chặt trong bao ánh nhìn kinh ngạc của người đang uống rượu cùng anh:

- Chúng ta lại gặp nhau rồi, trùng hợp thật.

Sắc mặt Từ Vũ như đại biến, gầy giữa trong vòng tay như sắt thép, nói:

- Anh là ai?

- Là người hôm trước bị em tặng cho một viên đạn. Tôi còn chưa quên em vậy mà em đã quên tôi rồi sao?

- Là anh?

- Tôi nói rồi, cứ thử rời đi hậu quả như thế nào em không gánh được đâu.

Anh cười một tiếng để lộ hàm răng trắng muốt, ánh nhìn về tà mị dưới ánh đèn lò mờ. Mấy ngày nay anh điều tra thân thế của Từ Vũ, vốn là muốn đợi điều tra rõ ràng rồi mới chủ động xuất kích không ngờ họ lại có duyên đến vậy, vô tình gặp lại một lần nữa. Sao cô lại xui xẻo đến vậy? đích thân đưa dê vào miệng cạp. Hôn nay vũ khí cô cũng không mang theo, càng không hi vọng thắng được anh ta rồi.

Từ Vũ này vẫn còn hơi rượu còn có thể làm liều, giờ nhờ nghe được câu nói này của anh ta tức khắc tỉnh rượu, Từ Vũ tỏ ra vẻ bình tĩnh, không thừa nhận:

- Thật xin lỗi tôi không hiểu anh đang nói gì.

Trong lòng Từ Thiên vốn đang vui mừng vì tìm được cô không tốn chút công sức, thấy cô phủ nhận thì không khỏi tức giận, anh cười lạnh nói:

- Em có muốn sờ thử vào vết sẹo trên ngực tôi không?

Từ Vũ biết có chối nữa cũng vô dụng, cũng không phủ nhận lời của đối phương tò mò hỏi:

- Sao anh biết là tôi?

Từ Thiên thả lỏng eo cô, đưa tay phải lên gương mặt cô đồng thời cúi đầu ghé sát vào tai cô thì thầm:

- Đòi mất của em, mùi vị của em..

Nói xong anh hít một hơi thật dài, tựa như đang cố gắng thưởng thức.

Đơ lạng hồi lâu, Từ Vỹ không kìm được nói bậy trong đầu. Là chó sao? Trên người cô thì làm gì có mùi vị gì chứ? Từ Vỹ cảm thấy lúc Từ Thiên nói chuyện, phả ra hơi ấm áp xuyên thẳng vào màng nhĩ cô. Cô khẽ nghiêng đầu muốn thoát khỏi.

Từ Thiên nhận ra động tác của cô, bàn tay đang dính chặt vào cằm chuyển xuống cằm, giữ mặt cô cố định, bên tai cô tiếp tục thì thầm;

- Em nói tôi nên trừng phạt em thế nào đây? hử?

Từ Vỹ vô cùng ghét cái cảm giác bị quản chế này, cô không để ý đến từng hồi tê dại đang truyền đến tai cô, giọng nguội lạnh nói;

- Không phải nói nhiều. Muốn chém, muốn giết hay róc thịt tùy anh.

Dương nhiên cô nói như vậy đơn giản là vì cô chắc chắn đối phương sẽ không giết mình. Không giải thích được nhưng cô tin tưởng vậy.

Từ Thiên khẽ hừ một tiếng, tầm mắt xé rách bóng đêm, xuyên thẳng vào mặt cô nhìn cô như một con mồi, từng chữ từng chữ một;

- Làm người phụ nữ của tôi.

Từ Vỹ nghe xong hai con mắt nhất thời bốc cháy, hưng hực lửa giận, cự tuyệt không chút do dự

- Đừng có nằm mơ.

Thà chết chứ không chịu nhục. Khó khăn lắm mới thoát được sự kìm hãm của tổ chức nay tại sao phải nghe theo lời của anh ta chịu khổ như vậy. Tương lai tươi sáng vẫn còn đợi chờ cô mà.

Từ Thiên dường như không để ý một chút nào đến câu trả lời của cô...ôn hòa nhã nhận nói:

- Em không có quyền cự tuyệt. Tôi chỉ nói như vậy cho em biết mà thôi. Từ Vỹ, hay là tôi nên gọi em là Ảnh?

Từ Vỹ kinh hãi một hồi, sao anh ta biết được thân phận trước kia của cô. Thân phận này đã lâu không dùng tới, thậm chí cái tên này trong tổ chức cũng ít ai biết. Nghĩ lại cũng không có gì là lạ, trước kia cô dùng tên này để mua bán vũ khí cho tổ chức, không trùng người này cũng là một trong số những người giao dịch vũ khí cũng nên. Một lần nữa cô lại thờ dài bất lực cho sự thất bại này của mình.

Từ Thiên thấy cô không nói gì, nhếch môi cười, tay trái liền đưa ra vòng qua eo thon thả của cô kéo lại gần mình hơn, dùng giọng đầy tình tứ nói:

- Đừng cố gắng phản kháng tôi, tôi ghét nhất những người không nghe lời.

Chưa hết ám ức, Từ Vỹ đưa tay lên không trung định cho anh một quyền giải quyết luôn một thể, cho bõ tức. Anh thoải mái đưa tay lên bắt được quyền của cô, càng thêm gần sát tai cô:

- Em xem nơi này không ít người đang nhìn chúng ta đó.

Cái gì chứ tưởng là cô mà dễ à? Từ lúc bước lên đây có thấy ai đâu, chỉ thấy mỗi anh tính thêm cô là hai. Cơ mà nhìn dáng vẻ của họ hiện giờ có chút mờ ám. Cô mím môi rủa thầm:"Đồ đàn ông thói tha, tưởng có bản lĩnh hơn tôi, có nhiều tiền hơn tôi, có thể lực hơn tôi mà muốn làm gì cũng được sao? Có cái gì đặc biệt hơn người chứ? Chảnh cái gì mà chảnh!!!"

Từ Thiên không để ý đến những gì cô đang lẩm bẩm trong lòng, chỉ cần anh đoạt được cô về tay thì cô muốn nói gì cũng được anh không quan tâm. Bất giác nụ cười trên môi anh sâu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đề nghị

Từ Vỹ giận đến lông mày chau lại thành một đường, tay cô bị anh nắm không buông đành yên vị ngồi trong lòng anh, cô nghĩ mà uất ức ngứa chân đạp mạnh xuống chân anh, anh lại dễ dàng tránh được. Cô cắn chặt răng dồn sức đánh, không ngờ thân thù mà cô luôn tự tin lại không địch được kẻ khôn

khiếp này. Đáng chết, tên khốn khiếp!!

- Này này, em đừng quậy nữa ở đây không thích hợp chút nào. _ Anh vẫn thân nhiên ứng phó với cô, mặc dù đang nói chuyện rất bình thường, trong đôi mắt lại lóe lên ánh tà mị, hiển nhiên đang rất có hứng thú với Từ Vũ.

Có vẻ như anh rất thích vuốt ve khuôn mặt của Từ Vũ. Đôi tay thon dài một lần nữa lại đặt lên mặt cô. Ngón tay chậm rãi đi chuyển, giọng nói như được truyền đến từ một nơi xa xăm:

- Nghe nói, sát thủ "Ảnh" mỗi lần ra ngoài làm nhiệm vụ đều có những cái tên khác nhau. Không một ai biết được tên thật của cô ấy.

Dừng lại một lát anh quả quyết nói:

- Lấy tên Từ Vũ làm tên của em đi.

Từ Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, phủ nhận không chút do dự:

- Không thích.

Từ Thiên nhìn cô, nói:

- Sau này không cần thay đổi thân phận của em nữa, tôi không thích.

- ...

Không thích thì đừng để ý! Từ Vũ liếc mắt im lặng không muốn nói chuyện với anh. Đôi môi đỏ mọng của Từ Vũ mím chặt làm cho Từ Thiên bị kích thích muốn cắn nó ra. Anh gặm chặt đôi môi đỏ mọng, mềm mại của cô. Đầu lưỡi nóng bỏng ở bên ngoài hàm răng đang đóng chặt không ngừng di chuyển, tìm kiếm cơ hội tấn công vào bên trong.

Nhân lúc hàm răng của cô buông lỏng mở ra, đầu lưỡi đột nhiên xông vào miệng ẩm áp, thơm ngọt. Không dùng kỹ xảo mạnh mẽ đâm vào, khuấy loạn lên từng hồi.

Từ Vũ then quá hóa giận, đôi tay đặt lên lồng ngực anh dùng sức đẩy anh ra. Đồng thời cong chân lên không chút nể nang nhắm vào hạ thể của anh.

Từ Thiên đưa chân phải lên đánh đòn phủ đầu, đá vào cái chân đang muốn đột kích của Từ Vũ, sau đó kẹp chặt lấy đôi chân còn đang rục rịch của cô, tay trái vòng qua eo đem thân thể cô áp sát vào mình, tay phải đặt sau ót cổ định đầu cô.

Từ Vũ đang tức đến đỉnh điểm, tay và chân cô đều bị khóa chặt dưới thân hình anh không rút ra được liền cắn một cái vào đầu lưỡi Từ Thiên.

Từ Thiên như phát hiện ra, kịp thu lưỡi về trong miệng mình. Chỉ có điều anh không dễ dàng bỏ qua cho cô, sau khi gặm cắn dọc theo đường viền môi hoàn mỹ của cô mấy lần anh mới chịu rời bỏ.

Từ Vũ khẽ hé miệng, tản ra hơi thở mùi đàn hương. Anh mất Từ Thiên đột ngột thay đổi, một lần nữa hôn lên môi cô. Lần này mãnh liệt hơn, điên cuồng hơn. Từ Vũ có cảm giác dường như trong cơ thể mình sắp cạn kiệt ngay cả hô hấp cũng khó khăn, không biết bao lâu Từ Thiên mới thả môi cô ra, buông lỏng cơ thể cô.

Từ Vũ xụi lơ, cơ thể mất đi người chống đỡ ngã thẳng xuống ghế sofa, nửa người ở trên đùi anh, chả thèm để ý đến hình tượng nữa, nằm yên bất động, tham lam hít thở.

Từ Thiên nhìn người vừa bị mình giằng vò còn đang nằm trên đùi anh, cười cười. Có vẻ như anh đã tìm được cách tốt nhất để trừng phạt cô. Để cho cô thỏa sức hít thở, mãi lâu sau Từ Thiên mới lên tiếng, cúi đầu nhìn người đang nằm giả chết bên dưới, buồn cười nói:

- Đứng dậy.

Từ Vũ ngoảnh mặt làm ngơ, mắt nhắm nghiền an tĩnh nghỉ ngơi.

Từ Thiên hơi vuốt mi, giọng mấy phần nhẹ nhàng nói:

- Em còn muốn tôi hôn em sao?

Cơ thể Từ Vũ cứng đờ, mở mắt ra bật dậy như cái lò xo. Từ Thiên bước tới trước mặt cô đưa tay sửa sang lại đầu tóc cho cô, một tay đút vào túi quần lấy ra một chiếc điện thoại, bấm số, ra lệnh ngắn gọn:

- Chuẩn bị xe.

Được anh sửa lại tóc cả người Từ Vũ không được tự nhiên. Cô đưa tay ra cào cào lên tóc mình ngẩng đầu nhìn anh nói:

- Được rồi.

Từ Thiên không nói gì, chỉ chăm chú sửa sang lại quần áo cho cô, rồi cầm lấy bàn tay trắng nõn của cô đi về phía cửa. Anh không thích người khác nhìn thấy vẻ xấu xí gọi cảm của cô. Còn nữa, anh thích thân thiết với cô. Mặc dù không biết tại sao lại như vậy nhưng từ trước đến giờ đã thế anh luôn làm theo những gì mình thích.

Khi họ gần bước tới cửa thì cánh cửa chợt mở ra. Người đi vào đứng đờ hồi lâu không thể tin vào mắt mình. Gia Nghi vừa bước vào đã trông thấy cảnh hai người tay trong tay, nói đúng hơn là Từ Thiên đang kéo tay cô gái kia đi về phía cửa. Từ Thiên khó chịu, đứng chắn trước mặt Từ Vũ.

- Còn nhìn nữa tôi móc mắt cậu ra.

Lúc này Gia Nghi mới ý thức được hành vi của mình, vội thu tầm mắt đi thẳng về phía tụi Mực Lâm, hỏi:

- Cô gái kia là ai? có phải là cái người làm Thiên bị thương không?

- Anh đoán không sai. _ Không hẹn mà nói, Bốn người họ cùng đồng thanh.

Từ Thiên kéo Từ Vũ lướt qua người họ. Hôm nay tâm trạng anh tốt, tạm thời bỏ qua cho Gia Nghi.

Từ Vũ khó chịu hỏi:

- Đi đâu?

- Tôi đói rồi. _ Từ Thiên sờ sờ khuyên tai, trả lời ngắn gọn.

Tầm mắt của Từ Vũ dừng lại trên chiếc khuyên tai màu đỏ máu trên tai anh. Hình như nó rất quen? Bây giờ quan sát tỉ mỉ mới thấy, đây chẳng phải viên đá cô cắt công hơn 6 tháng trời đeo gọt làm mặt dây chuyền đó sao?

- Khuyên tai của anh...

Từ Thiên không chút ngại ngùng thản nhiên nói:

- Đây là mặt dây chuyền của em, tôi cắt ra làm ba phần một làm khuyên tai, phần còn lại đây này.

Nói rồi anh giơ tay ra trước mặt cô, phần còn lại của viên đá được anh đúc kết lại thành một chiếc nhẫn nhỏ đeo ở ngón út, không hiểu sao cô lại thấy chúng hợp với anh đến vậy. Nhìn món đồ xinh đẹp này trên người anh mà cô cảm thấy hối hận không kịp. Thành quả bao tháng của cô chỉ qua mấy ngày đã bị anh chia 3 xẻ 4 như vậy, ai bảo cô đưa nó cho anh còn nghĩ xem như quà tạ lỗi, cái gì chứ? Hiện tại cô vẫn phải nghe theo anh còn gì, cô không đầu lại anh.

Kỳ thật, lúc đầu anh cũng không định làm thế, không ngờ ngay cả máy móc tiên tiến nhất cũng không thể tìm ra được thành phần của nó, cho dù cắt ra cũng không ảnh hưởng đến chức năng.

Từ Vũ nghĩ đi nghĩ lại, đối với cách làm của Từ Thiên cũng không ảnh hưởng nhiều lắm đến cô. Chỉ cần nghiên cứu của cô không bị lãng phí vô ích là tốt rồi. Lướt qua quây rệu Từ Vũ chợt nhớ đến người con gái này bị vứt bỏ, tìm quanh như không thấy bóng dáng cô đâu, chắc đã đi rồi nên cô liền thu lại ánh mắt bước nhanh theo kịp bước chân anh. Đi tới gần chiếc xe sang trọng đang đỗ bên ngoài đợi hai người phía sau chợt có tiếng gọi:

- Mạc Thiên, chờ chút. Rốt cuộc cậu lại muốn đi đâu, bỏ mặc tôi nữa. _ Cái tiếng hét chói tai đó chỉ có thể là Gia Nghi.

Từ Thiên không quay lại chỉ hờ hững buông một câu:

- Có bọn Tư Thuần vui chơi cùng cậu, còn muốn gì nữa. Tôi không rảnh để chơi với cậu.

Mạc Thiên? Mạc gia? Mấy chữ đó cứ quanh quẩn trong đầu Từ Vũ, cô cảm thấy có chút liên quan nhưng không chắc liền buột miệng nói:

- Mạc Thiên là anh sao? _ Từ Vũ nhìn anh không ngừng suy xét.

- Phải.

- Vậy anh là người nhà Mạc gia?

- Phải. _ Nói rồi Từ Thiên nhét cô ngồi vào ghế phụ, sau đó anh ngồi vào vị trí lái, nhanh chóng lái xe đi mất để lại Gia Nghi vẫn đang bị hờ, ngây ngốc đi vào bar.

Trong đầu Từ Vũ như tiêu hóa chậm hơn hai chữ "Mạc Thiên" chợt lóe lên ba chữ khiến cô không khỏi rùng mình "Mạc Từ Thiên". Thôi xong mẹ rồi, người mà cô suýt lấy mạng, hung hăng giơ tay đá chân đánh người, chửi rủa hàng tiếng đồng hồ lại là người đứng đầu Mạc gia sao? Vậy mà cô vẫn đang còn ngồi lù lù ở đây, chưa chết quá là kỳ tích, kỳ tích của kỳ tích đây mà. Nhưng hồi này anh cường hơn cô có phải cũng giảm bớt đi phần nào tội danh đó chứ? Ôi, ai có thể nói cho cô biết không?

Thấy cô ngồi bất động trong xe không nói gì, Từ Thiên bèn lên tiếng:

- Không cần suy nghĩ nhiều tôi không ăn thịt em đâu.

Lấy lại được tinh thần Từ Vỹ cũng không kiêu rề, trò chuyện như bình thường:

- Tại sao lại là ba viên? Anh chỉ dùng có hai viên thôi mà. Dù sao thì càng lớn hiệu quả sẽ càng cao.

- Bởi vì còn giữ lại một viên cho em.

Từ Vỹ nghe xong khó hiểu nói:

- Tại sao lại giữ cho tôi? Mà sao anh lại khẳng định sẽ tìm được tôi.

Từ Thiên nhếch khóe môi tự tin, nhấn ga phi nhanh trên con đường quốc lộ. Không thấy anh trả lời, Từ Vỹ như muốn xoi tái anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Không phải anh định đặt dấu hiệu gì trên người tôi đó chứ?

Nghe xong Từ Thiên gật đầu một cái, trịnh trọng nói:

- Đề nghị của em không tồi.

Viên đá giữ lại cho cô được anh đúc thành một khuyên tai nhỏ cùng kiểu dáng với chiếc nhẫn của anh, có ý đây là một đôi. Hơn nữa nó còn gắn cả thiết bị GPS hệ thống định vị. Lúc này Từ Vỹ đã hồi hận đến nỗi ruột gan xanh lè rồi. Cô quay đầu nhìn khung cảnh đang lao vút bên ngoài cửa sổ, nhắm mắt trấn an lại tinh thần, tự nhủ: "Sao cô lại ngu ngốc đến thế cơ chứ? còn mách nước cho giặc.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

- Em nghỉ ở đâu? _ Từ Thiên đột nhiên hỏi.- Khách sạn Monaco._ Từ Vỹ nhìn ra ngoài cửa sổ không chớp mắt lơ đãng đáp.

Từ Thiên gật đầu đưa tay bấm điện thoại giao phó:

- Qua khách sạn Monaco lấy hành lý của Từ Vỹ đến biệt thự cho tôi.

- Tại sao tôi phải chuyển đến ở trong biệt thự của anh? _ Từ Vỹ chột quay đầu nhìn anh lạ lùng hỏi.

- Từ hôm nay trở đi em là người của tôi._ Từ Thiên liếc cô nhẹ giọng nói.

Sao lại có người ngang ngược bá đạo đến như thế? Khóe miệng Từ Thiên khẽ nhếch lên, cười xấu xa, đôi chút mang hương vị lạnh lùng nói:

- Đừng nhìn tôi chằm chằm như vậy. Em có gì muốn nói sao?

- Không có._ Từ Vỹ biết nói gì bây giờ, bất lực đành quay sang phía cửa sổ tự kỷ một mình tiếp.

20 phút sau, chiếc xe chạy đến một ngôi biệt thự có không gian sang trọng. Kiến trúc bên trong biệt thự mang phong cách khác nhau, có kiểu Tây Ban Nha, có kiểu Trung Quốc hiện đại, có kiểu Rococo (phong cách nghệ thuật và thiết kế của Pháp thế kỷ 18), có kiểu Baroque (phong cách nghệ thuật bắt nguồn từ phục hưng Ý), v.v... tuy có nhiều kiểu phong cách thiết kế nhưng khi nhìn vào không hề cảm thấy rắc rối, khó chịu mà ngược lại rất thoải mái.

Bao quanh biệt thự là những thảm cỏ xanh đan xen là những khóm hoa hồng trông vô cùng đẹp mắt. Đèn đường có tạo hình độc đáo cộng thêm đài phun nước nhỏ, càng làm cho khung cảnh trước mắt sáng ngời.

Từ Thiên thấy Từ Vỹ nhìn khắp nơi đánh giá cũng không ngăn cản, anh ngồi trên ghế sofa trong phòng khách hỏi hơi mong đợi:

- Thích không?

Mọi thứ trong ngôi biệt thự này đều vô cùng vừa mắt của Từ Vỹ, chỉ là cô không muốn nói ra suy nghĩ trong lòng, không muốn Từ Thiên được đắc ý, nên cười hỏi:

- Nếu tôi nói không thích anh sẽ cho người sửa lại sao?

Sắc mặt Từ Thiên hơi lạnh, không nể mặt nói:

- Không! Anh thích, nhất định em phải thích.

Từ Vũ thấy mình bị trêu ngược lại thì trên mặt hiện không ít vạch đen:

- Vậy anh còn hỏi tôi làm gì? nhỏ mọn!

Mới vừa rồi Từ Thiên còn hy vọng nghe được từ "thích" từ miệng cô, dù không biết là tại sao nhưng anh lại có chút mong chờ. Anh không tiếp tục đề tài này nữa, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình. Thấy anh không nói gì nữa cô cũng mặc kệ, không chút ngại ngùng cô ôm lấy đồng hoa quả trên bàn ngồi ăn một mình. Nhưng chưa cho được miếng cam nào thì đã bị anh cướp mất. Bực mình vì bị cướp mất đồ ăn trên tay, Từ Vũ nhăn mặt khó chịu:

- Anh làm gì vậy? Đưa giả tôi...

Từ Vũ cố vươn tay kéo tay anh để lấy lại đĩa hoa quả nhưng không với tới đành thờ dài ngồi nhìn anh chăm chăm tỏ vẻ khó chịu, trong lòng "hào phóng" tặng thêm cho anh chữ "hận" lần thứ n của n. Thấy cô như vậy không hiểu sao anh lại thấy rất đáng yêu liền cười nhẹ, rất nhanh có lẽ không ai nhìn thấy được. Từ Thiên ra lệnh cho ông quản gia:

- Mang cho cô ấy một ít nước ấm

Không dám chậm trễ quản ra rất nhanh mang ra hai ly nước ấm đặt trước mặt cô và anh. Nhìn ông đứng chuẩn một quản gia đã dạn dày kinh nghiệm, lướt qua cách ăn mặc cũng đủ thấy ông là một người rất nghiêm khắc. Ông mặc một bộ vest đuôi tôm kiểu cũ nhưng không có gì gọi là lỗi mốt đúng kiểu gia tộc hàng đầu, tất nhiên những người hầu khác cũng vậy, đặc biệt là nhìn qua nhìn lại toàn thấy con trai với con trai thôi à. Lại gì, cô cũng biết anh là người không ưa phụ nữ cho lắm mà, cơ mà tại sao mỗi cô có thể đến gần anh không phải là vì cô có điểm gì giống con trai chứ? Hừ cô ngẫm đi ngẫm lại thấy mình như vậy bao cô còn không mơ được sao lại giống con trai gì chứ? Cô chê mình ngớ ngẩn khề lắc đầu. Thấy hành động của Từ Vũ như vậy Từ Thiên hỏi:

- Sao vậy? Đau đầu sao?

- Không có.

- Vậy uống nước đi không nó nguội mất.

Từ Vũ bĩu môi, ngồi cạnh ăn vạ Từ Thiên:

- Không uống.

Thật ra cô cũng có muốn từ chối cốc nước đó đâu là vì tự dưng anh cướp mất đồ ăn của cô đến giờ vẫn chưa hết tức nên mới làm "màu" như vậy.

Từ Thiên buông nhẹ một câu làm như không có chuyện gì, đưa cốc nước của mình uống một hơi hết sạch:

- Vậy à?...em không muốn thì anh uống dần.

Từ Thiên vừa đưa tay lại gần cốc nước định mang về phía mình thì cô liền nhanh tay hơn cướp về. Đến cốc nước còn bị cướp thì cô chả phải bị thiệt rồi sao. Từ tối đến giờ toàn lốc rượu với rượu có được cốc nước nào nên hôn đầu:

- Của em, em uống._ Nói rồi cô đưa lên miệng uống một hơi hết sạch.

Nhìn cô như vậy anh vui hơn nhiều. Nhưng vẫn thấy cái tính bướng bỉnh của cô khó bảo quá. Trong đầu chợt hiện lên ý nghĩ trêu đùa. Anh tiến lại gần xoa đầu cô, khiến hành động của cô dừng lại giữa không trung, quay sang tỏ thái độ với anh:

- Ý gì đây?

- Đòi chưa?

À nhắc mới nhớ là anh kêu anh đòi liền kéo cô đi ăn, dẫn về đây thì lại hỏi cô có đói không là sao? Cơ mà cô cũng đói thật! Thấy anh hỏi xong cô cũng không nói gì để mặc anh độc thoại. Cái tính bướng bỉnh của cô lại phát tác rồi. Anh thờ dài một hơi kéo cô lại gần mình hơn nữa khóa chặt cô trong vòng tay của mình không cho cô lỏi thóa nói:

- Em còn bướng nữa là anh hôn em đó.

- Không bướng, không bướng nữa._ Lúc nào cũng giờ trò đó ra dọa cô nhưng sao lần nào cũng hiệu quả thế? đúng là cô không hiểu nổi mình mà.

Thấy vẻ mặt cô biểu cảm như vậy anh cười một cái đẹp đến mê hồn, đưa tay lên xoa đầu cô khẽ ghé sát vào tai cô nói nhỏ:

- Anh nói em có nghe lời anh đâu, nên từ giờ anh chỉ dùng hành động nói chuyện với em, biết chưa?

Nói rồi anh thả cô xuống khỏi lòng mình đứng dậy, trình lại quần áo chuẩn bị lên lầu, không quên nói:

- Lát nữa sẽ có người đưa hành lý của em tới đây không cần vội cứ sắp xếp từ từ rồi xuống nhà dùng bữa.

Ông quản gia tuy rất tò mò và sùng sốt không khác gì đám Đường Dịch hồi đầu nhìn thấy anh như vậy nhưng lại không dám ngược lên nhìn cô, sợ Từ Thiên thấy khó chịu vì đây là lần đầu tiên cậu chủ mang phụ nữ về nhà, còn thấy hai người họ dường như chẳng ngại ngần gì cả. Chuyện động trời...trong lòng ông không ngừng suy nghĩ lung tung. Thấy ông quản gia có chút gì đó kỳ lạ Từ Vũ ngược lên hỏi nhỏ nhẹ:

- Có chuyện gì ạ?

- À không thưa tiểu thư, cô còn cần gì không ạ?

- Không cần dùng kính ngữ với cháu như vậy đâu, cứ gọi cháu là Từ Vũ được rồi.

- Nhưng thưa tiểu thư, cô làm vậy tôi khó xử quá.

Chưa kịp trả lời thì đồ đạc của cô được chuyển đến nên liền quên luôn mình đang nói gì, đám người hầu nhanh chóng mang hành lý của cô về phòng, cơ bản cô chẳng cần động vào một thứ gì dù chỉ là một ngón tay. Vừa đi lên lầu cô vừa nghĩ: "chuyện gì đây? bỗng nhiên cô lại được sống một cuộc sống gì đây?"

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phái Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Từ Vũ ngẩng đầu, ông quản gia cùng mấy người giúp việc lần lượt ra ngoài, trong căn phòng rộng chỉ còn lại mình cô. Vừa bước vào chiếc giường lớn King-size liền đập vào mắt cô. Căn phòng rộng rãi lấy màu đen trắng làm chủ đạo, chiếc giường màu trắng được đặt giữa hai chiếc tủ đầu giường cùng màu. Trên hai chiếc tủ đặt một cặp đèn chùm màu đen đối xứng nhau, dưới chiếc giường kê một tấm thảm Ba Tư màu đen rộng. Phía cuối giường được treo một chiếc đèn chùm màu đen bằng pha lê. Cửa sổ được thiết kế sát đất có thể nhìn xuống toàn cảnh khu vườn. Bên kia vách ngăn là một chiếc tủ treo quần áo dài 4 m. Từ Vũ gạt đầu tán thưởng, quả không hổ là Mạc gia con mắt thẩm mỹ vô cùng cao cường. Cô thả người nằm xuống giường trầm nghĩ bản thân dù sao cũng là vua tốc độ danh tiếng, một sát thủ xuất quỷ nhập thần vậy mà lại rơi vào thảm cảnh đi làm đầy tớ cho người khác. Cô đứng là ngày càng sống thụt lùi. Cuộc sống tự do tự tại chấm dứt tại đây. Nhìn căn phòng trống không, cánh cửa lại nửa khép nửa mở, cô nên ở lại đây làm đầy tớ hay đánh bài chuẩn? Mất vài phút để suy đi tính lại Từ Vũ quyết định tạm thời ở lại. Dù thế nào thì đây cũng là đại bản doanh của Mạc gia. Chỉ sợ trong lúc chuẩn, chưa ra đến cổng thì đã bị một viên đạn bay thẳng vào đầu thì xong đời. Hơn nữa, không phải cô không biết tổ chức vẫn luôn truy lùng, không ngừng truy dò tín hiệu của cô. Ở đây vẫn an toàn hơn, chỉ cần cô vẫn ở trên đất Mạc gia dù cho có hàng trăm cái máy dò đi chăng nữa cũng sẽ chẳng dám liên lụy. Nép dưới cánh cửa Từ Thiên vẫn hơn.

Cảm thấy bản thân nghĩ vậy đủ rồi. Cô theo thói quen mang quần áo đi tắm. Lúc đứng trước cửa phòng tắm cô không khỏi dơ lạng.

Hoàn toàn trong suốt...

Cô lắc đầu một cái, nghĩ nghĩ, cùng lắm thì khi tắm khóa chặt tất cả các cửa lại dù sao đây cũng là phòng cô mà, từ giờ nói là địa bàn, lãnh thổ riêng của cô rồi. Từ Vũ tắm xong thì sắp xếp đồ đạc của mình. Lúc xếp xong thì nghe thấy tiếng gõ cửa không nhanh không chậm:

- Tôi đói rồi.

Lại cái giọng bá đạo đầy không nhằm vào đâu được, cô nhanh chóng mở cửa theo anh xuống nhà dùng bữa. Tới bàn ăn mọi thứ đã được dọn lên nhanh chóng. Cả hai người đều am hiểu sâu sắc về lễ nghi khi ăn uống, cho nên nhất thời căn biệt thự trở nên yên tĩnh vô cùng. Ăn cơm xong cả hai ưu nhã đứng dậy đi về phía phòng khách.

- Qua đây.

Từ Thiên dừng động tác, rút tay vào túi áo lấy ra một đôi khuyên tai màu đỏ máu ra trước mặt cô. Anh nâng cằm cô lên đeo khuyên tai lên cho cô, chiếc khuyên tai nhỏ nhắn rất hợp với khuôn mặt cô toát lên vẻ cao quý khó tả.

Từ Vũ nhận ra hai viên đá nhỏ đó là sản phẩm tự tay mình chế tác ra thì không cự tuyệt. Dù sao ở bên cạnh Từ Thiên cũng không phải là quá an toàn.

Từ Thiên hài lòng dặn dò:

- Bất kì lúc nào cũng không được tháo ra.

Không ai có thể chắc chắn rằng một giây sau có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn hay không.

Từ Vũ gạt đầu, đeo nó rất tốt, vừa có ích lại đẹp, cũng chẳng gây cản trở gì. Cô nhìn nhìn Từ Thiên, rồi xoay người đi thẳng về phía phòng ngủ. Không

nói lời nào thể hiện sự đồng ý.

Từ Thiên nhìn thấy hành động của cô như vậy cũng không cần để mặc cho cô đi.

Từ Vũ quay về phòng, khóa trái cửa, kéo rèm vào, sau khi tắm rửa xong cô mặc một chiếc váy ngủ leo lên giường nghỉ ngơi thỏa thích.

Cô không những không bị lạ giường, mà đặc biệt lại còn dễ ngủ. Điều kiện càng sung túc cô càng dễ ngủ. Chỉ được một lúc cô đã ngủ say như chết.

5 giờ sáng, Từ Thiên từ phòng máy tính trở về phòng đêm qua anh thức trắng gần một đêm đến gần sáng thì một mối già rồi. Anh phát hiện cửa bị khóa trái thì hơi nhăn mày. Cái đầu của anh vận động nhanh chóng liền đoán ra ngay nguyên nhân cửa bị khóa. Cô cảm tin con heo hay sao đến giờ này còn ngủ? Ôi cha mẹ ơi, có mà anh dậy sớm thì có! Đời nào mới có 5 giờ sáng mà anh kêu là muộn trời?

Anh quay trở lại thư phòng lấy một trùm chìa khóa ra, không ngần ngại chút nào liền đem về mở phòng ngủ. Phía sau cánh cửa vừa được mở là hình ảnh chào đón khiến anh nhất thời đứng nguyên tại chỗ. Người trên giường mặc một chiếc váy hai dây tơ tằm màu đen đang ôm chăn ngủ. Cô nằm nghiêng đưa lưng về phía anh, lộ ra đường cong hoàn mỹ, mái tóc màu hạt dẻ buông lơi trên gối, khiến cho một phần ba tấm lưng trần của cô lộ ra ngoài. Chiếc váy dài đến đầu gối, bị cô hơi đưa chân mà bị co lên, để lộ làn da trắng muốt mịn màng, đôi chân thon dài thẳng tắp tiếp xúc thân mật với không khí.

Từ Thiên hít một hơi thật sâu làm cho tinh thần mình tỉnh táo, lại gần cô định lay cô dậy nhưng khi đến gần dường như anh lại một lần nữa đứng đờ ra đó nhìn cô kỹ hơn. Khuôn mặt đang ngủ đầy thơ ngây, vành tai xinh xắn đẹp đẽ, chiếc cổ dài trắng nõn, xương quay xanh mịn màng tinh xảo...tất cả đã thành công tạo nên một tiểu yêu tinh mê người.

Từ Vũ cúi xuống gần cô hơn khẽ lay cánh tay cô, thì thầm vào tai cô:

- Dậy đi.

Từ Vũ hơi hơi nhíu mày, cô xoay người, kéo chăn trùm kín người lăn ra ngủ tiếp. Trước hành động của cô Từ Thiên vừa khó chịu vừa buồn cười. Cô không phải là sát thủ sao? Vậy mà đến một chút phòng thủ cũng không có. Nếu như anh muốn giết cô không biết cô đã chết bao nhiêu lần dưới tay anh rồi.

Anh không biết là Từ Vũ trong lòng 10 phần thì 7, 8 phần cho rằng anh sẽ không xuống tay với cô cho nên cô mới không đề phòng anh. Cô cũng không hiểu tại sao cô lại có lòng tin như thế.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Buổi sáng của anh

Thấy gọi cô dậy không mấy thuận lợi anh liền thờ dài, nở nụ cười nhạt chế diễu bản thân, trong cuộc đời anh đây là lần đầu tiên anh ra lệnh thất bại. Cúi người thấp thêm chút nữa, khuôn mặt anh gần như chạm vào mặt cô, quanh quẩn xung quanh cô là một mùi hương nhẹ nhàng khó mà kim lòng. Anh cảm nhận được mùi hương đó thì thấy rất dễ chịu nở nụ cười tươi hơn, tự lẩm bầm- Không dậy sao? Vậy thôi...

Không biết tại sao nếu phải vào những lần khác anh chắc chắn sẽ nổi giận nhưng lần này như ma xui quỷ khiến thế nào anh lại lật chăn lên chui vào, tiến sát vào cô một tay kéo cô vào lòng mình, dựa đầu lên đầu cô thỏa thích hít hà mùi hương trên cơ thể Từ Vũ, có thể nói đây là giấc ngủ yên ổn nhất của anh từ trước đến giờ.

Ánh nắng ban mai chen lấn chiếu rọi vào cả căn phòng như đang cố gắng đánh thức hai người dậy. Từ Vũ như con mèo nhỏ lười biếng quẩn chặt lấy Từ Thiên vùi đầu vào ngực anh giống như đang trốn tránh những tia nắng mặt trời, cô vừa định ngủ tiếp nhưng phát hiện có chuyện gì đó sai sai... Hình như lúc mơ ngủ cô nhận ra đột nhiên mình có một cái gối ôm rất lớn, rất mềm mại, rất thơm nữa, một mùi hương thơm tới nỗi khiến cô không muốn tỉnh lại nữa,...và hình như cái gối ôm ấy cũng đang ôm chặt lấy cô. Càng nghĩ càng không đúng.

Cô khẽ mở mắt nhìn sang bên cạnh, thật kinh hoàng...cái gối ôm kia không phải là một cái gối mà là một con người. Hay nói đúng hơn là một người đàn ông, khuôn mặt có ngũ quan đẹp như điêu khắc đang gần kề mặt mình...cô tức giận đẩy anh ra nhưng không được, hiện tại cô còn tỉnh táo cố gắng thuyết phục bản thân phải thật bình tĩnh giải quyết:

- Từ Thiên anh đang làm cái gì vậy hả? buồng tôi ra...

- Thật ồn ào.

Nói rồi anh vẫn không chịu buông cô ra mà ngược lại còn ôm cô chặt hơn. Vùi đầu vào cổ cô khiến cho khuôn mặt cô trở lên phớt hồng, làm ra vẻ mặt không hài lòng. Thật ra khi cô vừa động thì anh đã tỉnh rồi, anh chỉ muốn biết cô gái nhỏ này khi tỉnh dậy sẽ làm gì? Kêu gào ầm ĩ chẳng? Ngoài dự đoán cô không hành động thái quá như anh đang nghĩ mà ngược lại rất bình tĩnh ứng phó, không làm anh thất vọng. Trong lòng anh có ý vừa muốn trên trời vừa muốn chiếm một chút lợi ích từ cô.

Nghe anh nói vậy lửa giận trong lòng cô có xu hướng bùng nổ, chết tiệt cô nhớ là đã khóa cửa phòng cẩn thận thì anh sẽ không vào nhưng lại sơ xuất không nghĩ tới việc anh có chìa khóa phòng. Từ Vỹ nổi giận quát:

- Biến thái, anh... anh muốn ngủ thì về phòng anh mà ngủ.

Từ Thiên thấy vậy trong đôi mắt thâm thúy của anh toát ra một nụ cười. Dáng vẻ mơ màng màng của cô thật đáng yêu, nó khiến anh muốn "giày xéo" cô một trận. Lần đầu tiên trong đầu anh có cái suy nghĩ người lớn như vậy đấy.

Chỉ một giây sau thân hình to lớn của anh đã đè lên người Từ Vỹ. Hai môi kề môi không cho cô thời gian tránh mặt anh. Anh đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng vào miệng cô thăm dò, quét từ trên xuống dưới, cảm thụ nhiệt trong đó. Bàn tay anh theo quán tính mà di chuyển khắp cơ thể cô chậm chạp.

Từ Vỹ cảm thấy không thoải mái hơi chau mày. Cô dùng sức xoay người để anh nằm dưới thân mình, sau đó mới hài lòng nhếch môi buông anh ra. Cô định rời khỏi người anh về chỗ ngủ tiếp nhưng lại có cảm giác vùng eo và đầu của mình bị chới chặt, cánh môi truyền đến cảm giác tê dại. Cô không tự chủ được liền bị anh kéo xuống hôn, dây dưa mãi mới chịu buông ra.

Sau một loạt hành động treu đùa của anh cô cũng tỉnh hẳn. Chống hai tay lên bả vai Từ Thiên, muốn dùng đòn bẩy cách anh ra xa nhưng nhận ra không thể tách hai người thêm được chút nào. Cô bất cần đòi gối đầu lên ngực anh ra sức lắc đầu, hai tay vỗ vào ngực anh tìm chút gì đó gọi là hòa giải. Hành động của cô làm anh có gì đó rất vui khiến nụ cười giấu trong lòng cũng bật ra thành tiếng.

Từ Thiên sao có thể để ý đến sự cực tụy của cô, xoa đầu cô một hồi liền cúi xuống hôn cô treu đùa. Một lúc lâu sau, khi hôn đủ rồi anh mới buông thân thể đã mềm nhũn của cô ra. Từ Vỹ khó sở lắm mới xoay người lại được, mệt mỏi nằm trên giường không buồn cử động, vừa há hốc mồm thở vừa chấp vắn người kia:

- Đang yên đang lành sao anh lại vào đây quấy nhiễu giấc ngủ của tôi?

Từ Thiên xoay người nằm nghiêng mặt đối với Từ Vỹ, bàn tay vuốt ve mái tóc cô ánh mắt lộ rõ vẻ ngắm nhìn, hùng hồn đáp:

- Anh thích.

Mặt cô đen lại, đưa tay gạt tay anh dang vuốt ve đầu mình ra. Cô còn nhân quyền nữa không đấy? Đột nhiên nhớ ra một vấn đề, bực dọc lầu bầu:

- Rõ ràng tôi đã khóa cửa...

Chưa để cô nói hết câu anh đã chen ngang, ghé sát vào tai cô thì thầm:

- Đây là phòng của anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Vỹ chợt tối sầm, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tôi không muốn ở đây.

Từ Thiên vuốt nhẹ tóc cô rồi đứng dậy thờ ơ nói:

- Vậy em ra ghế sofa mà ngủ.

- Anh biết rõ không phải thế tôi muốn ra ngoài ở.

Từ Vỹ trừng mắt nhìn người đang đứng ở cuối giường. Từ Thiên cúi đầu ghé sát vào tai cô nhấn mạnh từng chữ:

- Đừng có mơ.

Nói xong anh xoay người về phía tủ quần áo, vừa thong dong chọn y phục vừa nói xa xôi:

- Em còn có mười phút để chuẩn bị quần áo để ra ngoài.

Cô lẽ mề 5 phút trên giường mãi mới bắt đầu đi đứng dậy chuẩn bị.

Từ Thiên ngồi trên xe, nhìn đồng hồ đeo tay không chớp mắt, còn 10 giây, 9,8,7,6.

Từ Vỹ lao như một con gió vào ngồi cạnh anh tiện tay đóng cửa vừa hỏi:

- Chúng ta đang đi đâu vậy?

- Studio G.D

Nhà thiết kế thời trang huyền thoại sao? Đến đó để làm gì? Nghe nói những người tới nhờ hắn thiết kế, bản thân hắn thích thì mới làm. Những người hâm mộ hắn đếm nhiều không xuể. Nhưng để hắn thiết kế cho thì tiền thôi chưa đủ phải có thêm vài tính cách, sự thú vị và một vài khía cạnh khác hợp khẩu vị của hắn thì mới được.

Chương 21: Yên hội hắc bang (1)

- Lão đại ~~~Từ Vỹ đi theo Từ Thiên vừa vào đến studio G.D còn chưa nhìn rõ cách bài trí bên trong đã nhìn thấy một mỹ nam xinh đẹp kích động nhào tới trước mặt Từ Thiên cung kính cúi đầu, ẻo là đón tiếp. Từ Thiên ngao ngán nhìn người đó chưa đến nửa con mắt buông một câu lạnh lùng tiền thẳng về phía trước một chút cũng không đếm xỉa người đàn ông đó:

- Alex, cô ấy giao cho cậu.

Alex vui vẻ nhận lời dù vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Lúc ngoảnh lại nhìn cô, hần đột nhiên như phát hiện ra vùng đất mới, hét to phấn khích:

- Ôi phụ nữ, anh đưa một người con gái đến chỗ tôi sao?

Thì ra trong giới nói anh không đến gần phụ nữ là sự thật! Vậy cô thì thế nào chứ? Alex chuyển động xung quanh Từ Vỹ như một con bướm hoa hoét, hần chẳng chặc miệng tán dương:

- Cự phẩm, cự phẩm nha.

Miệng nói, nhưng tay hần lại toan định đưa ra vồ vào chiếc mũ của cô. Hai đôi lông mày của Từ Vỹ bắt đầu rét lạnh. Cô vội xoay người chụp lấy tay hần hung hăng vặn một cái đồng thời đưa chân đạp vào bụng hần không chút lưu tình rồi đẩy hần xuống đất, thê thảm dưới chân cô.

Alex kêu một tiếng khở sở, khuôn mặt tuấn tú nhăn lại, đưa tay xoa mũ tổ cáo:

- Lão đại, anh thương em thì bảo người phụ nữ của anh đi nha.

Lúc Từ Thiên xoay người lại thấy Từ Vỹ đờ đẫn sát khí, nhưng anh chỉ trơ mắt lạnh lùng nhìn Alex bị đánh không có bất kỳ ý định ngăn cản nào. Hần thực sự không muốn sống nữa sao dám động vào người phụ nữ của anh. Khuôn mặt anh trầm ngâm dùng giọng rét lạnh thấy xương nói:

- Nếu tôi không nể tình thâm giao giữa chúng ta mấy năm qua, chỉ ít cũng phải lột đi mấy lớp da của cậu.

-...

Alex nhìn Từ Thiên trước mặt, ánh mắt tràn ngập sự vô tội. Hần thật sự trong sáng chỉ muốn vỗ mũ cô một chút thôi.

Từ Thiên phớt lờ ánh mắt của hần, lạnh lùng nói:

- Tôi cho cậu 20 phút, bắt đầu tính giờ._Nói rồi anh ngồi ung dung đọc báo.

Đúng hai mươi phút sau, Alex kéo chiếc rèm màu be chấm đất ra, khuôn mặt hớn hở như vớ được vàng. Chiếc váy đuôi cá dáng dài cúp ngực màu đỏ chói kết hợp với làn da mịn màng sáng láng của cô càng tăng lên vẻ quyến rũ. Chất tơ lụa bó sát lộ ra đường cong hoàn mỹ. Mái tóc dài màu hạt dẻ được để xỏa toát lên vẻ quý phái sang trọng. Ánh mắt long lanh sáng ngời, chiếc mũi nhỏ nhắn tinh tế, đôi môi đỏ mọng ướt át, chiếc cổ cao trắng nõn, tấm lưng mượt mà mê người, xương quai xanh tinh xảo,... Từ Vỹ xinh đẹp như thế thật khiến cho người ta muốn giấu đi để thưởng thức một mình.

Từ Vỹ bị Từ Thiên nhìn chằm chằm thì không được tự nhiên. Ánh mắt của anh quá trần trụi, quá nóng bỏng khiến cô có cảm giác mình như không mặc gì, để trần trụi trước mặt anh vậy. Cuối cùng cô đành phải lên tiếng:

- Lão đại, anh...

Từ Thiên đứng dậy, từ từ tiến đến trước mặt Từ Vỹ đưa một tay ôm eo cô kéo sát vào mình cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi cô, mon men viên môi cô đến thỏa thích rồi buông cô ra, dùng giọng nói trầm ấm khiêu gợi thì thầm vào tai cô:

- Rất đẹp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trước những tình huống đã quá quen thuộc này của Từ Vỹ đột nhiên trở nên lúng túng. Cô đứng yên một chỗ, không biết làm gì.

Từ Thiên nhếch miệng tạo thành một đường cong đẹp mắt. Anh cầm lấy bàn tay xinh xắn trắng ngần của cô lên ngắm nghía, vuốt ve rồi dắt cô đi ra cửa.

Ngồi trong xe, anh vẫn bá đạo vậy vẫn ôm cô còn dựa đầu lên vai cô ngủ ngon lành. Cô bây giờ khóc không ra nước mắt rồi cuộc cô đã gây ra họa gì mà ông trời lại đẩy cô như thế này? Cô không kim được cúi xuống vừa hay ngắm được trọn khuôn mặt thanh tú của anh, trong đầu không ngừng lặp lại câu nói của Alex:" Tôi không biết tại sao đột nhiên lão đại lại như vậy? Tôi...cô cũng biết với cái tính cách này của tôi đã đắc tội với rất nhiều người,

nhưng tôi vẫn bình yên vô sự là nhờ Từ Thiên ở đằng sau chống lưng. À không, nói đúng hơn là tôi sống hay chết là quyết định của lão đại. Anh ấy lặng lẽ giải quyết những người đó giúp tôi. Bao năm tôi theo anh ấy cũng chỉ rút ra được một điều là nếu cô thật lòng đối với anh ấy thì anh ấy sẽ chân thành đáp lại cô, còn nếu cô phản bội thì chắc cô cũng biết. Tôi nói điều này không phải quý cô đâu, chỉ là tôi thấy cô mà bị như vậy sẽ rất tội nghiệp thôi..."

- Em tự tiện quá rồi.

Giong nói không cao không thấp của anh khiến cô giật mình, nhận ra bản thân mình đang làm gì, cô nhìn anh chăm chăm không chớp mắt liền bị anh bắt được dù nhắm mắt nhưng anh vẫn nắm rõ mọi hành động của Từ Vũ. Thấy mình bị tóm gọn liền xoay ngang nhìn của sổ nhẹ đáp anh một câu:

- Không có.

Xe chạy qua đoạn đường sầm uất, dừng lại trước khách sạn được thiết kế theo kiểu hoàng cung, đang bật đèn sáng trưng. Khách sạn có diện tích rộng lớn, khí thế phi phàm, không hổ là tiệc của giới hắc đạo, chỉ cần đứng ở cổng thôi cũng cảm nhận được sự sa hoa, sang trọng của nó rồi. Các phòng ốc trong khách sạn đập vào mắt đều là màu vàng nhưng không hề có chút thô tục nào. Tất cả các chi tiết lớn nhỏ trong khách sạn đều rất tỉ mỉ dường như không tìm được bất cứ một lỗi nhỏ nào.

Giuwax trần nhà trong đại sảnh được treo một chiếc đèn trùm pha lê khổng lồ óng ánh sắc vàng, nhìn nhẹ nhàng giống như chiếc váy thướt tha của người vũ nữ. Thẳng dưới đèn trùm là một đài phun nước đặt giữa hồ nước hình tròn, bên trên đài đặt một pho tượng người phụ nữ Hy Lạp cổ đại thanh lịch, cao quý. Xung quanh nữ thần là bảy thiên thần nhỏ, tất cả các pho tượng đều được đúc bằng vàng ròng trông vô cùng ấn tượng.

Lúc này trong đại sảnh đã tập trung rất nhiều nam thanh nữ tú trong những bộ đồ lộng lẫy. Mọi người đang ưu nhã nâng ly, trò chuyện.

Cánh cửa căn phòng mở ra, hai bên vệ sĩ đứng gác đồng loạt cúi chào một góc chuẩn 90 độ.

- Mạc lão đại, xin chào, xin chào.

Từ Thiên còn chưa bước vào trong, mấy người trong đó vội ra chào đón.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Yến hội hắc bang (2)

Trong nhất thời, những người tham gia dự không hẹn mà ngưng nói chuyện, tất cả đều xoay người nhìn veeg phía Từ Thiên làm tư thế chào đón hết sức tôn kính, giống như nghênh đón hoàng đế vậy. Từ Vũ quan sát những người đó có người đã lớn tuổi trông rất phúc hậu, có người nho nhã trí thức, có ông già đầu tóc bạc phơ hiền từ. Nhìn dọc nhìn ngang cũng không thể nhìn ra họ là người xấu. Trên thực tế, họ đều là trùm xã hội đen ở khu vực Đông Nam Á. Từ Vũ bất giác lắc đầu, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong. Mọi người đều tưởng rằng, trong bữa tiệc lần này sẽ nhìn thấy anh đến một mình, không ngờ anh lại dẫn theo bạn gái. Đây chính là tin tức vô cùng nóng hổi, chứng kiến cảnh tượng trước mặt mấy ông trùm xã hội đen đưa mắt nhìn nhau. Giang hồ ai chả biết Từ Thiên nổi tiếng máu lạnh vô tình, bình thường tuyệt đối không cho phép người nào lại gần, đặc biệt là phụ nữ. Thế nhưng lúc này anh lại tiếp xúc thân mật với người bạn gái bên cạnh.

Nhưng mà người bạn gái của anh tối nay đúng là tuyệt sắc giai nhân, khó ai sánh được. Bộ lễ phục màu đỏ lộ rõ vẻ diễm lệ, quý phái đầy quyền rũ. Nhìn hình ảnh hai người đi cùng nhau thật vô cùng đẹp mắt, khiến người ta không tự chủ được mà cho rằng họ chính là một đôi do trời đất tạo nên.

Đàn ông nhìn Từ Vũ thì si mê, chị em phụ nữ nhìn cô thì ghen tỵ. Từ Vũ cảm nhận được cái lạnh toát ra từ cơ thể Từ Thiên, trong đầu nghĩ: "ai lại trợ giúp anh ta rồi đây".

Hòa vào bữa tiệc, mọi người đang đề tằm mắt lên người Từ Vũ cũng dần tản đi cùng nhau nhảy nhót khiêu vũ, nâng ly trò chuyện tán gẫu... Lúc này sắc mặt Từ Thiên cũng khá hơn một chút, cái lạnh trên người anh cũng dịu đi.

Từ Vũ lướt qua bàn rượu thì mang đầy hứng thú, rượu toàn bộ đều là rượu nhập, mỗi chai dù là rượu mạnh hay nhẹ đều từ 60 năm trở nên. Hương men rượu thoảng qua cũng khiến Từ Vũ trở lên hào hứng.

Cô định rủ Từ Thiên đi tới quầy rượu thì nhìn thấy mấy người đàn ông trung tuổi đang gạt bạn gái mình sang một bên, tao nhã đi về phía Từ Thiên. Cô thức thời chỉ về phía quầy rượu, nói:

- Tôi qua bên kia uống chút gì đó.

Từ Thiên dùng ánh mắt sắc bén quét một vòng quan sát tình hình bên đó, xong mới nhàn nhạt lên tiếng:

- Ừ.

Nhận được sự phê chuẩn, Từ Vũ không nói hai lời, buông cánh tay Từ Thiên ra xoay người đi về nơi mình muốn đến. Cô vừa mới bước được hai bước

thì bị anh kéo lại. Cô dừng lại nhìn anh đầy thất vọng.

Từ Thiên hơi cong môi lên, tiến lên trước một bước, vòng tay qua eo Từ Vỹ, cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn nói:

- Đi đi.

-..._ Đây là gì vậy hả? Từ Vỹ hơi ngạc nhiên, hết chỗ nói rồi.

Từ Vỹ không hiểu, nhưng ở phía xa kia những đàn ông đang ngồi trên ghế sofa vây quanh là vô số người đẹp kia thì hiểu rất rõ. Hành động bất ngờ này của Từ Thiên đều ẩn chứa một ý nghĩ sâu xa. Anh dùng phương thức này để nói cho mọi người biết, Từ Vỹ là người phụ nữ của anh ta, bất kì ai dám ngấp nghé đến cô thì sẽ không có kết cục tốt.

Đám đàn ông quanh đó đương nhiên nhìn thấy hành động cuối cùng của Từ Thiên, chính vì điều này mà ai cũng ngấp ngừng không dám đến gần Từ Vỹ. Cái vẻ lạnh lùng như có như không, đáng vẻ thoáng chút bất cần không coi ai ra gì. Trong mắt Từ Vỹ bây giờ sáng như sao nhìn vô số hăng rượu được bày trên bàn khiến cô không kìm được mà dùng ngón tay thon dài của mình theo thói quen lướt nhẹ lên từng hăng rượu, khoe môi cong lên đầy tà mị, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt người khác.

Cô nâng một ly rượu lên lắc nhẹ dung dịch màu đỏ bên trong đó rồi nhấp một ngụm nhỏ, từ từ cảm nhận hơi cay men rượu, vị ngọt trong họng. Nhắm nhấp ly rượu trong tay, ánh mắt Từ Vỹ chợt dừng lại trên hình ảnh phản chiếu trên ly, thoáng giật mình. Hình ảnh hiện trên ly là một bóng người mang ánh mắt sắc lạnh, vui sướng khi tìm được món đồ mình yêu thích từ đầu đến cuối chăm chăm nhìn vào Từ Vỹ, đôi mắt màu xanh lạnh lùng ý chỉ cảnh báo. Khóe miệng nhếch lên nụ cười giả tạo. Từ Vỹ không khỏi lạnh gáy.

- Chết tiệt, Châu Quang.

Sao hắn lại ở đây? Chẳng lẽ tổ chức tìm thấy cô rồi...nhanh vậy sao? Chết tiệt sao cô lại bất cẩn vậy chứ. Tổ chức hoạt động mạnh ở Đông Nam Á, đây là bữa tiệc trong giới hắc đạo dù cho tổ chức là "vùng màu xám" nhưng cũng được xem như có mối liên hệ lớn trong hắc đạo, là cầu nối mua bán vũ khí, chất cấm trái phép đương nhiên đứng tại đây cũng không có gì là lạ.

Thở dài một hơi, cô đưa ly rượu lên miệng một hơi uống hết sạch, cố gắng không để ý đến nó nữa ngoài thì nghĩ vậy nhưng trong lòng thì đang cố gắng nghĩ cách thoát khỏi tầm mắt ấy. Không nghĩ nhiều cô toan định xoay người tiến về phía Từ Thiên, ở đó có lẽ sẽ an toàn hơn, hiện giờ cô đang trong thế bất lợi.

- Rượu không hợp khẩu vị của cô sao?_ Không biết từ lúc nào Hàn Dư đã đứng bên cạnh Từ Vỹ quan tâm hỏi.

Mọi người nhìn thấy Hàn Dư chủ động đi đến gần Từ Vỹ, phản ứng khác nhau nhưng phần lớn là muốn xem kịch hay. Hàn Dư_ người đứng đầu Dư gia có khả năng đối kháng với Từ Thiên.

Mặc dù Từ Thiên đang đàm đạo với người khác, nhưng anh vẫn không ngừng để ý đến mọi tình huống xung quanh Từ Vỹ, cho nên ngay từ đầu anh đã phát hiện hành vi của Hàn Dư. Anh áp chế lửa giận trong lòng mặt không biến sắc vẫn tiếp tục trò chuyện với người khác, anh muốn xem thái độ của Từ Vỹ như thế nào.

Từ Vỹ vẫn bình tĩnh lặng lẽ quan sát bóng người của Châu Quang dường như đang định tiến về phía mình thì có chút hoang mang, chợt phát hiện cũng có người tiếp cận cô, lần này coi như cô may mắn rồi. Nhận ra Hàn Dư đi tới gần Từ Vỹ thì Châu Quang cũng biết đường rút lui hòa lẫn vào đám đông rồi biến mất.

Từ Vỹ ổn định lại tinh thần mặt hầu như từ đầu tới cuối chưa hề biến sắc, nói về khoản che giấu cô là cao thủ rồi. Cô đặt ly rượu cạn đó xuống tiếp tục nâng một ly khác, lần này lại là một ly màu trắng có nồng độ cồn nhẹ hơn. Xong mới tò mò quay đầu nhìn về phía chủ nhân của giọng nói khi nãy._ Mái tóc màu hung, mắt màu nâu cà phê, thân hình cao to. Xem xét qua Từ Vỹ đưa ra kết luận là: đẹp trai nhưng không phải dạng người cô thích, rồi Từ Vỹ ngao ngán đưa tầm mắt chuyển xuống ly rượu tiếp tục lắc nhẹ theo thói quen, cơ bản không buồn để ý tới người đó. Dù sao nhờ hắn mà Châu Quang mới rời đi, cô đành đáp cho phải lễ:

- Là tám tiếng.

Hàn Dư không khỏi cảm thấy có chút thất bại, chẳng lẽ sức hấp dẫn của anh không bằng ly rượu nhấp kia sao? Hàn Dư cười ngượng thở dài nói:

- Thật thú vị.

Từ Vỹ nhấp một ngụm rượu, khẽ cau mày như chờ đợi câu nói tiếp theo của hắn. Thấy biểu cảm của cô như vậy Hàn Dư liền hiểu ý, nói tiếp:

- Em có thể uống nhiều như thế mà hình như không say, đúng là người khác cầu mà cũng không có được người mê hoặc như em.

Từ Vỹ uống xong gạt đầu một cái rồi lại cúi xuống chọn một ly rượu khác mạnh hơn một chút, những lời nói đó cô nghe nhiều đến nỗi mồm tai ra rồi, giờ chỉ như thoảng qua cô cũng chẳng thèm để tâm, chỉ âm ừ cho qua. Đối với hành động của cô, Từ Thiên rất hài lòng. Thậm chí anh có thể nhìn ra Từ Vỹ đang xây lên một bức tường vô hình giữa cô và Hàn Dư. Khóe miệng nhếch lên một nụ cười thỏa mãn...

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Em là của tôi

Hàn Dư là người từng trải hiển nhiên cũng nhìn ra sự xa cách và lạnh lùng của Từ Vỹ đối với hắn nhưng cũng không vì vậy mà lui bước. Từ trước đến giờ hắn luôn thích sự khiêu chiến. Hàn Dư nhìn thấy mấy lọn tóc của cô bị rũ xuống do cúi đầu liền không nhịn được, đưa tay ra vén chúng lên. Từ Thiên thấy động tác của Hàn Dư, anh nhăn mày lại ánh mắt lộ rõ tia rét lạnh. Anh bỏ lại đám người đang nài nài, ra sức lôi kéo sự chú ý về việc làm ăn với anh, bước nhanh về phía Từ Vỹ.

Động tác mân mê ly rượu của Từ Vỹ đột nhiên dừng lại. Cô kim nén kích động muốn bẻ gãy tay người kia, hơi lùi lại về phía sau đẩy tay hắn ra, sau đó nhìn hắn bằng ánh mắt vô cảm, nói:

- Tôi không thích người khác đụng vào mình.

Hàn Dư thu hồi cánh tay đang lơ lửng giữa không trung, giải thích có chút oan ức:

- Tôi không có ác ý chỉ muốn giúp em vén mấy sợi tóc thôi.

Từ Thiên đi về phía Từ Vỹ tay trái vòng qua eo cô, tay trái thông dong đứt túi quần, khinh khinh nhìn Hàn Dư, âm thầm tuyên thệ chủ quyền của mình.

Hàn Dư nhìn thấy Từ Vỹ không hề có chút ý định né tránh hành động của Từ Thiên mà ngược lại cô ung dung chọn rượu tiếp tục thú vui của mình, thì trên mặt có chút khó hiểu. Thì ra cô ấy nói "người khác" là ngoại trừ Từ Thiên ra. Nói đi cũng phải nói lại, sau hàng loạt hành động mờ ám của Từ Thiên đối với cô nghĩ lại thực sự cô rất hối hận khi thốt ra những lời vừa rồi, cái gì mà "không thích người khác đụng vào mình", cô nhục hết chỗ nói chỉ mong sao giờ có cái lỗ để cô chui xuống. Hàn Dư cũng không phải là người dễ dàng buông tha như vậy. Hiếm khi có dịp chọc tức Từ Thiên, không phải trên thương trường thì đây cũng là cơ hội không tồi.

Hắn bày ra nụ cười xã giao, đưa tay phải ra chào hỏi:

- Đã lâu không gặp.

Từ Thiên nhướn mày đưa tay phải ra dùng sức nắm lấy tay đối phương, ngoài mặt không chút biểu cảm, gật đầu. đáp lễ:

- Vĩnh hạnh.

Tay hai người âm thầm so tài, nắm một phút rồi mà vẫn chưa buông ra. Nhìn hành động trẻ con trước mặt Từ Vỹ lắc đầu ngao ngán, cúi xuống nhắc một ly rượu mạnh lên lắc nhẹ nghiêng cứu. Đề ý thấy sức của Hàn Dư vốn không bằng Từ Thiên nên khuôn mặt có chút biến sắc. Dù vậy nhưng cô cũng không xem thường người này, biết không nhiều nhưng đủ để hiểu là tuy sức lực không khỏe bằng Từ Thiên nhưng âm mưu thủ đoạn nhiều không kém. Thờ dài một hơi, Từ Vỹ đưa ly rượu mình vừa chọn đến trước mặt Từ Thiên, nói:

- Hai người cầm tay nhau đủ chưa?

Nghe thấy thế hai người không hện mà cùng buông tay ra. Nhét ly rượu mình cất công chọn vào tay Từ Thiên không khỏi bất giác ánh mắt sắc lạnh của hai người. Hàn Dư hình như rất vui mừng vì hắn cảm thấy Từ Vỹ đang giúp hắn, còn Từ Thiên lại rất tức giận bởi vì anh cũng cảm thấy Từ Vỹ đang giúp Hàn Dư.

Nhận thấy Từ Thiên đang tức giận, mặc dù cô không biết anh như thế là vì điều gì, nhìn qua nét mặt của anh vài phần cô đoán được chắc cũng có liên quan đến người đàn ông này. Không khí xung quanh cô lúc này có chút gượng ngao, khó chịu, Từ Vỹ đành lên tiếng:

- Ly rượu tôi chọn, anh cảm thấy sao? _Ánh mắt cô hướng về phía Từ Thiên chờ đợi câu trả lời, đôi chút dè chừng, sợ anh bùng nổ. Cô không hiểu sao mình lại quan tâm tới việc Từ Thiên có tức giận hay không nữa

Từ Thiên phảng phất lửa giận hiện tại không có tâm trạng ăn uống, nhìn vào ly rượu cô đưa một lát rồi đặt xuống, kéo tay cô đi ra phía cửa khách sạn.

Hàn Dư thấy vậy, nhân lúc hai người mới đi được hai bước, tiện tay đón lấy ly rượu Từ Thiên vừa đặt xuống nhấp một ngụm nhỏ, cười nói:

- Không tồi, thật thú vị.

Từ đầu đến cuối Từ Vỹ đều không cho Hàn Dư cơ hội nói chuyện từ tế lần nào. Hàn Dư cũng chả bận tâm, đợi hai người biến mất khỏi tầm mắt hắn mới cúi xuống nhìn tay mình xoa nhẹ, cười khỏ. Không biết có gãy xương không đây. Cũng chẳng phải lần đầu tiên nhưng lần nào hai người gặp nhau cũng để lại thương tích cho đối phương nhiều rồi thành quen, không gãy vỡ không chịu được. Ấy vậy mà lần này khiến hắn hài lòng nhất chọc tức Từ Thiên, diện kiến người phụ nữ của kẻ thù không đội trời chung, nhờ cô mà hắn có một buổi tối vui vẻ, chỉ tiếc chưa thể cảm ơn cô đành hoàng. Hàn Dư đang chìm đắm trong sự vui mừng, chợt phía sau anh xuất hiện một người cao lớn, thanh lịch cung kính chào hỏi. Nhìn hình ảnh phản chiếu qua ly rượu Hàn Dư cười khềnh:

- Tới rồi sao?

Hắn xoay người, đưa ly rượu lên làm động tác chào hỏi:

- Châu Quang, tôi chờ cậu mãi.

~~~~~

Từ Thiên muốn đi đương nhiên không một ai dám ngăn cản. Phục vụ khách sạn lái xe đến trước mặt anh, cung kính mở cửa xe giúp anh. Từ Thiên buông bàn tay đang nắm chặt tay cô ra, đẩy cô vào trong xe, ngồi vào vị trí lái, phóng đi như bão táp.

Im lặng, im lặng ngoài sự im lặng vẫn chỉ có im lặng. Không khí trong xe cực kỳ áp lực, cực kỳ lặng nề.

Về đến nhà, Từ Thiên liền áp cô vào cửa. Chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã bị anh cưỡng hôn, không cho cô chút không khí nào để thở. Cô sắp ngất tới nơi rồi, anh gần như buông lỏng cô ra, ánh mắt không giấu nổi sự tức giận:

- Rốt cuộc anh đang tức giận gì vậy hả?

Từ Thiên chưa nguôi giận, nhìn Từ Vỹ chăm chăm nhấn mạnh:

- Em là của tôi.

Nói xong không đợi Từ Vỹ phản ứng đôi môi mông của anh lại hôn nên cổ cô. Cảm nhận được cơn giận anh đã vơi đi đôi chút cô cố gắng không để ý đến những nụ hôn không ngừng rơi trên cổ, trên vai mình.

- Nhưng anh giận điều gì vậy?_ Cô thực sự không hiểu.

Từ Thiên ngẩng đầu thịnh trọng nói:

- Là vì em giúp Hàn Dur.

Nói xong em nghiêm túc quan sát nét mặt của Từ Vỹ.

Mẹ kiếp! chỉ vì điều này mà cô bị dày vò bán sống bán chết như vậy sao? Con uất ức của Từ Vỹ dần dần bốc lên:

- Hắn ta thì liên quan gì tới tôi, tôi chỉ có hứng thú, rảnh hơi đâu mà đi giúp hắn chứ.

Hàn Dur không hề biết, giờ phút này Từ Vỹ đã cấp cho anh một chữ " hận"... Được cả đôi.

Từ Thiên cười, cười đến dịu dàng, xuất thần nhập quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Người dẫn đường

Từ Thiên chăm chú nhìn Từ Vỹ đang trừng mắt với mình. Từ ngày hắn lên làm chủ Mạc gia chưa có ai dám có ánh mắt đó với hắn. Người con gái này khá có cá tính. Anh ghé sát vào tai cô dùng giọng trầm thấp gọi cảm nói:- Hôm nay tôi sẽ không tính sổ chuyện này với em. Tốt nhất em nên an phận cho tôi.

Nói rồi anh bế cô lên đi về phía phòng ngủ, nhẹ nhàng nói:

- Em nghỉ ngơi đi.

~~~~

Khách sạn Myosa nơi tổ chức bữa tiệc, 10 giờ 30 phút khoảng thời gian sau khi Châu Quang phát hiện ra Từ Vỹ. Tại tầng 34...

- Cuộc sống quá nhỏ bé không hên mà gặp.

Giọng của người đàn ông trầm thấp vọng lại từ góc phòng, mang âm hưởng vui vẻ mấy phần ngạc nhiên.

- Cha, đối với Ảnh thì phải hủy diệt ngay nếu trần trù thì đây sẽ là mối nguy hại lớn nhất cho chúng ta.

Đĩ nhiên ản trong câu nói này còn ý nghĩa khác nữa, có thể nói là giết gà dọa khĩ, nhằm loi gương cho những kẻ còn lại từ bỏ ý định rời khỏi tổ chức.

Nhìn Vương Trình (tên thật của lão Vương) cha mình không có ý cướp lời Châu Quang dè dặt tiếp tục nói:

- Nhưng có điều nằm ngoài dự đoán của chúng ta.

Vương Trình không giấu nổi sự ngạc nhiên, nhưn mảy hỏi:

- Đến cả con cũng nói những lời như thế sao?

- Hiện tại chúng ta thực sự không thể giết con nhỏ đó được...Nó giờ đang bên cạnh Mạc gia. Thực lực của chúng ta cơ bản không trội lại được với họ. Hơn nữa GPS của tổ chức cũng không thể phát tín hiệu khi nằm trong địa bàn của Mạc gia, cho nên suốt mấy tuần qua người bên ta luôn mất tín hiệu với Ảnh.

- Đừng nói chuyện phi lý nữa. Con biết ta đang vui mà.

- Cha biết con không nói đùa.

Choang!

Chưa kịp phản ứng, Châu Qang đã bị Vương Trình ném thẳng ly rượu vào người vỡ tan thành nhiều mảnh vung vãi ra sàn.

- Kêu đi giết một con oắt đó thôi cũng không làm được, thử hỏi sao xứng đáng kế thừa sự nghiệp bao năm tao xây dựng chứ?

Châu Quang lặng đi nhìn những mảnh thủy tinh còn vương vãi trên sàn, đôi mắt không khỏi hằn lên những vết đỏ ngầu, bình tĩnh ngược lên cười nhạt:

- Bao năm qua nếu cha thực sự muốn giết nó thì nó còn sống đến giờ sao? Hay cha cho rằng nó vẫn luôn nằm trong sự kiểm soát của cha? Không đâu, cha sai rồi. Ngay từ ngày đầu tiên cha mang nó về thì chưa một ngày nào nó ngoan ngoãn chịu phục dưới chân cha đâu. Ngay cả cái kế hoạch ngu ngốc của cha nữa, con mong cha thấy rõ, những gì cha lên kế hoạch đều là những thứ không cần thiếu đúng hơn là vô dụng._ Châu Quang bình thản giữ bỏ sự tức giận bao lâu nay trên người mình xuống một cách lạnh nhạt, hờ hững.

- Mày.

Sự tức giận trong người Vương Trình như đang dần bộc phát, không kìm nổi. Phút chốc căn phòng trở nên đáng sợ.

Cạch. Tiếng súng lên đạn như phá vỡ sự yên tĩnh, Vương Trình rút súng chia về phía Châu Quang ánh mắt chưa phút nào giao động. Khí thế này bao năm qua vẫn vậy không màng tình phụ tử.

Bộp, bộp!

Tiếng vỗ tay từ cửa vọng vào tán thưởng:

- Rất tuyệt, không ngờ Hàn Vũ tôi có cơ hội được nhìn thấy một màn đặc sắc như vậy.

Hàn Dư tiến lại gần vui vẻ hòa giải:

- Thôi nào lão gia, con trẻ còn hồ đồ đó chỉ là lời nói trong lúc tức giận thôi ông đừng để bụng.

Sự xuất hiện của Hàn Dư như thay đổi cục diện, rất nhanh Vương Trình lấy lại sự bình tĩnh trước kia ôn hòa đáp lễ:

- Không đâu, là tôi chưa chu đáo không biết ngài tới nên để ngài thấy điều không hay rồi.

- Có gì mà phải vậy, người một nhà cả.

Tiến lại gần Hàn Dư, Vương Trình có chút dè dặt hạ mình:

- Không biết hôm nay ngài đến đây có gì chỉ giáo?

- A, có gì đâu chỉ là muốn cùng ông hợp tác chút chuyện thôi mà. Phải không Châu Quang? _ Vẫn giữ thái độ bình thản đó nhưng Hàn Dư nghiêm túc đi vài phần.

- Hà? hợp tác? nhưng hợp tác chuyện gì cơ? _ Thái độ cùng lời nói của Hàn Dư khiến ông vẫn chưa hết sốc.

- Tôi muốn xem kế hoạch của ông, chẳng lẽ nó lại tệ như Châu Quang nói sao? Với lại tôi cũng muốn mượn người của ông một chút.

- Kế hoạch ngài thực sự muốn xem?

Hàn Dư không nói chỉ gawtj nhẹ tỏ thái độ đồng ý.

- Vậy còn người ngài muốn mượn ai?
  - Còn ai nữa._ Hàn Dư không nói đích danh ai nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Châu Quang nở nụ cười tà.
- Một lúc sau, Vương Trình nhanh chóng giao ra kế hoạch đã định. Hàn Dư chậm rãi lật xem, bề ngoài bình tĩnh không nhìn ra có điểm gì khác thường.
- Tôi tin tưởng ngài được không?_ Vương Trình tuy trong lòng đã nắm sáu phần tin tưởng nhưng vẫn không ngoại trừ trường hợp xấu nhất.
  - Ông nói xem._ Hàn Dư không ngược lên chỉ vờ vờ ba chữ.
  - Tôi thì tin tưởng vào ngài, nhất định tôi sẽ không thất vọng với quyết định hôm nay.
  - Vậy sao? tôi không nhìn ra đây, xem ra tôi nên xem xét lại có nên hợp tác với ông không đây._ Hàn Dư gấp tập tài liệu lại nhẹ giọng nói.
  - Ý ngài là?_ Vương Trình không ngờ tất nhiên có thể nhìn ra thái độ của Hàn Dư đang thay đổi có nghĩ ông đang rơi vào thế bị động không khỏi vội vã.
  - Ông không nên giấu đi phần còn lại._ Hàn Dư buông một câu không nhanh không chậm đủ để bóm nghẹn lấy chút không khí cuối cùng trong phòng.
  - Tôi...tôi._ Vương Trình không ngờ mình lại bị người này nhìn ra, không phải ông chưa từng nghe bao lời đồn về người này thật không ngờ đến khi đối diện trực tiếp thế này mới cảm nhận thấy được lời nói bên ngoài thực không nói quá, con người này quá nguy hiểm.
- Trái lại với hành động lúng túng của cha mình Châu Quang lại lộ rõ vẻ tinh anh hơn, này giờ im lặng chợt lên tiếng:
- Xin ngài nghe tôi nói hết đã, nhất định sẽ không khiến ngài thất vọng.
- Hàn Dư nhướn đôi lông mày đẹp đẽ lên tỏ ý trêu chọc, không vội đi ngay:
- Ôhô, cậu cũng muốn ra mặt sao? tôi cho rằng cậu sẽ ngồi ở đó im lặng đến khi tôi ra về chứ.
  - Không đâu, được làm việc với ngài là phúc tám đời nhà tôi.
  - Ấy, tôi không dám nhận đâu, nếu tôi nói muốn lợi dụng cậu, cậu cũng muốn làm sao?

Nhận ra bản thân mình đang bị thăm dò, Châu Quang có chút giật mình nhưng không thể bỏ lỡ cơ hội thế này cho dù là lợi dụng cậu cũng thấy không có gì là hèn hạ, so với việc ngồi dưới bóng cha mình quá lâu cũng khiến cậu phát bực.

- Việc gì cũng được, chỉ cần là ngài giao phó tôi nhất định hoàn thành xuất sắc.
- Cậu làm tôi bất ngờ thật._ Hàn Dư đứng dậy chỉnh lại quần áo tiến lại gần Châu Quang khẽ đặt tay lên vai Châu Quang cúi xuống ghé sát vào tai cậu thì thầm, từng chữ như đè nặng lên vai cậu:
- Người dẫn đường, cậu rất thông minh, coi như tôi không nhìn nhầm người.

Nói rồi Hàn Dư trở về dáng vẻ nhân hạ thường ngày của mình tiến ra cửa không quên nở nụ cười chào hỏi. Lúc này chỉ còn hai người trong phòng vẫn không thoát khỏi mấy chữ "người dẫn đường"

Chuyện gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Một buổi sáng như bao ngày khác, cuộc sống mới thực sự có chút sa hoa thật nhưng âm ảnh cũng không ít. Từ Vỹ nhìn khuôn mặt đẹp đến động lòng người đang kẻ sát mặt mình chỉ cách chưa đầy mười centimet kia thì lại thờ dài:" có cần ngày nào cũng gọi cô dậy theo cách này không?" Ấy là chưa kể đến cái tư thế mờ ám này là sao, anh coi cô là gối ôm thượng hạng thật đấy hả? Lại thờ dài, đây là lần thờ dài thứ n của n rồi ý chứ, Từ Vỹ nhắm mắt lại tĩnh tâm sợ một phút bông bột sẽ đập anh xuống giường thì khổ.

- Em còn thờ dài nữa là tôi hôn em đấy._ Từ Thiên đột nhiên mở mắt dùng lực kéo cô áp sát vào người mình, thiếu chút nữa hôn được rồi.

Từ Vỹ giận đến nghiến răng, mới sáng ngày ra chưa gì cô đã pháo táng xông não cứ kiểu này không sớm thì muộn cô lão hóa nhanh cho xem. Cô ngừng

đầu kéo cái tay còn đang cuốn lấy bụng mình kia cắn một phát cho bõ tức. Từ Thiên nhìn động tác của cô coi như không có chuyện gì xảy ra mặc cho cô phát tiết. Mỗi lần cô bị anh chọc tức tới phát điên đều khiến tâm tình anh trở lên cực kỳ tốt.

Cuối cùng vẫn là cô không đủ tàn nhẫn cắn anh đến chảy máu, cô thực sự khinh bỉ sự lương thiện của mình.

- Đủ rồi sao?

Từ thiên xoay người lại dè lên người cô nhìn đôi môi đỏ hồng mà mê hoặc dị người.

Lúc bị anh đè Từ Vỹ cảm nhận được bộ phận nào đó trên cơ thể anh tức tỉnh. Khuôn mặt nhỏ của cô bỗng đỏ bừng, đôi mắt cứ liếc ngang liếc dọc không dám nhìn anh. Nhìn người bị anh đè bên dưới, từng hành động của cô chưa một giây nào anh bỏ sót. Đột nhiên anh cúi xuống dùng đầu lưỡi liếm láp môi cô một cách dịu dàng. Anh cẩn thận như vậy, ngọt ngào như vậy, nâng niu cô như vậy.

Từ Vỹ chưa từng có bạn trai hay tiếp xúc thân mật với bất kỳ người đàn ông nào riêng Từ Thiên là ngoại lệ. Giờ cô chỉ có thể yếu ớt chống cự lại sự dịu dàng của anh.

Từ Thiên thấy mắt Từ Vỹ dần khép lại cơ thể cũng thả lỏng ra thì không giấu nổi sự thích thú. Hai tay anh giữ chặt tay cô đồng thời di chuyển đầu xuống phía dưới động tác liên mạch không dây dưa lằng nhằng chút nào. Đến khi Từ Vỹ kịp phản ứng lại thì anh đã ngậm lấy nụ hoa của cô mút mạnh.

- Ừm... Từ... Từ Thiên.

Từ Vỹ xấu hổ vì cô có thể bị chảy nước. Tay chân cô đều bị người bên trên giữ chặt muốn cử động cũng không cử động được, nhưng cô khoanh cam lòng bị nhấm nháp như vậy cô vừa xấu hổ vừa giận kêu lên.

Từ Thiên bỏ ngoài tai, chìm đắm trong sự mê hoặc của cô, tiếp tục động tác dịu dàng của mình.

Từ Vỹ không khống chế được cơ thể của mình nữa đành lạnh giọng nói.

- Anh còn không buông tôi hận anh đến chết.

Từ Thiên dừng hành động của mình lại lập tức buông cô ra đứng ở một bên giường quay lưng lại nói.

- Em dậy đi_ nói rồi bước ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Từ Vỹ nằm trên giường thần thờ hồi lâu. Nỗi vừa rồi bị anh cắn mút vẫn còn nóng rực. Từ Vỹ thay đồ chọn qua loa một chiếc váy màu trắng đi ra ngoài. Lúc đi qua thư phòng cô chỉ nhẹ nói cũng không cho anh cự tuyệt.

- Tôi ra ngoài đi dạo chút.

Từ Thiên đứng ở cửa sổ sát đất xoay lưng về phía cửa, nghe cô nói cũng không cần vì anh biết nhất định cô sẽ về nên chỉ nhẹ đáp lại.

- Nhớ về sớm.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phái Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Đây đúng thật là một khu biệt thự yên tĩnh, sa xỉ tới độ dùng hơn năm trăm mét để trồng đủ loại hoa. Không hổ là Mạc gia, hưởng thụ cuộc sống cũng không tồi. Vừa đứng có cơn gió nhẹ thổi qua mang hương hoa thổi vào người cô khiến bao phiền muộn tan đi hết. Từ Vỹ thả lỏng người nhẹ nhàng nở nụ cười rất tươi, cô trong khung cảnh như vậy đẹp đến động lòng người.

Cô hít một hơi thật sâu, phải, cô chính là thích cảm giác này, cảm giác được hưởng thụ cuộc sống.

Hình ảnh cô lúc này chính cô cũng không biết đã làm say một người. Đàng xa, một chiếc xe limo màu đen tuyền Lộ Tinh Hàm tay cầm chiếc ống nhòm không ngừng quan sát cô trong lòng không khỏi có ý đồ chiếm đoạt liền ra lệnh cho thuộc hạ đi gần đến chỗ Từ Vỹ.

Từ Vỹ thấy có chiếc xe đang tiến đến gần thì đi lùi vào ven đường giữ khoảng cách an toàn nào ngờ chiếc xe đi đến trước mặt cô thì dừng lại. Từ Vỹ cau mày nhìn hai người đàn ông đang tiến về phía mình cung kính cúi người chào hỏi nói:

- Tiểu thư cô đi theo chúng tôi, chủ nhân cho mời cô.

Từ Vỹ thấy kỳ quái đây cũng không phải người của Từ Thiên sao có thể tự tiện dạo chơi chốn này. Từ Vỹ bình tĩnh thờ ơ hỏi:

- Chủ nhân các người là ai? _ cô mới tới đây không lâu cũng chưa đắc tội với ai trừ Từ Thiên sao đột nhiên lại có người muốn tìm cô?
- Tiểu thư qua đó sẽ biết xin đừng làm mất thời gian của chúng tôi nữa, mời.
- Tôi không đi thì sao? Nếu như đã có thành ý muốn gặp thì bảo chủ nhân các người tự ra đây mà gặp tôi. _ Nghĩ gì chứ muốn cô làm gì thì cô phải làm thế à? Muốn gặp cô thì tự vác xác tới mắc gì cô phải đi, kiểu logic gì vậy chứ.
- Lộ Tinh Hàm nghe xong thì nhếch môi cười, quả rất có cá tính không biết đối phương là ai mà cũng có thể mạnh miệng khiêu khích, có bản lĩnh.
- Hồn káo, không đi cũng phải đi. _ hai người đàn ông lúc này còn tỏ ra cung kính thì đột nhiên thay đổi sắc mặt đe dọa cô.

Cho dù có là người của Mạc gia đi nữa thì lấy đâu ra kiêu ngạo vô lễ như vậy. Mấy hôm nay cô bị Từ Thiên đè ép thm bây giờ đến cả lũ chó mèo cũng lên mặt dạy cô. Đúng là ngựa đôn mào tức giận hết cái này đến cái khác như vỡ ào khiến cô vô cùng khó chịu, khó chịu muốn phát điên, cô thề hôm nay không xử được mấy người này cô không làm người. Nhanh như chớp Từ Vũ kéo lấy cả vạt của một tên thuộc hạ đồn lực vào cánh tay tung người đá thẳng vào cằm của tên còn lại. Không đề tên kia có cơ hội tóm lấy cô, Từ Vũ nhanh chóng thắt chặt chiếc cà vạt, theo hướng tung người mà kéo hẳn xuống không chút do dự dùng chân đá vào ngực hắn khiến hắn thro quán tính mà ngã về phía sau, chỉ trong tích tắc hai người thuộc hạ kia đã nằm gọn một góc.

Từ trên xe bước xuống một vị công tử "hoa hoa" không ngừng vỗ tay khen thưởng, nhìn kỹ người này mang phong thái của cậu ấm con nhà giàu chắc có chút gì đó liên quan đến hắc đạo nhưng cũng giống một vị thiếu gia con nhà giàu bình thường hơn. Từ Vũ không ngừng xét qua những người có ảnh hưởng trong hắc đạo. Người có liên quan đến Mạc gia không nhiều đúng hơn là không có nhiều tin tức, đột cuộc người này là ai?

Hai tên bị cô đánh cho toi tả nhìn thấy hắn thì toát mồ hôi lạnh vội vàng đứng dậy khom lưng đồng thanh hô:

- Chủ nhân.

Người đó chậm rãi lướt qua hai tên kia

- Tự chịu phạt đi.
- Vâng. _ hai người kia vâng loief không chút oán thán nhanh chóng lùi đi.

Hắn đến trước mặt Từ Vũ nhã nhặn chào hỏi:

- Tiểu thư, tôi là Lộ Tinh Hàm. Đã mạo phạm, không biết hai tên đó có làm cô bị thương không? _ anh là người thích sạch sẽ nếu như hai tên đó dám động đến thứ mà anh muốn chiếm giữ thì chết cũng không hết tội.
- Tôi không quen anh. Tại sao lại muốn gặp tôi? _ Từ Vũ nghi hoặc đưa cảnh giác lên trên suy nghĩ. Lộ gia này sao lại ở địa bàn của Mạc gia?

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

- Không sao bây giờ biết cũng đâu muộn. _ Lộ Tinh Hàm không đề ý đến sắc mặt đối phương hào phóng nói.
- Tìm tôi có chuyện gì? _ Từ Vũ vào thẳng vấn đề, cô không rảnh nghe mấy lời độc thoại của hắn.
- Làm người phụ nữ của tôi đi. _ hắn hiện ngang tuyên bố teen khuôn mặt không giấu nổi sự cuồng vobgi chiếm giữ.
- Mẹ kiếp, cô bị gì vậy sao ai cũng muốn cô làm của riêng, nhân quyền ở đâu chứ.
- Tại sao?
- Đơn giản thôi, tại tôi thích em, ánh mắt em làm tôi mê mẩn. _ Lộ Tinh Hàm vừa nói vừa nhắm mắt lại tỏ vẻ hưởng thụ.

Nghe mấy lời sến súa đó khiến Từ Vũ rợn cả tóc gáy, khó chịu tới nỗi chỉ muốn đánh hắn đến tàn phế mới hả giận. Điền thì cũng thôi đi mới sáng sớm ngày ra chặn đường cô phá hỏng cả bầu không khí đất trời cỏ hoa dung hòa, bực cả mình.

- Tránh đường tôi không rảnh chơi đùa với anh. _ nói rồi cô lướt qua hắn đi thẳng.

Lúc lướt qua cô cảm thấy có gì đó kỳ lạ đang tiến về phía mình liền xoay người phản xạ né tránh. Rất nhanh bắt lấy tay của Lộ Tinh Hàm bẻ ngược ra

sau, người này không bình thường thân thể nhìn qua không có gì đặc biệt nhưng sức không tầm thường hoad ra không phải người điên cô hồ đồ quá rồi, cô dùng sức như vậy cũng chỉ ngăn cản được hành động của hắn nhưng không cầm cự được lâu đành buông tay lùi về phía sau vài bước, giữ khoảng cách an toàn với hắn vẫn hơn. Từ Vỹ đưa cảnh giác đến mức cao nhất nhìn từng hành động cử chỉ của người kia nhưng lại chẳng có động tĩnh gì.

- Rốt cuộc anh muốn làm gì?.

- Không phải tôi nói với em rồi sao, tôi chính là muốn em là của tôi._ nói rồi hắn rút từ túi áo ra một chiếc khăn tay nhàn nhã lau bàn tay cô vừa bẻ tỉ mỉ giống như đang lau một thứ đồ gốm quý.

- Anh đừng có mơ._ cô khinh bỉ nhìn hắn nói.

- Em nhầm rồi tôi không hề mơ mà tất cả sẽ là sự thật... bây giờ em phải đi cùng tôi rồi, em không cần làm gì hết hãy để tôi lo liệu._ hắn ta chậm chậm hai tay rút túi quần đi về phía cô nở nụ cười gian xảo.

Chết tiệt cô không cử động được, chuyện gì đây? Lộ Tinh Hàm thích thú vuốt ve từng đường nét trên mặt cô không khỏi run rẩy.

- Em đẹp như vậy... hứng thú của tôi với em ngày càng sâu lắng rồi.

- Hèn hạ._ đến nói thôi cũng khiến cô mất sức tới vậy. Từ gáy truyền đến một cơn đau buốt, Lộ Tinh Hàm rút mũi kim từ gáy cô ra khoe thành quả của mình, không ngờ anh ta lại nhanh tay tới vậy đâm lên cô. Trước mắt Từ Vỹ tối sầm cảm giác cuối cùng cô cảm nhận được là bản thân mình được Lộ Tinh Hàm bế đi. Chết tiệt đời cô tỉnh lại tỉnh số với hắn.

Lộ Tinh Hàn ôm người vừa gục vào lòng mình, đi về chiếc xe. Hắn nhếch môi thành một đường cong đẹp, vừa ni non:

- Em ngoan ngoãn như này có phải tốt hơn không? Đánh nhau mệt rồi nên em dựa vào tôi nhé.

Một tiếng sau khi Từ Vỹ ra khỏi nhà, đợi mãi mà cô vẫn chưa về Từ Thiên có dự cảm không lành liền dùng định vị dò tìm vị trí của cô. Tốc độ này... là ô tô. Trong nháy mắt khuôn mặt anh đã biến đổi, sự tức giận không kìm được chột bùng phát. Dốt cuộc ai cả gan dám động vào người phụ nữ của anh.

Từ Thiên lập tức lái xe ra khỏi biệt thự đi chưa được bao lâu thì dừng lại, ánh mắt anh chú ý đến chiếc khăn tay bên đường. Anh luôn chú trọng việc sạch sẽ tại sao ở đây lại có một chiếc khăn tay nằm giữa đường?

Trong đầu anh xuất hiện hình bóng của Lộ Tinh Hàm. Mỗi lần hắn động thủ xong đều lau tay tỉ mỉ từ trong ra ngoài, hơn nữa người có thể tự do ra vào nơi này ngoài anh ra còn có Lộ gia. Đáng chết dám cướp người trên địa bàn của anh dù cho có là người thân anh cũng không bỏ qua huống chi Lộ gia đang là cái gai trong mắt anh.

Tại trụ sở của Mạc gia tiếng nói lãnh khốc của Từ Thiên vang lên.

- Chuẩn bị ba chiếc máy bay loại 85, cùng một đội máy bay quân dụng, ba mươi bom SX(loại bom mới nhất Mạc ra vừa nghiên cứu ra mức độ công phá cực lớn.)_ để Lộ gia có thể sống đến ngày hôm nay anh đã nhân từ lắm rồi, dám đắc tội với anh không có kết cục tốt đẹp.

Đám người Giả Nghi cùng Đường Dịch nhìn nhau đầy ẩn ý hôn náy có nhiều thứ để xem rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tin tưởng anh

Từ Thuần tới sau không rõ chuyện gì vừa xảy ra liền lo lắng.

- Có chuyện gì vậy?

Thấy Từ Thiên chỉ chăm chú vào màn hình quan sát vị trí của Từ Vỹ không buồn trả lời thì Đường Dịch đành nói.

- Tinh Hàm đến khu biệt thự của Mạc gia cướp người đi rồi.

- Ai lại đủ sức hấp dẫn hắn vậy chứ?_ Từ Thuần thực sự không hiểu dốt cuộc từ bao giờ tên Tinh Hàm đó có hứng thú với con trai vậy?

- Từ Thiên cậu chắc Từ Vỹ không phải là người của Lộ gia chứ? Chuyện Lộ gia có ý chiếm Mạc gia đâu phải ngày một ngày hai. Có khi đều là kế của lão cáo già họ Lôi kia đấy, xem xét cho kỹ._ Giả Nghi nói ra điều đang nghi vấn trong lòng, dù sao đột nhiên xuất hiện một người con gái là Từ Vỹ bên cạnh Từ Thiên cũng quá kỳ lạ rồi.

Từ Thuần nghe xong cũng gật đầu tán đồng, Lôi gia dù sao cũng nằm trong địa bàn nhà Mạc gia nói Từ Vỹ nấp sau cánh Lôi gia cũng không có gì là phi

lý.

- Cô ấy là Ảnh... mọi người đều biết cô ấy đúng không? _ Từ Thiên nói từng chữ không nhanh không chậm đủ để mọi người hiểu.

- Hà? Ảnh? chẳng phải người của lão Vương sao, sao lại ở đây?

Ảnh, cái tên này đối với hắc bang không ai lạ lắm bởi không biết bao bang phái đều trên dưới mười lần làm việc với cô nhưng không ai biết diện mạo thật của Ảnh. Hơn nữa thời gian gần đây nhân vật mang đầy sức hút là Ảnh đột nhiên biến mất, còn viết cáo thư khắp nơi báo rời khỏi tổ chức đã không còn ý muốn quay lại con đường xưa, cho nên cô không thể bán mạng vì Lộ gia.

- Nhưng sao cậu nhận ra đây là Ảnh? _ Gia Nghi lại hỏi.

- Ảnh mất. _ Không dài không ngắn chỉ hai từ như vậy đủ để miêu tả tâm trạng anh lúc này, trong lòng anh lan ra một tia ảm áp.

Cả đám nhũn mày nhìn nhau cười. Thật không ngờ anh đại cũng có mùa xuân lại còn kiên cường như vậy, bất luận ra sao họ cũng nhất định sẽ đoạt lại cô cho anh.

Trên đường cao tốc đi tới Vân Xuyên tức đi tới khu biệt thự của Lộ gia, trong xe tư nhân của Lộ Tinh Hàm. Hắn không ngăn ngại hết lần này đến lần khác dùng khăn bông chà mạnh lên những vết hôn trên cổ cô cho đến khi tất cả những vết hôn đỏ hiện lên những vết đỏ rằn mới chịu dừng lại.

Từ Vũ không ngừng bị đau nên tỉnh dậy, cảm giác đau như bị người khác cạo đi một lớp da ở cổ vậy. Cô mở mắt, hình ảnh đầu tiên nhìn thấy là gương mặt anh tú của Tinh Hàm gần trong gang tấc đang chăm chú nhìn cô. Cô lay người nhưng lại cảm thấy rất nặng giống như bị đá đè không cách nào cử động bên nhích nhìn một lượt xung quanh, lên tiếng giễu cợt:

- Lộ thiếu gia định đưa tôi đi đâu đây?

- Đương nhiên là tới dinh của Lộ gia rồi. Nơi đó rất đẹp em nhất định sẽ thích.

Lúc nói chuyện Tinh Hàm không một giây rời khỏi mắt cô như đang muốn tìm kiếm một tia sợ hãi nhưng đành bất lực, cô quá bình tĩnh. Từ Vũ nhìn ra hành động của Tinh Hàm nên không thể không cho rằng hắn nhất định muốn moi mắt cô ra để thưởng thức. Từ Vũ ngày càng cảm nhận được sự đau buốt từ cổ truyền đến liền dùng hết sức nâng cánh tay lên chạm vào cổ mình mình, thực sự rất đau.

- Đây là công trình anh kỳ công xóa đi vết hôn trên cổ tôi à? _ Từ Vũ cười nham nhảm.

- Bần. _ Tinh Hàm nghe cô hỏi không khỏi nhăn mày, khinh bỉ mới.

- Bần thì cũng là bần trên người tôi mắc gì khiến anh khổ tâm tới vậy?

Lộ Tinh Hàm không đồng ý quay sang nói với giọng hiển nhiên:

- Từ nay về sau em là của tôi thì tất nhiên mọi thứ thuộc về em cũng là của tôi, tôi không thích đồ của mình có dấu vết của người khác.

Nghe những lời này Từ Vũ thực sự có chút khinh thường liền muốn đổ thêm dầu vào lửa:

- Anh khiến tôi thành bộ dạng thâm hại như vậy là đang lừa dối mình đấy, anh xóa đi được vết hôn trên cổ tôi nhưng không xóa được sự thật là tôi đã bị người khác chạm vào.

Lộ Tinh Hàm đương nhiên biết, hắn biết thì cũng thôi đi nhưng khi nghe những lời đó từ chính miệng cô nói ra thì giống như cô đang thừa nhận mình thuộc về người đàn ông ấy vậy, khiến lửa giận trong hắn không khỏi bùng phát.

- Em bây giờ tốt nhất đừng chọc giận tôi, nếu không tôi không biết mình sẽ làm gì đâu. _ nói rồi hắn rời đi về phía ghế khác.

Lúc này cô có chút khinh thường bản thân, mỉm cười chế giễu.

- Chủ nhân, chúng ta bị bao vây rồi. _ trong xe vang lên một tiếng nói đầy lo lắng.

Đúng lúc điện thoại của Tinh Hàm cũng đổ chuông, nhìn màn hình điện thoại hắn cười nhạt nâng lên lắc lắc trước mặt cô... là Mạc Từ Thiên. Nhận điện thoại trên màn hình hiện nên khuôn mặt của người đứng đầu Mạc gia- Từ Thiên. Lòng hắn không chút lo lắng mà ngược lại rất bình tĩnh nói giống như đang hàn huyên:

- Anh họ, đã lâu không gặp. _ Trên người Từ Vũ chắc chắn có thiết bị GPS nếu không làm sao đối phương có thể tìm ra nhanh như vậy hắn chỉ là không ngờ Mạc gia lại coi trọng cô tới vậy.

Cái gì? " anh họ"? Bộ cô mắc nợ gì cái nhà này sao hết anh đến em lần lượt đòi hành hạ cô vậy.

- Đừng có nói nhảm nữa mau thả người tôi bảo toàn tính mạng cho anh. _ giọng nói Từ Thiên truyền đến rét lạnh.

Lộ Tinh Hàm không nói gì, di chuyển đến chỗ cô cọt nhà nói:

- Là cô ấy sao?

Anh nhìn thấy Từ Vỹ thì trong tim lỡ đi một nhịp không khỏi lo lắng cho cô. Trông cô không tốt, cổ cô chỗ đỏ chỗ không giống như bị người khác cạo đi một lớp da một cách nham nhở vậy. Từ Thiên nhìn mà đau lòng, sự tức giận như không có chỗ nào để bùng phát bị nén lại, đến giọng nói cũng giống như mười tám tầng địa ngục:

- Anh đã làm gì cô ấy?

Tinh Hàm ngấm nghĩa thành quả của mình thì cười lớn:

- Cũng chẳng có gì chỉ là thanh trừ cho cô ấy một chút xóa đi vài vết bẩn trên người cô ấy thôi mà. Anh họ, anh đừng căng thẳng thế. Anh biết em không thích những thứ dơ bẩn mà.

Từ Vỹ dùng chút sức dồn lực chú ý vào màn hình, không ngờ Từ Thiên thực sự đến cứu cô hơn nữa còn nhanh chóng như thế, huy động nhiều lực lượng như thế này.

Từ Vỹ nở nụ cười chân thành với Từ Thiên sau đó mấp máy môi ra kí hiệu với anh.

- Ép hấn ra khỏi đây._ cô thực sự không muốn ngồi bên cạnh cái người biến thái này thêm chút nào nữa, đợi cô hồi phục sẽ khiến hấn người không ra người mà không ra ma.

Từ Thiên đương nhiên nhìn thấy nụ cười của cô rất nhanh nhưng đủ để anh an tâm phần nào, còn kí hiệu cô để lại cho anh cũng vậy trong lòng không khỏi vui mừng, là cô đang tin tưởng anh.

Từ Thiên cắt đứt liên lạc, lời Đường Dịch báo cáo vang lên bên tai anh:

- Chưa đầy 700m nữa là tới dinh của Lộ gia.

- Chuẩn bị hành động._ Từ Thiên ra lệnh.

Tinh Hàm thấy đối phương cắt đứt liên lạc thì cười lớn quay sang nói với cô:

- Thấy không? Hấn không cứu em đâu. Đừng lo còn có tôi chăm sóc em, sắp về tới nhà của chúng ta rồi.

Lúc hấn biết bên cạnh Từ Thiên xuất hiện một người phụ nữ là cô thì đã nhanh chóng lên kế hoạch rồi, hấn còn tưởng Từ Thiên là người thế nào không ngờ cũng chỉ là một phế nhân không qua nổi ải mỹ nhân, sơ suất như vậy thì chẳng bao lâu nữa hấn sẽ thấu tón nỗi Mạc gia. Mặc dù hấn tính sai việc trên người Từ Vỹ có GPS và mức độ xem trọng của Từ Thuần đối với cô nhưng không sao Từ Vỹ vẫn là lợi thế của hấn, ông trời quả có mắt cuối cùng Tinh Hàm này cũng vang danh rồi.

Lộ Tinh Hàm không biết sau khi xe của hấn đi vào dinh của Lộ gia thì quân của Mạc Thiên đã ngầm bao vây khắp dinh Lộ gia sắp xếp cho hơn ba mươi đội bom xung quanh dinh thự chỉ cần anh muốn thì chưa đầy một giây nơi này sẽ bị san bằng không còn một ngọn cỏ.

Lộ Tinh Hàm tiến vào trong dinh dưới sự bảo vệ của đám thuộc hạ, hấn bế Từ Vỹ xuống nhàn hạ đi vào dinh, đặc ý. Từ bên trong phu nhân Lộ đã đứng đợi từ lâu lần này con trai nói đi thực hiện kế hoạch mưu đồ chiếm Mạc gia bà đã lo lắng từ lâu sợ con trai gặp chuyện gì bất trắc trong lòng không khỏi lo lắng. Từ Thiên là người thế nào bà biết rõ. Từ xa thấy con trai về cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm.

- Con trai, thế nào rồi?_ ánh mắt bà chuyển xuống người con gái trong lòng con trai mình thì cabgf thêm nghi hoặc.

- Mẹ, mẹ yên tâm._ nói rồi hấn bế cô đi về phía một căn phòng tối chỉ có duy nhất nơi thông gió là có ánh sáng yếu ớt chiếu vào. Hấn trói cô lại treo lên tường giống như treo một chiếm lợi phẩm mình vừa chiếm được, hấn thỏa thích cười lớn. Có cô ở đây hấn thách Từ Thiên dám động vào hấn. Vừa mới nghĩ tới vậy bỗng từ bên ngoài truyền đến một tiếng nổ lớn. Lộ phu nhân hốt hoảng chạy tới chỗ con trai nói:

- Con trai...mau đi, Mạc gia làm loạn muốn đánh sập chỗ này rồi.

Không ngờ Từ Thiên lại chơi hấn một vở như vậy, cứ nghĩ rằng sẽ chẳng còn ai tới quấy nhiễu để hấn có thể đi bước tiếp theo một cách hoàn hảo nào ngờ hấn coi thường người anh họ này quá rồi.

- Mẹ, bình tĩnh chờ đánh động tới ba con.

Nói rồi hấn nhanh chóng đến chỗ cô cời trói kéo đi ra ngoài ít nhất bây giờ chỉ có tính mạng cô mới có thể bảo vệ nơi này. Từ Vỹ cảm nhận được lượng thuốc trong người đã vơi đi quá nửa coi như có thể cử động chỉ là không thể một phát hạ ngay thì cũng có thể đánh ngất. Đi ra khỏi dinh đứng trước đội quân hùng hậu của Mạc gia Tinh Hàm còn đang định dùng Từ Vỹ làm con tin thì đột nhiên Từ Vỹ nắm lấy tay Tinh Hàm, hấn còn cho rằng cô làm thế là do đang sợ hãi không ngờ cô đem sức lực của bản thân tập trung hết vào tay, hai tay tạo thành một góc kỳ dị dùng lực đánh úp vào huyệt vị trên cánh tay Tinh Hàm. Nhân lúc cánh tay hấn bị tê liệt cô dùng sức lấy khuỷu tay đánh vào gáy hấn, khiến hấn ngất đi. Hết bất ngờ này đến bất ngờ khác Lộ Tinh Hàm trở tay không kịp, đúng là kế hoạch của hấn chu toàn nếu như trong bước đầu tiên hấn không bỏ quên một nhân vật là Từ Vỹ, người bên cạnh Từ Thiên đâu ai là vô dụng vậy mà hấn lại không đề cô vào mắt, hấn hồ đồ quá rồi. Đám thuộc hạ hộ tống theo sau đến lúc kịp phản ứng thì người của Mạc gia đã không chế mọi hành động. Lượng thuốc trong người Từ Vỹ vẫn còn dùng lực mạnh như vậy cả người cô dần mất đi thăng bằng trước mắt cũng

dần tới đi đến khi không trụ được nữa cả người cô ngã xuống, cảm giác cuối cùng cô cảm nhận được chính là mình ngã vào lòng ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Hiện giờ cả trong lẫn ngoài Lộ đình đều nồng nặc mùi thuốc súng. Nơi này quá nửa đã tan hoang thành một bãi đất trống. Cũng may đại sảnh chỉ chịu ít chấn động. Người của Mạc gia đã vây kín cả đình. Lúc này Lộ phu nhân ngồi đối diện Từ Thiên mất không lúc nào rời khỏi đứa con này giờ bị trói để mặc nằm dưới sàn lạnh, mắt bag đã ướt đầm lệ, giọng không khỏi run rẩy.

- Từ Thiên coi như thím xin con cời trói cho Tinh Hàm nó sắp ngắt rồi con đừng hành hạ nó như vậy nữa.

Từ Thiên không đáp chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc người con gái đang ngủ say dưới chân mình chăm chú nhìn cô như không màng tất cả. Rất lâu sau Từ Thiên mới hạ giọng nói chuyện phá vỡ bầu không khí lạnh lẽo này, vừa nói Từ Thiên vừa rút cho mình một tách hồng trà tách kia đẩy về phía Lộ phu nhân.

- Con làm vậy là quá nhân từ với nó rồi. Chuyện nó làm ra không phải thím không biết cho nên đừng trách con tàn nhẫn.

Từ Thiên lướt qua người đang nằm dưới đất không khỏi khinh bỉ. Hồi này còn mạnh miệng muốn cướp người của anh đi bây giờ lại nằm chết dí ở đó, đúng là phế vật.

Nhìn tách trà còn nghi ngút khói trước mặt nghe từng từ từng chữ Từ Thiên nói hai tay bà đã bấu chặt vào ghế uất ức mặc cho hai hàng nước mắt không ngừng lăn rơi. Bà không cách nào nhìn nổi hình ảnh con trai bà bị đánh đập rồi trói lại vứt nằm co ro trên đất. Lộ phu nhân cứ thế vô thức quỳ xuống lết về phía Tinh Hàm ôm lấy con mình giống như đang bảo vệ.

- Thím biết sai rồi, con không nê mặt thím cũng được nhưng coi như con phần nào nê mặt lão Lộ nê mặt Mạc Quân cha con mà cời trói cho Tinh Hàm đi, con bảo thím làm gì cũng được. Hay là... hay là thím quỳ lạy con tạ lỗi với con có được không?

Nói rồi bà nhanh chóng khầu đầu thật mạnh xuống đất mạnh tới nỗi trán đã rớm máu đỏ. Từ Thiên ra hiệu cho người đỡ bà dậy tỏ ý bảo bà ngồi xuống.

- Thím không cần làm vậy với con ai làm người đó chịu. Hôm nay con tới thì cũng tới rồi, chi bằng chúng ta hàn huyên với nhau một chút.

Từ Thiên nói giống như anh thực sự chỉ đến để chào hỏi người thím đã lâu không gặp vậy từ đầu tới cuối không để vào tai một chữ nào Lộ phu nhân nói. Lộ phu nhân cũng hết cách đành nghe lời ngồi xuống, nói giống như không có lực:

- Con muốn nghe ta nói gì?

- Mạc Quân, lão Lộ...

- Được, ta kể con nghe. Mạc Quân và lão Lộ suất thân từ quân đội hai người là anh em kết nghĩa thân nhau như hai anh em ruột. Mạc Quân sau khi rút khỏi quân trại thì có chí làm ăn lớn lão Lộ cũng đồng lòng góp sức. Hai người từ hai bàn tay trắng cứ thế trèo lải xây dựng lên Thiên Vận thương hội hùng mạnh. Mạc gia ngày càng có địa vị trên thương trường. Khi đó Mạc Quân dính líu không ít những tin đồn về phụ nữ. Quân cờ trắng đen chỉ có người trong cuộc mới hiểu, tin đồn nổ ra cũng là có nguyên do. Mạc phu nhân vô sinh nên không thể làm tròn bổn phận mà một người vợ nên làm. Mạc Quân thất vọng ngày càng suy sụp, ngày đêm trong mắt chỉ có hoa sắc reo rắc không í con ngoài đã thú nhiều không kể hết. Cuối cùng vẫn là lão Lộ rự tay giải quyết đám rắc rối mà Mạc Quân gây ra. Ít lâu sau lão Lộ mang con về nói Mạc Quân lâm bệnh nặng ngày một ngày hai không biết trước con dù gì cũng là máu mủ cuối cùng của Mạc Quân, đưa con về Mạc gia còn có người nối dõi. Bây giờ con làm như vậy lão Lộ biết được, con có xứng với ân nghĩa năm xưa ông ấy đối với con không?

Nói đến đây Lộ phu nhân như bùng nổ sự uất ức bấy lâu kìm nén. Nhìn Từ Thiên mà chấp vắn.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Ôn nghĩa năm xưa?

Từ Thiên nghe bốn chữ này mà trở lên khinh bỉ. Những gì anh phải chịu đựng qua nếu mọi người biết liệu còn gán cho anh bốn chữ này không.

Năm đó Từ Thiên lên 8 cuộc sống đầu đường xó chợ thì cũng thôi đi nhưng không một ngày nào thiếu sự truy đuổi của đám người Mạc gia nói anh là thứ dơ bẩn không đáng để có mặt trên đời. Một đứa trẻ 8 tuổi sao hiểu hết nghĩa của những lời nói đó. Từ Thiên thì khác từ nhỏ đã rất hiểu chuyện theo mẹ lang thang khắp nơi làm công cho đủ nhà từ khá giả tới cao quý nhưng lúc nào cũng bị đám gia nô cùng thiên kim cậu ấm chà đạp chửi rủa cuộc sống còn không bằng một con chó. Chửi anh, sỉ nhục anh rằng anh không có cha, mẹ là đứa con hoang. Mẹ Từ Thiên không có gì đặc biệt ngoài có chút nhan sắc, bà không thường để ý tới anh, mọi thứ đều là anh tự lập. Còn bà sớm ngày chỉ lo cho bản thân, gian díu không biết bao loại người với mong muốn đổi đời nhưng sau tất cả cũng chỉ có một kết cục là lợi dụng chơi đùa. Dù sao đây cũng là người mà anh gọi một tiếng "mẹ" cho dù không thích nhưng cũng không ghét bỏ ít ra bà chưa lần nào để anh thấy hành động dơ bẩn của mình. Hóa ra những suy nghĩ trước đây của anh chỉ là dư thừa không phải bà không muốn anh thấy chỉ là những thứ đó anh chưa từng có dịp được thấy. Cho đến khi anh tận mắt chứng kiến khung cảnh hết sức phong tình của mẹ với người đàn ông khác trên giường thì bỗng chốc chút tình cảm còn sót lại của anh với mẹ cũng sụp đổ hết.

- Mẹ.

Tiếng mẹ đó cũng là lần cuối cùng anh gọi người đàn bà đó. Một tiếng mẹ đó thôi cũng khiến lòng anh lạnh đi vài phần. Bị con trai mình phát hiện hành động bất thỉu đó bà không những không xấu hổ mà còn trút giận lên anh vì phá hỏng chuyện tốt của bà. Đêm đó trên người cậu không ít vết đánh, nằm dưới sàn lạnh trong căn phòng không một ánh đèn bên tai chỉ toàn là tiếng rên rỉ gọi tình của người đàn bà kia. Nhanh như vậy đã tìm được người khác để qua đêm. Sự khinh bỉ đến cùng cũng chỉ còn sót lại trên môi anh. Vẫn là anh nên thu dọn thứ rác rưởi này một chút. Đêm đó anh tự tay đốt chịu căn nhà thiếu sống biết bao mạng người đồng nghĩa với việc chính tay anh thiêu sống mẹ mình. Sau hôm đó cuộc sống của anh cũng khá hơn là bao cú nghĩ rằng sẽ tiếp tục sống như vậy không ngờ đột nhiên anh lại bị gán cho cái danh là nối nhục của Mạc gia, từ đó anh rơi vào cảnh mèo rình chuột khắp nơi đều là người của Mạc gia truy đuổi anh, năm lần bảy lượt đều là anh chạy thoát. Cho đến một ngày lão Lộ đột nhiên ra mặt đây cũng là lần đầu tiên anh gặp lão Lộ.

- Con là Từ Thiên?

- Ông là ai? Ông biết tôi?

- Phải rồi, cuối cùng cũng gặp được con không ngờ con giống Mạc Quân đến vậy?

- Tôi hỏi ông là ai?

- Từ Thiên con nghe ta nói, con là thiếu gia duy nhất của Mạc gia. Con theo ta về đi có được không? Ta tới đây để đón con về.

Cứ thế từ một đứa trẻ bẩn thỉu, nhếch nhác bỗng dưng trở thành một đại thiếu gia quyền lực, hồ mưà gọi gió. Mạc Quân mấy năm nay sức khỏe suy yếu, tìm được Mạc Từ Thiên coi như yên lòng phần nào. Còn về phía Mạc phu nhân vì không có con nên từ khi Từ Thiên tới thì luôn yêu thương chiều chuộng như con đẻ. Bảy năm trời trong sự huấn luyện hà khắc cùng với trí thông minh trời ban Từ Thiên ngày càng được nhiều kẻ trên người dưới kính nể. Sức khỏe Mạc Quân ngày một yếu dần đến cuối đời cũng chỉ đành giao toàn bộ cơ nghiệp cho đứa trẻ 15 tuổi là Từ Thiên.

Vào ngày anh lên làm lão đại, lão Lộ nói với anh:

- Con nghe ta cứ yên phận ngồi vào vị trí đó, mọi việc sau này của con cứ để ta sắp xếp.

Một người 15 tuổi một mình cai quản cả một thương hội, trên ngàn người dưới một người. Suốt một thời gian dài anh chịu áp lực từ phía Mạc phu nhân với lão Lộ. Người lãnh đạo trẻ này lại trở thành cái bóng của hai người kia.

Nghĩ tới những năm tháng đó anh chỉ biết cười khổ. Từ ngoài dinh vọng vào tiếng trầm thấp của một người đã trải qua nhiều sóng gió mang theo cả sự tức giận như trực bùng phát.

- Từ Thiên con đang làm cái gì vậy? Đang yên đang lành tới đây làm loạn. Người ngoài nhìn vào còn ra thể thống gì nữa?

Từ Thiên không nhanh không chậm nâng đầu Từ Vỹ đặt lên gối rồi đứng dậy chỉnh lại quần áo tiếp đón người chủ "yêu quý" của mình.

- Chuyện này ông đi hỏi đứa con trai yêu quý của mình thì hơn.

Lão Lộ đưa mắt nhìn về phía người đang trối nằm trên sàn bị đánh không ra hình thù gì thì bùng nổ sự tức giận toan giơ tay tát Từ Thiên nhưng không ngờ bản thân lại bị người của anh giữ lại.

- Mày dám can tao? Có phải mày nghĩ mày đủ lông đủ cánh rồi thì không coi ai ra gì nữa có phải không?

Từ Thiên bước lại gần lão Lộ phui bụi trên vai ông nói.

- Ông nghĩ ông là ai? Tôi nói lại lần nữa ông nghe cho kĩ ở thiên vận thương hội tôi mới là chủ nhân, ông chỉ là quân cờ dưới tay tôi thôi.

- Mày... thẳng nghịch tử, khi xưa tao không nên đưa mày về đây.

- Ấy, ông nên cảm thấy may mắn thì hơn. Nếu không nhờ khi xưa ông mang tôi về vậy ông nghĩ với tác phong của tôi liệu có để gia đình mấy người đoàn tụ không?

Nói rồi Tử Thiên quay lại bàn rót một tách trà nóng mang đến chỗ lão Lộ có ý mời trà lão Lộ giờ đây đâu còn tâm trạng uống trà trong mắt ông bây giờ cái gì cũng ngứa mắt bèn hất đổ tách trà Tử Thiên cầm trên tay. Tử Thiên không giận chỉ từ tốn cầm khăn lau đi những giọt trà còn vương trên tay anh.

- Phải rồi, hôm nay tôi tới đây có hàn huyên một chút với thím cũng nhớ lại không ít chuyện xưa. Còn nhớ lúc trước chú nói với tôi hãy yên phận ngồi lên vị trí lão đại mọi chuyện cứ để chú sắp xếp, nhớ lại có chút nực cười. Đừng nói với tôi cho đến tận bây giờ chú vẫn nghĩ tôi là đứa trẻ 15 tuổi đó, vẫn nghĩ tôi chẳng thể làm gì ngoài việc nghe theo sắp xếp của chú, để mặc chú lợi dụng gián tiếp cai quản thương hội đó chứ? Có phải chú đang ngồi cao quá mà giờ tôi đây chú xuống chắc không sao chứ? Cho nên ông nhớ rõ cho tôi từ giờ trở đi hãy ngoan ngoãn yên phận làm tốt chức vụ của mình để cho tôi thấy ông còn giá trị lợi dụng. Đừng để tôi xử lý ông như một phế vật... dọn dẹp chỗ này cho tốt.

Nói rồi anh trở lại sofa bé Tử Vỹ lên rồi khỏi để lại lão Lộ đứng đó tức không nói nên lời không ngừng đập phá hất đổ mọi thứ. Bao công sức của ông nay chỉ vì mấy lời nói đó làm cho sụp đổ hết, bao nhiêu năm ông tính toán đưa thương hội đi đến ngày nay vậy mà không tính nổi thằng oắt con này

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phái Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Rời khỏi Lộ dinh một quãng xa Tử Vỹ dần tỉnh lại cảm thấy bản thân rất khó chịu, nhức mỏi giống như cô phải mang mấy tấn đá tảng. Cũng may cô có chỗ dựa tốt như vậy phần nào cũng dễ chịu hơn. Cơ mà có gì đó sai sai, lúc định hình lại hình như cô đang được anh ôm đặt ngồi trên đùi mình, cho cả cơ thể cô dựa vào ngực mình. Tử Vỹ có chút không quen định đẩy ra nhưng cô không có sức mà nghĩ lại cô cũng chẳng có gì thiệt thòi đâu thể chối từ một đấng tốt như vậy nên cô chỉ động đẩy chỉnh lại tư thế cho thoải mái một chút. Tử Thiên thấy cô tỉnh lại định lên tiếng còn nghĩ rằng cô định đẩy anh ra nào ngờ cô chỉ cựa mình một chút rồi thôi hại anh lo lắng sợ cô còn bị thương ở đâu.

- Em tỉnh rồi? Còn khó chịu ở đâu sao?

Tử Vỹ nghe thấy tiếng của anh thì đỏ mặt, cũng không biết tại sao lại như vậy nữa. Cùng lúc con nóng rất ở cổ truyền đến khiến cô không khỏi nhăn mặt chỉ có thể đáp mấy tiếng.

- Tôi không sao... anh tới rồi thật tốt.

Nói xong cô thực sự muốn cắt lưỡi mình đi. Khi không tại sao lại nói mấy lời đó chứ anh nghe thấy rồi thì đã đành, nhờ đâu cái bọn tự thiên mà nghe thấy cô chắc xấu hổ đến cắn lưỡi tự sát mất. Tử Thiên bị mấy lời cô thì thầm vào tai làm cho đơ vài giây, thỏa mãn trong lòng thôi chưa đủ còn khiến anh cười ra mặt, cô nói như vậy có phải vị trí của anh trong lòng cô đã được khẳng định rồi không? Tử Thiên cúi xuống nhìn Tử Vỹ vừa hay chạm phải môi cô không kịp được mà rút nhẹ, vui vẻ nói:

- Em ngủ thêm đi.

Vùng trộm lộ liễu thế đấy, hai người này thực sự không biết mọi hành động của mình đều bị hai người đó phía trên nhìn thấy, cũng không ngờ rằng hai người phía trên từ khi chứng kiến cái cảnh bán mận nòng này thì thần kinh đã căng hơn cả dây đàn rồi, à thì có một số cảnh còn phải nhắm mắt để cho lòng thanh tịnh đến một hơi thở cũng không dám phát ra tiếng động toàn tập chú ý về phía trước.

Tại bệnh viện trụ sở chính của Mạc gia.

- Một vài vùng da xung quanh cổ gần như bị phá hủy nhưng không có gì quá nghiêm trọng... xin ngài bớt lo, tôi đã cho xử lý cẩn thận rồi ạ. Giờ tiểu thư chỉ cần nghỉ ngơi và thay thuốc thường xuyên thôi ạ.

Tử Thiên nghe xong cũng bớt lo lắng nhìn về phía Mục Lâm đồng thời ra hiệu cho bác sĩ cùng y tá ra ngoài, nói.

- Mục Lâm, kiểm tra tổng quát thế nào rồi?

- Lão đại cô ấy không sao nhưng em phát hiện phía bắp chân trái của cô ấy có gắn một con chip định vị. Loại chip này hiện nay không còn sản xuất, là hàng nhân bản chuyên dùng cho quản lý tổ chức, không có quá nhiều tổ chức dùng hàng này, duy chỉ có tổ chức Tào Vương của lão Vương khi đó thu mua số lượng lớn không ngờ lại dùng đến cả hạ sách gắn nó vào trong cơ thể người thế này.

Tử Thiên nghe xong chỉ cười nhìn cô chăm chú.

- Nếu không làm vậy cậu nghĩ cô ấy sẽ ngoan ngoãn để yên cho họ giám sát sao?... lấy nó ra.

Sau khi phẫu thuật lấy con chip ra khỏi người Tử Vỹ, Mục Lâm uể oải rời khỏi phòng bệnh. Vừa đứng bắt gặp cả đám Tư Thuần ngồi xúm tùm hi hi ha ha gì đó ở bàn chờ. Mục Lâm nhìn thôi nhưng không thể không tưởng tượng đến cảnh mấy vị phu nhân cả ngày rảnh rỗi ngồi tán phét với nhau.

- What? Lão đại công khai luôn hả?

Đường Dịch tính tình ngày thường ôn hòa trầm tính là vậy mà đến hôm nay không kìm được cũng phải thốt lên.

- Tất nhiên chính mắt tôi thấy mà... tôi nói các cậu nghe lúc đó phải nói là khung cảnh nghìn năm có một luôn.

Từ Thuần đắc ý cười lớn.

Thấy Mục Lâm từ phòng bệnh đi ra cả đám chuyển chủ đề về phía anh.

- Mục Lâm, sao rồi? Lão đại đâu?

Mục Lâm đau thương thở dài nói.

- Xin lỗi, tôi đã cố hết sức.

Cả đám nghe xong sững sốt đứng dậy hỏi:

- Cậu nói cái gì vậy? Chẳng phải bác sĩ nói không có gì đáng lo rồi sao? Sao tự nhiên...

Mục Lâm thấy mấy người đó lo lắng như vậy thì đành nói tiếp.

- Thực ra...

Sau khi lấy con chip ra khỏi người Từ Vỹ. Không khí trong phòng có chút căng thẳng:

- Lão đại, anh thực sự muốn tự mình băng bó sao?

Từ Thiên khẳng khái nhất quyết muốn tự tay làm. Người phụ nữ của anh hết lần này đến lần khác qua tay bao nhiêu người, sức chịu đựng của anh cũng có giới hạn.

- Để đồ đó, ra ngoài.

Thực ra lão đại muốn băng bó cũng chẳng ai nói gì nhưng nhìn thấy đồng quần áo bị anh xé nằm một đồng trong góc thì Mục Lâm có chút thương tâm. Mục Lâm nói hết nước hết cái cũng không khuyên nổi lão đại đến phút cuối chỉ đành nhìn về phía Từ Vỹ dành một giây ngăn ngừa dùng bàn mặt đau xót để tưởng niệm." Từ Vỹ cô thăm rồi, ai nói cô là người phụ nữ của lão đại chứ... chúc cô bình an. Tôi thay anh em tưởng niệm cô."

Cả đám Từ Thuần nghe xong cũng chỉ biết ngao ngán dồn nén đồng thanh nói với Mục Lâm, sau đó hiện ngang rồi đi:

- Xàm.

- O... ơ tôi cất công kể cho mấy người nghe, mấy người còn hắt hủi tôi sao? Đây đi đâu đấy chờ tôi.

Chỉ Hàn đồng cảm nói với lại:

- Chuẩn bị đồ thăm chị dâu.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Một tiếng sau rốt cuộc Từ Thiên cũng băng bó cho Từ Vỹ xong, trông anh mệt mỏi không khác gì đi đánh trận ba ngày ba đêm rồi vậy. Vừa hay thuốc mê vừa hết tác dụng, Từ Vỹ dần mở mắt, lần này không giống lần trước tỉnh lại, cô cảm thấy khá hơn một chút.

- Tôi ngủ bao lâu rồi?

Câu hỏi đầu tiên khi nhìn thấy Từ Thiên không phải điều gì khác mà lại hỏi cô đã ngủ bao lâu sao. Cái cách suy nghĩ này cũng thật bình tĩnh quá rồi.

- 5 tiếng.

Từ Thiên thực sự rất mệt chỉ có thể nhẹ đáp lời cô như vậy. Anh mới ngồi xuống nghỉ ngơi chưa đầy hai phút mà đã lập tức đứng dậy tiến đến bên giường cô cúi xuống vuốt nhẹ tóc Từ Vỹ.

- Em mới tỉnh đừng cử động mạnh, bây giờ anh đi xử lý một số chuyện lát sẽ quay lại với em. Nghỉ ngơi thêm đi, được không?

Từ Vũ chỉ ngoan ngoãn gật đầu khẽ nhắm mắt lại thiếp đi. Đợi cô ngủ rồi anh nhanh chóng bước ra ngoài, tiến nhanh đến phòng chỉ huy.

Tư Thuần cùng Giả Nghi đang ngồi trên ghế salon bàn chuyện thấy Từ Thiên vào cả hai đều không hẹn mà dừng nói, đứng dậy nhìn về phía Từ Thiên. Sau khi thấy Từ Thiên Giả Nghi không khỏi cười nhạo:

- Từ Thiên rốt cuộc cậu có biết thế nào là cách mạng hóa ngành y học không?.

Không cần nói đến vấn đề này, cứ cho là vừa sinh ra Từ Thiên đã không chịu ít khổ cực không biết cậu ta có biết chăm sóc người khác như nào không nhưng quen biết cậu ta lâu như vậy Giả Nghi có thể khẳng định một điều Từ Thiên hành hạ người khác là giỏi chứ chăm sóc khỏi bàn đi.

Từ Thiên không thèm để ý tới mấy lời mỉa mai của Giả Nghi, ngồi xuống salon cầm lấy laptop trên bàn, mấy ngón tay thon dài không ngừng lướt trên màn hình vừa nói.

- Người phụ nữ của tôi đương nhiên tôi phải chăm sóc. Cho dù có thế nào cô ấy cũng phải dần quen với nó.

Giả Nghi không còn lời nào để diễn tả, hóa ra tình yêu của người này lại ích kỷ như vậy.

Từ Thiên dừng lại đặt laptop xuống bàn cho mọi người cùng xem. Trên màn hình nhấp nháy một chấm đỏ sau đó loang ra cả một vùng rộng lớn mọi người không đùa nữa lập tức nghiêm túc hơn.

- Phá nó đi.

- Lão đại đây chẳng phải công trình 203- nơi tập trung chủ yếu quân sự riêng lẻ của nhà Lô gia sao?

Dịch Đường trầm trọng nói:

- Nhất thiết phải như thế sao? Nếu để gia tộc khác biết được không phải rất bất lợi cho Mạc gia ta sao? Hơn nữa làm vậy sẽ gây ra lục đục nội bộ...

Trong khắp Mạc gia trên dưới ai cũng biết mấy năm gần đây trong gia tộc sớm đã chia thành hai phe cánh một là phe Từ Thiên hai là phe lão Lô hai bên trước mặt là dùng cách hòa bình để phân chia chưa từng nước sông phạm nước giếng. Hai bên đều hiểu vì giữa họ đều có mối quan hệ trong nhà làm cái khiêng bảo vệ nên không động chạm gì tới nhau mà chỉ âm thầm chuẩn bị tính kế nhau không ai hơn kém ai, nói đơn giản hơn một chút thì là anh không diệt tôi thì tôi diệt anh vậy thôi. Hôm nay Từ Thiên làm vậy thực ra cũng không có gì là lạ chi là bắt đầu cuộc chiến sớm hơn một chút.

Biểu cảm Từ Thiên trước sau như một kiên định. Anh đứng lên rời khỏi đây sau khi ném cho họ nhiệm vụ chỉ để lại một câu.

- Mạc gia sẽ chẳng tổn thất quân đội gì hết vùng quân sự đó là vùng quân sự đen bên Lô gia, tiêu diệt nó cũng là tiêu diệt đi thứ rác rưởi cho Mạc gia. Các cậu chuẩn bị đi, xong thì báo lại cho tôi.

Nói gì vậy chứ, như thế khác nào bảo tiêu diệt luôn Lô gia đi.

Vì Từ Thiên muốn tự tay chăm sóc cho Từ Vũ nên không trở về biệt thự ngay mà cho người kê thêm một chiếc giường lớn trong phòng y tế, bố trí nó không khác gì phòng riêng của mình. Hôm sau anh cũng không đến công ty làm việc mà xử lý công việc ngay tại tầng một của trụ sở.

" reng reng reng..."

Từ Thiên liếc mắt nhìn số điện thoại trên màn hình, nhấn nút nghe nhàn nhạt nói:

- Có chuyện gì?

- Chủ tịch, phía tiếp tân nói chủ tịch của Dư thị cho người mang 100 bông hồng tới nói phải giao tận tay cho tiểu thư Từ Vũ ạ."

"Xoạt" tờ giấy trong tay Từ Thiên phất chốc đã bị vò nát. Anh hít một hơi thật sâu lạnh lùng nói.

- Ném cả người lẫn hoa ra ngoài cho tôi.

- Vâng. Tôi hiểu rồi ạ.

Từ Thiên cúp điện thoại, trong lòng đầy phiền não. Anh không thích Từ Vũ được người khác chú ý vậy mà hết lần này đến lần khác cô bị người khác nhớ thương. Thực sự muốn nhốt cô lại chỉ để anh nhìn thấy... Bất cóc thì cũng thôi đi nay lại còn có người đến tận cửa tặng hoa mà không phải ai khác lại là tên Hàn Dư chết tiệt đó, thực sự không biết sắp tới còn bao nhiêu người đem lòng thương nhớ cô nữa đây.

Anh gác công việc qua một bên, đứng dậy đi tới phòng y tế. Anh đứng cạnh giường Từ Vũ nhìn khuôn mặt lúc ngủ đầy ngây thơ của cô. Anh đưa tay ra, hơi dùng sức nheo vào má cô như đánh trút hết sự tức giận trong lòng ra vậy. Bị anh quấy nhiễu giấc ngủ ngon Từ Vũ không khỏi khó chịu cau mày hét lớn khiến máy y tá đứng ngoài giật mình không hẹn mà tự khắc rút lui.

- Anh làm cái gì vậy? Bộ ai trợc anh giận sao tự nhiên tới đây hành hạ tôi là sao chứ... Đi tìm người khác đi ở đây không thiếu người tự nguyện đâu... Ôi trời ơi cái mặt tôi.

- Em còn hét nữa là tôi véo cái mặt em cho không ra hình thù gì bây giờ.

Từ Vỹ nghe xong im bất chỉ biết hậm hực nằm bẹp xuống giường, cô mặc kệ con người nắng mưa thất thường kia cuộc sống của cô bây giờ ngủ là quan trọng nhất. Từ Thiên nhìn cô như vậy phần nào nguôi giận nhẹ nhàng nói:

- Không trêu em nữa, khó khăn lắm tôi mới tới thăm em. Vậy mà em còn lạnh nhạt với tôi sao.

Từ Thiên thực sự không nhận ra giọng anh nói bây giờ quả thực có chút trẻ con.

Từ Vỹ cũng không ngủ được nữa đành cưỡng chế ngồi dậy nói chuyện với anh.

- Cái gì mà khó khăn lắm chứ, một ngày anh ít nhất tới đây năm lần còn chê ít sao. À mà phải rồi, mấy hôm nay có người gửi hoa tặng em sao?

Từ Thiên hơi trệt dạ nói:

- Ai nói thế?

- Thì em chỉ vô tình nghe được từ chỗ mấy cô y tá đó. Nói cái gì mà ngày nào cũng có người gửi tặng 100 bông hồng cho em...ai lại tốn công phí sức như vậy chứ mà em có thấy hoa nào đâu ta.

Không nói ra Từ Thiên nhất định sẽ dọn dẹp kỹ cái tin đó đi không ngờ vẫn bị cô biết được. Anh đã phủ nhận thì phủ nhận tới cùng vậy.

- Không có, em lại nghe chuyện thị phi ở đâu thôi, đừng quan tâm.

- Nhưng rõ ràng...

Vừa nói anh vừa rót cho mình một ly trà che giấu mấy hành động thừa thãi nhanh chóng chuyển chủ đề.

- Em định nằm đó tới bao giờ nữa. Em bị thương ở cổ chứ có bị thương ở chân đâu.

Từ Vỹ lật chăn ra cho Từ Thiên nhìn thấy cái chân còn đang băng bó của mình biện minh.

- Ai nói em không bị thương ở chân... anh nhìn xem còn băng bó đây này. Mà không biết ai băng bó nữa nhìn xấu không thể yêu thương được mà, không có mặt thẩm mỹ gì hết, bó thành một cục to tướng. Chắc bị thương nặng lắm. Cho nên em chưa xuống được giường đâu.

Nghe Từ Vỹ nói xong tay cầm tách trà của Từ Thiên cũng bị đơ trong không trung, gương mặt đã đen lại vài phần. Hết chuyện này đến chuyện khác cô đang chê bai anh sao.

Nặng cái gì chứ, cái vết chích chỉ bằng một đốt tay thôi mà chẳng qua là do anh sợ cô không cẩn thận dính phải nước nên mới bó một cục to như vậy có đồ một ly nước vào cũng không cách nào thấm qua. Uống công anh lo cô để lại sẹo.

- Em không bị thương ở chân, chỉ là tôi có gắn một con chip nhỏ vào chân em. Sau này em có chạy mất tôi cũng không sợ không tìm thấy.

- What? Anh gắn chip vào chân em... anh được lắm coi em như đồ chơi. Nếu anh không lấy nó ra từ nay về sau em không nhìn mặt anh nữa.

Nói rồi cô túm lấy đồng băng gạc ở chân mình ra nhưng có cố gắng cạy nó như thế nào cũng không được, mấy đầu ngón tay cũng đỏ ửng lên rồi. Đột nhiên tay cô bị nắm chặt ngăn không cho tháo đồng băng đó nữa, cả thân hình to lớn của anh bao phủ lên cô giữ cô lại trong khoảng không gian của mình, để cô bình tĩnh lại.

- Đừng làm vậy nữa, anh tháo ra cho em.

Nói rồi anh buông tay cô ra ngồi xuống bên cạnh chân cô từ tốn cầm kéo cắt từng dải băng vừa nói.

- Vừa nãy không phải vẫn còn vui vẻ sao, anh mới nói có một câu mà em nổi giận như vậy rồi. Nếu không phải em đang bị thương thì tôi cũng không khách khí với em đâu.

Từ Vỹ vẫn chưa hết giận, thật quá đáng cái tổ chức khi gió kia còn không quản cô như vậy. Từ Vỹ không nói gì chỉ dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn người đàn ông trước mặt. Từ Thiên như biết cô đang nhìn mình thì bắt đầu đùa cợt.

- Em còn nhìn nữa tôi sẽ cho rằng em đang quyến rũ tôi đấy.

Đúng lúc bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa.

- Lão đại tài liệu anh dọn chuẩn bị xong rồi ạ.

Từ Thiên vẫn còn đang cắt dở buông xuống không được mà đi cũng không xong. Từ Vỹ thấy vậy chỉ nhàn nhạt nói:

- Anh đi đi.

Đề cô ở lại anh không nỡ vừa hay Mộc Lâm tới đưa thuốc anh đành giao phần còn lại cho Mộc Lâm làm nốt. Lúc rời đi không quên xoa đầu cô một chút nhẹ nhàng mỉm cười rồi đi.

- Tên vô lại.

Từ Vũ nhìn anh rời đi mà không khỏi lăm bầm. Mộc Lâm đang tiếp tục công việc còn đang dở của Từ Thiên nghe vậy ngạc nhiên nói:

- Sao cô chửi tôi?

- Tôi chửi anh hồi nào?

- Vừa xong.

- Tôi chửi cái tên vừa ra ngoài... không phải anh.

Mộc Lâm nghe xong chỉ cười.

- Cô là người con gái đầu tiên tôi biết mà dám chửi lão đại như thế đấy.

- Ai bảo anh ta gắn chip vào chân tôi chứ?

- Chip? Chip nào?... không phải lấy ra rồi sao?

- Há? anh nói gì tôi không hiểu. Anh ta vừa nói với tôi thế mà.

- Lão đại trên cô thôi là do lúc tôi đưa cô kiểm tra tổng quát biết được dưới bắp chần trái của cô có gắn một con chip nhỏ, nếu tôi không nhầm thì là của tổ chức cũ của cô đấy. Lão đại bảo tôi lấy nó ra chứ không đặt cái gì vào người cô đâu. À mà cái tác phẩm cách mạng y học của lão đại này cuối cùng cũng được dỡ bỏ rồi, tôi khuyên cô một câu sau này nhất định đừng để lão đại bằng bỏ nếu cô không muốn mình trở thành xác ướp nhá.

Nghe Mộc Lâm nói xong Từ Vũ thực sự cảm thấy có lỗi tránh nhảm anh rồi. Cơ mà nhìn sang đồng băng phủ kín một góc kia cô không khỏi rùng mình.

Rời khỏi phòng y tế Từ Thiên nhanh chóng trở lại trạng thái làm việc:

- Tốt lắm, đội MAT thí nghiệm thành công lập tức cho nổ hết chỗ đó cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phái Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Buổi chiều cùng ngày.

- Chủ tịch, bên phía bà Mạc cho người tới đưa thiệp mời ngài đến dự tiệc.

Từ Thiên có chút chán nản cái bà già đó dẫm ba bảy bữa lại mở tiệc có khi nào thấy mệt không chứ. Anh để ngoài tai mấy lời đó tiếp tục xem tài liệu nhàn nhạt nói:

- Không đi.

- Nhưng thưa ngài bà Mạc còn đích thân gọi tới nói ngài nhất định phải tới, cô Tô Ngọc đã về rồi ạ, bữa tiệc này là làm cho Tô tiểu thư mừng cô ấy về nước.

Từ Thiên nghe xong tin đó thì không khỏi khó chịu.

- Thì sao?... cô ta có về hay không thì liên quan gì tới tôi?

Người thư ký đó bị hỏi ngược lại như vậy thì nhất thời không biết nói sao.

- Tôi..

- Chuyển lời lại tôi không đi.

- Vâng, tôi hiểu rồi.

Người thư ký đó rời khỏi trong phòng nhiệt độ giảm xuống không khác gì âm độ, Từ Thiên lúc này thực sự muốn giết người, tâm trạng anh không tốt chỉ có thể nói trong lòng.

- Cái bà già đó đến lúc nào mới thôi gắn ghép anh đây. Chú ý của bà ta không phải quá rõ ràng rồi sao chẳng phải muốn anh gặp cái cô Tô Ngọc đấy sao bày đặt mời mọc gì cho một thà cứ nói thẳng ra chứ cái gì mà tới thăm mẹ đã lâu không gặp, thật quá nhảm nhí.

Từ Thuận trở về vô tình đi ngang qua phòng của Từ Thiên thấy được khung cảnh xung quanh anh toàn sát khí lại cứ tưởng rằng anh đang tức giận vì chưa nghe thấy thông tin trung tâm 203 bị phá hủy thì tức tốc gọi điện đẩy nhanh tiến trình trong sự kinh hoàng với tốc độ bàn thờ. Không phải là hấn lễ mà chẳng qua hấn đang chuẩn bị một kế hoạch tinh vi dù sao kế hoạch lớn như vậy mà thực hiện vào ban ngày. Đến lúc đó khiến người dân hoang mang chính phủ lại vào cuộc thì khổ.

9 giờ sáng ngày thứ ba.

- Chủ tịch, hôm nay lại có người của Dư thị lại mang tới 100 bông hồng cho tiểu thư Từ Vỹ ạ...

Chưa để thư ký nói hết Từ Thiên đã cướp lời.

- Chẳng phải tôi nói ném hết bọn họ đi sao?

- Nhưng hoa tiểu thư Từ Vỹ đã nhận rồi ạ.

"Tạch" cái bút trên tay Từ Thiên lập tức gãy đôi.

- Tôi nói cậu không được để mấy người đó vào trong cậu không để vào tai phải không?

- Chủ tịch ngài hiểu nhầm rồi, tôi đã chặn hết tất cả lối vào theo lời ngài nói. Là do tiểu thư trong lúc đi tản bộ bên ngoài mấy người đó liền bám tới tôi không ngăn được tiểu thư... tôi, ngài dơ cao đánh khẽ...

Từ Thiên cúp máy không thèm nghe thêm lời nào nữa tức tốc tới phòng y tế. Vừa tới nơi khung cảnh đập vào mắt anh là hình ảnh cô ngồi khoanh chân trên giường ôm trọn bó hoa to đùng vào lòng nở nụ cười mãn nguyện. Từ khi cô ở cùng anh cũng chưa bao giờ cười như thế với anh. Trong lòng Từ Thiên không khỏi ghen tuông. Nhưng bên ngoài vẫn rất bình tĩnh đến gần chỗ cô hạ giọng bình tĩnh nhất có thể.

- Em vui đến thế sao?

Nghe thấy giọng Từ Thiên cô hơi giật mình, xoay người lại đối diện với anh nói.

- Anh lại tới đây sao, không đi làm à?

Từ Thiên không vui, nghe như cô đang chán ghét anh vậy. Giọng anh tràn đầy sát khí.

- Không phải vì sợ người nào đó phản bội anh nên mới tới đây sao? Chưa bao giờ em cười với tôi như vậy đấy.

Từ Vỹ đương nhiên nhìn ra, có chút ngạc nhiên. Cái gì đừng nói với cô là anh ta nhìn nụ cười khinh bỉ của cô thành nụ cười nhẹ nhàng bên lên đầy nhá. Con mắt nào anh ta thấy vậy. Cô nhân nhát đáp.

- Anh nói bó hoa rách này sao. Anh thích nó vậy à, cho luôn này.

Anh có chút không theo kịp, không phải cô rất thích bó hoa này sao? Sao đột nhiên ghét bỏ nó vậy.

- Không lấy sao, vậy vứt đi giùm tôi với... à cả cái thiệp buồn nôn này nữa vứt nốt đi.

Từ Thiên đưa tay cầm lấy bó hoa ném thẳng một đường vô cùng đẹp mắt phi thẳng vào thùng rác. Sau đó cầm tấm thiệp màu trắng tinh tế nhìn qua một lượt. "Từ Vỹ, em đã khỏe hơn chưa? Em biết tôi lo lắng cho em tới nhường nào không? Tôi không thể tới thăm em chỉ có thể mang tới cho em những bông hoa đẹp nhất thay tôi gửi tới em mong muốn em sớm ngày khỏe lại... tôi thực sự nhớ tới dáng vẻ em tới đó đẹp gấp ngàn lần đóa hoa kia. Tôi tin rằng ta sẽ sớm ngày gặp lại... Hàn Dư." Buồn nôn chết mất, hai mắt Từ Thiên hấn lên tia đỏ, vô tâm thiệp lại ném mạnh vào thùng rác, thờ dãi một hơi đến gần chỗ cô cúi xuống ra sức găm lấy đôi môi cô mút mạnh điên cuồng mà cần quết bên trong khoang miệng cô lâu như vậy, môi cô rất ngọt càng chiếm lấy anh càng không thể rời bỏ. Động tác Từ Thiên cũng nhẹ nhàng dần giờ anh nhẹ nhàng mân mê môi cô giống như đang nâng niu món đồ yêu quý nhất. Từ Vỹ bị anh cuồng bạo mà chiếm lấy môi mình, ban đầu môi cô như sắp mất cảm giác nhưng không biết từ lúc nào anh dịu dàng như vậy cô cũng chẳng thể chống cự cứ thế mà theo động tác của anh. Anh nhẹ nhàng đưa lưỡi của mình vào cuốn lấy lưỡi cô mút hết vị ngọt trong miệng cô. Từ Vỹ như mất kiểm soát học theo động tác của anh nghiêng đầu của mình sang một bên, cũng đưa lưỡi của mình vào trong khoang miệng anh cựa quậy. Lưỡi của anh và cô cứ chà xát quện vào nhau không rời. Rất lâu anh mới lưu luyến buông ra. Dưa trăn anh lên trăn cô hài lòng nói.

- Em khỏe rồi, chúng ta mau về nhà thôi...

Từ Vỹ sau khi bị anh hôn như vậy tim không khỏi đập dồn dập mặt hơi phớt hồng cũng không nhận ra bản thân trở nên dịu dàng từ lúc nào.

- Ủ, chúng ta về thôi.

Từ Thiên mỉm cười xoa đầu cô. Anh chưa bao giờ gần cô với khoảng cách như vậy, tim anh cũng vừa lỡ đi vài nhịp.

- Ngoan, ở đây đợi anh chuẩn bị xe đưa em về.

- Được.

Trở về dinh thự Mạc gia cũng đã tối muộn. Ăn tối xong Từ Thiên cùng Từ Vỹ nhàn nhã ngồi chơi trong phòng khách. Đột nhiên anh nổi hứng muốn thăm vấn cô.

- Sao em lại động vào Tinh Hàm?

Vừa nhắc đến cái tên đó Từ Vỹ liền không thể hiểu nổi cô gì thêm lửa giận tràn ngập cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Hôm đó là lần đầu tiên em nhìn thấy hấn.

Giọng Từ Thiên ôn hòa hơn hẳn:

- Hấn ta nói gì với em?

Ngần vịn lần dừng như anh nghĩ thà cứ dùng lý do lấy cô để uy hiếp anh đi. Nghĩ đến câu tuyên bố trắng trợn ấy Từ Vỹ tức tối tó cáo.

- Hấn nói muốn em là người phụ nữ của hấn.

Quả nhiên, tên đáng chết ấy lại dám mơ tưởng đến người phụ nữ của anh. Từ Thiên cúi người đưa tay đặt lên má trái của cô anh từng chữ, từng chữ một nói:

- Anh nói rồi, em là của anh.

Từ Vỹ nhìn anh lần nữa. Rốt cuộc cô có cái gì mà hết người này đến người kia muốn cô làm của riêng, cô đòi nghề được không?

Dễ dàng nhận ra Từ Thiên rất không hài lòng với thái độ này của cô, lông mày nhíu chặt lại, bàn tay đang dán lên má cô chuyển thành nắm cầm cô.

- Em không tán thành?

Đương nhiên. Từ khi nào cô thành của riêng hấn vậy. Đúng là từ sau khi hấn cứu cô, cô đã phần nào có thiện cảm với hấn nhưng không có nghĩa cô trở thành của riêng hấn nhé. Đang định nói vài lời cự tuyệt nhưng không ngờ lại bị tiếng chuông điện thoại của Từ Thiên cắt đứt.

- Thiên nhi, mẹ đã gửi thiệp mời cho con lâu như vậy con không thể nể mặt mẹ mà tới đây sao?

- Con nói rõ rồi con không đi.

- Tô Ngọc về nước rồi, con bé rất muốn gặp con. Hai đứa lâu rồi không gặp nhau, mẹ cũng muốn bàn chuyện của hai đứa.

Từ Thiên vừa lúc còn đang bận thăm vấn cô nên tiện tay mở loa ngoài cuộc đối thoại này vừa hay để cô nghe rõ. Từ Thiên đột nhiên lo lắng sợ cô hiểu lầm. Từ Thiên đứng phắt dậy, cầm điện thoại lên tắt loa ngoài thờ hất ra một hơi kiểm chế tâm trạng của mình lạnh lùng nói.

- Mẹ, con chưa từng nói con muốn gặp người phụ nữ đó. Từ trước tới nay cũng chưa từng gặp mặt. Hơn nữa con có người phụ nữ của con rồi. Từ nay về sau đừng gán ghép con với người phụ nữ đó nữa.

Anh nói như vậy giống như đang biện minh với cô vậy. Từ Vỹ nghe xong cuộc hội thoại đó không hiểu sao lại thấy khó chịu, tò mò trên mặt lộ rõ vẻ không vui.

- Cái cô Từ Vỹ kia sao?

Từ Thiên nhìn xuống người con gái còn ngồi dưới chân mình vừa hay chạm vào ánh mắt cô. Tâm trạng cô thu trọn vào ánh mắt anh, trong lòng anh chợt vui mừng trên môi thoáng nụ cười nấn nhay.

- Mẹ biết rồi còn hỏi.

Người đầu điện thoại bên kia lại trầm mặc hồi lâu:

- Mẹ cho con thời gian cắt đứt đi.

- Mẹ có quyền gì tham gia vào tình cảm của con? _ giọng Từ Thiên lạnh đi vài phần.

Người đầu tiên thoại bên kia hơi sững người.

- Vì mẹ là mẹ con.

Từ Thiên không muốn nói nữa liền cúp máy ném điện thoại sang một bên. Lúc nhìn xuống chỗ cô thì người đã không thấy đâu, anh nhìn một vòng bất gặp cô đang lên tầng.

- Em đi đâu?

Từ Vũ không phủ nhận, quả thực cô đang rất khó chịu trong người. Anh có người phụ nữ khác mà còn luôn miệng nói cô cái gì mà người phụ nữ của riêng anh chứ, cô khác gì đồ chơi làm ấm giường của anh không.

- Đi ngủ.

Từ Thiên thấy cô tâm trạng không tốt nên cũng không can. Từ Thiên gác lại tâm trạng đang muốn giết người này lại bước vào thư phòng. Mới làm việc chưa quá nửa đột nhiên điện thoại lại rung chuông.

- Chủ tịch Mạc, xin lỗi vì Hàn Dư tôi nửa đêm lại làm phiền anh thế này. Tôi vào vấn đề chính luôn, tiểu thư Từ Vũ thế nào rồi?

Từ Thiên không thèm để ý đến câu chào hỏi của hán lập tức cảnh báo:

- Hàn Dư tôi khuyên anh nên sớm quên việc tơ tưởng đến Từ Vũ đi đừng có giờ trò trước mặt tôi. Phụ nữ trên đời này đầy dẫy, anh có thể chọn tùy thích nhưng trừ Từ Vũ ra vì cô ấy là người phụ nữ của tôi.

Hàn Dư cười lớn.

- Nam chưa cưới, nữ chưa gả chẳng có gì gò bó. Tôi sao lại không thể theo đuổi cô ấy chứ?

Về mặt bình thường của Từ Thiên đều mất hết đường như chỉ cần nhắc đến Từ Vũ anh sẽ trở nên hết sức luống cuống ích kỷ.

- Cô ấy sẽ không thích anh đâu.

- Why?

- Anh không nhớ cô ấy không thích người khác giới dụng chạm vào mình sao tất nhiên trừ tôi ra.

- Chỉ là bây giờ thôi chờ đến khi chúng tôi chín mùi rồi cô ấy sẽ không bài xích tôi nữa.

- Vậy để xem.

Nói rồi anh cúp máy. Chết tiệt tối nay rốt cuộc là ngày gì mà sao chỉ trong một lúc tất cả như trên người anh vậy. Từ Thiên dựa vào ghế lặng đi hồi lâu nhắm mắt lại hồi phục trạng thái cao lãnh thường ngày nhanh chóng nhấn số gọi thư ký.

- Sắp xếp lịch mai tôi sẽ tới tham dự bữa tiệc đó.

Đã thế anh công khai chuyện này sớm ngày nào tốt ngày đó.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Reng...reng...reng.

Từ Vũ vừa tắm xong bước ra khỏi phòng tắm thì nghe thấy tiếng điện thoại reo trên người cũng chỉ quẩn một tấm khăn lộ ra bờ vai mảnh khảnh quyến rũ động lòng người.

- Châu Dương, có chuyện gì?

- Chị à chị còn giữ cái hộp em đưa chị không?

Đang không tự nhiên lại nhắc tới cái hộp ấy, tâm trạng cô đang không tốt bây giờ lại thêm không ít việc để nghĩ.

- Có, làm sao?

- Em với Nghiêm Đồ theo dấu tìm đến khu nhà cũ khi xưa nhà chị từng ở, người ở đây họ nói đây là nhà họ Sở khi xưa không biết đã đắc tội với ai mà cả nhà bị đuổi giết chả biết tung tích ra sao căn nhà đó cũng đã mười mấy năm nay bỏ hoang nghe nói bị ma ám nên không dám phá cũng chẳng ai dám ở. Em thấy mấy đồ trong nhà có họa tiết giống với cái hộp em lấy từ chỗ ông già đưa cho chị nên gọi hỏi.

Nghe mấy lời Châu Dương nói trong lòng Từ Vỹ có chút loạn trong đầu cũng không nghĩ được điều gì, ký ức cô có chỉ là khoảng không tối đen với khung cảnh chém giết cùng mùi máu tanh nồng. Ngay cả bóng dáng cha mẹ thế nào cô còn chẳng nhớ nữa, năm đó cô quá nhỏ. Cố nhớ lại khiến Từ Vỹ cảm thấy đầu hơi đau bèn đưa tay lên day thái dương thờ hất ra một hơi nói:

- Hai người vất vả rồi, tìm thế đã thời gian này trở về đi có gì tính sau.

- Được, bọn em tức tốc về.

Từ Vỹ thở dài dốt cuộc cô là ai? Bao năm như vậy cô giống như chỉ mãi chạy trong một vòng tròn chẳng thể nào thoát ra. Từ Vỹ lại gần chỗ vali lật đồng quần áo của mình ra để lộ một chiếc hộp gỗ khắc hoa văn tinh xảo. Ngắm kỹ nó một lúc cô hơi sững người khi thấy dưới đáy của chiếc hộp có khắc một ký hiệu hình hoa bi ngạn đã được cách tân giống hệt với ký hiệu khắc trên dao ki vật mà bố cô để lại. Từ Vỹ nhót mình lại trong suy nghĩ quá lâu không biết Từ Thiên vào trong từ lúc nào nên bị giọng nói của anh làm cho giật mình.

- Em đang làm gì ở đó vậy?

Từ Thiên dựa nửa người vào cửa nhìn về phía cô, Từ Vỹ không nhìn anh chỉ chăm chú xếp lại đồng quần áo rồi đứng dậy đi về phía tủ đặt chiếc hộp và bộ dao vào đó nhàn nhạt nói:

- Không có gì chỉ đang xếp chút đồ thôi. Tôi muốn ngủ, phiền anh ra ngoài.

Từ Thiên nhìn cô, trong lòng thực sự quá hỗn tạp giải thích không được muốn nói chuyện cũng không xong đành gật đầu rồi đi, không quên nói:

- Ngày mai em đi dự tiệc với anh đi.

- Tại sao chứ? Nơi đó tôi đâu có được hoan nghênh.

- Nơi nào có anh nơi đó nhất định hoan nghênh em tới.

Nói rồi Từ Thiên đóng cửa lại rồi đi rất nhanh giống như sợ cô từ chối. Từ Vỹ không hiểu nổi sao cùng một lúc mà nhiều chuyện lại đến với cô như vậy chứ. Không cẩn thận cô vấp phải cái vali bản thân lại bận nghĩ ngợi lung tung lúc tỉnh lại đã thấy mình được đất mẹ yêu thương rồi còn không tự chủ mà kêu lên một tiếng.

- A, chết tiệt...

Từ Thiên mới đi được mấy bước liền nghe thấy bên trong có tiếng động lớn cộng thêm tiếng hét của Từ Vỹ khiến anh không khỏi lo lắng mà phi vào. Khung cảnh anh nhìn thấy là cô đang ngồi trên sàn ôm lấy bàn chân mình, tim anh bị cô dọa sắp rớt ra rồi.

- Em không sao chứ?

Từ Vỹ lúc này thực sự muốn đào một cái hố chui xuống, cảnh tượng xấu hổ này lại để anh nhìn thấy, quá thê đáng mà sao bao nhiêu cái xấu đều lần lượt bị anh bắt gặp vậy chứ.

- Tôi... tôi không sao. Anh ra ngoài đi.

Từ Thiên bị hành động của cô làm cho tức chết lạnh nhạt với anh thì cũng thôi đi ra cái bộ dạng này rồi mà còn muốn đuổi anh ra ngoài. Từ Thiên không nói gì chỉ hơi dùng lực bẻ cô lên đặt cô xuống giường, nhanh chóng vào phòng tắm lấy ra một chậu nước ấm. Lúc đi ra lại thấy cô đang cố gắng đứng dậy.

- Em làm gì đó!

Từ Vỹ chớp chớp mắt không hiểu sao anh lại tức giận như thế, cô mới là người bị ngã mà. Cô chỉ về phía bình nước trên bàn nói:

- Muốn uống nước.

Từ Thiên bước nhanh qua đặt chậu nước xuống rồi ấn cô ngồi lại giường sau đó mới quát lên:

- Anh không phải ở bên trong đó sao? Muốn uống nước sao không gọi anh? Em xem vừa mới khỏe lại một chút chưa gì lại để bản thân bị thương. Lúc đó cũng vậy lúc Tỉnh Hàm bắt em sao không lớn tiếng gọi anh? Chỉ cần em kêu lên không phải anh nghe thấy rồi sao...

Nhìn người đàn ông đang lải nhải trước mặt trên trán cô hiện lên hằn một vạch đen. Cô nhỏ giọng nói:

- Cái đó, có thể lấy cho tôi ly nước không?

Từ Thiên nghe xong liền xoay người đi lấy nước cho cô nhưng lại thấy chưa đủ liền nói thêm.

- Cũng không hiểu em đang nghĩ cái gì nữa. Anh chẳng lẽ không đủ để em tin tưởng sao? Không đủ để em dựa vào sao?

Từ Vũ nghe đến chỗ đó thì lẩm bẩm.

- Dựa vào người khác tôi còn sống đến ngày hôm nay sao?

Từ Thiên nghe mấy lời đó xong liền cảm thấy rất khó chịu. Phải rồi, anh quên mất cô là ai? Cô chẳng phải là sát thủ hạng A sao, có khi trên cả thế nữa. Cuộc sống của cô đâu thể dựa vào ai để sống chứ. Yêu cầu một người thay đổi thói quen đã hơn chục năm trong thời gian ngắn là điều không thể. Trong lòng anh hiện lên chút buồn, lại càng muốn bảo vệ người phụ nữ này hơn. Anh ôn hòa nói:

- Từ nay về sau em có thể tha hồ mà dựa dẫm vào anh.

- Tại sao?

Trước ánh mắt nghiêm túc của Từ Thiên cô đột nhiên mềm lòng. Tại sao lại cứu cô? Tại sao lại bảo vệ cô? Tại sao lại yêu thương chăm sóc cô? Tại sao lúc nào cũng nói cô là người phụ nữ của anh? Tại sao lại khiến cô rung động?

Từ Thiên đi tới chỗ cô đặt ly nước lên mặt tủ, cúi người xuống áp trán anh lên trán cô thâm tình nói.

- Tại vì anh yêu em

Nói rồi anh lấy ly nước đặt vào lòng bàn tay cô rồi ngồi xuống đỡ lấy cái chân cô vừa bị trật nhẹ nhàng đặt vào chậu. Ly nước anh mang tới cho cô rất ấm, tay anh cũng rất ấm cứ từng chút từng chút một sưởi ấm trái tim cô, thật không ngờ cô cũng có ngày hôm nay. Nhìn động tác dịu dàng như vậy đột nhiên cô nhớ tới cuộc đối thoại vô tình nghe được đó liền bĩu môi nói lẩm bẩm:

- Rốt cuộc tôi là người phụ nữ của anh hay người làm ấm giường cho anh vậy chứ?

Mấy chữ đó đều lọt vào tai anh hết, Từ Thiên chỉ nhếch môi nói không nhanh không chậm:

- Chăm sóc anh+ ngủ cùng anh thì là người làm ấm giường còn chăm sóc anh + ngủ cùng anh + được anh yêu thương thì là người phụ nữ của anh. Là em thì em chọn cái nào.

Từ Vũ cười khinh khinh nói nhanh mà chẳng thêm nghĩ.

- Tất nhiên làm người phụ nữ của anh rồi có ai ngu đâu mà chọn làm người làm ấm giường chứ.

Anh lộ ra nụ cười ngượng đầu lên thủ thi vào tai cô.

- Cho nên em không do dự mà muốn làm người phụ nữ của anh sao? Là em nói đấy nhé không được nuốt lời đâu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Vũ bất giác đỏ lên không biết nói lại anh thế nào. Cô nhắm mắt lại ngồi dơ ra đó.

Từ Thiên bị hành động của cô chọc cười. Không làm khó cô nữa chỉ nhẹ nhàng giúp cô lau chân sau đó để cô nằm xuống đắp chăn cho cô. Trước khi đi anh còn nói:

- Nhất định phải tới bữa tiệc đó cùng anh nhé.

- Mai nói đi.

Đối với cô mà nói buổi tối hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện bề mặt rồi nếu còn nói nữa chắc cô không chịu được mất

- Ủ, em ngủ đi.

Từ Thiên đáp một tiếng rồi ra khỏi phòng.

Sáng sớm hôm sau Từ Vũ tỉnh dậy lúc đi xuống phòng bếp thì đã thấy anh ngồi đó rồi còn đang nhàn hạ uống trà.

- Mau xuống ăn sáng đi.

Từ Thiên bỏ tờ báo sang một bên nhìn cô nói tiếp.

- Chân em còn đau không?

Từ Vũ bị anh nhắc tới cảnh tối qua cô thực sự quá mất mặt đành kìm chế bản thân không được đỏ mặt chỉ vội lắc đầu nói

- Không còn đau nữa.

Nhìn cô như vậy anh không kìm được lại muốn trêu chọc cô.

- Vậy tốt rồi, người phụ nữ của anh.

Từ Vũ bị mấy chữ cuối làm cho tức muốn nhồi máu cơ tim liền không chịu được mà vỗ vào mặt anh mấy cái rồi nói.

- Này, anh không nhắc thì anh chết à. Anh còn nói nữa thì bản mặt em biết giấu vào đâu hả?

Bị hành động của cô làm cho đứng hình. Trong cuộc đời anh chưa bao giờ có người phụ nữ nào dám làm hành động ấy với anh giờ chỉ có cô là ngoại lệ đột nhiên anh bật cười. Anh cười như vậy khiến Từ Vũ không khỏi rung mình tron mắt nhìn anh.

- Anh không bị làm sao đấy chứ?

Có phải bị cô tát cho ngu người rồi không?

- Câu đấy không phải em nói sao. Mà chỉ có anh với em biết làm gì phải ngại chứ.

Mới sáng ngày ra cũng không để cô ăn uống tử tế.

- Đừng nhắc nữa.

Khung cảnh đó thực sự đã được liệt vào lịch sử của đại thiếu gia như thế trong mấy chục năm người làm ở đây cũng chưa từng chứng kiến cảnh tượng mặn nồng này. Ông trời ơi có phải mùa xuân đã đến bên Mạc gia rồi không?...

Ăn sáng xong Từ Vũ nổi hứng muốn ra vườn hoa uống trà Từ Thiên cũng chiều theo ý cô sai người chuẩn bị.

- Từ Thiên... bữa tiệc... tổ chức lúc mấy giờ?

Lần đầu cô gọi anh như vậy nên có chút ngượng ngập. Từ Thiên vui thầm trong lòng nhắc tách trà lên uống âm thầm nở nụ cười.

- 7 giờ tối, anh dặn Alex chuẩn bị đồ cho em rồi lát nữa sẽ có người mang tới.

- Ồ, vậy em đi riêng nhé.

- Há? Chẳng phải nói sẽ đi cùng anh sao?

Từ Vũ biết ngay anh sẽ phản ứng như vậy mà.

- Không phải... chỉ là lâu rồi em không đi con xe đó nên có chút nhớ. Muốn nhân dịp đi vài vòng thôi.

Không kịp để anh nói gì cô liền chen vào như sợ anh từ chối bèn buộc miệng nói ra.

- Em sẽ chờ anh mà... nha.

Ai đó cứu anh với cứ cái đà này anh sẽ chiều cô hư mất. Ai bảo cô cứ nói cái giọng đó với anh chứ muốn từ chối cũng không được. Mà cô nói cô đợi anh sao? Hóa ra cảm giác có người chờ lại hạnh phúc tới vậy. Mặc dù không muốn nhưng anh đành đồng ý.

- Được, nhớ cẩn thận anh bảo Tư Thuận theo sau bảo vệ em.

Đêm nay mới là lúc náo nhiệt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Khách sạn, khách sạn đó hình như sắp tới rồi.

Vừa lái xe Từ Vũ vừa dò tìm khách sạn ngón trở khê đánh nhịp trên vô lăng. Tay kia nhàn hạ đặt lên thành xe thông thả chạy.

Chiếc xe màu đỏ chói nổi bật giữa đám đông lấp lánh dưới ánh đèn đường, lướt trên đường cao tốc giống như một dải lụa đỏ nhẹ nhàng uyển chuyển

lướt qua từng góc ngách. Cô nở nụ cười hài lòng, lâu như vậy chưa cảm lái vậy mà cảm giác chưa lúc nào khiến cô hết hưng phấn. Đám người Từ Thiên nhận lệnh bảo vệ cô mà suốt cả tối đây thần kinh chưa lúc nào được thả lỏng chỉ sợ sơ suất một chút cô có thể biến mất bất cứ lúc nào, đuổi theo cô còn mệt hơn đánh trận nữa.

Cuối cùng cũng tới nơi, khách sạn Emiza_ nơi tổ chức bữa tiệc, lại được dịp náo loạn trầm trồ trước siêu xe có một không hai này. Có ai ngờ vua tốc độ lại tới bữa tiệc này.

Từ Vũ bước xuống xe với bao sự ngưỡng mộ của mọi người. Đêm nay cô diện một bộ váy màu hồng phấn hết sức bắt mắt nửa trên toàn bộ bó sát tôn lên dáng người hoàn mỹ quyến rũ của cô. Không quá lộ liễu nhưng lại rất kích thích thị giác. Mái tóc dài màu hạt dẻ được vấn lên gọn gàng toát lên vẻ sang trọng quyến rũ lạ thường. Tất cả đẹp tới nỗi không chân thực, cô đứng bên cạnh siêu xe của mình thì khí chất càng tăng lên mấy phần. Bước lên thăm dò Từ Vũ từ tốn đi vào trong. Trên đường vào tất nhiên có nhiều người nhận ra cô, có người ngưỡng mộ cô, có người lại muốn xem kịch hay cũng không ngừng to nhỏ bàn tán.

- Kia không phải người lần trước đi với Mạc gia sao? Hôm nay tới là có ý gì vậy?

- Nói nhỏ thôi, không muốn sống nữa sao?

- Sợ gì chứ, tôi nói cậu nghe người cậu nên lấy lòng không phải cô ta đâu mà là Tô tiểu thư kia người ta mới là Mạc phu nhân tương lai... Thật đáng tiếc, một người đẹp như vậy hóa ra chỉ là tình nhân.

Chết tiệt, mấy người không có não đó lại dám khinh thường cô để xem sau này có dám mở miệng như vậy không. Không phải hôm nay nể mặt mẹ của Từ Thiên cô đã khiến họ không còn có cơ hội nói chuyện rồi, xem ra mấy người may mắn. Từ Vũ vẫn cao ngạo bước đi bỏ ngoài tai mấy lời bàn thêu đó xem như chẳng phải là mình là nhân vật chính mấy câu chuyện đó.

Vào trong đại sảnh mới đi được mấy bước đột nhiên phía sau có người gọi tên cô.

- Từ Vũ.

Từ Vũ ngạc nhiên quay lại đương nhiên cô nhận ra giọng nói này, là của Mộc Thảo.

- Sao chị ở đây?

- Chị đi cùng Bạc Ngôn, câu này chị phải hỏi em mới phải sao em lại ở đây? em đâu liên quan gì tới bạch đạo hay hắc đạo gì đó đâu tới đây làm gì chứ? Mà thời gian qua em ở đâu? sống có tốt không?

Từ Vũ xém chút quên mất Bạc Ngôn là cậu ấm của một tập đoàn lớn hôm nay tới đây móc nối quan hệ cũng là điều đương nhiên, kéo Mộc Thảo đi cùng cũng chẳng có gì lạ. Từ Vũ thực không biết nói sao về cái cuộc sống hiện tại của cô nữa đành lảng tránh.

- Chỉ hỏi nhiều như vậy em sao trả lời hết chứ. CỐ gì từ từ nói. Vào trong đã.

Toan định kéo tay Mộc Thảo vào trong thì điện thoại của cô đột nhiên có tin nhắn gửi tới. Không muốn Mộc Thảo biết đành nói.

- Chị cùng với Bạc Ngôn vào trước đi em có chút việc lát nữa vào trong tìm chị.

Mộc Thảo lo lắng hỏi.

- Có chuyện gì không?

- Không có, em có điện thoại thôi.

- Ừ.

Nói rồi Mộc Thảo rời đi, cô lôi điện thoại ra xem, là tin nhắn của Từ Thiên: "Em tới chưa?"

cô bất giác nhìn dòng tin nhắn đó mà mỉm cười, lướt nhanh, nhấn lại cho anh một tin: "Em tới rồi, đừng lo. Đợi anh."

An Duy với âu phục màu xanh đậm, đứng trước cửa không biết từ bao giờ nhìn dáng vẻ của cô trong lòng chợt lờ đi một nhịp, không biết có phải lâu rồi không nhìn thấy cô hay do anh chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này mà rung động hay không mà cứ lặng ở đó hồi lâu mới lên tiếng:

- Từ Vũ, lâu rồi không gặp, hôm nay em thật đẹp.

An Duy bước tới ánh mắt đắm đuối nhìn cô nói với giọng yêu thương. An Duy không phủ nhận cách trang điểm này kết hợp với bộ trang phục này càng tôn nên vẻ đẹp của cô.

- Lâu rồi không gặp, anh đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó. Tôi và anh không được đâu trong lòng tôi đã có người chung ý rồi.

An Duy bị câu nói của cô chọc cười, sao có thể chues trong một thời gian ngắn như vậy sao cô có thể tìm đâu ra một người để mà chung ý chứ.

- Được rồi được rồi vào thôi.

Từ Vỹ cũng không chấp nhặt mấy hành động trẻ con đó của An Duy nữa, cùng anh bước vào. Đột nhiên An Duy nổi hứng muốn trêu chọc cô.

- Này lâu như vậy khó khăn lắm anh mới gặp lại em đáng lý ra chúng ta nên có một cái hôn thâm mật hay cái ôm chào hỏi chứ.

Từ Vỹ suýt sặc nước bọt với cách tư duy vớ vẩn của An Duy, cô buộc miệng nói:

- Làm ơn đấy, tôi nói cho anh biết tôi thà hôn cái người vừa bước vào cửa chứ chả thèm hôn anh đâu.

Khuôn mặt anh tú của An Duy đột nhiên hiện lên một nụ cười tinh nghịch. Anh đưa mắt hướng về phía cửa người cửa bước vào là một ông cụ khoảng 65 tuổi đáng người mập mạp.

- Em dám sao?

- Được, tôi đi hôn người đàn ông bước vào cửa cho anh xem.

An Duy nói giọng thách thức anh cá là cô mà nhìn thấy người đàn ông đó xem cô còn mạnh mẽ được không. Từ Vỹ xoay người về phía cửa trong lòng đã tính xong mưu kế. Bất quá cô chuẩn luôn chứ bảo cô đem phúc lợi đó cho người khác, nằm mơ đi. Đi được mấy bước cô liền nghe thấy tiếng An Duy phía sau vọng lại:

- Em mà dám chuẩn tôi cho rằng em không bằng con MiLu nhà tôi đó nhá...ha ha...

Chết tiệt, cô đang bị ví với con chó sao. Tên An Duy đời đó kiểu gì cô cũng tấn hấn chết...

Bước ra đến cửa, hai người hầu cung kính mở cửa, tìm Từ Vỹ muốn rót ra luôn nhưng đột nhiên cô giống như bắt được vàng... mùi hương này?... chỉ có anh có thôi...

Lúc này Từ Thiên vừa mới đến, trên người anh là một bộ âu phục màu đen. Áo choàng bành to dài đến gót chân càng tôn lên sự ngạo mạn trên khuôn mặt nghiêm nghị của anh.

Từ Thiên bước đi trước, theo sau là đám người Gia Nghi cùng bộ tứ quen thuộc trên tay cầm hộp quà cung kính theo sau anh.

Vừa bước vào cửa chính Từ Vỹ từ từ đầu xông tới, cô ngang nhiên dùng tay kéo cà vạt của anh, để khuôn mặt anh tú của anh ghé sát vào mặt cô.

Từ Vỹ đột nhiên áp đôi môi gọi cảm của mình lên đôi môi mọng đầy đặn nồng cuồng của Từ Thiên. Cô nhắm mắt lại nên không nhìn thấy vẻ mặt ngỡ ngàng của mọi người xung quanh kể cả đám người Mạc gia vì hành động bất ngờ này của cô tất cả đều im lặng chờ hành động tiếp theo, trong lòng cô thầm nghĩ:" Cũng không phải lần đầu, co toàn bị anh cưỡng hôn hôm nay xem như báo thù. Chết tiệt sao mỗi anh ấy lại mềm mại như vậy chứ."

Từ Thiên ban đầu có chút ngậy người nhưng rất nhanh đã rơi vào trạng thái hưởng thụ. Anh còn tưởng sẽ tốn công tuyên bố cô là người phụ nữ của anh thật không ngờ hôm nay cô lại chủ động thay anh làm điều đó rồi, trong lòng không khỏi hưng phấn. Đôi mi cong dài run nhẹ hết như cánh bướm nhìn vào thật đẹp, làm trái tim Từ Thiên bất giác nhảy loạn nhịp.

Từ Thiên chưa kịp ôm cô để tiếp tục hưởng thụ cảm giác ấy thì cô đã nhanh hơn một bước. Sau một lúc cảm nhận được trái tim đập thình thịch như muốn nổ tung, Từ Vỹ liền đẩy Từ Thiên ra. Cô lập tức xoay người lại nhìn An Duy lúc này đang đỏ mặt tía tai, tiến đến gần nhỏ giọng vừa đủ để hai người nghe thấy.

- Như ước nguyện của anh nhé.

- Em...

An Duy chẳng kịp nói hết câu thì Từ Thiên đã tiến đến chỗ Từ Vỹ nắm lấy tay cô dẫn đi, lúc đi qua Từ Thiên cũng chỉ liếc qua An Duy giống như anh chẳng đáng để vào mắt vậy. An Duy chẳng thể làm gì chỉ ngây người đứng đực ra đó, một giây trước anh còn định chặn lại bảo vệ Từ Vỹ nhưng lại bị hành động của Từ Vỹ làm cho sững lại, cô giống như chẳng hề phản kháng mà còn rất vui vẻ nắm lấy tay của Mạc gia.

Từ Vỹ điều chỉnh lại tâm trạng của mình đưa tay còn lại lên áp vào gò má đang nóng phừng phừng. Từ Thiên nhìn thấy mẹ mình đang đứng nói chuyện với một cô gái nào đó đoán rằng là Tô Ngọc thì không khỏi nở nụ cười đắc ý, ngọt ngào đan bàn tay mình vào tay Từ Vỹ. Bị hành động của anh làm cho giật mình cô ngược lên mới phát hiện mình đang đứng trước một người phụ nữ trung tuổi nhưng toát lên vẻ quý phái khó tả, cô đành nở một nụ cười ngọt ngào bước tới bên cạnh chào hỏi họ, bà cũng đang nhìn cô gật đầu lịch sự rồi quay sang nhìn Từ Thiên.

- Đây là?

- Con nghĩ mẹ biết rồi chứ? Vậy để con chính thức nói lại, đây là người phụ nữ của con, Từ Vỹ.

Không cần ai nói cô cũng đoán được ra thân phận từng người, người phụ nữ trung niên đó có lẽ là mẹ Từ Thiên, bên cạnh là cái cô Tô tiểu thư gì đó, tất nhiên đằng sau không thể thiếu mấy người nhà Lộ gia cũng đến góp vui. Cô coi như cũng có quen biết với họ nên cũng chỉ gật đầu lịch sự chào hỏi.

Bà Mạc nghe xong cũng không phản ứng gì thái quá chỉ là trên mặt hiện chút không vui nhưng lại tình tế kéo tay cô tiểu thư kia lên trên giới thiệu.

- Từ Thiên con xem ai về này, Tô Ngọc về nước là vì muốn gặp con đây.

- Từ Thiên,... _ cái cô tiểu thư đó bên lên gọi tên Từ Thiên.

Sao cô thấy ngửa tai thế nhỉ, cũng may hành động của anh không khiến cô thất vọng. Từ Thiên cắt ngang lời Tô Ngọc nói.

- Mong cô cẩn thận chút, cái tên này không phải để cho cô gọi đâu.

Tô tiểu thư nhìn thấy Từ Thiên thì như ong thấy hoa vậy trên gương mặt không khỏi nở nụ cười kiêu diễm xinh đẹp như cô nhìn ra một thoáng nào đó hình như cô bị vị tiểu thư đó nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống vậy, đang dọa cô à. Từ Thiên từ đây tới cuối chỉ kính lễ đưa quà sau đó đưa cô rồi đi chưa một giây nào chú ý đến nhân vaath chính của bữa tiệc là cái cô tiểu thư kia, đến nhìn thôi cũng không thèm. Thái độ của Từ Thiên khiến bà Mạc cùng Tô tiểu thư muốn tức chết, mới tới mà đã làm náo loạn như vậy cũng không nói, bây giờ đến thái độ cũng không giữ mặt mũi cho mấy người họ nữa, thật quá đáng.

Thực ra, bữa tiệc cũng chẳng có gì thú vị vẫn là anh bị mấy người có chút máu mặt bao vây còn cô phát chán liền tìm có đi thưởng thức thú vui riêng là rượu, may thay chỗ này còn thứ đó là thú vị. Đang nhâm nhi ly rượu vang đỏ cô mới chọn thì Mộc Thảo tới chỗ cô.

- Em có quan hệ gì với nhà Mạc gia vậy? Không gặp rắc rối gì chứ. Có phải bị Mạc gia uy hiếp gì không?

Từ Vũ vẫn chìm đắm trong ly rượu chỉ nhàn nhạt đáp:

- Không có, em đang sống trong Mạc gia.

Mộc Thảo bị câu trả lời của cô làm cho thất thần.

- Há? Sao lại xảy ra chuyện này?

- Haizzz, chị à, không cần lo lắng như vậy em ở đó rất tốt.

Từ Vũ lắc nhẹ ly rượu nhìn về phía Mộc Thảo. Đột nhiên Mộc Thảo mỉm cười nhẹ nhàng nhìn cô.

- Từ Vũ, em thay đổi rồi.

Nghe mấy lời đó Từ Vũ như bị người nào đó đập một phát vào gáy vậy, khiến lòng cô có chút loạn nên chỉ gượng cười che dấu.

- Chị nói gì chứ, em vẫn là em thôi.

Mộc Thảo nhìn thấy hết hành động lúng túng của cô nên cười nói:

- Em không giấu nổi chị đâu, chị biết yêu trước em đây. Có lẽ em không để ý nhưng em có nhận thấy không biết từ khi nào đột nhiên rất chú ý đến người đó, chú ý đến từng hành động cử chỉ người đó đối với mình rồi bắt đầu thấy tim mình đập nhanh hơn không? có thấy vui trước những điều người đó làm cho mình không? có thấy bản thân mình thay đổi không? ít nhiều em cũng sẽ cảm thấy chứ.

Nói đến đây Mộc Thảo đưa mắt nhìn cô thấy Từ Vũ đang nhìn ngắm Mạc gia thì càng chắc chắn hơn, huyếch nhẹ vào tay cô đùa cợt.

- Thấy chưa, bị chị nói trúng tim đen rồi phải không?

Từ Vũ ngượng ngùng đỏ mặt chỉ biết vụng về biện minh, nhưng ánh mắt vẫn chưa rời khỏi Từ Thiên:

- Làm gì có.

Mộc Thảo đến lúc phải rời đi chỉ vội ghé vào tai Từ Vũ nói nhỏ:

- Chị khuyên em về nhà đứng trước gương hỏi lại bản thân đi nhé. Vũ à, em cũng chỉ là con gái thôi.

Từ Vũ lặng đi hồi lâu rồi ánh mắt khỏi Từ Thiên lại vô tình nhìn hình ảnh bản thân phản chiếu trong gương hóa ra cô đã thay đổi nhiều như vậy. Từ Thiên bước tới ôm lấy eo cô khiến cô hơi giật mình.

- Em đang nghĩ gì vậy?

- Không có, anh xong việc rồi sao?

- Ủ, ở đây em thấy chán à?

- Cũng may có chỗ rượu này làm vui thú.

Nói rồi cô đưa cho anh một ly rượu vừa lấy tiện tay chọn ra.

Nhận lấy ly rượu cô đưa nhấp một ngụm.

- Lúc lấy em nói gì với anh ta vậy.

Từ Vũ chợt nhận thấy anh quả thực có lúc trẻ con như vậy không kìm được mà bật cười nói:

- Anh ta hỏi em rốt cuộc em là gì của anh. Em nói là em là người phụ nữ của anh nhưng hắn không tin sau đó còn muốn em chứng minh cho hắn xem vậy thôi.

Cũng may cô chuẩn bị hết kịch bản rồi chỉ đợi anh hỏi là có thể nói ra một tràng luôn. Từ Thiên nghe cô tự mình nói cô là của anh thì vui mừng trong lòng.

- Em nói mình là người của anh đấy nhé, sau này đừng có chối nữa.

Hành động thân mật ấy vừa hay bị Tô Ngọc thấy trọn trong lòng không khỏi ghen tức. Sao một người như cô ta lại được Từ Thiên cưng chiều, cô thì sao? Cô biết anh lâu như vậy mặc cho chẳng bao giờ anh để ý nhưng bao năm qua không phải cô luôn cố gắng trở nên hoàn hảo nhất, hoàn mỹ tới mức không một ai dám mơ ước sao? Cô ta là cái thứ gì có gì hơn cô mà dám cướp người cô yêu chứ. Tô Ngọc nắm tay thành quyền hận không thể hại chết Từ Vũ, trong đầu đã tính ra trăm phương ngàn kế. Tô Ngọc gọi lại một người bồi bàn nói nhỏ gì đó rồi nở nụ cười ranh ma nhìn về phía Từ Vũ, thầm nghĩ: "Cô thích quyền rũ đàn ông như vậy tôi cho cô toại nguyện."

Đường Dịch đột nhiên từ đâu đi tới nói nhỏ vào tai Từ Thiên.

- Lão đại trụ sở có báo cáo...

Từ Thiên không vội từ tốn uống cạn ly rượu nhẹ nhàng nói với cô rồi mới rời đi.

- Anh có chút chuyện lát nữa anh quay lại. Uống ít thôi nhé.

Từ Vũ cũng không phản ứng gì nhiều chỉ gạt đầu tỏ ý đã hiểu tiếp tục chọn ra vài ly rượu thưởng thức.

Anh đi rồi cô có chút lạc lõng cũng chẳng có tâm trạng thử rượu nữa.

- Tầm lượng của tiểu thư đúng là không tệ. Tô Ngọc tối hôm nay chưa chào hỏi tiểu thư từ tể thật thất lễ quá.

Thú vị đấy, cô không động vào thì thôi ai biết vị Tô tiểu thư đó lại tới làm phiền cô chứ.

- Tô tiểu thư khách sáo quá rồi.

Tô Ngọc uyển chuyển điệu đà bước tới đưa cho cô một ly rượu rồi làm động tác đưa rượu ra trước mặt nói:

- Ly này tôi xem như tạ lỗi với tiểu thư.

Nói rồi một hơi uống cạn, sau đó tiếp tục nhắc thêm ly thứ hai chạm nhẹ vào ly của cô nói:

- Ly này xem như chúc mừng tôi về nước đi. Cạn.

Từ Vũ chán cái trò mèo vờn chuột này rồi chỉ bằng uống cạn rồi ra chỗ khác chứ cứ đứng đây mãi cô sợ mình sẽ mắc ối mắt. Đưa ly rượu lên môi uống cạn, sau khi uống xong đầu Từ Vũ có chút choáng. Chết tiệt, trong rượu có thuốc. Từ Thiên không ở đây cô bỗng chốc lo lắng hoảng sợ lần đầu tiên trong đời cô có cảm giác này. Nhưng rất nhanh cô khôi phục bản tính tự lập dù cho có ở trong hoàn cảnh bế tắc như thế nào cô cũng phải tự tìm đường lui. Từ Vũ cố tỏ ra không có chuyện gì tiến tới chỗ Tô Ngọc nhẹ nhàng ôm lấy như một phép lịch sự, tay cô đặt sau gáy Tô Ngọc thoát ảm thoát hiện mấy con dao găm bạc bóng loáng cọ sát vào gáy cô ta khiến Tô Ngọc không khỏi rung mình nghĩ: "cô ta là quái vật sao mình đã cho nhiều thuốc như vậy sao cô ta không có phản ứng gì?..." Trong lúc tỏ ra lịch sự đón nhận lấy cái ôm của Từ Vũ gáy Tô Ngọc truyền đến cảm giác lạnh buốt của kim loại cọ sát.

- Cô là ai? Cô muốn giết tôi sao?

- Yên lặng đi nếu không muốn chết. Một con ngu như cô mà đòi hại tôi sao.

Nói rồi ngón tay Từ Vũ múa vài đường sau gáy Tô Ngọc để lại cho cô ta một món quà đặc biệt, nói nhỏ:

- Tôi tặng cô một món quà nhỏ chắc cô sẽ rất vui đấy.

Từ Vũ kiểm chế bản thân đang giống như bị hàng ngàn con kiến bò trên người bước ra ngoài. Tô Ngọc kinh hãi tới nỗi sắc mặt trắng bệch không nhúc nhích nổi. Rồi khỏi ánh mắt của bao người Từ Vũ lao thẳng vào nhà vệ sinh nhưng lại phát hiện bên trong nồng nặc mùi nước hoa của đàn ông biết chắc là sắp xếp của ai liền không do dự mà đi thẳng ra cửa sau. Tới nơi sức chịu đựng của cô cũng có giới hạn, nếu không phải bản thân cô vừa ốm dậy thì hôm nay đâu đến nỗi. Từ Vũ cứ thế ép bản thân nôn ra mọi thứ mong có thể giúp được bản thân thoát khỏi tình trạng này. Không hiểu sao cô lại nhớ tới Từ Thiên, nếu như lúc này bên cạnh cô có anh thì tốt rồi. Từ Vũ cười điên cợt bản thân hóa ra cô đã y lại vào anh nhiều như vậy. Cô cảm thấy bản thân

như bị nhốt lại tại một mảnh trong bóng đêm thật lâu luôn luôn tìm không thấy tận cùng. Bốn phía như sâu không thấy đáy, vô biên vô hạn, im hơi lặng tiếng, còn cô đến gọi anh thôi cũng không còn chút sức lực nào. Cô căng giầy giũa càng không có sức cô đột nhiên rất muốn dựa vào ai đó, muốn được người đó ân ái...

Nơi khác, trên tầng 36 của tòa nhà Từ Thiên chưa phút nào ngơi tay.

Từ Thiên tai đeo Micro tay đẩy một chiếc hộp nhỏ màu đen lên khoảng 20 cm nói máy gọi đến tổng đài của Mạc gia.

- Thư ký Bạch mau chóng chuẩn bị đơn hàng đã đặt chuyển đến trụ sở.

Anh nói xong thì di chuyển chiếc hộp đó về chỗ cũ tay phải lại dịch chuyển chiếc hộp khác lên cao ra lệnh:

- Tất cả các thành viên trong đội 11 lập tức di chuyển đến kho hàng 03 mang vũ khí tới nơi tập kích.

Tại trụ sở Mạc gia có tổng cộng là 12 đội tác chiến đặc biệt mỗi đội có 108 người, dựa theo khả năng tác chiến mà có cấp bậc khác nhau. Từ Thiên cắt đứt liên lạc sau đó mở tất cả các kênh truyền tin chung nhanh chóng ra lệnh:

- Mọi người vào vị trí, cẩn thận theo lệnh tôi hành động.

Từ Thiên gỡ micro đưa mình về phía trước ngón tay điều khiển múa hoa cả mắt trên bàn phím. Chỉ mất mười mấy giây anh đã xâm nhập được vào mạng lưới quản lý nhà Lô gia trực tiếp cho ngưng hoạt động toàn bộ thiết bị bảo mật. Sau đó ra lệnh hành động, không ngoài dự kiến của anh chỉ mất chưa đầy năm phút toàn bộ khu 203 đã trở thành một bãi đất hoang.

Anh hài lòng với kết quả đó nhàn nhã đứng lên nói:

- MAT đã thí nghiệm thành công. Lập tức cho sản xuất.

Nói thật cho nỏ cái khu 203 đó rốt cục cũng chỉ là thí nghiệm vũ khí của anh thôi.

- Lão đại, xe đã chuẩn bị xong rồi.

Từ Thiên xoay người lại nói.

- Tôi đi về với Từ Vỹ mấy người về trước đi.

Aigu suýt quên mất lão đại còn "đại sự" đám Tư Thuận nhìn nhau không hện mà cười thì nhau lẫn ra ngoài hết.

Trở lại bữa tiệc Từ Thiên đột nhiên có cảm giác không lành ngay lập tức anh đi tìm Từ Vỹ nhưng tìm đâu cũng không thấy. Cảm giác lo sợ dần chiếm lấy anh, Từ Thiên nhanh chóng bật định vị lên mau chóng tới chỗ cô.

Anh tới nơi thấy cô một mình trốn vào một góc sắc mặt trắng bệnh mồ hôi lạnh đang túa ra ngày càng nhiều.

- Từ Vỹ em sao vậy?

Từ Vỹ như cảm nhận được hơi thở anh nhưng không cách nào mở mắt ra đành dùng chút sức chống cự còn lại nói:

- Thiên... Từ Thiên... đưa em... về... về nhà.

Anh dùng sức bế bổng cô lên mau chóng đến chỗ xe cô. Đặt cô vào xe, anh mau chóng đến ghế lái thắt dây an toàn cho cô, nhìn cô một lúc anh nhận ra điều gì đó rồi mới nói:

- Em bị bỏ thuốc rồi.

Từ Vỹ dù có thể nào cũng không chịu thả lỏng hai tay nắm chặt lại tới nỗi sắp bật máu, anh nhìn mà đau lòng liền nắm tay cô nói:

- Cầm lấy tay anh muốn cắn muốn xé tùy em.

Nói rồi anh nắm chặt tay cô trực tiếp nhả ga phóng thẳng về dinh thự.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: 18+

Từ Thiên ôm Từ Vũ thật chặt. Sắc mawth cũng đườn như trở nên tái mét, đáng sợ tới mức dọa người.

- Từ Thiên...

Bàn tay vô lực của Từ Vũ khẽ níu lấy cổ hắn. Lúc này từng đợt sóng trong cơ thể cô lại lũ lượt ủa về, lần này mạnh liệt hơn lần trước khiến cô không kìm chế nổi nữa rồi bởi vì cơ thể cô đang vùi trong lồng ngực rắn chắc của người đàn ông mà nàng yêu mến. Nhiệt độ cơ thể cô không ngừng tăng lên nhưng cô vẫn cố kìm chế bản thân, cất tiếng nhưng trong giọng nói lại tràn đầy sự mê hoặc:

- Từ Thiên, em muốn... về nhà.

Anh khẽ nhủ mấy một lần nữa ôm chặt nàng vào lòng. Tên khốn khiếp nào lại dám đối xử với người phụ nữ của anh như thế. Anh nhất định điều tra cho rõ ràng.

- Từ Vũ ta về nhà rồi em cố chịu thêm chút nữa tôi lấy thuốc giải cho em.

Cánh tay cô giống như rắn nước cứ cuốn chặt lấy cổ Từ Thiên. Ánh mắt hiện lên những nét nhu tình đầy quyến rũ không khó nhận ra cô đang bị kích thích tới mức nào.

Từ Thiên đặt cô ngồi xuống ghế sofa vừa đứng dậy định đi lấy cho cô một ly nước thì lại bị giữ chặt lại. Không những thế cô còn nhẹ nhàng kéo anh ngồi xuống ghế sofa rồi cả người dán chặt vào anh.

Chết tiệt! Rốt cuộc Từ Vũ đã uống phải loại thuốc kích dục nào?

Từ Vũ nhìn chăm chú vào gương mặt của Từ Thiên bắt đầu nở nụ cười mê hồn. Khuôn mặt cô rạng rỡ xinh đẹp hết như một đóa hoa. Mỗi lần đôi môi đỏ mọng của cô hé mở đều cực kỳ khiêu gợi khiến cho Từ Thiên không khỏi hồn siêu phách lạc.

- Từ Thiên là anh sao?

Từ Thiên sdao có thể chịu được bị Từ Vũ dụ dỗ như vậy chứ. Anh nhanh chóng xoay người cô lại, chuyển thành chủ động, đem cô đè xuống. Bàn tay thanh tú thành thực siết lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô cúi đầu cất tiếng khàn khàn.

- Phải, là anh, Từ Thiên.

- Từ Thiên...

Cuối cùng Từ Vũ cũng có thể buông lỏng bản thân mỉm cười một cách thoải mái. Nụ cười của cô đẹp mê người tất cả đều toát lên vẻ yêu kiều. Khiến người ta muốn phạm tội đồng thời gieo rắc vào lòng đàn ông thứ cảm giác mong ngóng chờ đợi.

- Từ Thiên, em nóng quá.

Với dáng vẻ cực kỳ mê hồn, Từ Vũ khẽ chu miệng nhỏ nhắn về phía Từ Thiên còn liếm nhẹ lên môi đỏ hồng nữa.

Nếu hôm nay anh không tới kịp, nếu hôm nay cô xảy ra chuyện gì anh thực sự sẽ không tha thứ cho bản thân mình.

Từ Vũ trong ánh mắt chỉ tràn ngập tình yêu dành cho Từ Thiên. Cô cũng không làm cách nào có thể đè nén những khát khao dâng lên trong cơ thể đành chủ động nâng đôi môi đỏ mọng đến gần anh. Cô biết rõ người trước mặt nhất định là Từ Thiên, là người đàn ông cô đem lòng yêu mến.

Dáng vẻ của cô khiến anh cúi đầu khẽ cười. Hương thơm thanh mát từ hơi thở của cô đánh thẳng vào tâm tư của anh khiến anh nhanh chóng cảm nhận được đôi môi mềm mại, ngọt ngào như thanh kẹo đường của cô. Thậm chí cô còn chủ động vươn chiếc lưỡi dính hương của mình ra cuốn lấy làn môi mọng của anh.

Thân thể Từ Vũ mềm mại, uyển chuyển như nước dính sát vào thân thể cao lớn đầy mạnh mẽ của Từ Thiên. Dáng vẻ của cô lúc này giống như một con mèo con ngoan ngoãn dựa trên lồng ngực của anh, nhẹ nhàng câu dẫn, nhẹ nhàng khiêu khích sự rung động nguyên thủy nhất của anh.

Từ Thiên cũng không cự tuyệt hành động khiêu khích của Từ Vũ anh chủ động chiems lấy đôi môi của cô nhanh chóng phối hợp với chiếc lưỡi của cô, hòa vào dáng vẻ của cô mà triển miên.

- Tiểu yêu tinh.

Từ Thiên khẽ gầm nhẹ. Một bàn tay quen thuộc luồn ra sau lưng cô khẽ kéo khóa chiếc váy để lộ ra tấm lưng mảnh khảnh trắng không tí vết của cô rồi trượt xuống phía hông cô thăm dò, một bàn tay khác đem bộ váy trên người cô cởi bỏ, thân hình tuyệt mỹ hiện ra trước mắt anh không một chút che đậy.

Bầu ngực căng tròn như ả như hiện chứng kiến một cảnh xuân tươi đẹp trước mắt Từ Thiên không nhịn được liền cúi đầu xuống mở to miệng mà ngậm lấy đỉnh hồng của nàng.

- A, uhm Từ Thiên...

Từ Vũ khẽ kêu nhẹ một tiếng thanh âm cực kỳ yếu ớt, toàn thân hoàn toàn vô lực dựa vào cơ thể của Từ Thiên. Từng cơn sóng tình dâng lên dồn dập khiến cô không thể suy nghĩ được gì. Toàn thân nóng ran chỉ muốn dựa vào người đàn ông trước mặt. Dáng vẻ kiều mị với hai gò má ửng hồng của nàng khiến người ta càng mê luyến. Một cảm giác trống rỗng như đang phủ kín cơ thể cô. Dưới sự kích thích thuần thực của Từ Thiên cảm giác ấy càng trở nên mãnh liệt, khó mà kiềm chế được cho tới khi eo của cô được một bàn tay nóng hổi nâng lên cọ sát với long cự đang dần to lớn như muốn thoát khỏi lớp vải bao bọc là quần áo.

Bàn tay nhỏ bé của Từ Vũ lần tới những chiếc cúc áo của anh nhẹ nhàng mà cởi bỏ hiện ra cơ bắp săn chắc mê người. Bàn tay còn lại ma mị mà luôn xuống phía dưới ôm lấy long cự của anh vuốt ve như muốn khiêu khích mời gọi, không kiềm được mà cởi bỏ sự trói buộc của anh.

Từ Thiên cũng dứt khoát cởi bỏ toàn bộ cuốn áo, để lộ thân thể to lớn cùng làn da màu đồng hết sức mê người.

- Anh không kiềm chế được cũng là do em đấy.

Từ Thiên khẽ thở dài bên tai Từ Vũ. Từng âm thanh rên rỉ của Từ Vũ phát ra hết như tiếng mèo con. Hô hấp của cô cũng trở nên dồn dập, cơ thể khẽ run lên. Sau đó cô cảm nhận được bàn tay thanh tú của anh đang thăm dò nơi tư mật nhất của cô. Từ Vũ bỗng rùng mình cơ thể cũng trở nên căng cứng hô hấp cũng trở nên khó khăn hơn chiếc miệng nhỏ xinh không ngừng thở hổn hển. Anh sờ tay lên nụ hoa trắng hồng, ngón tay vân vê nụ hoa đó rồi vuốt ve hai cánh hoa khép chặt, anh dùng hai ngón tay tách nhẹ. Từ Vũ càng lúc càng thờ dồn dập trong cô giống như đang mộng chờ thứ gì đó rất khó tả, luôn không ngừng rên rỉ thành tiếng.

Anh đem ngón trỏ chọc vào, một ngón thôi cũng khiến lỗ nhỏ căng đầy đè ép bài xinh dị vật xâm nhập. Anh tăng thêm lực đẩy ngón tay tiến vào sâu hơn đụng phải lớp màng mỏng chắn ngang.

- A...aaa. Đau, em đau.

Từ Vũ bị cảm giác lạ lẫm kéo về chút ý thức liền bật ra tiếng kêu, cơ thể càng run rẩy. Không hiểu sao cơn đau này càng khiến cô sáng khoái muốn nhiều thêm. Anh cúi xuống mút lấy viên hạch tâm nhỏ bé, gây thị dưới thân càng phồng to đau đớn. Từ Thiên đưa lưỡi của mình liếm lấy nụ hoa kia, nó giống như cơn rắn ướt át phủ lên mặt thất của cô không ngừng len lỏi sâu hơn. Cơ thể cô co rút run lên từng nhịp theo tiết tấu của anh. Anh đưa lưỡi mình liếm lấy nụ hoa ấy phủ lên trên một lớp nước khiến nó càng trở lên kiều diễm. Lưỡi của anh giống như một cơn rắn nước ướt át không ngừng chiếm đoạt lấy nơi tư mật của cô ngày càng tiến sâu vào trong nút chặt chiếc lỗ nhỏ ấy lại.

Từ Vũ bất giác rùng mình hô hấp trở nên khó khăn hơn cơ thể đột nhiên căng cứng chiếc miệng nhỏ xinh không ngừng thở hổn hển. Thân thể mềm mại của cô khẽ cong lên. Sự khiêu khích của cô khiến anh không tài nào kiềm chế mạnh mẽ áp chặt cô xuống.

- Em nhỏ như vậy anh biết pháo làm sao đây

Một ngón tay cũng đã chặt kín anh đưa thêm một ngón tay nữa vào thì lại chặt hơn không tài nào di chuyển.

Trong biệt thự to lớn trên chiếc sofa trong sảnh không ngừng vang lên tiếng hét mê muội của Từ Vũ mỗi khi anh rút ra đút vào cơ thể cô lại càng phản ứng co rút ngang bướng không nói rộng thêm. Từ Thiên bỏ lên giữ cô trong khoảng không gian của riêng mình cúi xuống nhẹ giọng.

- Từ Vũ ngoan nào, em thả lỏng ra đi sẽ không sao đâu anh sẽ nhẹ nhàng. Em nhất định sẽ thích.

Cô như bị anh thôi miên thả lỏng cơ thể để cho anh ra sức ra vào nơi tư mật ấy.

- A...a...a Thiên nhẹ thôi.

Mặc dù rất đau nhưng không hiểu sao cô lại rất sáng khoái càng lúc càng muốn thêm. Tay cô không ngừng di chuyển trên người anh mò xuống nơi long cự vuốt ve khẽ nói:

- Thiên... của anh to như vậy có đút nổi không? Em sẽ đau lắm.

Từ Thiên cắn nhẹ vào vành tai cô dỗ dành.

- Em đừng lo nhất định sẽ vừa.

Nói rồi anh nâng eo cô lên để chân cô vắt lên hông anh rồi cúi xuống hôn lên môi cô, nụ hôn lâu tới mức khiến cô quên đi mọi thứ mà triền miên cùng anh. Bàn tay anh nắm trọn bầu ngực căng tròn ấy bóp nhẹ rồi tốc độ ngày càng nhanh hơn khiến cô không kiềm được mà rên lên sáng khoái.

Cảm giác muốn được lấp đầy trong cô ngày một mãnh liệt, cơn thịnh nóng hổi ấy cô không thấy đáng sợ nữa ngược lại còn khao khát muốn nó nằm sâu trong cơ thể mình. Cô nâng eo mình lên áp sát vào vật to cứng ấy hơn như nghiền đó anh vậy.

Từ Thiên hiểu ngầm ý cô vui mừng phấn khích đâm mạnh vào nơi tư mật ấy. Cảm giác khít chặt co rút của cơ thể cô như ăn sâu vào anh khiến anh không khỏi gào lên mãnh liệt ra vào nơi đó. Mỗi lần anh rút ra như muốn mang theo cả búi thịt của cô ra vậy. Cảm giác đau đớn xâm chiếm toàn cơ thể khiến cô như sắp ngất đi nhưng bản thân lại không thể chống lại sự ham muốn mãnh liệt ấy không tự chủ mà kêu lên.

- Aaaaaa...aaa... ukm...aa... sâu hơn đi... sâu hơn.

Từ Thiên được cô kích lệ vận động càng lúc càng mạnh hơn, đột nhiên anh dùng sức đâm mạnh cự long to chường phát huy hết công lực đâm xuyên

qua lớp màng mỏng ấy. Nơi tư mật của cô tràn ra một dòng máu đỏ kéo theo sự đau đớn khôn tả khiến cô bật khóc nức nở.

Lần này anh dùng sức chiếm đoạt cô vì còn là xử nữ nên cô không thể nào chịu nổi toàn thân Từ Thiên cứng đờ lập tức dừng động tác chiếm đoạt của mình lại. Cảm giác tự trách và áy náy như ăn mòn trái tim anh.

Từ Thiên không ngờ anh là người đàn ông đầu tiên của cô, trong lòng vừa xót xa lại vừa sung sướng đến tận trời mây. Cảm giác độc chiếm làm thỏa mãn sự kiêu hãnh của anh.

Từ Thiên đau lòng áp khuôn mặt anh tú của mình xuống khuôn mặt kiều diễm của Từ Vỹ.

- Cả đời này anh tàn nhẫn với nhiều người riêng chỉ dịu dàng với mình em.

Nói xong anh đặt một nụ hôn thâm tình lên trán cô, nụ hôn này giống như tình yêu của anh đối với cô không hề xen chút dục vọng. Anh dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt của cô dỗ dành.

Anh rút long cự của mình ra vì sợ cô không chịu được. Mùi trầm hương trên cơ thể anh vì vận động mà càng nồng đậm trong không khí hòa với mùi hương mê hoặc trên cơ thể người phụ nữ thì tạo thành mùi vị tình ái rất khó diễn tả. Từ Vỹ vẫn chìm trong cảm giác kích thích vừa rồi dịu dàng tựa vào lồng ngực anh nức nở như chú chim nhỏ mất toàn bộ sức lực. Một lúc sau cô ngẩng đầu lên hôn nhẹ vào vành tai Từ Thiên thì thầm.

- Từ Thiên là anh thật tốt...

Đối diện với ánh mắt sâu thẳm ngập tràn tình yêu của cô anh khẽ nở nụ cười. Đôi mắt anh tràn ngập sự yêu thương chiều chuộng bàn tay khẽ vuốt ve cơ thể Từ Vỹ, tâm trạng có chút phức tạp. Vừa rồi khi biết cô bị cho uống thuốc kích dục ngay cả giết người anh cũng đã nghĩ tới.

Nhưng vừa thấy dáng vẻ yêu kiều của cô anh lại không thể kiềm chế được. Anh lại bị mê hoặc, lại bị kích thích bởi dáng vẻ kích thích của cô. Hương vị của cô quá ngọt ngào, quá hoàn mỹ khiến anh từng phút từng giây nhưng nhớ. Muốn thưởng thức một lần rồi lại một lần nữa. Nghĩ tới đây dục vọng của Từ Thiên lại bắt đầu nhen nhóm. Anh cúi đầu xuống hôn Từ Vỹ đôi mắt trở nên đục ngầu.

Lúc anh rời khỏi cơ thể Từ Vỹ, bản thân cô có chút hụt hẫng cảm giác rất khó chịu giống như vừa mất đi thứ gì đó rất quan trọng. Cảm xúc mãnh liệt trong cơ thể không ngừng kêu gọi muốn anh trở vào bản thân cô, muốn anh ra vào mãnh liệt hơn.

- Từ Thiên...uhm...

Cô đón nhận anh lần nữa. Lần này anh trở vào dễ dàng hơn nhưng cảm giác còn hưng phấn hơn cả lần trước. Cô co rút khít chặt tới mức không còn chút khe hở nào. Thân thể cô như chứa một sức mạnh to lớn khiến đàn ông có thể lên đỉnh bất cứ lúc nào.

Dòng suối trong cơ thể Từ Vỹ như sống lại, cùng với sức mạnh của dã thú trong cơ thể cô đang bắt đầu bùng cháy. Từng hồi từng hồi kích động đều đánh vào trái tim cô. Hơi thở lại bắt đầu gấp gáp hai gò má lại bắt đầu ửng đỏ.

Từ Vỹ không chịu nổi cơ thể vặn vẹo xoắn lấy Từ Thiên như không thể tách rời. Cô ngước lên với ánh mắt mờ mịt nhìn anh, khuôn mặt anh trở nên phong tình khó tả. Từ Thiên hoàn toàn bị dáng vẻ của Từ Vỹ đầu độc dịu dàng đáp lại sự quyến rũ của cô.

- Muốn sao.

Từ Thiên trầm giọng hỏi dường như đang cố ý trêu đùa Từ Vỹ. Sự dừng lại đột ngột của anh khiến cô trở nên khó chịu, không chịu đựng được nữa cơ thể cứ vặn vẹo nhún nhảy đòi anh.

- Thiên anh đừng như vậy...

Tận nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể Từ Vỹ không ngừng co rút khiến cô không chịu được mà run rẩy rên rỉ. Cô nhìn anh đôi môi đỏ mọng nũng nịu.

- Anh bắt nạt em...

- Anh bắt nạt em sao? _ Nụ cười của Từ Thiên càng trở nên tà mị. Mặc dù anh cũng chẳng kiềm chế được bao lâu nữa, mặc dù từng giây phút trong cơ thể Từ Vỹ anh muốn điên cuồng mà vận động. Nhưng cơ thể rắn chắc lại cố ý đè xuống dưới, khiến người phụ nữ dưới thân không ngừng thờ dốc và phát ra tiếng rên mê người. Cánh tay trắng mịn không kìm được mà ôm cổ anh, vuốt ve lồn ngực anh nức nở:

- Anh toàn bắt nạt em thôi... Thiên anh đừng như vậy... _ Đôi môi cô vừa nói vừa run rẩy cơ thể vặn vẹo chuyển động. Thiếu chút nữa anh bùng nổ rồi.

Từ Thiên vội vàng giữ lấy Từ Vỹ. Mỗi lần cô quay chuyển đều khiến anh suýt nữa điên cuồng vận động.

Từ Thiên xấu xa kẻ sát nhân mình lên trán cô đưa ra yêu cầu

- Cầu xin anh đi...

- Thiên... xin anh... muốn em.

Từ Vỹ hoàn toàn bị ngọn lửa dục vọng dẫn dắt không chế. Cô không do dự cong người áp sát cầu xin. Cô chỉ muốn đắm chìm trong cơ thể Từ Thiên

hơi thở đã trở nên gấp gáp.

- Gọi anh là chồng đi... _ Thân thể Từ Thiên lại khẽ chà sát hành hạ dục vọng của cô. Động tác của anh khiến cô càng trở nên run rẩy. Giọng nói nũng nịu càng lúc càng dễ nghe tới mức khiến anh tan chảy.

- Thiên Thiên... Chồng à... Ông xã...

Khao khát mãnh liệt không thể nào khống chế được nữa dục vọng trong hai người hừng hực bốc cháy. Đây là một loại hạnh phúc một loại cảm xúc mà anh chưa từng có bao giờ. Anh mạnh mẽ đỡ lưng của Từ Vỹ dính chặt vào người mình hơn làm động tác ngồi dậy đột nhiên buông tay khiến cơ thể cô đã mềm yếu không chút sức lực giờ phút này lại không thể chống đỡ liền áp xuống mạnh mẽ khiến cơn thịnh từ Thiên đắm vào sâu hơn cả lúc này. Một cảm giác nóng bỏng xuyên thẳng tới nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

- Aaaa...._ cơ thể cô liên thăng đứng tất cả co rút mãnh liệt. Dã thú của Từ Thiên thực sự quá to lớn.

Từ Thiên lên đỉnh thực sự quá sáng khoái nhìn bụng Từ Vỹ không ngừng phập phồng co rút lại càng kích thích hơn. Anh đưa hai tay bám vào eo cô đưa cô lên xuống giống như chơi thú nhún từng nhịp từng nhịp mà gặm lên. Từ Vỹ chìm trong hoan lạc nhún nhảy tóc cô xoắn xuống theo nhịp mà nhún nhảy theo.

- Aa...a...a ukm... u... u.

Anh đưa tay ra khẽ vuốt ve thân thể Từ Vỹ nghiêng răng mà lên tiếng.

- Em sắp cắt đứt anh rồi.

Anh không kìm chế bản thân hơn nữa mặc cho dã thú càng lúc càng to, ôm lấy cô xoay người đè cô xuống. Anh nâng người lên đưa dã thú từ từ rời khỏi cơ thể cô. Nhưng tới lúc sắp rút lui anh lại dùng lực đâm mạnh xuống dưới. Cảm giác hoan ái ấy cứ thế liên tiếp nhau gặm nhấm lấy hương thơm từ cơ thể cô.

- Chồng à... đừng... đừng dừng lại.

Từ Vỹ rõ ràng không chịu được dòng điện mà Từ Thiên mang tới như cơ thể luôn không nghe theo cứ uốn cong lên nghênh đón dã thú, còn khiến cô nói ra những lời đó. Phản ứng của thuốc kích dục này quả không tầm thường.

Sau khi vận động kịch liệt đôi không biết bao nhiêu tư thế. Anh cúi xuống ngậm lấy đỉnh anh đào sớm đã đỏ ửng của Từ Vỹ nún mút. Dã thú trong cơ thể nàng lại không ngừng vận động ngày càng gia tăng tốc độ đâm sâu vào trong cơ thể cô.

Dưới phản ứng của thuốc coq thể cô càng nhạy cảm hơn mỗi lần anh ra vào thì cô đều co rút mãnh liệt. Bụng cô ngày càng căng cứng chứa đựng bao chất dịch trắng đục đến mức dỏ rỉ cả ra ngoài dính lên khắp đùi cô, đó giống như báo hiệu cô đang lên đỉnh. Từ Vỹ đột nhiên ôm chặt lấy cổ Từ Thiên rên rỉ như rớt mật.

- Chồng... em muốn ở trên cơ.

Cô ngày càng chủ động, anh hưng phấn nghe theo cô dùng sức đưa cô lên phía trên mình để cả người dựa vào sofa. Cô mạnh dạn trườn xuống giữa hai chân anh ngậm lấy long cự mà liếm mút. Anh thoải mái đan tay vào tóc cô khích lệ.

- Nửa đi... nửa đi, anh yêu em.

Long cự dài quá cô lại không thể ngậm hết đành dùng lưỡi liếm nó phủ lên lớp nước bóng loáng sau cùng cô ngậm lấy đầu long cự mà nún cổ họng phát ra tiếng đê mê chết người. Bàn tay nhỏ nhắn của cô không tự chủ mà nắn bóp hai quả cà của anh khiến anh lần nữa lại khao khát cô hơn. Từ Thiên nhắc cô lên để cô đè lên thân mình, anh ôm trọn cô vào vòng tay cúi xuống hôn lên bầu ngực căng tròn mút mạnh in hằn vết hôn của anh lên người cô. Vết hôn đó hiện lên đỏ hồng kiều diễm giống như sự đánh dấu của riêng anh lên cô. Mọi chỗ trên cơ thể cô anh đều muốn đánh dấu nên không ngừng nắn nhá cắn lên người cô. Từ Vỹ ghé sát vào người anh thì thào vào tai.

- Chồng...anh đưa em lên phòng đi.

Từ Thiên hôn lên môi cô cung chiều đồng ý. Anh mặc cho cô chiếc áo khoác rồi nhẹ nhàng bế cô lên đi lên phòng.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Ánh sáng chói chang bên ngoài cửa sổ chiếu thẳng vào, khiến Từ Vỹ tỉnh giấc, tinh thần không được tỉnh táo, chóng mặt. Cô cảm giác thân thể như bị

bánh xe hưng hăng nghiêng nát. Cô giống như đã ngủ rất lâu mà cũng không hẳn là thế, hình ảnh từng đột kích tình trong trí nhớ một lần nữa đánh thẳng vào tâm trí, cô nhớ bản thân quần lấy Từ Thiên không biết bao lần, còn nói những lời khiến cô nổi cả da gà.

- Từ Thiên...

Từ Vĩ nhớ ra, ngồi bật dậy, vì hành động quá đột ngột khiến cơ thể ê ẩm khẽ đau nhói. Ga giường tuột xuống, lộ ra những dấu hôn xanh tím, mờ ám tới mức có thể nhìn ra cô đã trải qua một trận cuồng nhiệt tới cỡ nào. Mái tóc dài khẽ buông xuống trước ngực, Từ Vĩ nhìn một lượt căn phòng, vẫn là căn phòng cô ở nhưng lại có chút gì đó là lạ, phải rồi. Là hương vị đàn ông, không biết có phải do thuốc chưa tan hết hay do cô nghĩ nhiều mà dường như mùi vị hoocmon nam giới lại quanh quẩn trong suy nghĩ của cô. Từ Vĩ lắc mạch, đã suy nghĩ vớ vẩn đó ra khỏi đầu. Thường ngày, dù cho là hoàn cảnh nào cô cũng có thể bình tĩnh ứng phó nhưng hôm nay lại hoảng loạn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên chút yếu ớt nhàn nhạt. Cô cố gắng xâu chuỗi lại những hình ảnh đang riêng rẽ trong đầu.

Từ Vĩ nhớ là sau khi cô bị Tô Ngọc bỏ thuốc thì đi thẳng đến nhà vệ sinh rồi lại đi ra ngoài hậu viện, toàn thân bắt đầu quay cuồng, lao đảo. Định đã thương chính mình để lấy lại tinh táo, không ngờ Từ Thiên tìm thấy cô. Sau đó... chuyện đó...

Ôi mà nó, cả đời cô thông minh như vậy sao lại ngu độn lúc mấu chốt như thế. Bị thủ đoạn cấp thấp lừa thì cũng thôi đi, đến cả lần đầu cũng lỗ lú. Thực sự muốn giết người. Sau một hồi bình tĩnh lại Từ Vĩ thở dài an ủi bản thân: " lần đầu thôi mà, mất rồi thì thôi, cho một người đẹp trai...cô không lỗ... không lỗ."

Khi Từ Vĩ đang chiến tranh tâm lý sắp đi đến hồi kết thì cánh cửa phòng liền mở ra. Đứng trước cửa là một người đàn ông, lại thấy người phụ nữ đang ngồi trên giường dờ ra đó, hần khẽ cười bước tới đặt ly nước lên đầu tủ rồi cúi xuống đặt đôi môi mỏng của mình lên môi cô, khóa miệng cong lên lộ rõ ý cười tả.

Từ lúc người đàn ông này đẩy cửa bước vào Từ Vĩ luôn nhìn chăm chăm vào hắn, trong lòng tràn ngập cảm xúc lẫn lộn, nhớ lại cảnh hôm qua Từ Vĩ không biết mở lời thế nào, cũng chẳng nghĩ nổi gì nữa.

- Sao thế? Sao nhìn anh mãi vậy? Hay là em vẫn còn muốn anh.

Từ Thiên khẽ cười Nhìn đáng vẻ lười biếng, xộc xệch của Từ Vĩ lúc này, thấy không bài xích mà lại cảm thấy vài phần phong tưng. Cơ thể thiếu chút nữa không kìm chế nổi. Đưa mắt nhìn vào những vết xanh tím, đỏ hồng khắp nơi từ cổ đến ngực cô, Từ Thiên lập tức vui vẻ, thờ dài cố gắng kìm chế, đưa tay chỉnh lại áo sơ mi của cô ngón tay vô tình lướt qua bầu ngực còn hơi ẩm, bên dưới tại nổi lên một tầng lửa.

Từ Vĩ đang chăm chú nhìn Từ Thiên thấy anh nói thế có chút ngẩn người, sau đó thì hiểu mấy lời ám muội kia thì xấu hổ hận không thể đào lỗ chui xuống, bèn chui tọt vào trong chăn không ra nữa, bên trong chăn vang lên tiếng nói nho nhỏ:

- Háo sắc.

- Anh háo sắc á?

Từ Thiên Nhìn hành động của Từ Vĩ, nụ cười càng lan tỏa đến tận đáy mắt, trêu đùa cô. Càng lúc anh càng ghé sát lại, chậm rãi lên tiếng.

- Là ai cứ cuốn lấy anh cùng anh hoan lạc hết lần này đến lần khác thế nhỉ?

Một lúc lâu sau cô mới gượng gạo, khẽ nuốt nước miếng ngập ngừng nói.

- Em là bị bỏ thuốc... em bị hại mà.

Từ Thiên khó khăn lắm mới lời được Từ Vĩ ra ngoài, hai tay giữ chặt đầu cô để cô nhìn thẳng vào mình, dịu dàng lên tiếng.

- Em là người phụ nữ của anh. Chuyện đó sớm hay muộn đều phải làm, chỉ là không ngờ chúng ta lại bắt đầu một cách cuồng nhiệt như vậy.

Từ Vĩ lại một tuần nữa kinh hãi không load nổi lượng thông tin này nữa.

Từ Thiên đưa tay khẽ véo chiếc mũi xinh đẹp của Từ Vĩ cố ý lên án.

- Em thật vô tình, hôm qua tôi đã cố gắng thỏa mãn em thế nào chứ. Em lấy lý do mình bị bỏ thuốc rồi phủ sạch quan hệ với tôi, vứt bỏ cả chuyện hôm qua sao? Em khiến tôi tổn thương như vậy, còn muốn không chịu trách nhiệm với tôi à?

Từ Vĩ nghe xong thì sững lại tới mức há hốc miệng. Trong đầu chợt tái hiện lại hình ảnh hai người quần quýt lấy nhau, kịch liệt hoan ái mà có lần nào là thấy anh miễn cưỡng đâu. Hơn nữa cô mới là người bị thiệt cơ mà, đúng ra theo kịch bản mấy lời thoại đó phải là cô nói mới đúng chứ.

- Này này, sai sai rồi nhé. Mấy lời này phải là em nói mới đúng chứ?

Từ Thiên thấy thế không nén nổi bật cười lớn.

- Ô, vậy em muốn anh chịu trách nhiệm à? Không sao... anh không trách em, cái này anh chịu trách nhiệm được.

What the f*** Sao cô cảm thấy mình như kiểu vừa bị lừa ấy nhỉ. Nhìn bộ dạng cợt nhả, lưu manh của Tử Thiên, Tử Vỹ đột nhiên không muốn cãi lý với anh nữa, dựa đầu vào ngực Tử Thiên, ôm chặt lấy anh.

- Cảm ơn anh, là anh thật tốt.

Tử Thiên có chút sững sốt, hạnh phúc ập đến quá bất ngờ, giống như toàn bộ sự ấm áp đều quán lấy cơ thể anh. Tử Thiên ôm chặt Tử Vỹ vào lòng nhẹ nhàng lên tiếng.

- Vỹ, đừng để bản thân bị thương hay rơi vào nguy hiểm, anh đau lòng. Em đã có anh rồi, biết không?

Tử Vỹ không trả lời chỉ gật đầu, dựa người vào anh buông lỏng bản thân, cô mới biết hiện tại mình mệt mỏi cỡ nào, chỉ muốn cứ mãi thế này mà thiếp đi lúc nào không hay. Tử Thiên thấy đáng vẽ của cô trong lòng lại dâng lên cảm giác yêu thương. Anh khẽ cúi xuống hôn lên trán cô, men dần xuống dưới. Cuối cùng dừng lại trên môi cô, hôn cô nhẹ nhàng mà sâu sắc. Chỉ đơn giản thể hiện tình yêu của mình không xen lẫn dục vọng. Tử Vỹ như cảm nhận được hơi ấm của anh khẽ tựa mình, lúc đầu vào cổ anh vô thức nói.

- Đừng, em mệt lắm... em muốn ngủ.

Tử Thiên dịu dàng vuốt ve mái tóc Tử Vỹ.

- Được, anh ngủ cùng em.

Tử Vỹ ngoan ngoãn dựa vào ngực Tử Thiên, vào lúc này cô chỉ muốn dựa dẫm vào anh, nghe nhịp tim anh khắc sâu vào trong trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Khu vực ngoại thành Paris...

Trong ngôi biệt thự mang phong cách rực rỡ, một ông lão cao tuổi nhưng tinh thần tràn đầy năng lượng, đầu đội nón lá, xắn ống quần chăm sóc hoa cỏ như những đứa con xinh đẹp. Bên cạnh người hậu cung kính, dâng điện thoại lên.

- Lão gia, Tôn quản gia gọi điện tới ạ.

Ông lão từ tốn tháo chiếc găng tay vải, nhận lấy điện thoại.

- Có chuyện gì vậy?

- Lão gia, hai ngày nay thiếu gia đều không đến công ty.

Có vẻ ông lão như phát hiện ra điều gì, vui vẻ nói:

- Nó ở cùng cô bé kia sao?

Ông lão dùng động tác tay lại, đặt dụng cụ lên cỏ, ngồi thẳng người bê nước uống.

- Dạ, phải.

Ông lão uống một hớp nghe xong câu trả lời liền mang theo một nụ cười miễn cưỡng, hỏi:

- Lão Tôn, ông có cảm thấy Tiểu Thiên nhà ta sắp có chuyện tốt rồi không?

Bên kia điện thoại cũng không nén nổi vui mừng.

- Lão gia, ngài yên tâm. Tôi thấy đại thiếu gia thực sự thích tiểu thư Tử Vỹ đấy ạ.

Cái tính chán ghét phụ nữ của thiếu gia chưa phải ông chưa từng thấy, giờ thấy có phụ nữ tới gần làm ông không giấu nổi sự phẫn chấn. Ông còn tưởng rằng thiếu gia sẽ sống một mình cô đơn cả đời.

- Thật muốn xem tiểu thiếu phu nhân tương lai nhà ta thế nào nha.

Tôn quản gia dương dương tự đắc nói.

- Tiểu thư là một người rất ưu tú, rất xứng đôi với đại thiếu gia. Trong mắt Tiểu Thư không thấy vẻ đa tình, không có hư vinh chỉ thấy sự kiên cường, vô tư, chân thành. Nền thiếu gia nhà mình chắc chắn gặp được tri kỷ rồi, ngài không cần lo lắng nữa.

Nghe tới đây ông lão đột nhiên lo lắng nói:

- Lão Tôn, với tính tình Tiểu Thiên rất dễ dọa người ta chạy mất. Ông nhớ giúp nó nói đỡ vài câu, mà thôi để tôi đi dạy cho thằng nhóc mới được.

Cúp điện thoại lão Tôn khẽ cười đôn hậu, cuối cùng Mạc gia cũng có hương vị gia đình rồi.

Ông lão không đợi thêm nổi giây phút nào nữa nhanh chóng bấm một hàng số gọi điện.

- Ông nội, có chuyện gì vậy?

- Tiểu Thiên, Từ Vĩ có đang ở cạnh cháu không?

Thiên vừa mới tỉnh ngủ do chuông điện thoại đánh thức, thấy người gọi là ông nội thì chậm chạp nhấn nút nghe, một tay vẫn còn ôm Từ Vĩ vào lòng vỗ về. Đối với người ông nội này, Từ Thiên vẫn còn cảm thấy có chút tình thân.

- Ông nội có chuyện gì cứ nói thẳng?

Nhiều năm như vậy ông đã sớm quen với sự lạnh nhạt của Từ Thiên, Mạc Lăng tự an ủi tâm hồn suy tởn thương của mình, lại sâu sắc nói.

- Tiểu Thiên thích con bé thì phải đối xử tốt với nó, phải yêu thương. Nhớ, phụ nữ là để cưng chiều.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói mang theo sự ngờ vực:

Lão Tôn lại nói gì với nội rồi?

Người ông nội này của anh bát quái quá rồi. Ông lão hít một hơi tho tho bắt tuyệt.

- Ách, thực ra ta chỉ hàn huyên với nhau chút thôi. À con bé rất tốt, rất tốt cháu nhớ giữ chặt vào, phải nhường nhịn cưng chiều. Biết chưa? Thôi ông nhiều việc quá. Thế nhé.

Nói xong nhanh chóng cúp điện thoại, nghe tiếng tút tút tút Từ Thiên ném điện thoại sang một bên, cúi xuống hôn lên trán Từ Vĩ nhỏ giọng đánh thức.

- Dậy thôi, sắp chiều rồi.

Im lặng, phải công nhận công việc nan giải nhất cuộc đời anh là gọi Từ Vĩ dậy. Một khi cô đã ngủ sâu thì có cho đội bốn tầng bom cô cũng không dậy nổi. Từ Thiên thấy Từ Vĩ nhú mồm biết cô đã tỉnh, lòng anh xẹt một nụ cười đưa tay nhéo nhẹ lên mặt cô.

- Mở mắt ra.

Tên tư bản chết tiệt hại cô suốt cả đêm vừa mới cho cô yên tĩnh một chút, giờ lại quấy nhiễu thời gian nghỉ ngơi của cô, Từ Vĩ mắng thầm... Nếu không phải bây giờ tay chân cô vô lực, nhất định sẽ đập anh xuống giường.

- Anh cho em 5 giây. Nếu em không dậy chúng ta cùng tiếp tục chuyện tối qua.

Con mẹ nó, đùa à. Hiện tại cô yếu như thế, để anh làm thêm lần nữa có phải sẽ chết luôn không? Từ Vĩ mở tròn hai mắt hung dữ nhìn chằm chằm khuôn mặt xấu xa của Từ Thiên.

- Kiếp trước tôi đã tạo ra cái nghiệt gì vậy trời?

Từ Thiên nhú mồm, nghiêm túc nói.

- Là kiếp trước em cứu được cả thế giới lên giờ mới gặp được anh chứ.

Từ Vĩ bất lực kêu gào. Ông trời, đánh chết tôi đi.

~~~~~

8:30 trụ sở chính Mạc gia...

Đám Từ Thuần đứng xúm lại một góc nhìn cặp tình nhân đang ân ái ái kia mà muốn nổ cả mắt, đầu không ngừng xi xi. Lão đại có mùa xuân là chuyện tốt nhưng có cần phải ngược cầu như vậy không? Tỉnh từ giây phút boss bước chân vào trụ sở, ở khắp nơi đã nhuộm màu hồng cả rồi. Hai mươi năm đi theo lão đại, có lần nào thấy boss cười nhiều tới độ này đâu, dịu dàng tới mức phi thực tế. Bốn vị cậu cứ thế mà là khóc trong lòng, chả lẽ lại ôm nhau cho bớt cô đơn.

Từ Vĩ gồi đầu lên đùi Từ Thiên nhân nhà lấy giấy gấp hết thứ này đến thứ nọ, được một lúc chán chán lại lúi tay từ Thiên ra nghịch. Nhìn hành động trẻ con của cô, anh không nhịn nổi mỉm cười, nuông chiều để mặc cô nghịch. Thực ra hình thức sống chung của hai người này rất đơn giản, ai làm việc của người nấy, không cần nói chuyện, hành động duy nhất liên quan tới nhau chính là Từ Thiên vuốt tóc từ Vỹ, Từ Vỹ nghịch tay Từ Thiên vậy mà lại khiến người ta cảm thấy ấm áp đến lạ.

Đang trong lúc không biết làm thế nào để kết thúc show ân ái kia thì bên ngoài lại lạnh lạnh tiếng của tên Giả Nghi. Nghe cái giọng là biết có chuyện bất quá.

- Mặc... Từ Thiên, có chuyện cậu nhất định phải nghe tôi nói. Cậu biết tôi tìm thấy cái gì không? Cái cô Từ Vỹ ấy,... cái cô ấy...

Giả Nghi phi vào thấy một cục bốn người to đùng, đứng một góc thì nghi hoặc. Suýt thì quên luôn chuyện định nói, lại còn thấy bốn tên kia nháy mắt ra hiệu với mình thì càng kỳ quặc hơn còn tưởng bọn họ ra hiệu mau nói chuyện này ra. Giả Nghi giờ tay ra hiệu đã hiểu, phục hồi tinh thần hóng hót, hót ha hót hải nói:

- Giờ này cậu còn ngồi đây xem tài liệu được à? Cậu có biết người phụ nữ của cậu ở nước ngoài đã đá biết bao nhiêu thằng đàn ông không? bạn trai cũ trải rộng khắp thiên hạ ấy, đã thế còn toàn kiểu máu mặt. Lúc tôi nhìn cái danh sách mà còn choáng luôn ý. Đến tôi cũng không làm được như vậy đâu. Vì Từ Vỹ nằm, nên bị sofa che khuất Giả Nghi không biết cô cũng ở đây tên này giờ vẫn cứ thao thao bất tuyệt. Nghe Giả Nghi nói xong mặt Từ Vỹ đã đen kịt một mảng, lên ngẩng đầu nhìn Từ Thiên dùng con mắt vô tội: "em không có lỗi là em có lý do mà." Từ Thiên như hiểu cô muốn nói gì nhưn mây, nghiêng đầu nhìn cô: "Anh tin nổi không?" Từ Vỹ lập tức ngồi bật dậy, dùng con mắt hình viên đạn bắn về Giả Nghi.

Giả Nghi đang cao hứng đột nhiên thấy một cô gái nhồm dầy lườm anh thì giật hết cả mình.

- Cô... cô... cô... Sao cô cũng ở đây?

Từ Vỹ lập tức trừng mắt với Giả Nghi. Tên chết tiệt, dám li gián cô với anh yêu.

- Sao tôi không được ở đây? Tôi mà không ở đây sao có thể biết được anh đi tìm kiếm cái gì vào đầu anh yêu của tôi chứ.

Ôi mà nó bốn người nào đó đầu trái dài hắc tuyến, còn 'anh yêu' nữa chứ này giờ bọn họ bị nhồi thức ăn cho chó còn chưa đủ sao? Từ Thiên nghe Từ Vỹ gọi anh như vậy thì vui vẻ trong lòng, cung chiều ôm cô ngồi lên đùi mình, hôn nhẹ lên môi cô. Từ Vỹ ôm cổ Từ Thiên cọ cọ vào trán anh, nhỏ giọng nói:

- Em thì là giờ em chỉ yêu anh thôi.

Từ Thiên vuốt tóc cô, nghe cô nói không kìm được mỉm cười. Sau khi cô tỉnh dậy thì có một sở thích là làm nũng với anh, tuy có chút kỳ quái. Nhưng không sao, anh thích. Vì là cô lên rất đáng yêu.

- Ủ, anh biết rồi mà.

Giả Nghi ôm ngực. Ôi cái cảm giác này hình như vừa rồi vô thức bị tổng thức ăn cho chó thì phải, vẻ mặt không thể tin được. Bốn người kia vui vẻ, hào hứng đón nhận thêm một người cùng hoàn cảnh. Thì nhau ra an ủi một tâm hồn nhỏ bé cũng vừa mới trọng thương.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Trong tháng này thị trường Đông Nam Á đang rất rối bời, không thể gỡ ra được. Từ Thiên bận tới nỗi không thấy bóng dáng đâu. Dù sao thì thỉnh thoảng anh vẫn được trêu chọc Từ Vỹ, được ăn đậu hũ của cô. Chỉ là cô ở Mạc gia có chút nhàm chán, ngoài ăn chơi ngủ nghỉ ra quả thực chả còn việc gì khác. Ngày ngày cầm cửa chả bước chân đi đâu.

- Ô, chị dâu xuất quan rồi à?

Chỉ Hàn đi ngang qua nhà chính, đúng lúc thấy Từ Vỹ mặc bộ đồ bó sát, vài phần tùy tiện, một mình đi ra ngoài. Những ngày này lão đại không cho cô ra khỏi Mạc gia là không yên tâm để cô ra ngoài lúc này. Không có lão đại bên cạnh bất cứ lúc nào cô cũng có thể gặp nguy hiểm, sự hiện diện của cô ít nhiều Hắc Đạo cũng đã biết.

Từ Vỹ liếc xéo hần một cái, khoảng thời gian này tất cả mọi người tương đối quen thuộc, cô cũng đã coi đám người ba lằng nhằng này là bạn mình rồi. Đào mắt liếc về đồng tài liệu trong tay Chỉ Hàn, toàn là lính đặc chủng mới nhận, liền hưng phấn:

- Đi đâu đấy? Tôi đi với.

Chỉ Hàn nhớ lại mỗi lần nói chuyện phiếm với Từ Vỹ, sau lưng đều bị nhiễm khí lạnh thì bất giác rung mình, lùi về sau, lắc đầu cự tuyệt:

- Thôi, chị dâu, tôi có việc, hay cô tiếp tục vào nhà ăn chơi tiếp đi.

Từ Vĩ tròn mắt, bức dọc:

- Ý anh là sao? Muốn cảm tức tôi luôn thật à?

Chỉ Hàn vội cười hề hề nói:

- Chị à, chị nghĩ nhiều rồi. Tôi bận thật mà, chị tha cho tôi đi.

- Vậy thôi...

Chưa kịp nói xong Chỉ Hàn đã chạy mất dạng. Từ Vĩ nhìn hẩn hết sức coi thường. Tưởng không có hẩn cô không đi được chắc. Từ Vĩ xoay người thông thả tiến về khu tập huấn dưới lòng đất. Thời gian qua cuộc sống nhàn hạ quá rồi giờ đi hoạt động gân cốt chút.

Đi xuống lòng đất đập vào mắt Từ Vĩ là khu tập bắn, cách đó không xa bên tay trái, thông ra một khu đất khác. Huấn luyện viên bắn súng đứng khoanh tay, giảng giải cho hơn 30 người đang đứng thành hàng thẳng tắp.

Không khí này khiến Từ Vĩ nhớ đến năm xưa khi còn trong tổ chức. Cô lặng lẽ quan sát, đang định bước vào đột nhiên biến sắc. Hình như cô bị phát hiện rồi. Từ Vĩ không hoảng hốt, ung dung đi về phía trước, không vào khu tập bắn nữa, đi một mạch cong cong, lượn lượn qua mấy lối rẽ cho đến khi chắc chắn cất đuôi được đối phương thì cô mới nhanh chóng tìm một chỗ nấp. Rất nhanh một thân ảnh cao lớn nhất hiện. Từ Vĩ nắm chắc thời cơ bắt ngờ xông tới, khóa vai đối phương kẻ dao nên cô hẩn:

- Là ai?

Người đàn ông vội nói:

- Từ Vĩ tiểu thư tôi là A Trạch, boss cử tôi đến bảo vệ cô.

Từ Vĩ không buông tay, đè hẩn xuống sâu hơn.

- Nội địa Mạc gia còn cần bảo vệ tôi. Logic này hơi miễn cưỡng rồi.

A Trạch vẫn nghiêm túc trả lời:

- Tiểu thư, tôi nửa lời cũng không nói dối... Tôi có đồ chứng minh thân phận... là chiếc vòng trên cổ tôi.

Từ Vĩ nhanh chóng dùng dao móc lên một đường, chiếc vòng cổ nằm gọn trong tay cô. Xác minh thân phận xong mới từ tốn thả A Trạch ra, Từ Vĩ đầu đầy hắc tuyến:

- Đang yên đang lành cho người bảo vệ Tôi làm gì?

A Trạch đứng kiêu chuẩn lính đặc chủng trong quân đội, mặt không biến sắc trả lời:

- Boss giao nhiệm vụ cho tôi bảo vệ tiểu thư. Tiểu thư có cần gì, xin cứ phân phó.

Từ Vĩ thờ dãi một tiếng:

- Tôi ở Mạc gia rất an toàn không cần quan trọng hóa vấn đề như vậy.

- Tiểu thư, tôi phải nghiêm túc chấp hành nhiệm vụ boss giao.

Từ Vĩ đỡ trán, bó tay. Sao Mạc Từ Thiên có thể thu thập một người như vậy chứ?

Từ Vĩ gần như muốn nổ não vì thuyết phục anh ta. Đột nhiên A Trạch móc di động trong ngực ra không biết anh ta thấy cái gì mặt đột nhiên biến sắc.

- Boss điều tôi qua đó? xảy ra chuyện gì rồi?

- Há? boss? Từ Thiên xảy ra chuyện gì?

Từ tối qua không thấy Từ Thiên gọi, trong lòng cô có chút bất an. Lúc này có tin tức của anh cô không nhận được liếc một cái.

Trên màn hình hiện lên tin nhắn: "Boss hạ lệnh đội các trưởng đội đặc nhiệm lập tức tập trung tại kho quân dụng ở Italy." Bên dưới là địa chỉ. Từ Vĩ tò mò, Tự dung chạy qua Italy làm gì? Má, nơi Từ Thiên đi là Italy Nếu cô nhớ không nhầm chỗ đó đang giao tranh thì phải chẳng lẽ thực sự xảy ra chuyện A Trạch vội vàng nói với Từ Vỹ:

- Tiểu Thư, hiện tại tôi phải tới Italy. Mời cô trở về nhà chính Mạc gia.

Từ Vĩ càng cảm thấy không vui.

- Về cái gì? Mà về Từ Thiên đang ở Italy xảy ra chuyện gì rồi?

A Trạch hơi nhíu mày nghiêm trọng nói:

- Tiểu thư, thứ cho tôi không thể nói. Hiện giờ tôi không còn thời gian mong tiểu thư thông cảm.

Nói xong ra Trạch vội vã rời đi.

Từ Vĩ càng nghĩ càng không thông. Thay vì ở đây lo lắng không bằng tự mình đi xem có gì lên lút trở lại còn nếu thực sự xảy ra chuyện thì tính tiếp. Từ Vĩ đưa mắt nhìn đối phương lập tức phi về nhà chính lên lút cầm giấy thông hành tới sân bay. Từ Vĩ nhanh chóng mua một vé cùng chuyến với A Trạch lặng lẽ và theo xuống đến sân bay.

Con mưa phùn ập tới thời tiết Italia hôm nay không tốt trên bầu trời đã tối thành một mảng xám xịt. Lộ ra một cảm giác khó chịu. Từ Vĩ cố gắng che giấu hành tung của mình bao nhiêu năm hành nghề trộm cắp kinh nghiệm cô tích lũy không nhỏ đâu.

... Kho quân dụng 07...

A Trạch móc một cây súng lục cẩn thận đi vào trong lòng A Trạch dâng lên dự cảm chẳng lành, dù đã thực hiện khá nhiều nhiệm vụ vào sinh ra tử vốn đã tạo ra cho mình một loại giác quan thứ 6 nhạy bén nhưng lần này khác A Trạch đặc biệt cảm thấy không tốt.

Phía sau Từ Vĩ nhẹ nhàng ẩn lấp, mơ hồ cảm thấy có gì đó kì lạ. Sau đó xoay người tiến vào khu tối trong kho hàng bỏ hoang. Khắp nơi bốc lên mùi hoen rỉ, ẩm mốc. A Trạch mới tiến vào không lâu, bên ngoài mấy hàng ô tô chạy tới, dẫn đầu là người bên Từ Thiên_ Trí Hào. Rất nhanh sau đó mấy người trông có vẻ lưu manh cũng xuống xe bám theo Trí Hào.

- Sao boss lại tới nơi này hẹn xa trụ sở như vậy?

- Phải, đây không thuộc địa phận Mạc gia. Chỗ này hình như là của một băng đảng nhỏ nào đó. Mà boss có quan hệ gì với họ sao?

Mấy người theo sau Trí Hào bắt đầu bàn tán. Nghe tới đây Chí Hào có chút khó hiểu, trước giờ boss không giao du với loại người như vậy. Đường như theo bản năng trong lòng Trí Hào có chút bất an.

- Nhìn theo tôi hành động, không được sơ suất.

Trong kho xếp chồng những thùng hàng ẩm ướt cái rỗng, cái không. Khắp nơi ngổn ngang toàn sắt vụn hoen gỉ, vỏ chai bia, rượu lẫn lóc.

- Cẩn thận chút.

Trí Hào cố gắng đè thấp giọng nhắc nhở. Bỗng có tiếng động Trí Hào lập tức khản trương.

- Chiều đèn, phía đông.

- Dạ.

Một người trong đó vội vàng chiếu đèn về phía đó, Trí Hào chợt biến sắc chỉ thấy A Trạch thoi thóp dưới đất, tay chân bị trói chặt, cổ bị quấn một đoạn dây thừng, miệng nhét một đồng vải.

- A Trạch.

Trí Hào không kịp nghĩ gì chạy tới cời trói cho A Trạch.

- Chạy đi, có nội gián.

- Nội gián?

Chí Hào lạnh sống lưng siết chặt khẩu súng trong tay.

- Trí Hào đi mau... chúng ta bị lừa rồi. Ở đây không có... boss không có ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phái Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

A Trạch điên cuồng gào thét gân xanh nổi lên mặt có tia máu không chờ Trí Hào kịp phản ứng toàn bộ đèn trong kho hàng được bật lên.

"Toanh"

Tiếp đó cửa kho hàng chợt đóng sập lại tiếng xích ròng rọc chạy dài, toàn bộ cửa nhà kho bị khóa kín.

- Lũ ngu chúng mày ăn gì mà ngu thế.

Trên tầng 2 nhà kho bước xuống lộn xộn tiếng bước chân. Vài giây sau 6 người đàn ông ngoại quốc theo sau có hai người con gái đang mở to miệng cười lớn. Một tên đầu trọc xăm trổ đầy mình nhìn về phía đám Trí Hào, A Trạch khinh bỉ.

Đến lúc này A Trạch với Chí Hào mới nhận ra họ là do bị thằng chó có Quy Hồng bán đứng.

- Quy Hồng... Tao biết mày đ* t m* nhà nó.

Trí Hào siết chặt tay chửi rủa. Lúc Quy Hồng gửi tin nhắn cho bọn họ, hai người không nghi ngờ, tức tốc tới đây. Bao nhiêu năm vào sinh ra tử cùng nhau, không ngờ lại bị đâm một dao như vậy.

- Các người là băng đảng nào? Có biết bọn tao là người của ai không? Dám động vào người Mạc môn chúng mày chán sống rồi à?

Một gã đi theo Trí Hào lên tiếng. Trí Hào lườm hắn một cái. Không cần biết là ai giờ phút này chỉ có thể giết chết bọn họ cho bỏ tức.

- Hừ, Mạc Từ Thiên cũng có lũ vô dụng như chúng mày... nuôi tốn cơm. Tao thay hần tiền chúng mày về trời cho rảnh nợ.

Tên đầu trọc khinh bỉ nói. Nghe thấy thế gã vừa mới lớn giọng kia tức điên rút súng chĩa vào đầu tên trọc.

- Đm mày dọa ai?

- Marry giết nó đi.

Tên trọc lạnh lùng ra lệnh.

Lệnh chưa kịp dứt, cô gái kia nhanh chóng giơ súng trong tay. "đoàng" một tiếng cổ tay hắn ta thủng một mảng máu me lạnh lảng.

- A a a a a...

Tên kia gào lên nằm rạp ra đất đỡ lấy tay tàn phế. Trí Hào và A Trạch càng khó coi hai người đánh giá thấp bọn họ rồi kỹ thuật và súng chúng dùng không phải loại bình thường, có lực sát thương cao như vậy một băng đảng nhỏ không thể có. Một tên khác đằng sau Trí Hào thấy đồng bọn bị như vậy giận điên lên. Lao tới nhưng không kịp tới gần đã bị vụt lên với tốc độ vô cùng nhanh đập vào cột sắt đằng sau.

- Ồc... mày.

Gã ta gắng gượng bò dậy hàm răng bị đá nát nát. Trí Hào, A Trạch đều thấy rõ ràng không chờ tên kia rút súng cô gái ngoại quốc tóc ngắn đã giơ chân đạp một cú vào cằm gã, lực đạo cực lớn.

- Chết tiệt, một người phụ nữ mà cũng ghê gớm tới mức này.

Trí Hào chép miệng, xung quanh tỏa ra vẻ lạnh lẽo.

Tuy cô gái đó thân thủ cao nhưng đấu với Trí Hào có khi cậu ta có thể nắm chắc mấy phần thắng nhưng tình hình phe cậu ta đang bất lợi không thể tùy tiện hành động.

- Mày muốn gì?

A Trạch không chịu nổi nữa gào lên.

- Nếu đã tới đây rồi thì chúng ta cùng chơi với nhau một chút.

Gã trọc phát tay ra hiệu cho thuộc hạ.

- Ý gì?

Trí Hào cau mày hỏi.

- Ở đây có vài món hàng, chúng ta lấy nó làm chiến lợi phẩm. Tao với chúng mày chơi vài ván bạc... thế nào.

Nghe vậy A Trạch và Trí Hào liền hiểu, đám người đó muốn lấy bọn họ ra tiêu khiển.

- Thắng thua thế nào?

- Sau mỗi bàn, ai thắng có thể tùy ý chọn một lô hàng. Người thua phải nhận ra được nó thì được miễn chết còn nếu không... người thắng tùy ý kết liễu mạng người ở bên thua.

Gã trực tràn đầy đắc ý. A Trạch và Trí Hào kìm nén cơn giận trong lòng, không cần biết thế nào cứ kéo dài thời gian trước đã. Nhưng khi hai người vừa mở cái thùng ra liền dần thối cả người, toàn bộ đều là hàng trắng. Trong Mạc môn, đường dây thuốc phiện không được phát triển nên họ hoàn toàn không biết được mấy lô hàng này.

- Đây...

Trí Hào không biết phải làm thế nào.

- Sao, không nhận ra à? Vậy cứ xếp hàng lần lượt, ai muốn chết trước... giờ tay.

Đúng lúc đó một giọng nói vang lên.

- Ấy, bình tĩnh. Để tôi chơi với mấy người.

Từ Vĩ bước về phía trước, lại gần cái thùng. Nhìn thấy Từ Vĩ tất cả đều ngạc nhiên. Người này từ đâu chui ra?

- Cô... sao cô lại tới đây?

A Trạch hốt hoảng lên tiếng. Trí Hào giận điên lên quát A Trạch loạn cả lên.

- A Trạch... Mày thiếu gái đến thế cơ à. Tới đây còn mang theo một con đ* . Con mẹ nó.

Từ Vĩ không thèm để ý tới Trí Hào thông thả nhắc lên đặt xuống mấy loại hàng. A Trạch cũng ngu cả người, cậu ta căn bản không biết Từ Vĩ theo tới đây.

- Khốn kiếp, Con đ* này. Mày thì biết gì? Cút ngay...không tao bắn chết mày.

- Im miệng... cậu muốn chết à?

Từ Vĩ dùng ánh mắt sắc lạnh cảnh cáo Trí Hào.

- Mày...

Trí Hào chĩa súng vào đầu Từ Vĩ, A Trạch vội gào lên.

- Trí Hào dừng tay, cô ấy không phải người cậu động vào được đâu.

Trí Hào chẳng nghe lọt tai, hiểu lầm giờ phút này còn muốn bảo vệ loại đàn bà này càng điên tiết hơn.

- Ấy cô ta nhận rồi thì nhất định phải để cô ta chơi. Mày giết à tao tính chúng mày bỏ quyền, tao tiếp tục giết người đấy.

Gã đầu trực thông dong nói.

Trí Hào không làm được gì tức tối đập mạnh vào thùng hàng rồi khiến nó vỡ ra, tức giận quay lại chỗ A Trạch thực sự muốn moi não tên kia ra, rốt cuộc nó nghĩ cái gì?

A Trạch biết Trí Hào hiểu lầm bèn nhỏ giọng ghé vào tai thì thầm:

- Cô ấy là người phụ nữ của lão đại.

Trí Hào không kìm được chửi thề:

- What the f***m

A Trạch lập tức bịt miệng Trí Hào không cho tiết lộ. Một khi thân phận Từ Vĩ lộ ra bọn họ còn nguy hiểm hơn. Trí Hào không hiểu nổi Tại sao Boss có thể coi trọng một con đ* không có não như vậy. Người cậu ta cả đời trung thành. Nguyện chết đi theo vậy mà...

Từ Vĩ không để ý tới ánh mắt như muốn xé cô ra thành trăm mảnh phía sau từ tốn nhắc một chồng chip đánh bạc tiến tới chỗ gã trực.

- Chơi thôi.

Từ Vĩ ngồi xuống chỉnh lại tư thế đối diện với gã trọc. Cô gái ngoại quốc tóc dài còn lại nhanh chóng chia bài. Để người phe địch lật bài thì cũng thôi đi, quá đáng hơn là bọn họ công khai gian lận. Từ Vĩ cũng không nói gì để yên cho họ chia. A Trạch với Trí Hào đằng sau nhìn rõ là đang bị chơi bẩn, vậy mà mà lại không thấy Từ Vĩ nói gì thì lớn tiếng quát:

- Cô mà hại chết bọn này, xem tôi có lột da cô ra không.

Gã trọc không chịu được Trí Hào cứ gào thét như vậy, ném một lon bia rỗng vào đầu Trí Hào

- Mày im đi, có tin tao bắn nát sọ mày không?

Từ Vĩ bị hành động của tên trọc chọc cười, chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu. Tay nhanh chóng thu bài, sắp xếp lại chỗ bài bị tráo cười ngượng.

- Nhà cái lên trước.

Gã trọc vội cười nham nhở, tỏ vẻ lịch thiệp.

- No, lady first.

Từ Vĩ lật bài.

- Đôi J.

- Đôi K.

...

- Đôi Q... ăn. Ha ha ha cô thua rồi.

Chẳng ngoài dự kiến, Từ Vĩ làm bộ dạng bất đắc dĩ nhún vai một cái, vút đồng lại dõ lên bàn. Thông thả đứng dậy đút tay vào túi tiền lại gần thùng hàng.

- Chọn đi.

Dùng bộ dạng ngay từ đầu đã là người thắng cuộc, tên trọc hất cằm nói.

- Trong đó có hơn trăm loại thuốc. Cô tùy ý chọn ra năm loại.

Gã Trí Hào không cam tâm, họ bị chơi bẩn nhờ đâu cô ta ko biết lại nói lung tung chả phải hại chết họ sao, bắt mẫn nói. Nhưng chưa kịp nói gì A Trạch phía sau đã kéo gã lại.

- Trí Hào bình tĩnh. Nhìn kìa.

Từ Vĩ cầm một gói hàng suy xét một hồi lên tiếng:

- Thật không ngờ, con hàng này cũng có thể mang ra chơi được. Bây giờ loại hàng này đang bị cho vào danh sách sắp bị tuyệt chủng rồi đấy, mấy người không bị FBI tìm tới cửa, thật có bản lĩnh. Đây là Foxlin 17 độ tinh khiết là 89%.

Nói rồi cô quăng gói hàng sang một bên. Trong mắt A Trạch tuy từng buôn bán vài loại ma túy nhưng lại hành trắng này thì lại không rõ ràng lắm. Còn Trí Hào bất quá nghĩ nghĩ Từ Vĩ ăn may, trong lòng vẫn không phục.

- Thế nào, tôi nói đúng chứ.

Trong lúc đám Trí Hào còn đang bất an, Từ Vĩ quay sang nói với đầu trọc.

Gã đầu trọc nhếch miệng, những gì cô ta nói đều đúng có thể đã từng tiếp xúc qua loại hàng này khi xưa không hiếm mà còn rất nổi tiếng, nhận biết cái này không khó.

- Hahaha, cô cũng biết hàng nhĩ. Đã từng chơi sao? Tiếp đi nào.

Nghe Gã đầu trọc nói thế đám Trí Hào sùng sốt thế là cô ta nói đúng à. Từ Vĩ không nhanh không chậm nhặt ra một gói hàng khác, bên trong chứa những hạt nhỏ như đạn đồ chơi màu xanh.

- Chắc chắn, loại ma túy tổng hợp này cũng có. Mấy người đầu tư không ít nhĩ, hàng cở mới ghê chứ.

Gã đầu trọc nở nụ cười khó hiểu nhìn chằm chằm vào Từ Vĩ.

- Tao không tin mày nhận ra được nó.

Từ Vĩ gạt gù tán thành.

- Ồ, quả thực không nhận ra. Này, có thể bóc ra thử chứ.

Đám ngoại quốc cười lớn nhìn Từ Vĩ như một con ngốc.

- Hahahaha, mày định thử luôn tại chỗ à... hahahahaha... tự nhiên, tự nhiên.

Đám A Trạch, Trí Hào hoàn toàn sụp đổ. Tuy rằng đã từng nghĩ đến kết quả như vậy. Một gã trong đám Trí Hào xông lên:

- Con đ*...Tao giết chết mày.

Tên đó vừa xông lên, phía người của đám đầu trọc "đoàng" một tiếng.

- Lũ ngu kia, đến lượt chúng mày nói à? Sống chết của chúng mày là do bố quyết định. Ở chỗ này, tao là luật.

Tiếng súng làm ngã kia tỉnh táo lại không dám ho he gì nữa lùi về sau im bật.

- Nếu như đã không nhận ra, chúng ta tiếp tục luật chơi nào.

Từ Vĩ lắc đầu.

- Từ từ.

Vừa nói vừa đổ một ít thuốc ra tay, bóp nát vụn về một hồi rồi đưa lên mũi ngửi, rất nhanh hải lòng kết luận.

- Tao chưa chơi với loại thuốc này bao giờ nhưng với độ mịn, mùi thơm, màu sắc này cũng không khó đoán.

- Mày đoán? Hahahahaha... đùa tao à. Không sợ nói sai tao cho một lỗ giữa đầu mày sao?

Từ Vĩ nâng một viên ma túy ước chừng trọng lượng đối với mấy loại cân đo đong đếm này bài cô tương đối nhạy cảm.

- Trọng lượng viên ma túy tổng hợp này khoảng 0.15g, bề ngoài được thủ công bọc một lớp glucoso thuần khiết không làm đổi mùi vị thuốc. Tỷ lệ pha trộn methamphetamine, amphetamine với niketamid là 3:3:5. Tất cả được pha trộn dưới dạng tinh thể, nâng độ tinh khiết lên đến 90%. Được sản xuất năm 1990, vì giá thành quá cao thị trường tiêu thụ ít nên ngừng sản xuất năm 2000. Mấy đồ cổ như vậy là dễ đoán nhất, tao chắc chắn nó là AMN 01.

Nói rồi Từ Vĩ thả đồng ma túy trên tay xuống đất. Đám A Trạch với Chí Hào giờ chỉ còn nước cầu nguyện, mong sao cũng ăn may như lần trước. Dù sao họ cũng đã chuẩn bị tinh thần, nếu sai cả lũ cứ xông lên giết được người nào hai người ấy, cũng chẳng còn đường nào khác nữa rồi.

- Thế nào, tao đoán không sai chứ?

Từ Vĩ nhìn gã đầu trọc đầy khiêu khích.

- Mày có thật chỉ là một con điểm thôi à?

- Hừ, chỉ là một con điểm chắc đã nằm dưới thân bao nhiêu trùm ma túy rồi. Chả trách biết nhiều như vậy.

Marry nhìn Từ Vĩ đầy ghê tởm.

Gã đầu trọc nhìn Marry đầy đam mê đưa tay vuốt ve cặp mông căng tròn của ả, nói:

- Em nói đúng. Thế này đi, trò này nhàm chán quá, chúng ta chơi trò gì kích thích hơn đi.

Từ Vĩ thu hết mọi hành động kia vào mắt, nở nụ cười khinh bỉ. Thấy mình yếu thế liền đổi hướng chơi, cũng thức thời đấy. Nghĩ ngợi một hồi tên trọc này ra ý tưởng. Chỉ vài phút sau Trí Hào.

- Ê thằng kia mày lại đây... tao cho mày một cơ hội. Nếu như mày hiếp chết con đ* này thì tao cho mày sống. Có phải rất kích thích không?

Gã kia nghe xong kinh ngạc, không ngờ vội bò lên gần hơn nói:

- Thật... thật không? Chỉ cần hiếp chết nó thôi sao?

- Đương nhiên.

- Vậy... vậy, anh khôn được nuốt lời.

A Trạch hai mắt hằn lên những tia máu, thét lớn như con thú mất khống chế.

- Mày dám.

- Tiếc sao? Mày không bảo vệ nổi con à này đâu. Câm miệng lại ngoan ngoãn ở yên đấy không tao tiễn mày đi trước.

Một tên ngoại quốc chĩa súng vào đầu A Trạch.

Boss tin tưởng anh giao cho anh trách nhiệm bảo vệ phu nhân. Hiện giờ không những không hoàn thành trách nhiệm mà còn đẩy phu nhân vào nguy hiểm, anh có chết cũng khôn hoàn hết tội.

- Trí Hào, đừng có ngồi yên như vậy. Thuộc hạ của cậu, cậu quản đi chứ.

Trí Hào rôi rắm, trong lòng sớm đã như lửa đốt.

- Dừng tay lại, ai cho phép cậu tự ý hành động.

Tên kia quay lại chỉ vào Trí Hào.

- Con mẹ mày, Trí Hào là mày đưa chúng tao vào chỗ chết. Mày xem mày làm ra cái chuyện tốt gì, giờ chỉ vì một con đ* như nó mà kêu tao bỏ qua cơ hội sống hay sao. Mơ đi.

- Thôi nào, mày chơi luật của mày quá lâu rồi đấy. Tao cũng chán lắm rồi, kết thúc thôi.

Từ Vĩ cột nhả dựa vào một thùng hàng dẫm lên cái xác tên thuộc hạ của Trí Hào, móc từ sau lưng một khẩu súng lục không biết từ đâu mà ra, nhẹ nhàng lên nòng.

- Súng MẠC môn trang bị không tồi nhì, khẩu P229 của SIG cơ đấy.

Sau câu nói của Từ Vĩ, không khí trong kho chợt thay đổi, tên trọc đứng dậy lạnh lùng nói:

- Mày nói muốn kết thúc thì kết thúc hay sao? Kết thúc chính là chúng mày chết... bọn tao ngồi nhìn. Đây mới là kết thúc.

Từ Vĩ lắc đầu:

- Nhưng là tao ở đây thì sẽ khác...

Không đợi Từ Vĩ nói xong tên đi theo Trí Hào chợt điên cuồng xông đến.

- Tao sẽ viết lại kết cục.

Nói xong cả người Từ Vĩ bật lên tạo một vòng cung trên không trung trèo lên lưng tên kia, giữ đầu hấn vặn ngược 180 độ, lập tức xử gọn không một chút máu me.

" Ầm ".

Tất cả mọi người không kịp phản ứng, một màn kết liễu quá nhanh. Chưa kịp nhìn ra tên kia đã chết ngã trong tư thế vô cùng quỷ dị, đầu bị vặn ngược ra sau. Khả năng cận chiến của Từ Vĩ đã đạt tới cảnh giới. Một người to gấp đôi cô như vậy mà bị hạ không tốn chút sức nào.

A Trạch, Trí Hào tròn tròn mắt nhìn Từ Vĩ, một màn kia quá đẹp. Ai mà ngờ, ẩn dưới thân hình mỏng manh kia lại chứa sức mạnh đáng sợ như vậy.

Từ Vĩ không nhanh không chậm cúi xuống nhặt lấy súng của cái xác dưới chân, hai tay hay súng, bình thân chĩa súng vào đầu tên trọc.

- Giết chết nó, giết nó cho tao.

Tên trọc điên cuồng gào thét, chạy tới giật súng của một tên thuộc hạ. Nhưng chưa kịp bắn ra phát nào, Từ Vĩ đã nổ súng trước. "Đoàng", một ánh sáng bạc nơi Từ Vĩ chợt lóe lên nhắm thẳng vào mi tâm tên trọc hướng tới. Chưa tới một giây viên đạn Từ Vĩ bắn xuyên qua cả mi tâm tên trọc cắm thẳng vào bức tường phía sau. Không kịp hét lên tiếng nào tên trọc đổ ầm xuống đất co giật một hồi máu phun ra không ngừng.

Một lần nữa A Trạch cùng Trí Hào lại kinh ngạc, khó hiểu. Khẩu P229 căn bản không tạo ra lực bắn khủng khiếp như thế, Từ Vĩ đã làm cách nào vậy?

- Chúng mày nói tao là gì ý nhì? Con đ*? Giết tao à?

Ánh mắt Từ Vĩ rơi vào người Trí Hào, hai tay không ngừng nã đạn. Lúc tiếng súng dừng lại đồng nghĩa với việc sáu người bên phe tên trọc không còn hơi thở, cơ thể đổ sập xuống, chỉ còn lại duy nhất một người con gái là Marry. Từ Vĩ thả rơi đồng vỏ đạn xuống đất, tiện tay quăng hai khẩu súng sang một bên nhàn nhạt nói.

- Hết đạn rồi.

A Trạch không khỏi trầm trồ buột miệng nói ra:

- Thật đáng sợ, đây là kỹ thuật gì... không nhìn cũng có thể chuẩn xác như vậy.

Trí Hào nhìn chằm chằm vào bóng lưng Từ Vĩ không thốt nên lời, đưa mắt nhìn về phía những vết đạn in sâu trên tường vẫn còn dính nhầy nhựa não với máu, kéo tay A Trạch.

- A Trạch nhìn kia, kia có cái gì đó... hình như là dao.

Từ Vĩ bắn đạn đồng thời phóng dao, dùng lực đạn kết hợp lực cản của dao chỉ dài bằng hai đốt ngón tay, phóng một đòn chí mạng.

- Sao có thể, vừa phóng dao vừa bắn súng bằng hai tay. Cô ấy thời gian đâu rút dao nữa vậy?

Cả hai không nhận được nuốt vào một ngụm khí lạnh.

- Quá đẹp, Từ Vĩ tiểu thư quá nhanh...

- Kỹ thuật này tuyệt đối không phải người luyện súng tầm thường có được.

Cô ấy chỉ là người bình thường thôi sao? Có đánh chết A Trạch với Trí Hào cũng không tin.

Trí Hào định nói gì đó nhưng cuối cùng cũng chẳng thốt lên lời.

Từ Vĩ tiến lại gần chỗ đám Trí Hào, bị một tên thuộc hạ cản đường, lúc này còn đang gào rú như điên "Aaaaaa... đừng bắn."

- Cút... ngửa mặt.

Từ Vĩ đập cho tên đó một phát không dậy nổi.

A Trạch với Trí Hào bị choáng mạnh. Nói là được Từ Vĩ cứu, cơ mà cũng không an toàn lắm, cả đám không ai dám thở mạnh. Từ Vĩ tới gần Trí Hào, từ trên cao nhìn xuống, giơ chân đá một phát vào miệng cậu ta, lực không lớn đủ để làm sái quai hàm, nhìn ra được cô không có ý kết liễu hẳn. Từ Vĩ ngồi xuống đưa tay vãn lại quai hàm Trí Hào về chỗ cũ rồi cảnh cáo:

- Nếu mấy người là thuộc hạ của tôi... vô dụng như vậy, sớm đã bị khai trừ. Để tôi một lần nữa nghe được những lời này, tôi cho mấy người chết không toàn thây. Hiểu chưa?

- Dạ... hiểu... hiểu.

Trí Hào cuối cùng cũng tâm phục khẩu phục, gật đầu lia lịa.

A Trạch thấy Marry còn sống liền giơ súng định bắn liền bị Từ Vĩ đẩy ra.

- Marry à? Mày nói tao là gì ý nhỉ?

Marry lặng nhát nói:

- Mày thì là cái thá gì chứ. Có giỏi đánh tay không với tao này. Đáng tiếc súng mày hết đạn rồi nhưng của tao thì không.

Nói rồi giơ khẩu súng trong tay ra bắn một phát đạn về phía Từ Vĩ.

"Ting"

Viên đạn bị đánh bật ra cắm sâu vào một thùng hàng. Thấy viên đạn bị bắn bật ra tất cả bị một phen kinh hãi, đạn mà cũng không làm gì được cô sao? Marry điên cuồng nã đạn hơn nhưng tất cả chỉ đáp lại bằng những tiếng "tinh...tinh... tinh...". Những con dao bạc sáng loáng xen kẽ trong tay Từ Vĩ phản chiếu lên nụ cười quỷ dị của cô, không một viên đạn có thể ảnh hưởng.

Đến lúc súng trong tay Marry cũng hết đạn. Không nghĩ ngợi nhiều, ả liền phi lên đánh một quyền về phía Từ Vĩ. Phía sau bọn A Trạch thiếu chút nữa rớt tim ra ngoài.

- Tiểu thư, cẩn thận.

Không kịp phi thân ra yểm trợ, chỉ thấy Từ Vĩ nhanh nhẹn tiến lên nghênh đón đòn của Marry. Từ Vĩ xoay người, giơ chân về một đường, trực tiếp móc đầu Marry đập mạnh xuống đất không chút lưu tình. Chỉ một động tác trực tiếp knock out. Marry nằm trên đất biến thành một đồng bùn nhão, toàn bộ cơ thể không còn chút chi giác.

- Tam đẳng mà đã hên hoang... chị đây cửu đẳng rồi nhé.

Marry không động dậy nổi nhưng vẫn còn ý thức, bị Từ Vĩ dẫm lên lưng. Cô cúi xuống nắm lấy tóc Marry giật ngược ra sau. Nở nụ cười đáng sợ mang vài phần quỷ dữ.

- Game over.

Đám chỗ A Trạch nhìn màn kinh hãi trước mắt dọa sợ, quên luôn cả thở.

- Từ Vĩ

Sau lưng truyền đến âm thanh quen thuộc. Là của... Mạc Từ Thiên.

Thôi xong mẹ rồi...

Bỏ tay ra khỏi đầu Marry, Từ Vĩ khôi phục bộ dạng te tòn hàng ngày. Xoay người lại đối diện với Từ Thiên, nhìn bộ dạng sắp giết người tới nơi kia, Từ Vĩ khẽ nuốt nước miếng.

- Từ... Từ Thiên.

Từ Vĩ chạy lại chỗ anh, ngấm ngĩa đủ kiểu vội vàng chuyển chủ đề.

- A, anh không sao thật tốt. Em còn tưởng anh xảy ra chuyện.

- Ai cho em tới đây?

Lần đầu tiên Từ Vĩ thấy bộ dạng Mạc Từ Thiên đáng sợ như vậy, trong đầu một loạt lý do đang chạy loạn. Đảo mắt về sau liền thấy hai con người Chỉ Hàn với Mục Lâm, biết ngay là hai con hàng kia mách lẻo liền đẩy hết tội lên bọn họ.

- Em...em nhớ anh, ở Mạc gia không có gì làm, em liền bảo đám Chỉ Hàn cho em ra khu tập huấn chơi một lúc, vô tình biết được anh ở đây, sợ anh gặp nguy hiểm em liền... chạy tới...

Mặt Từ Thiên cực kỳ khó coi, mắng cô cũng không được bỏ qua cho cô cũng không xong.

- Em..

Từ Vĩ thấy Từ Thiên bớt giận rồi liền sấn tới ôm lấy anh.

- Thiên Thiên, em biết sai rồi... đừng giận em..

Toàn bộ thuộc hạ bị nhồi thức ăn cho chó. A Trạch với Trí Hào còn kinh hoàng hơn. Người này có bị đa nhân cách không vậy?

Nhìn thấy bộ dạng này của Từ Vĩ, anh thừa biết cô đang giả vờ nhưng không nhịn được đánh nhẹ giọng, điều chỉnh tâm trạng xoa đầu cô:

- Không có lần sau.

Nói rồi kéo cô ra khỏi kho hàng, mới đi được mấy bước Từ Vĩ chợt kêu lên, dọa anh một trận còn tưởng cô bị làm sao?

- Aa..

- Em bị thương ở đâu?

Từ Vĩ chớp chớp mắt ướt ướt:

- Chân em đi nhiều mỏi rồi.

A Trạch, Trí Hào, Mục Lâm, Chỉ Hàn "... " sợ toát cả mồ hôi hột. Sợ bà cô kia bị tưởng chỗ nào thôi, không chừng đầu cũng không giữ nổi.

Từ Thiên cúi xuống bế cô lên dịu dàng:

- Em không nói sớm.

Đệt, mất tôi. Tôi là ai? Tôi đang ở where?

Ở đây duy nhất có hai người là Chỉ Hàn cùng Mục Lâm điềm tĩnh, cười mỉa:

- Chỉ có đám người thiện cận như mấy người mới bị hành thôi. Chúng tôi đã tu thành chính quả lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Rời khỏi kho quân dụng...

Biết Từ Thiên không có việc gì cô cũng bình tâm lại, nhớ lại cuộc giao tranh vừa rồi trong lòng chợt rối loạn thẻ bài trên cổ Mary khiến Từ Vĩ không khỏi lo lắng. Khi còn trong tổ chức mỗi lần thực hiện một cuộc giao dịch nào đó, đều có một thẻ bài riêng, có ký hiệu của tổ chức. Lần này lại vô tình thấy được thẻ bài quen thuộc đó Từ Vĩ trong lòng dự cảm không lành. Nếu như trong vụ này có nội gián, có khi nào là người trong tổ chức gài bẫy, nhưng cần bản một tổ chức như Vương gia hoàn toàn không có lá gan động vào Mạc môn hẳn phải có người chống lưng, càng nghĩ càng rối nhưng cũng không thể loại bỏ khả năng này. Từ Vĩ lục lại trong trí nhớ xem rốt cuộc ai có khả năng làm gián điệp nhất...

Tập trung ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, đã lâu không tới nơi này vẫn không thay đổi gì cả. Chỉ có cô là thay đổi.

Từ khi rời khỏi kho quân dụng Từ Vĩ không nói một lời nào cả từ Thiên im lặng nhìn cô nhớ lại cái hình bóng vừa rồi Anh không ngờ cô lại tới đây tìm anh. Bộ dạng tàn nhẫn, vô tình khi giết đám người kia, khoảnh khắc cô cảnh cáo Trí Hào còn lúc cô chỉ dùng một đòn hạ gục ả ngoại quốc... ánh mắt khi cô kết thúc mọi chuyện quá hung tàn giống như một con quỷ dữ khiến anh suy nghĩ thì không nhận ra cô như thể cô là người hoàn toàn xa lạ.

- Anh còn nhìn nữa là em cho rằng anh đang quyến rũ em đấy.

Từ Thiên thu hồi suy nghĩ, kéo cô vào lòng, xoa nhẹ tóc cô. Anh biết người trong kho hàng kia là cô của quá khứ, còn người đang ôm anh hiện tại vẫn là cô gái trong lòng anh. Quá khứ của cô tàn nhẫn bao nhiêu, anh sẽ không để cô sống như vậy nữa.

- Anh còn chút việc ở đây, em về cùng bọn Chi Hàn trước hay muốn ở lại với anh.

Từ Vĩ nghe thấy có thể ở lại đây, đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội vui chơi liền hào hứng nói:

- Em tất nhiên phải ở lại với anh rồi.

Từ Thiên yêu chiều Từ Vĩ khẽ nhéo nhũ cô.

- Em chỉ muốn ở đây chơi chứ gì?

Từ Vĩ cúi xuống cọ cọ vào cổ anh như con mèo nhỏ

- Không có, em nhớ anh mà.

Lòng Từ Thiên bị lời cô nói hòa tan thành nước, nở nụ cười dịu dàng, cúi xuống hôn lên môi cô.

- Vậy em phải hứa không được chạy lung tung, phải luôn ở trong tầm mắt anh.

- Há? Vậy em thà về trước còn hơn.

Từ Vĩ đau khổ, cô còn tưởng được tung hoành ngang dọc trong cái trụ sở, thư giãn gân cốt. Ai ngờ...

- Ý em là gì?

Biết mình nói sai, Từ Vĩ vội ôm cổ Từ Thiên hôn chụt anh một cái sửa lại.

- Không có, chỉ cần ở bên anh là được... em sao cũng được.

Xe chạy vào trụ sở Mạc môn ở Italy.

Từ Thiên dẫn cô vào văn phòng sắp xếp mọi việc ổn thỏa, vứt cho cô một đồng hồ ăn vặt rồi nhanh chóng mở cuộc họp đẩy nhanh tiến độ công việc.

Từ Thiên vừa rời đi, Từ Vĩ liền gọi cho Châu Dương.

- Chị à.

- Cậu tra cho chị một chuyện.

- Chuyện gì?

- Danh sách những người bị khai trừ hoặc mất tích ở tổ chức.

- Sao đột nhiên lại tra chuyện này?

- Chỉ có việc cần... tra nhanh đi.

- Được rồi, muộn nhất tối nay em gửi. Chị cần gấp không?

Từ Vĩ vắn vẽ thẻ bài trong tay, suy nghĩ một hồi.

- Cứ từ từ.

Cúp máy, Từ Vĩ trút gánh nặng sang một bên chui vào phòng tắm.

Tắm rửa xong, gạt bỏ những bụi bặm, máu me trên người xuống, Từ Vĩ thoải mái hơn hẳn. Chọn lấy chiếc áo sơ mi màu đỏ đậm của anh kết hợp với quần bó sát, sơ vin một bên tạo cảm giác lười biếng, tùy tiện nhưng không phản cảm. Ôm lấy đồng hồ ăn vặt, chọn ra một món cô thích rồi bóc ra, nhân lúc anh hợp chưa về cô ra ngoài dạo chơi xiu.

Trụ sở ở Italy không rộng như trụ sở chính của Mạc gia nhưng coi như cô cũng mở rộng được tầm mắt. Mới dạo quanh quá nửa cái trụ sở, Từ Vĩ nhàn nhạt mở miệng.

- Còn muốn theo tôi tới khi nào? Hai cậu xỏ ra đây không thì bảo?

A Trạch cùng Trí Hào lui thủ đi ra, bộ dạng y như học sinh tiểu học bị phạt khi mắc lỗi.

- Bà chủ, chuyện hôm nay là lỗi của tôi. On bà chủ cứu mạng chúng tôi ghi lòng tạc dạ.

Từ Vĩ nổi hứng muốn trêu chọc hai người họ.

- Tôi nhận không nổi.

Thấy Từ Vĩ nói vậy hai người kia hoảng hốt.

- Bà chủ... tôi... tôi biết lỗi rồi, xin bà chủ tha thứ.

- Hai người có lỗi gì?

Trí Hào vội vàng giải thích:

- Là tôi ngu muội, tin tưởng thằng chó Quy Hồng hại Mạc môn thiếu chút nữa tổn thất...

Từ Vĩ mỉm cười lắc đầu, xoay người rời đi, vừa đi vừa nói.

- Vậy là lỗi của người tên Quy Hồng kia sao? Đừng có đổ lỗi cho bất kỳ ai, không biết tính toán ứng phó là lỗi của cậu, không biết dùng người cũng là lỗi của cậu... đến giờ cậu vẫn đổ lỗi lên người khác, cậu căn bản chẳng nhận ra mình đã sai ở đâu.

Thấy Từ Vĩ rời đi hai người vội vàng bám theo, lẻo đẻo như một cái đuôi. Trí Hào thất vọng lên tiếng.

- Bà chủ, tôi... tôi còn cứu được không?

Từ Vĩ vốn là mặc kệ hai người kia nhưng nghe Trí Hào hỏi vậy có chút không đành lòng bèn xoay người lại.

- Còn cứu được hay không thì phải xem lại cậu. Tôi tin con mắt chọn người của Từ Thiên, chắc hẳn cậu phải có gì đó nổi trội. Nhưng nổi trội ở đâu tôi không cần biết, cái tôi hiện tại nhìn thấy chính là sự ngu xuẩn của cậu. Tôi mặc kệ cậu ngu ngốc bao nhiêu nhưng làm ơn đừng đem sự ngu ngốc đó bôi đen thanh danh Mạc môn. Một người trợ thủ giỏi sẽ không bao giờ cần nhắc đến danh tiếng của chủ nhân mà phải đem sự tài giỏi của mình để người khác nhìn vào nhớ đến vị chủ nhân đó. Tôi... lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng nhắc cho cậu biết, núi này cao còn núi khác cao hơn. Ở Mạc môn này còn rất nhiều người tài giỏi hơn cậu, cho nên đừng tự cho mình là giỏi.

Trí Hào nghe xong chết lặng một chỗ không tài nào nhúc nhích. Từ Vĩ quay sang A Trạch nhìn hẩn hồi lâu như muốn xuyên thấu cả tâm can hắn, mãi mới lên tiếng:

- Ở trong Mạc môn lâu như vậy, cậu nói kinh nghiệm cậu đây mình. Tôi tự hỏi nó phải đầy đến bao nhiêu mà cậu vẫn phạm phải lỗi cấp thấp như vậy. Tôi theo dõi lộ liễu như thế cậu còn không phát giác ra... như vậy chết bao lần cho đủ.

Nói xong dứt khoát quay người trở về văn phòng của Từ Thiên. Nhìn bóng lưng Từ Vĩ rời đi có chút cô độc, phải là một người như thế nào mới có thể nói ra những lời như vậy? Trong lòng A Trạch cùng Trí Hào khâm phục khâm phục, lòng ngưỡng mộ lại tăng thêm một bậc. Cả đời này họ chỉ nhận cô là bà chủ, cũng tự nhận chỉ có cô mới xứng đáng đứng bên cạnh lão đại. Dù cho sau này có xảy ra chuyện gì, một mình cô vẫn có thể chống đỡ, đây mới là người phụ nữ boss cần

Trí Hào tự trách bản thân, boss nhiều lần căn dặn cậu làm việc không được lỗ mãng, điều gì cũng phải suy xét kỹ càng vậy mà cũng không chịu sửa cái tính cao ngạo. Lần này bị vạch trần bản tính lâu nay Trí Hào hổ thẹn không thôi, quyết sửa đổi bản thân.

Chương 42

Từ Vĩ trở lại văn phòng, đã thấy Từ Thiên trở về, cánh cửa sau lưng vừa khép lại, liền tung tăng chạy tới bổ nhào vào lòng anh.

- Anh xong việc rồi sao?

- Em vừa đi đâu vậy?

Nghe thấy giọng cô, Từ Thiên đang vui đùa trong đồng tài liệu theo phản xạ mà ngừng lên.

Thấy cô gái trước mặt, anh ngẩn ra, đôi đồng tử cũng chợt trầm xuống. Từ Vĩ mặc sơ mi của anh, hơi rộng nhưng hình như đã được sửa lại, không cài một khuy cổ để lộ xương quay xanh sẫm hút. Trên người thoang thoảng mùi hương của anh lại càng quyến rũ.

- Anh yêu, em muốn ôm..

Từ Vĩ thấy anh như nhìn thấy dòng suốt mát lập tức dích chặt vào người anh. Lúc Từ Thiên phản ứng lại thì đã bắt gặp ánh mắt cô từ khi nào. Từ Vĩ ngồi lên đùi anh, dựa đầu vào lồng ngực, đầu nhỏ cọ cọ vào cổ anh. Từ Thiên xoa xoa đầu cô, cất giọng khàn khàn khó phát hiện.

- Em kiếm đâu ra bộ đồ này thế?

Từ Vĩ nhìn cái áo sơ mi cô lục trong tủ đồ của anh, mỉm cười gượng gạo, giải đầu:

- Em tìm trong tủ đồ anh đây... aiza, em đi dạo quanh trụ sở đâu thể mặc nguyên cái áo dính đầy máu me kia chứ, trông sẽ rất dọa người.

Ánh mắt tinh nghịch của cô khẽ lay động, chu đôi môi nhỏ lên án:

- Nhưng áo của anh rộng quá, em sửa lại một chút. Có phải rất đẹp không?

Đồng tử Từ Thiên bỗng trở nên u tối, hít thở cũng mang vài phần nặng nề.

- Em giỏi lắm, mặc như vậy cũng dám ra ngoài chạy xung quanh cái trụ sở, em đang muốn đào binh hay gì? Cổ áo có khuy mà không cài vào, em muốn chết có phải không?

Nhìn bộ dạng ghen tức của Từ Thiên, Từ Vĩ vô cùng vui vẻ, đắc ý:

- Hi hi... là em lúc tắm xong, nóng quá quên không cài thôi mà... anh đừng giận..

Từ Thiên quay ngoắt đi, giả vờ không để ý đến cô. Nhưng cũng không thể lơ cơ thể cứ như con rắn nước cựa quậy trên người anh.

Thấy anh giận dữ, không để ý đến mình. Từ Vĩ nhào tới hôn chụt lên môi anh một cái. Bắt đầu đàm phán:

- Đừng giận nữa, đừng giận nữa mà... em lấy thân hối lộ cho anh được không?

Cơ hồ thấy được sự suy sụp trên gương mặt anh, anh nói:

- Ngoan, ra kia chơi một lát, anh xử lý xong công việc đã.

Nếu cô còn tiếp tục như vậy, sợ là sự kìm chế cuối cùng của anh cũng không còn.

Từ Vĩ nghe vậy xị mặt ra, ôm chặt anh hơn.

- Em ngồi đây xem anh làm việc không được sao?

- Không được?

Từ Vĩ nhanh nhẩu giơ ba ngón tay lên thề.

- Em hứa không làm ồn, chỉ ngồi nhìn anh thôi.

Từ Thiên không nói gì, giống như đang đợi cô nghe lời. Từ Vĩ liền sát tới hôn nhẹ lên tai anh, còn liếm nhẹ, thì thào. Giọng ỳ khướt.

- Đi mà... nha.

Từ Vĩ không biết hành động của cô lúc này nguy hiểm tới độ nào. Bên dưới của anh đã có hiện tượng căng trương, nhiệt độ ngày càng cao. Từ Thiên thờ dài bất lực, nhẹ nhàng kéo tay cô xuống chạm vào vật nóng kia hôn nhẹ lên cổ cô, giọng khàn đặc nói.

- Đừng đánh giá cao sự kìm chế của anh. Em còn như vậy, anh sẽ phân tâm.

Từ Vĩ cảm nhận được sự biến đổi trong anh thì chột đồ mặt. Cô vô tội... chỉ mới nói với anh mấy câu thôi mà, cô có làm gì đâu. Nhưng trên chộc được đại ma vương như vậy cũng thú vị lắm, mới trên boss chút thôi, cô còn muốn trên nữa. Từ Vĩ suy nghĩ một hồi trong lòng, khẽ nở nụ cười gian không để anh thấy.

Từ Vĩ ngoan ngoãn trèo xuống khỏi người anh, đi tới sofa cầm một quyển tạp trí lên, bắt đầu trò nghịch ngợm của mình.

Cô nằm ngửa lên sofa tay chống cằm nhìn anh. Cổ áo sơ mi của cô đã rộng nay còn bị hành động của cô xê dịch đi lộ cả dây áo bên trong.

Từ Thiên lo cô nhầm chán, liếc mắt xem cô thế nào. Ai ngờ vừa hay nhìn thấy cảnh xuân lấp ló sau cổ áo vội chuyển ánh mắt xuống văn kiện, nhất quyết không nhìn lên nữa. Nói vậy thôi nhưng trong đầu anh đột nhiên nhớ tới hình ảnh đêm cô bị bỏ thuốc cùng anh hoan ái, bên dưới giục dịch như muốn nổ tung tới nơi. Tay anh cầm bút di chuyển trên văn kiện, năng suất làm việc cũng thật nhanh, đã qua 15 phút rồi mà không đọc hết nổi một đoạn, một chữ cũng chẳng vào đầu.

Từ Vĩ nhìn vẻ mặt đầy ảm đạm của anh không kìm được nở nụ cười, lặng lẽ tiến lại gần chỗ anh.

Bên tai Từ Thiên chột có tiếng thở đều đặn nhẹ nhàng, thơm tho đánh thẳng vào lòng anh, phá vỡ tuyến phòng thủ cuối cùng. Anh ngẩng lên, tầm mắt rơi vào cổ cô.

- Anh xong việc chưa?.... em chán.

Một lần nữa cô bò vào lòng anh, dán sát vào người anh.

Cô nói rồi vurun tới hôn lên bờ môi lạnh của anh. Cả người Mạc Từ Thiên bỗng trở nên cứng đờ.

Cô rời khỏi môi anh, bàn tay bên hông cô bỗng siết chặt lại. Anh giữ lấy ót cô, kéo cô lại hôn vô cùng cuồng nhiệt. Ngậm lấy cánh môi nhỏ, Từ Thiên dần nhẹ nhàng mút nhẹ, đưa lưỡi vào trong miệng cô chiếm lấy tất cả vị ngọt.

Nụ hôn của anh rất lâu khiến cô có chút khó thở, phát ra tiếng rên khẽ. Tiếng cô phát ra khiến Từ Thiên càng điên cuồng, muốn nghe nhiều hơn.

Đôi tay anh len vào trong áo cô, cởi bỏ lớp áo trong vãn về nhũ hoa của cô. Những nơi anh đi chuyển qua như có một luồng điện, ngón tay mang theo hơi lạnh vuốt ve cơ thể cô. Từng món đồ được cởi ra, rơi xuống đất. Dọc theo đôi chân thon dài thẳng tắp, vòng eo mảnh khảnh không chút mỡ thừa, bầu ngực tròn đầy với hai nụ hoa bởi vì đột ngột mất đi sự bảo vệ mà khẽ run rẩy.

Từ Vĩ chỉ cảm thấy nơi ngực có một cảm giác nóng rát do nhiệt độ ngón tay anh mang lại. Cô không thể phủ nhận một khi nam nữ đã từng phát sinh quan hệ, thân thể mỗi người đều có chút nhớ nhung cảm giác hoan ái kia.

Từ Thiên nhìn chiếc mũi thanh tú trên gương mặt xinh đẹp thanh thuần, gò má tròn mịn, đường nét vô cùng tinh tế, rõ ràng là một đại mỹ nhân khiến người ta không thể cưỡng lại được.

Phần ngực căng tròn của cô liên tục bị mút mạnh vào, Từ Vĩ chỉ cảm thấy đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Một cảm giác tê dại nhanh chóng lan khắp toàn thân. Một cảm giác thoải mái dần dâng lên khiến cô không cách nào kìm chế tiếng ngân mất hồn.

- Uhm... a.... a...um...

Từng tiếng ngậm nga khe khẽ của cô khiến máu trong người Từ Thiên sôi sục, khoe môi ánh lên nụ cười thỏa mãn.

Tiếng thở dốc dồn dập dần thay thế cho tiếng ngậm mất hồn. Trong đầu còn đang có cảm giác mơ màng như đang trên mây, Từ Vĩ chỉ thấy phần mông mình được nhẹ nhàng nâng lên, đặt vào vật đàn ông nóng hổi. Từ Thiên từng chút tiến sâu vào trong cơ thể cô, bên trong co rút mãnh liệt khiến cô không kìm được mà cất lên nhiều tiếng rên rỉ yêu kiều.

- U...ư..ah...h..

Để duy trì cân bằng cơ thể, Từ Vĩ vô thức bám chặt vào bờ vai Từ Thiên. Cô chỉ thấy bàn tay thon dài kia siết chặt hông mình, một lực mạnh mẽ nhanh chóng đè xuống, sự trống rỗng trong thân thể được lấp đầy. Sức mạnh khổng lồ như xuyên thấu cơ thể cô.

Sự kích thích quá mức khiến Từ Vĩ nhắm nghiền đôi mắt mờ mịt màn sương. Sự to lớn của anh khiến cô vô lực chống đỡ, rồi lại không nhịn được co rút thân thể.

- Aaaa...

Sự kích thích cực hạn này Từ Vĩ chịu không nổi, bên trong ngựa ngáy khó chịu muốn được ma sát, đầu ngựa ra sau, mái tóc đen nhánh về ra một đường vòng cung trong không trung.

- Vĩ... em khít chặt như vậy... Ah... em thả lỏng... di chuyển đi... Ngoan.

Từ Thiên cũng cảm nhận được sự thỏa mãn này. Anh không thể không thừa nhận, cô giống như một liều thuốc phiện, đã thử một lần thì sẽ muốn có lần hai, lần ba, muốn triền miên với cô cả đời. Chỉ cần thấy bóng dáng thân hình mềm mại của cô, anh liền có phản ứng.

Từ Thiên không khống chế được vọng mình thêm nữa, bắt đầu điên cuồng vận động. Theo từng động tác của anh, thân thể Từ Vĩ run lên từng nhịp.

Đàn ông bị dục hóa thiêu đốt sao có thể nhịn nổi trước một màn mê người như thế. Bàn tay thon dài nắm lấy bầu ngực xoa bóp, đưa lên miệng. Anh ngậm lấy đỉnh hồng cắn mún. Từ Vĩ ôm lấy đầu của Từ Thiên, đan tay mình vào tóc anh để anh vùi đầu vào bầu ngực căng tròn, cảm nhận khoái cảm anh đem đến.

- Ừm... Thiên.

Từ Thiên không cho cô chút thời gian nghỉ ngơi, đột nhiên ôm thẳng người cô lên, khiến Từ Vĩ hoảng sợ vòng tay qua cổ anh, đôi chân thon dài bám lấy phần eo rắn chắc kia.

Từ Thiên vùi đầu vào khe rãnh trước mặt hưởng thụ sự mềm mại của cô. Đem Từ Vĩ vào phòng nghỉ đặt cô xuống giường, điên cuồng ăn mòn cô hết lần này tới lần khác.

Đem hai chân cô tách ra, Từ Thiên cúi xuống mút lấy hai cánh hoa khép chặt, ướt nước. Anh dùng hai ngón tay khẽ tách chúng ra. Từ Vĩ rất miễn cảm mỗi khi anh vuốt ve nơi đó, đầu lưỡi anh liếm nhẹ chúng làm cô run lên không kìm được chảy nước.

- Em thật đẹp... ngọt quá.

Từ Thiên khẽ nói, anh đem ngón trỏ chọc vào, tăng thêm lực đẩy ngón tay tiến sâu hơn. Anh ra vào nơi tư mật của cô, lần này nhét thêm một ngón giữa nữa. Bị thay đổi kích cỡ đột ngột làm Từ Vĩ không kịp thích ứng, cong người lên nghênh đón, hai ngón tay anh ướt sũng nước. Từ Thiên hay tay giang rộng chân cô hơn, cúi xuống mút lấy viên hạch tâm nhỏ bé. Đưa lưỡi mình tinh nghịch tiến vào nút chặt nó lại như con rắn ướt át phủ lên mặt đất, một lớp nước mỏng, gây thịt bên dưới càng phồng to đau đớn.

- Thiên... em muốn.

Từ Vĩ bị cảm giác lạ lẫm kéo về bật ra tiếng kêu, cơ thể càng run rẩy.

- Gọi tên anh...

- Thiên... ah... Thiên... cho em.

- Tiểu yêu tinh này.

Từ Thiên thở dốc, thanh âm thỏa mãn trở nên vô cùng dịu dàng.

Đề cô xuống, anh đưa gậy thịt đang căng phồng tiến sâu vào cô, vận động. Cơ thể Từ Vĩ như bị nổ tung, nương theo nhịp của anh, cô không nhịn nổi bám chặt vào bờ vai anh, nghênh đón. Một dòng nóng âm chảy vào trong nơi sâu nhất của cô, vừa nóng như lửa lại vừa dòn dập như con sóng lớn, cô không kiềm được mà rên lên sáng khoái.

- Aaaaaa... sâu hơn... Thiên... sâu hơn.

Từ Thiên nghe cô khích lệ, vận động càng mạnh, cô co rút chặt tới nỗi không còn chút khe hở nào.

Chất dịch trắng đục tràn ra cả ga giường dính lên khắp đùi cô, trong bụng Từ Vĩ sớm đã không thể chứa thêm nữa. Anh rút khỏi người cô, chất dịch vẫn còn chảy ra. Từ Vĩ đẩy anh xuống, quỳ gối lên người anh, di chuyển xuống hạ thân Từ Thiên bất ngờ ngậm lấy long cự liếm mút. Anh thoải mái phát ra tiếng gầm nhẹ.

- Mút cho anh... Đứng rồi... Nhanh hơn đi... Ngoan.

Long cự vừa dài vừa to, cô dùng lưỡi liếm nó, ngậm lấy đầu long cự nún mút phát ra tiếng chụt chụt đầy mờ ám. Từ Thiên bị kích thích không kìm được trào ra chất dịch trắng đục. Dùng sức lật cô lại để mình bên trên, muốn cô. Cả hai cùng điên cuồng phát ra tiếng thét, hướng lên đỉnh cao dục vọng...

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phái Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Từ Thiên bế Từ Vĩ ra khỏi giường, sát lại hôn lên khóe môi cô:

- Từ Vĩ, anh mang em đi tắm.

Từ Vĩ mơ hồ mở mắt, hiện giờ cô rất mệt nên chỉ gật đầu một cái, mặc cho anh mang đi đâu thì đi.

Từ Thiên ôm cô vào lòng, bước vào bồn tắm, hai người toàn thân trần trụi ngâm trong bồn nước ấm áp, thư thái không thành lời.

Từ Vĩ mới đầu đột nhiên chạm vào nước nên có chút không quen, mơ màng tỉnh.

- Làm em tỉnh à?

Mặc Từ Thiên nhẹ nhàng chỉnh lại tư thế để cô dựa vào mình, cánh tay ôm lấy hông kéo cô vào lòng.

- Không có.

Từ Vĩ nhẹ nhàng mỉm cười, bàn tay nhỏ nhắn chìm trong nước tìm lấy tay Từ Thiên đan chặt, không cho nó đùa nghịch phía dưới của cô nữa.

Cô hơi tỉnh nhìn lại mình, thiếu chút nữa muốn giết người luôn. Toàn thân từ trên xuống dưới đầy vết hôn đỏ hồng, có vết hơi xanh đầy mờ ám. Từ Thiên biết cô đang nghĩ gì liền vui vẻ ngắm nghía chiến công của mình, một tay đan chặt tay cô, một tay ôm lấy bầu ngực căng tròn vuốt ve, vân vê. Từ Thiên hôn lên ót cô, vùi đầu vào cổ cô, hơi nóng làm nhiệt độ trong bồn cũng nóng lên.

Trên ba mặt tường phòng tắm đều là gương. Từ Thiên theo tắm gương trước mặt nhìn cơ thể Từ Vĩ bị hành động của mình mà có chút ửng đỏ. Bên dưới cái móng yêu kiều tuyệt đẹp đang dính sát vào nơi đứng thẳng dang trào của anh.

Bọt nước trắng tinh tỏa sáng trên thân thể trần trụi, giống như được quét lên một tầng dầu trơn. Ánh nước sáng bóng vô cùng hấp dẫn, đầy gợi cảm mị hoặc, sờ vào cảm giác nhẵn mịn trơn bóng, vô cùng thoải mái.

Bàn tay anh ấm áp như có luồng điện khiến sóng tình trong cô khởi động. Từ Vĩ cảm giác âm hộ của mình càng ngày càng co rút. Bầu ngực bị anh ôm lấy giờ vươn cao như chào đón.

- Anh giúp em thoải mái chút.

Từ Thiên xấu xa cười bên tai Từ Vĩ.

- Anh lưu manh, đó... Ah...

Từ Vĩ hút một ngụm khí, ngón tay Từ Thiên ngang nhiên xâm nhập vào tiểu huyết cô.

- Ah...a... anh nói giúp em tắm rửa, giờ lại muốn em... ah...ư

Ngón tay Từ Thiên nơi hoa kính đụng đưa ra vào không ngừng phát ra tiếng nước.

- Nhưng em thích mà. Nói anh lưu manh, anh liền...

Nói rồi Từ Thiên rút tay ra, hoa huyết trở nên trống rỗng khó chịu, cô liền cảm thấy mất mát. Từ Vĩ chu cái miệng nhỏ nhắn, bộ dạng vô cùng đáng yêu.

- Xấu xa...

- Vậy để anh bồi thường cho em.

- Anh... A...

Từ Vĩ chưa kịp phản ứng, hoa huyết liền bị nơi cực đại cứng rắn của Từ Thiên nhét vào, hạ thân Từ Thiên trong cơ thể cô bắt đầu vận động, nước theo từng hồi lên xuống mà vào bên trong cô, tăng lực ma sát bên trong mỗi khi anh ra vào khiến cô khó chịu một hồi.

- A... Thiên, đau quá... đừng làm dưới nước, em không còn sức nữa...

Từ Thiên đem cô khỏi bồn tắm, đặt bên bệ đá ấm bên cạnh, rút khỏi người cô. Đợi nước bên trong rỉ ra ngoài hết, Từ Thiên nhẹ nhàng kéo cô lại vào lòng, thì thầm bên tai cô.

- Anh sẽ nhẹ nhàng.

Từ Vĩ ôm lấy cổ anh, lên án.

- Ah... nói dối... ah...a

Đôi nụ hoa trước ngực bị bàn tay Từ Thiên nắm lấy xoa nắn, anh dùng lực đông đưa hạ thân, cổ gồng đăm thật sâu vào nhụy hoa của cô. Chọc cô yêu kiều thở hổn hển, cả người vô lực ngã vào lòng Từ Thiên, đôi ngọc tuyết trắng mờ rộng ra, huyết đạo ướt át hồng nhạt dính ái dịch trong suốt sáng bóng.

Làm thêm một hồi lâu, Từ Thiên cuối cùng cũng buông tha cho cô, đem cô lại bồn tắm. Xoay cô lại đối diện với mình, không làm gì khác chỉ trêu đùa bầu ngực cô, đem nụ hoa đưa đến bên miệng cắn mút, đầu lưỡi không ngừng vỗ về khiến Từ Vĩ trong miệng phát ra tiếng thở thỏa mãn.

- Ừm... ừm

Hai người cứ thế chậm rãi, nhẹ nhàng quấn lấy nhau, hưởng thụ sự thoải mái này.

Độ nhiên trong phòng tắm vang lên tiếng tin nhắn.

"ting"

Là điện thoại của cô, hồi chiều quên mất mang cả vào phòng tắm, xong để đây luôn. Từ Vĩ đưa tay với lấy xem, Từ Thiên cũng dừng hành động của mình lại kéo cô vào lòng, để cô gối lên ngực mình. Là tin nhắn của Châu Dương, cậu gửi cho cô một loạt tài liệu liên quan đến đám người mất tích trong tổ chức, phải đến hơn mười người. Từ Vĩ từ tốn xem hết một lượt. Từ Thiên vuốt ve tóc cô, cúi xuống tò mò hỏi.

- Đây là gì thế?

Từ Vĩ ngẩng lên nhìn anh.

- Là đám người mất tích ở tổ chức... hôm nay, tới chỗ kho quân dụng cùng đám A Trạch lúc giao đấu với Marry em thấy thẻ bài giao dịch trong tổ chức. Nên nghĩ trong Mạc gia có khi nào có nội gián là một trong đám người này không?

Từ Thiên hôn lên trán cô, kéo cô lại vào lòng.

- Nội gián thì có, cũng là người của lão Vương.

Từ Vĩ sùng sốt.

- Anh biết à?

Từ Thiên gật đầu khẳng định. Cô sắp xếp lại suy nghĩ, đến giờ cô vẫn mung lung.

- Cho nên anh đã sớm biết tên Quy Hồng kia có vấn đề nên có ý để hấn làm bừa. Lần này đích thân tới là muốn dụ người đứng sau sao?

- Ừm, e rằng Quy Hồng chỉ là con tốt thí mạng kẻ nội gián đứng sau giật dây vẫn đang im lặng.

- Người bên Mạc gia đích thân tuyển chọn tại sao tên đó lọt được vào vậy?

- Người này là do Trí Hào tự ý bỏ tiền ra thuê, anh không quản. Ngay từ đầu đã phát hiện ra rồi nhưng cứ để lại thăm dò.

- Vậy anh định làm thế nào?

Từ Thiên vuốt tóc cô, ánh mắt lộ lên vẻ mưu tính khó tả.

- Đợi, tên đó làm việc lộ quá nhiều sơ hở, muốn không biết cũng khó. Anh muốn xem lão Vương còn muốn giờ trò gì.

Từ Vĩ lắc đầu, đem suy nghĩ của anh sửa lại.

- Hiện tại lão Vương ở tổ chức không nắm tất cả quyền trong tay. Về phần quản lý nhân lực là do tên Châu Quang làm. Có khi người là do anh ta gài vào. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại tổ chức Vương bài nhỏ bé này căn bản không động vào nổi Mạc gia có gì tổn công như thế. Là có người chống lưng sao?

Nghe cô nói anh cũng đem suy nghĩ chỉnh sửa lại, nếu là như vậy thì phức tạp hơn anh tưởng.

Nhìn dáng vẻ tập trung suy nghĩ của anh, Từ Vĩ chợt vươn tới hôn nhẹ lên môi anh.

- Để em xử lý người này được không?

Từ Thiên thoát khỏi suy nghĩ riêng mình, lo lắng nhìn cô, anh biết cô không muốn dây dưa gì với cái tổ chức kia nữa.

- Được không?

Từ Vĩ năn nỉ, cô cũng muốn biết cái tên dờ Châu Quang kia muốn làm cái gì, động vào người cô yêu, cô tuyệt đối không khách khí.

Nhìn gương mặt đang năn nỉ anh nhưng lại mang mấy phần kiên định của cô, anh đành đồng ý.

- Được.

Cô gái này, vì anh mà nghĩ ngưu thứ, vì anh mà giết người cũng chẳng để tâm xem tay mình đã nhuộm bao nhiêu máu. Anh biết cả đời sẽ không buông cô ra được nữa.

Lúc này bên trong phòng nghỉ, A Trạch, Trí Hào cùng đám Chi Hàn vừa chơi bài vừa nói chuyện, chủ đề cũng không khác lắm so với cuộc nói chuyện của Tử Vĩ với Tử Thiên.

Chi Hàn hạ bài xuống, thắng về vang nói:

- Lần này có chút chuyện nằm ngoài dự đoán, chúng ta không tóm được người phía sau. Kế hoạch bị phá rồi... nếu không nhờ Tử Vĩ kịp thời xuất hiện mấy người chắc cũng chẳng đợi được đến lúc viện binh tới.

Trí Hào nghe vậy buồn bực không thôi. Lần đầu tiên ném thủ thất bại nên ủ rũ nói.

- Là tôi vô dụng không biết nhìn người. Hàn ca, anh nói xem đến sai lầm của tôi boss cũng đoán được có phải boss cũng không tin nhiệm tôi đúng không? Bà chủ nói đúng tôi thật ngu xuẩn.

Aiza, ngu xuẩn thì cũng thôi đi thế mà câu ta ngu dốt nhiều lần dùng những lời thô bỉ nói với bà chủ, cũng tại cái tính tự cao tự đại chết tiệt.

- Đừng có nghĩ vớ vẩn, boss luôn công tư phân minh đối với ai cũng như nhau. Sờ dĩ đoán được sai lầm của cậu là do cái cách cậu làm việc tự cao quá thôi. Cứ từ từ, thay đổi đi..

Chi Hàn vỗ vai Trí Hào an ủi. Thực ra tư chất của Trí Hào rất cao chẳng qua là luôn tự cao tự đại quen rồi nên làm việc không tránh khỏi cẩu thả. Qua lần này xem như cho cậu ta một bài học.

A Trạch một bên gãi đầu, khó hiểu.

- Anh, bà chủ rốt cuộc có lai lịch như thế nào vậy? Tuyệt đối không phải người bình thường.

Trí Hào nghe đúng câu hỏi trong tâm tư thì ngậm đầu lên chờ câu trả lời.

- Tôi cũng không biết nhiều, ban đầu chỉ biết là một huyền thoại đường đua, từng làm việc trong một tổ chức buôn bán vũ khí, chất cấm. Hôm nay thấy được một màn kia, tôi cũng ngạc nhiên chả khác các cậu. Thôi nghỉ ngơi đi, tôi đi đây.

Nói rồi Chi Hàn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phái Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Sáng sớm Tử Thiên phải tham dự một cuộc họp gấp. Vậy nên Tử Vĩ được thả rông chơi khắp trụ sở, hôm nay Tử Vĩ mặc cực kỳ cổ điển: áo sơ mi cổ lọ phong cách quý tộc phương Tây, quần bó sát tôn đôi chân dài thẳng tắp... chả là vừa hay che đi được dấu vết hoan ái cũng mang phong cách kín đáo đúng ý Tử Thiên. Cô ăn mặc như vậy thu hút không ý sự chú ý, Tử Vĩ vừa đi vừa lăm bầm nói xấu Tử Thiên hại cô thành bộ dạng kỳ quái như vậy. Cô vừa hay đi qua phòng tra khảo, thấy Tử Thuần bước ra, bộ dạng toi tả giống như đánh trận ba đêm không ngủ vậy. Tử Vĩ tò mò hỏi:

- Anh sao thế?

Tử Thuần mặt mày tới độ không kịp load câu hỏi của Tử Vĩ luôn. Theo ra sau là A Trạch với Trí Hào bộ dạng cũng không khá khẩm hơn. Nhìn thấy Tử Vĩ liền chào hỏi:

- Bà chủ.

Tử Vĩ đến chỗ A Trạch đi đi lại lại một lượt.

- Mấy người làm sao vậy?

Trí Hào uể oải trả lời.

- Bà chủ, chúng tôi đang thẩm vấn tên nội gián đứng sau Quy Hồng, tên này cứng miệng quá làm cách nào cũng không chịu nói... hôm qua suốt nửa còn

để hấn tự sát...

Nghe vậy sắc mặt Từ Vĩ liền thay đổi tỏa ra vài phần lạnh lẽo, lên tiếng.

- Vậy à... mấy người vất vả rồi, để tôi giúp...

Lúc này Từ Thuần mới có vẻ tỉnh táo hơn, thấy Từ Vĩ muốn giúp vội xua tay:

- Không cần đâu, mấy chuyện này để chúng tôi làm đi.

Không kịp phản ứng Từ Vĩ phía sau đá nhẹ vào chân Từ Thuần khiến anh bất ngờ quỵ xuống.

- Đây, cô làm gì thế?

Từ Thuần gào rống lên, Từ Vĩ chậm rãi cúi xuống nói.

- Bộ dạng này, anh còn muốn uy hiếp ai. Mấy vụ thẩm vấn tôi không kém mấy người đâu...

Nói rồi quay người rời đi, vừa đi vừa rút điện thoại nhắn cho Châu Dương một tin rồi nhanh chóng trở lại văn phòng Từ Thiên cầm theo thẻ bài.

Từ Vĩ vừa rời đi, Đường Dịch ôm một chồng tài liệu đi ngang qua thấy cảnh như vậy liền vỗ vai an ủi Từ Thuần:

- Chuyện này cậu cứ để cô ấy thử một lần đi. Boss nói cô ấy có cách để hấn ta mở miệng.

Đám Từ Thuần kinh ngạc.

- Hà? Chúng ta ba ngày nay làm đủ trò với hấn cũng có moi ra được gì đâu... cậu nói cô ấy có thể?

Đường Dịch nhún vai.

- Chịu... nhưng tôi thấy khả năng cao lắm, cô ấy luôn là bất ngờ của boss mà.

Nói rồi vội vàng phi vào phòng họp báo cáo với Từ Thiên.

Từ Thiên kết thúc buổi họp lập tức đi sang phòng quan sát thẩm vấn, cách nhau một tấm gương, phía bên kia Từ Vĩ chưa tới, chỉ thấy một người đáng vẻ gầy gò lặng lẽ ngồi trong góc phòng cơ thể đầy vết bầm tím do đánh đập. Từ Thiên lạnh lẽo lên tiếng.

- Cô ấy chưa tới sao?

Vừa dứt lời cánh cửa phòng thẩm vấn chợt chậm rãi mở ra, không khí đột nhiên trở nên đè nén theo từng tiếng gót giày chuyển tới.

"Cạch"

Cửa phòng thẩm vấn đóng lại, bên trong ngập mùi khói thuốc. Từ Vĩ bước vào ánh mắt chưa từng rời khỏi người trong góc phòng kia. Yên lặng hồi lâu, khung cảnh như bị ngưng đọng, mặc dù biết có người tới nhưng người kia vẫn không nhúc nhích. Mãi Từ Vĩ mới lên tiếng phá vỡ bầu không khí này, giọng nói quen thuộc, lạnh lẽo vang lên khiến người kia hốt rùng mình, ngẩng lên.

- Tôi còn nghĩ... cậu sẽ sống tốt hơn thế này chứ? Đồng chí Bắc Đại, đội phó đội Lộ Tinh... tôi khai báo đúng họ tên, vị trí rồi chứ?

Người kia trông thấy Từ Vĩ từ ngạc nhiên đến hoảng sợ, đã bao lâu cậu ta không còn nhìn thấy bộ dạng này. Ánh mắt tàn nhẫn không một tia lay động, mỗi khi để cô trực tiếp tra khảo đồng nghĩa với việc họ bị tuyên án tử hình. Người tên Bắc Đại run sợ, lắp bắp.

- Đường chủ... Đường chủ... ngài sao lại ở đây?

Từ Vĩ không trả lời vấn đề này, giống như chẳng để vào tai những lời thừa thãi, lạnh lẽo kéo ghế ngồi xuống, vắt chân cao ngạo nhìn tên kia.

- Châu Quang gài cậu vào đây là muốn làm gì?

Trước vẻ đáng sợ của Từ Vĩ, Bắc Đại vẫn cố gắng giữ bình tĩnh chối bỏ.

- Không, tôi không còn liên hệ gì với tổ chức nữa...

Chưa dứt lời Từ Vĩ liền ném mạnh sợi thẻ bài vào người Bắc Đại, âm sắc lạnh lẽo vang lên.

- Cái này bán đứng cậu rồi.

Sợi thẻ bài rơi xuống đất tạo thanh tiếng lanh lảnh rợn người, Bắc Đại run rẩy lật lên xem. Là tên cùng vị trí đội của hấn, lúc này toàn bộ vỏ bọc bình tĩnh kia chợt sụp đổ hấn vội vàng bò tới cầu xin Từ Vĩ.

- Đường chủ, ngài phải tin tôi... là gài bẫy. Tôi không liên quan đến chuyện này... tôi...

Những lời phía sau hần vội nuốt lại, một hàng dao bạc xếp chồng trước mắt hần. Những con dao xen kẽ đan trong tay Từ Vĩ ánh lên sáng bạc chói mắt, nó lướt qua từng kẽ ngón tay thon dài của cô, thoát ẩn thoát hiện. Không biết từ bao giờ một hàng dao đã kề lên cô hần. Từng từ từng chữ cô nói giống như thanh âm của quỷ dữ lạnh nhạt nhẹ nhàng thấm vào tận xương tủy.

- Tôi ghét nhất dài dòng. Mạn kịch này, cậu không diễn nổi nữa đâu.

Bên phòng bên cạnh, đám Từ Thuần đầy đủ có mặt, nhìn một màn như vậy bất giác lạnh sống lưng, trước đây cô là người thế nào mà lại khiến người khác kinh sợ như vậy? A Trạch cùng Trí Hào lần nữa chứng kiến cô dùng dao mà không khỏi kích động. Ở đây ngoại trừ Từ Thiên vẫn đang chăm chú nhìn cô thì tất cả vẫn đang chìm trong sự căng thẳng.

Bắc Đại di chuyển ánh mắt nhìn Từ Vĩ không còn sự sợ sệt mà giống như sự kiên định trước khi kết thúc. Từ Vĩ đương nhiên phát hiện ra điều bất thường, đoán trước được hành động tiếp theo Bắc Đại sẽ tự sát bằng thuốc độc liền dùng sức bóp mồm hần, rất nhanh dùng dao đâm một đường nhỏ đi chiếc răng gắn thuốc ra. Bắc Đại đau đớn ôm lấy một miếng đầy máu lùi về sau. Từ Vĩ ném chiếc dao dính máu ra sau lưng, túm lấy tóc hần, giặt ngược lại.

- Muốn chết dễ dàng như vậy? Trước mặt tao, mày không có bản lĩnh ấy.

Chỉnh lại tâm trạng, Từ Vĩ nói tiếp:

- Tao cho mày cơ hội cuối cùng. Nói xem đã làm những gì cho tên Châu Quang.

Bắc Đại thều thào.

- Tôi không nói thì sao?

Từ Vĩ phá lên cười, vỗ vào đầu hần như vỗ một con chó.

- Vẫn muốn trung thành cơ à? Tự mình xem hần ta tốt cỡ nào.

Nói rồi ném cho hần chiếc điện thoại, bên trong là một đoạn video được quay nén cảnh Châu Quang đang nghe điện thoại.

- "Lô hàng này lấy được, cậu xử lí sạch sẽ một chút bên Mạc gia đã nghỉ ngơi rồi."

- "Sao? Tên Bắc Đại đó à? Cứ làm theo trình tự... giữ lại không tốt. Tên đó đã hết giá trị lợi dụng rồi."

Đoạn video kết thúc Bắc Đại ngẩn ra, không tin vào tai mình.

- Không thể nào, không thể nào...

Từ Vĩ chán ghét bộ dạng kia, khinh bỉ.

- Thật ngây thơ, khi làm những việc như vậy cậu sớm phải biết đến những kết cục như vậy rồi chứ.

Nói rồi ném một tập tài liệu cho hần ta xem. Trong mắt hần giờ không còn gì ngoài dòng chữ: "Họ tên: Bắc Đại. Đơn vị: đội phó đội Lộ Tinh. Tình trạng: Đã tử vong. Nguyên nhân tử vong: Không rõ."

Hần tức giận siết chặt nắm đấm, phát điên gào thét, đập phá. Bên kia đám A Trạch lo Từ Vĩ bị thương còn định xông vào liền bị Từ Thiên ngăn cản.

- Cô ấy không muốn làm phiền.

Trong phòng thẩm vấn, bị Bắc Đại đập phá giờ bừa bộn đến khó chịu. Bắc Đại làm loạn một hồi kiệt sức quỵ rạp xuống, mặc kệ cho hai bàn tay đang chảy máu. Mãi mới lên tiếng.

- Ở Mạc gia, thông tin quản lý rất nghiêm ngặt. Nếu như không phải người được cấp quyền nhất định sẽ không thể nào biết được... tôi chỉ là một tên lính quèn, ngoài việc biết được con đường đưa hàng đi thì không biết gì khác. Những năm qua tôi chỉ có thể tiết lộ những thông tin vụn vặt đó cho tổ chức, thành công cướp được một ít hàng nhưng không lâu thì bị nghi ngờ, tôi đã dùng cung cấp thông tin được một thời gian rồi. Gần đây, hần gửi cho tôi một mật báo, nói muốn tôi lấy được tài liệu liên quan đến lô vũ khí gì đó... tôi không rõ... chỉ biết nghe theo hần sắp xếp, nhưng thất bại rồi.

Từ Vĩ vẫn yên lặng chờ tên đó nói tiếp, ánh mắt giống như muốn xuyên thấu hần. Bắc Đại đưa mắt nhìn Từ Vĩ.

- Đường chủ, những gì tôi biết đều nói cả rồi.

Hạ tầm mắt, Từ Vĩ đứng dậy chỉnh lại trang phục.

- Tôi không còn là Đường chủ. Đồng chí không cần gọi tôi như vậy nữa.

Bắc Đại lần đầu tiên cảm nhận được vị chủ nhân trước mặt không còn giống trước kia, mơ hồ cảm thấy có chút hơi ấm.

- Tôi đã từng muốn thoát khỏi cuộc sống như vậy, tôi muốn sống thật bình thường... tôi cứ nghĩ chỉ cần biến mất mọi thứ sẽ kết thúc, nhưng tôi đã nhầm... cuộc đời tôi rẽ sang một hướng khác, vẫn là không thoát khỏi tầm kiểm soát của cái tổ chức chết tiệt kia. Đường chủ, ngài cũng vậy phải không?

Từ Vi hiếm khi gặp lại người quen nên đặc cách ngồi lại hàn huyên, nhàn nhã ngồi lên chiếc bàn gỗ, tư thế thoải mái nhìn Bắc Đại.

- Tôi không giống cậu, điều tôi muốn làm chẳng ai ngăn cản được tôi cả.

Bắc Đại nở nụ cười hiếm hoi, gật đầu đồng tình.

- Phải rồi, ngài là ai chứ... chúng ta không giống nhau, tôi kém cỏi hơn ngài rất nhiều.

Theo thói quen Từ Vi bắt đầu đùa nghịch những con dao nhỏ, để chúng len lỏi khắp bàn tay. Ánh mắt tối đi một mảng.

- Có một điểm chung... tôi hay cậu đều không có khái niệm ngày mai, bất cứ lúc nào cũng có thể dừng lại ở nơi bóng tối.

- Đường chủ, ngài sẽ không như vậy.

Khỏe môi Từ Vi cong lên nét cười, lắc đầu như vừa đón nhận lời chúc phúc lại giống như phủ định nó. Giờ tay nhìn đồng hồ, đây là thói quen lúc trước Từ Vi vào tra khảo tội nhân ở tổ chức. Bắc Đại như hiểu hành động đó có nghĩa là gì thì quý ngay ngăn lại, nhìn Từ Vi ra phán quyết cuối cùng.

- Hết giờ rồi, tôi cho cậu hai lựa chọn. Một là, chết trong tay tổ chức. Hai là, chết trong tay tôi. Kết cục nào đối với cậu cũng rất tàn nhẫn, lựa chọn cho kỹ.

Bắc Đại nở nụ cười tươi nhất từ trước đến giờ, giống như được giải thoát.

- Tôi từng là thuộc hạ của ngài, đây là lần đầu tiên tôi thấy ngài nói chuyện nhiều như vậy... đây có thể coi như đặc ân cuối cùng cho tôi không?... Haizzz, quy định tôi đều rõ, một khi đã phản bội thì đều chịu án tử. Điều cả đời tôi không hối hận nhất chính là được làm việc cùng ngài. Hôm nay chết trong tay vị thủ lĩnh tôi tôn sùng nhất... tôi mãn nguyện rồi.

Từ Vi nghe xong, không phụ lòng Bắc Đại, tung người dùng lực đâm một thanh sắt nhọn xuyên qua đỉnh đầu hắn, một chút cũng không luyến tiếc. Thi thể Bắc Đại đổ âm xuống, máu tràn ra lỗ tai, lỗ mũi,... bộ dạng cực thảm hại. Tất cả chỉ diễn ra chưa đầy năm giây. Mọi người lại một phen kinh hãi, cách thức xử lý quá tàn nhẫn, họ không ngờ cô có thể làm vậy.

Từ Vi mặt không biến sắc tiến lại góc phòng bới ra sợi thẻ bài trong đồng đồ nát, tiến lại chỗ Bắc Đại, thanh âm giống xử giả địa ngục báo tử:

- Bắc Đại_ đội phó đội Lộ Tinh, hi sinh trong lúc làm nhiệm vụ. Nhiệm vụ thất bại. Chết ngày X tháng X năm X lúc 10:34... Đây là tôn nghiêm cuối cùng tôi dành cho cậu.

Nói rồi cúi người đặt lại thẻ bài vào tay Bắc Đại, đứng nhìn thi thể hồi lâu.

Từ Thiên chứng kiến cô làm những chuyện như vậy, giờ đứng đó không biết là đang tưởng nhớ hay chỉ đơn giản là chiêm ngưỡng kết cục cuối cùng mình tạo ra, đáng vẻ hiện lên đơn độc, tàn nhẫn. Từ Vi ngẩng lên nhìn về phía tấm gương như đang đối diện với ánh mắt đám người đang sau bức tường ấy. Mà không, giống như chủ đối diện với mỗi Từ Thiên thôi. Anh đứng dậy rời khỏi phòng quan sát, tới kéo cô ra ngoài. Hai người đi rất lâu, mãi cho tới khi trở về văn phòng anh.

Từ Thiên ôm cô vào lòng, để cô tận bết đi đáng vẻ tàn nhẫn kia. Trong đầu vẫn vang lên câu nói: "Tôi hay cậu đều không có khái niệm ngày mai, bất cứ lúc nào cũng có thể dừng lại ở nơi bóng tối." Nó khiến anh cảm thấy khó chịu, hôn lên tóc cô.

- Em có anh rồi, những ngày tháng đó em không cần sống nữa.

Từ Vi ôm nhẹ anh, dựa đầu vào ngực anh nhỏ giọng nói.

- Nếu như giết người là điều để em duy trì cuộc sống hay bảo vệ những thứ em muốn bảo vệ, em không ngại tiếp tục làm vậy... anh còn muốn ở bên em à?

Từ Thiên cúi xuống hôn cô, siết chặt cô hơn.

- Anh yêu em

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phái Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Đã hơn ba ngày sau khi Bắc Đại chết, manh mối đứt đoạn từ đây. Thị trường Đông Nam Á cũng có triển triển lớn, không ngoài dự đoán hai phần ba lãnh thổ nằm trong tay Mạc gia.

Hôm nay Từ Thiên mang cô ra ngoài từ sớm, Từ Vĩ vẫn chưa tỉnh ngủ, vừa lên xe đã gục ngay vào lòng anh. Mãi cho tới khi đoàn xe dừng lại ở ngoại ô, một nơi có vẻ hoang vắng, xung quanh dựng rất nhiều trạm gác.

Bên dưới bạt ngàn hoa, màu sắc rực rỡ duy chỉ có một con đường đủ cho hai ô tô qua nổi thẳng tới một căn nhà nhỏ cấp bốn, đặt ở nơi này cũng có chút thơ mộng đi.

Từ Vĩ trong lòng Từ Thiên mơ hồ tỉnh lại, đưa mắt nhìn ngắm xung quanh.

- Chúng ta đang đi đâu vậy?

Thấy cô tỉnh lại Từ Thiên chỉnh lại tư thế để cô thoải mái hơn.

- Xử lý chút chuyện thôi, xong mình về nhà.

Xuống xe, một mùi hương sặc sỡ thẳng vào mũi cô khiến cô hơi choáng váng níu lấy tay áo Từ Thiên.

- Không được ngủi.

Nói rồi anh kéo cô áp sát vào ngực mình, nhanh chóng tiến vào căn nhà.

- Mạc lão đại.

Hai bên cửa một đám người mặc áo công nhân xếp thành hai hàng cung kính cúi người. Bên trong căn phòng được lắp máy lọc khí, không còn một chút mùi hương hoa bên ngoài kia nữa. Thì ra đây cũng là một địa bàn bị Mạc gia thu tóm. Từ Vĩ ghé sát vào tai anh hỏi:

- Anh cũng chơi cả hàng cấm cơ à?

- Em đoán xem.

Cô hồn... cô mà đoán ra thì hỏi anh làm gì. Cả nghìn héc ta hoa anh túc chứ ít gì, tiền cả đống. Chưa kịp nhìn xung quanh bài trí ra sao chỉ thấy khá gọn gàng, đằng sau chột vang tiếng của một người trung niên.

- Mạc lão đại, phu nhân. Mời ngồi.

Người đàn ông trung niên kia trông có vẻ hiền hòa nhưng bên trong lại là một bụng cáo già, cái thể loại này cô nhìn quen rồi.

- Lão đại, không đón tiếp chu đáo, xin ngài thứ lỗi. Tội bận bịu quá, sắp xếp lại đơn hàng mới thấy... Ngài xem, lượng đơn lớn như thế bỏ đi rất đáng tiếc. Mảnh đất này là hơn 1500 ha đồng nghĩa mỗi năm chúng ta sản xuất được 500 tấn á phiện, nguồn lợi này không nhỏ đâu ạ.

Từ Thiên dựa lưng vào sofa đưa mắt ngắm nhìn đồng hoa bạt ngàn kia, lên tiếng.

- 1500 ha, tôi đầu tư làm trung tâm nghiên cứu chế tạo bom hạt nhân, một năm kiếm ra gấp 10 lần số tiền ông buôn 500 tấn á phiện kia... ông nói xem, tôi có nên bỏ trung tâm chế tạo để đổi lấy 500 tấn á phiện kia không?

Người đàn ông kia tím tái mặt mũi, không biết nên nói gì mới phải.

- Lão đại, anh ra giá đi bao nhiêu tôi cũng chịu... chỉ cần anh giữ lại mảnh đất này.

Đối với Mạc Từ Thiên mất đi mảnh đất này chả là gì số tiền anh kiếm ra chỉ hơn chứ không kém, nhưng đối với ông mất đi nó là mất tất cả.

Từ Vĩ bên cạnh nghe anh nói như vậy bắt đầu nhăm nhính, theo như thông tin lẻ đường ở trụ sở, Từ Thiên đã dự kiến xây bốn cái trung tâm rồi, tính thêm cái này chắc là cái thứ năm. Má ơi, tiền có phải đề chết người rồi không?

Đem suy nghĩ một hồi, Từ Vĩ mang máng nhớ lại. Hình như trước đây có lần cô muốn một mảnh đất trồng thật nhiều hoa anh túc lúc ấy tha hồ mà nghiên cứu. Vừa hay có hẳn 1500 ha ở đây, xin anh một ít chắc cũng không quá. Nghĩ rồi ghé vào tai anh thì thầm.

Từ Thiên nhướn mày nhìn cô.

- Em muốn nơi này cũng không phải không được... vậy nói xem, làm thế nào cho phải?

Thấy Từ Thiên giao quyền quyết định vào tay người phụ nữ bên cạnh, trong đầu mới vỡ lẽ. Hóa ra tin đồn Mạc Từ Thiên có phụ nữ là có thật, cuối cùng anh hùng vẫn không qua nổi ải mỹ nhân. Lập tức dồn sự chú ý lên người Từ Vĩ.

- Phu nhân, xin cô để cho tôi một con đường sống.

Từ Vĩ ngồi thẳng dậy, hai chân vắt chéo, tay nghịch chiếc bút máy. Từ thể quen thuộc mỗi khi cô thực hiện một cuộc giao dịch nào đó, phong thái đậm chất con buôn.

- Khoan nói về sống chết của ông đã, ta vào vấn đề chính luôn đi. Tiền ý mà... chẳng ai là chê nhiều cả. Tiền, nhà tôi không thiếu chỉ là một nơi nhỏ thôi mà, thiếu nó cũng chả nghèo được. Vừa hay, tôi muốn mở rộng con đường á phiện, dù sao cũng là cơ hội kiếm tiền.... cách thức đa dạng một chút, không thiệt ai, phải không?

Đôi mắt người kia nhìn Từ Vĩ sáng lên, giống như nhìn thấy một vị cứu tinh vội vàng tiếp lời.

- Đúng đúng, phu nhân nói phải. Phu nhân, cô xem xét một lượt đi ạ. Chúng tôi đều là dân trong nghề lâu năm, đường dây rộng lớn, nhất định không khiến cô thất vọng.

Vừa nói vừa cung kính dâng tập tài liệu cho Từ Vĩ.

Từ Vĩ lướt qua một lượt, thu lại những thông tin hữu ích trong đầu, cười thầm, lạnh giọng.

- Ông đang đùa tôi à?

Câu hỏi của Từ Vĩ khiến không khí chợt căng thẳng. Người kia lắp bắp.

- Dạ...dạ?

Từ Vĩ không biến sắc, dùng ánh mắt lạnh thấu xương nhìn ông ta.

- Ông đùa tôi phải không?

Người kia chợt lạng sống lưng, run sợ.

- Phu nhân, cô nói gì vậy ạ?

Từ Vĩ tung đồng giấy tờ vào người ông ta.

- Trong đây số liệu không chân thực. Lượng thuốc nhiều như vậy, tỉ lệ heroin tinh khiết đạt gần 50%...ông định mỗi năm bán 20 yển ma túy à?... sản xuất được 500 tấn, số còn lại ông bán bột ngò sao?

Người kia quỳ rạp xuống đất, cầu xin.

- Xin cô thứ lỗi, tôi... tôi... không thường quan tâm lắm tới mấy số liệu này, chắc là người ngu xuẩn điển hình báo lung tung... nhưng tôi đảm bảo với cô số thuốc luôn đảm bảo chất lượng.

Từ Vĩ thờ dãi, điều chỉnh lại tâm trạng nói tiếp:

- Số liệu, tôi có thể chậm trễ nhưng tôi thấy ông khai báo có hơn 500 đơn hàng đang được đặt. Modetian là nhóm buôn lậu thứ ba châu Á vừa mới giải tán được hai năm nay. Betsican cũng là một tổ buôn á phiện tới Ấn, tháng 10 năm ngoái bị tiêu diệt hoàn toàn... vậy mà trong đây có tới hơn 50 mối. Số lượng hàng hoàn toàn giống với số liệu ba năm trước Modetian giao dịch ở Mỹ, lượng á phiện Betsican chưa bao giờ vượt quá 25 yển mỗi giao dịch vậy mà trong này ghi 40 yển. Ông giải thích xem chuyện này là sao?

Từ Vĩ sau khi đọc những tài liệu đó, một lần liền nhìn ra bao nhiêu sơ hở. Những tên trong này đã hơn một lần cô cùng hợp tác, sao có thể quên.

Ông ta hoàn toàn không ngờ, một người phụ nữ lại biết nhiều như vậy. Số liệu ông ta động tay động chân tất cả đều bị cô ta nhìn ra hết, biết mình không còn đường liên vội vàng dập đầu van xin.

- Tôi sai rồi, tôi ngu si... xin hai người tha cho tôi một con đường sống... cầu xin hai người.

Từ Vĩ đập một phát vào người ông ta, chán ghét.

- Cút, nơi này ông không có quyền sử dụng nữa... vô dụng.

Đám Từ Thuần phía sau đứng xem một hồi thì bốp trán. Mấy anh quên mất, cô là một sát thủ được săn lùng trên giới đạo chích, một tay đua huyền thoại và hơn cả cô từng là Đường chủ một tổ chức, trên cả nghìn người. Thuốc phiện, vũ khí,... cái gì cũng đem đi buôn, một con buôn gian thương có tiếng. Riêng ba cái thân phận ấy thôi cũng bỏ xa mấy anh rồi, đột nhiên cảm thấy bản thân mình hơi thất bại.

Người kia bị hai thuộc hạ lôi ra ngoài, trả lại không khí yên tĩnh. Đám Từ Thuần tò mò lên tiếng:

- Mấy chuyện băng đảng kia sao cô biết vậy?

Từ Vĩ nhún vai, thản nhiên nói.

- Tôi là người buôn thuốc với họ, cũng là người hại chết bọn họ. Tôi không biết chi tiết thì còn ai biết được đây.

Cả đám lại một phen hiểu kỳ.

- Họ đắc tội gì với cô vậy?

- Cũng không có gì... nợ tiền tôi thôi.

Mấy người không nhận được đầu chấy đầy hắc tuyến. Câu chuyện này không nói nổi nữa rồi.

Từ Thiên vuốt tóc Từ Vĩ, đây giống như thói quen của anh rồi.

- Em muốn làm nghề này... định làm thế nào?

Từ Vĩ lắc đầu.

- Em đâu có nói sẽ sản xuất ma túy, thấy nơi này rộng rãi... Ừm, trồng ít hoa chơi thôi.

Má, bà cô... cô có biết nơi này rộng thế nào không? 1500 ha đấy, chỗ để cô trồng hoa chơi à?

Từ Thiên yêu chiều, gật đầu.

- Được, chỉ cần em thích.

Lão đại, trong này diện tích đất nhỏ hẹp. Anh có thể đường rắc thính nữa có được không? Chúng tôi không có chỗ trốn đâu boss...

Từ Vĩ nhàn nhả lôi đồng tài liệu xếp chồng trước mặt tùy tiện xem một chút. Không ngờ vừa rút ra liền một phen ngạc nhiên.

Bên trong là lịch sử giao dịch của nhà họ Sở. Hơn nữa là cái tên cô vẫn luôn đi tìm, Sở Tĩnh Hải. Trái đất thật nhỏ bé, không cầu mà gặp, cậu ba... cũng dính tới mấy thứ này sao?

- Đi thôi, chúng ta sang Italy một chuyến.

Điện thoại Từ Thiên reo lên một tiếng, xem tin nhắn thoại xong anh nhàn nhả đứng dậy kéo tay cô rời đi.

Từ Vĩ nhanh chóng chụp lại gửi cho Châu Dương, dẹp chuyện này sang một bên, khó hiểu.

- Em tưởng về nhà chứ. Đi Italy làm gì?

- Tên Giả Nghi đó lên cơn rồi... muốn anh qua đó, chắc lại nhờ vả cái gì. Tiện đưa em đi chơi, được không?

- Được.

Từ Vĩ hưng phấn, mấy ngày nay nhàm chán quá rồi. Cuối cùng cũng được nghe thấy hai chữ đi chơi trong lòng không khỏi chờ mong.

- Sân Bay-

Sân bay tấp nập người qua lại, Mạc gia có sân bay riêng, tách biệt với sân bay quốc tế, nói là tư nhân cũng chả khác là bao. Đương nhiên không cần soát người, trực tiếp đi qua cửa thông hành. Cô vừa rời đi, đằng sau có đôi vợ chồng trung tuổi lướt qua. Người vợ không để ý lăm liếc qua thấy gương mặt của Từ Vĩ, biểu cảm chợt biến thành kinh ngạc không tin nổi. Gương mặt này giống y hệt với gương mặt trong tấm ảnh trong nhà chính. Bà vô cùng kinh ngạc thốt lên:

- Đây... đây. Ông xã... Tĩnh Hải, mau nhìn xem. Tôi hoa mắt rồi sao?

Sở Tĩnh Hải cùng vợ đi du lịch, vừa lấy vé xong thấy vợ mình hét lên thất thanh như thế, bước nhanh đến hỏi.

- Cái gì thế, có chuyện gì?

Bà tóm chặt lấy tay áo Tĩnh Hải nói:

- Ông à, tôi vừa nhìn thấy chị dâu.

Sở Tĩnh Hải vẫn chưa hiểu chuyện gì.

- Chị nào? bà nhìn nhầm rồi sao?

Vợ Tịnh Hải kích động đứng bật dậy định giải thích nhưng nghĩ mình có lẽ do đi đường xa nên sinh ảo giác lại thôi cho rằng mình đã lầm.

- Không, chị Hạ Lan... tôi... chắc tôi nhầm thật, chị ấy mất lâu rồi mà.

Sở Tịnh Hải lắc đầu, quảng mấy chuyện vợ vẫn này ra khỏi đầu, không để tâm tới đi kiểm lại hành lý. Vợ Tịnh Hải vẫn có chút ngây người, trầm mặc một lát, tự nhiên nhớ tới người chị dâu này sao lại kỳ quái như vậy? Cả người con gái kia nữa... chả lẽ người giống người.

Thấy Sở Tịnh Hải giục lên máy bay, bà mới hoàn tỉnh, không nghĩ nữa, khôi phục tâm trạng lên máy bay.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phái Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Bạn trai cũ tìm đến cửa

Italy, đất nước cổ kính của châu Âu.

Sau vài giờ trên máy bay, cuối cùng cũng tới nơi. Khi cô tỉnh lại, mở mắt nhìn khung cảnh bên ngoài xe ô tô, từng khung đường quen thuộc hiện ra trước mắt, trong lòng Từ Vĩ lạnh đi vài phần.

Từ Thiên cúi xuống bắt gặp gương mặt không mấy vui vẻ gì của cô thì cất giọng lãnh đạm.

- Anh cho nổ nó.

(ý anh nhà là cho nổ cái trụ sở của tổ chức ở Italy)

Anh biết thời gian gần đây tên cô luôn được treo trên bảng truy nã với mức thưởng cao nhất, nơi này ít nhiều luôn khiến cô chán ghét. Nhưng anh muốn cô đối diện vì muốn cô hiểu, có anh ở đây cô không cần sợ gì cả.

Nghe Từ Thiên nói xong trong lòng Từ Vĩ chợt rung động, cô bất giác mỉm cười, lắc đầu.

- Không cần đâu, để họ chết như vậy dễ dàng quá. Hơn nữa nơi này không có người em cần ghi thù, nổ nó vô ích.

Thấy Từ Thiên không đáp lời, Từ Vĩ cười rạng rỡ bày ra bộ dạng nịch nọt.

- Thôi mà, bao năm qua em hành tẩu giang hồ chẳng lẽ để thanh danh vô ích hay sao?

Bộ dạng của Từ Vĩ làm Từ Thiên bị chọc cười, nụ cười càng rộng hơn. Đi theo Từ Thiên bao nhiêu năm mấy người họ cũng chưa từng thấy boss vui vẻ như lúc này, vẫn là Từ Vĩ giỏi.

Nơi Giả Nghi ở là một tòa lâu đài nguy nga, đậm nét quý tộc phương Tây, khắp nơi toát ra không khí nho nhã uy nghiêm.

Cánh cổng lớn mở ra, Đoàn xe của Từ Thiên lần lượt tiến vào, từ cổng lớn phải đi một đoạn nữa. Mới vào trong sân đã thấy một bóng hình chơi chơi hào hứng, nồng nhiệt chào đón, chả cần nhìn cũng biết là con gái Giả Nghi.

- Cậu tới rồi, Thiên. Mau vào nhà.

Từ Thiên lạnh lùng nhìn người đang dang rộng cánh tay tính ôm anh chào hỏi, cảnh báo:

- Giả Nghi.

Nói rồi kéo Từ Vĩ vào lòng tỏ ý. Một là, anh chỉ cho cô ôm Hai là, cô là người của anh đừng dùng trò chào hỏi đó với cô.

- Lâu rồi không gặp, Thiên. Tôi còn tưởng cậu nghe cái giọng phách rồ của Giả Nghi thì sẽ không tới chứ.

Phía sau vang lên một giọng nam trầm ấm.

Vừa nghe thấy giọng nói này, tay Từ Vĩ liền siết chặt lại, cô nhích lại gần Giả Nghi gần giọng thì thầm.

- Con mẹ nó, anh có ý à.

Giả Nghi cũng làm động tác y hệt cô, cũng ghé đầu xuống thì thầm.

- Ý cô là gì? anh em lâu ngày không gặp thôi mà.

Đầu Từ Vĩ chảy dài hắc tuyến.

- Anh muốn huynh đệ tương tàn à?

Giả Nghi bày ra bộ dạng ngạc nhiên. Mím cười giả hoạt, cuối cùng cũng có thể chơi cô một ván... dám tọng thức ăn cho chó cho anh à.

- Sao có thể, chúng tôi rất thân... À, có phải An Phong là bạn trai cũ của cô không nhỉ? Thảo nào... Đây, bạn trai cũ lâu ngày gặp lại, cảm thấy thế nào?

Từ Vĩ muốn học máu, chết ngắc ở đây cho xong, kìm chế chữ Giả Nghi một câu.

- Cảm cái quần nhà người.

- Hai người đang nói gì thế?

Thấy bộ dạng như đang bàn chuyện xấu của hai người kia, Từ Thiên khó hiểu, hơi không vui. Hai người đó, từ khi nào thân nhau thế.

Từ Thiên nhìn cô, kéo cô về lại bên mình.

Cả người Từ Vĩ trở nên căng cứng, giọng nói kia như lật lại từ trong ký ức, không hề báo trước.

Thời gian như đọng lại, người ở trước mặt từ mơ hồ lại trở nên rõ rệt. An Phong ngẩn ra khi thấy Từ Vĩ, hình bóng anh luôn tìm kiếm hiện về trước mắt anh.

Thấy không khí đột nhiên trở nên gượng gạo, Giả Nghi bắt đầu toe toét.

- Ha ha, ở đây có gương mặt mới nhì. Để tôi giới thiệu nhé. Từ Vĩ, đây là An Phong bạn thân của chúng tôi... Còn An Phong, đây là...

Hạ An Phong như không nghe thấy lời Giả Nghi, anh ta nhìn chăm chăm vào Từ Vĩ, nghẹn ngào gọi:

- Ái...

Từ Vĩ nổ bùm một tiếng trong đầu, trái đất cũng nhỏ quá mà. Trong lòng không khỏi chửi thầm một tiếng. Thế quái nào tên đó không nê nang gì à... muốn huynh đệ tương tàn hay sao? Cô ở giữa đây, có khi nào chết không toàn thây không?

Hạ An Phong không tin vào mắt mình, một cảm giác vô cùng phức tạp, một tia ám áp khó phát hiện.

Từ Vĩ khó xử giờ trả lời cũng không được, không trả lời cũng không xong. Dành liều mình, làm bừa một lần.

- À, đã lâu không gặp.

- Ái, là em đúng không? Anh còn tưởng sẽ không được gặp lại em nữa.

Hạ An Phong kích động nhìn Từ Vĩ, trong anh giờ hoảng loạn, không biết làm sao mới phải. Anh lúc này thực sự muốn lao tới ôm lấy cô.

Từ Thiên miết chặt tay Từ Vĩ, miết mạnh tới tới cô cảm giác tay sắp gãy tới nơi. Anh nhìn cô, nhưồn mảy gọi lại cái tên An Phong mới gọi nghi hoặc;

- Ái?

Hạ An Phong nghe Từ Thiên gọi như vậy cảm thấy có chút kỳ quái.

- Hai người?

Từ Thiên nhìn ánh mắt của An Phong đương nhiên đoán được mấy phần, liền ôm lấy cô, thân mật.

- À, tớ chưa nói với cậu nhì? Đây là người phụ nữ của tớ, Từ Vĩ.

Niềm vui sướng cực độ của An Phong giống như bị tạt một gáo nước lạnh. Tất cả biến thành nỗi thất vọng, tâm tình lúc này của An Phong như bị bóp nghẹn đến không thở nổi.

Bầu không khí trở nên quỷ dị, Từ Thiên quay sang Từ Vĩ, hỏi:

- Hai người biết nhau à?

Từ Vĩ cũng chả thêm biện minh.

- Ừm... cũng coi như quen biết.

- Anh, anh tới rồi sao.

Từ trong lại vọng ra tiếng của một cậu thanh niên, sức sống cũng thật tràn trề đi. Từ Vĩ đỡ trán, cầu mong đừng gặp phải con hàng quái thai nào nữa.

Lúc ra tới cửa liền nhìn thấy một người con gái, thật giống với người trong điện thoại anh Phong thì kêu lên kinh ngạc.

- Ô, đây chẳng phải người anh Phong...

Chưa kịp nói từ "yêu sao?" thì Hạ An Lạc bị An Phong kéo mạnh về sau, cướp lời.

- Nó là em trai tôi, An Lạc.

Hạ An Lạc bị anh trai mình kéo lại thì khó hiểu, giờ mới để ý người con gái kia với anh Thiên đang tay trong tay, chợt nảy ra suy nghĩ cô bắt cả hai tay, liền cảm thấy ác cảm với cô.

Từ Vĩ cảm thấy sau lưng luôn có ánh mắt thâm thù đại hận nhìn cô, quay lại thì biết người thanh niên kia nãy giờ cứ nhìn cô như vậy thì khó hiểu, cô chọc giận gì cậu ta rồi.

Ngồi trong phòng khách, Từ Vĩ luôn chăm chăm lườm nguýt Giả Nghi. Anh ta cũng không rời mắt khỏi cô. Hai người dùng ánh mắt để nói chuyện. Đại khái là thế này:

- Con hàng quần nhà nguoi, xem ta xử lý nguoi thế nào.

- O hay, cô đừng có mà giận cá chém thớt. Ai kêu cô hoa tâm cho lắm vào, giờ khổ chưa.

- Nguoi... có tin ta tát một phát chết tươi luôn không?

- Giỏi thì cô tới đi... lêu lêu.

Thấy Giả Nghi cứ liếc mắt đưa tình với Từ Vĩ mãi, Từ Thiên lạnh giọng cảnh báo.

- Có tin tôi móc mắt cậu ra không, Giả Nghi?

Giả Nghi oan ức lên tiếng.

- Đây, là cô ấy lườm tôi có được không?

Ngồi một chỗ nhìn khung cảnh quý dị kia, An Lạc trong lòng rối như tơ vò. Rốt cuộc chuyện này là sao? Người anh hai yêu là người phụ nữ của anh Thiên. Mới đây cậu vờn nghe anh hai kể về cô ta cơ mà. Hết chịu nổi, An Lạc lên tiếng chỉ vào Từ Vĩ.

- Anh Thiên, rốt cuộc người này là sao?

An Phong thấy thế liền cau mày:

- An Lạc, không được vô lễ.

- Anh, rốt cuộc chuyện này là sao?

An Lạc nghĩ mình sắp phát điên tới nơi.

- Thì chả có chuyện gì hết.

Nói rồi ném cho cậu ánh mắt cảnh cáo, quay sang nói với Từ Thiên.

- Tôi đây rồi, có muốn đi đâu không?

Từ Thiên nhìn Từ Vĩ, để cho cô quyết định.

- Em muốn đi đâu?

Đột nhiên hỏi cô như vậy sao cô biết mà trả lời, ở cái nước Ý này có chỗ nào cô chưa từng qua. À hình như còn mỗi khu quân sự.

Không để Từ Vĩ kịp lên tiếng An Lạc vội cho ý kiến.

- Em biết, em biết...

Giả Nghi huých nhẹ vào người An Lạc. Tên này thường ngày có loi chơi thế này đâu, hôm nay uống nhầm thuốc à.

- Cậu vội cái gì, con gái nhà người ra còn chưa lên tiếng.

Từ Vĩ cũng chẳng để bụng thần nhiên đáp.

- Cứ để cậu ta chọn đi, dù sao tôi cũng chẳng nghĩ ra nơi nào.

An Lạc cẩn thận suy nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui. Nhìn cô ta chắc cũng kiểu mỏng manh dễ vỡ sao chịu được mấy trò cảm giác mạnh như kiểu đua xe, độ súng, đột kích chứ.

- Đua xe, đua xe đi. Lâu rồi chúng ta chưa chơi. Này, chị biết chơi không?

- Cũng biết chút.

An Lạc đắc ý.

- Aiza, tôi không muốn nhường đâu. Nhưng chị là con gái tôi cũng không muốn thắng như vậy, mất mặt lắm.

- Cậu chắc chứ?

An Lạc nghi ngờ nhìn cô, có cảm giác nụ cười kia sao mà quái dị thế.

...Trường đua công thức 1...

Trên đài quan sát, ba người Từ Thiên, Giả Nghi, An Phong nhả uống trà. An Phong có chút lo lắng lên tiếng, dù sao em trai anh cũng đua xe không tồi nhưng đấu với một người con gái thì có hơi...

- Sẽ không sao chứ?

- Cậu đừng lo, tôi thấy Tiểu Lạc hôm nay thoải mái rồi.

An Phong không hiểu, đưa mắt nhìn xuống dưới.

Từ Vĩ chọn cho mình một xe đua màu trắng, mặc bộ đồ bó sát, tôn lên dáng người đẹp đến ngây người. An Lạc nhìn một màn trước mặt, lên tiếng khiêu khích.

- Chị có được không đó? Đừng để thua rồi lại đi ăn vạ với anh Thiên nhá.

Từ Vĩ nhếch môi cười, xem ra hôm nay cô có trò tiêu khiển rồi.

- Nói nhiều như thế làm gì, chơi thôi.

Tiếng súng báo hiệu vang lên. Hai chiếc xe đua phóng vọt đi. Ban đầu xe của An Lạc phóng đi vượt qua xe Từ Vĩ, kéo ra một khoảng cách khá xa. An Lạc cười mỉa, thật không ngoài dự đoán, cô ta cũng chỉ là cái bình hoa thôi, chỉ biết nhún ga thì chả còn gì.

Đột nhiên xe Từ Vĩ thay đổi tốc độ, giống như mũi tên phóng lên bám sát nút xe An Lạc, chỉ hơn kém có nửa thân xe.

An Lạc hơi ngạc nhiên, có thể điều chỉnh tốc độ đột ngột như vậy hoàn toàn không phải người chơi vu vơ liền nâng cao cảnh giác phóng xe.

Trên đường đua không ngừng vang lên tiếng phanh chói tai mỗi khi đến đoạn cua. Từ Vĩ để xe đi sát vào gần lề đường đua, trong lúc An Lạc mãi tiến về đích. Từ Vĩ phanh xe, đánh xe ma sát lên mặt đường đẩy xe An Lạc ra khỏi đường đua.

Bị chơi mộ vố như vậy, An Lạc một lần nữa kinh ngạc, không ngờ kỹ thuật của cô ta giỏi như vậy. Nhưng anh cũng không phải dạng thường, nhanh chóng giữ chắc tay lái bám theo Từ Vĩ.

Đường đua đi cua An Lạc vô cùng khó khăn, hầu như đến 78% là Từ Vĩ nắm quyền làm chủ đường đua, không để cậu vượt qua, luôn chặn đầu rồi lại bé cho cậu mộ đường rồi lại chặn đầu như kiểu mèo vờn chuột khiến An Lạc sắp phát điên tới nơi.

Từ Vĩ không muốn dây dưa với An Lạc nữa, dứt khoát tăng tốc tiến về đích.

Trong khoảng thời gian ngắn như thế rất ít người có thể điều khiển tốc độ nhảy vọt như vậy. Trận này cậu thua thảm hại.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phái Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Từ Vĩ về đích trước, dựa vào mui xe từ tốn tháo găng tay. An Lạc lao tới vạch đích, dừng lại, tức giận xuống xe đi tới chỗ cô.

- Có phải chị giờ trò gì không?

- Thực lực không bằng ai, cậu thua rồi lại tới đây chấp vấn tôi sao? Cho dù có chơi thêm chục ván nữa cậu cũng không vượt qua nổi tôi.

Lúc này ba người kia xuống đường đua, thấy một màn uất ức ngập trời của An Lạc không khỏi thờ dài. Giả Nghi đi tới vỗ vai An Lạc, cất giọng an ủi.

- An Lạc, em thua lần này không có gì mất mặt. Anh thề là chả tay đua chuyên nghiệp nào vượt qua nổi cô ấy.

An Lạc cau mày khó hiểu.

- Là sao?

- Đi đấu với huyền thoại của đường đua... em mong có cơ hội thắng sao?

An Lạc không khỏi kinh ngạc, trong lòng lại dâng lên một nỗi bất công khác.

- Hà? Vậy mà chị còn nói chỉ biết chơi một chút... Không công bằng, trận này không tính. Chúng ta chơi trò khác, hôm nay không thắng chị tôi không cam lòng.

Từ khi nào đi chơi lại trở thành cuộc so tài giữa cô và thằng nhóc này vậy.

An Lạc rất hiểu thắng, bình thường ba người coi cậu là em trai nên cũng chẳng thèm chấp. Lâu dần cậu sinh ra cái tính này, nói mãi không chịu sửa. Hạ An Phong kéo An Lạc lại, nghiêm mặt.

- Đủ rồi. Đừng có quậy nữa.

Từ Vĩ cảm thấy tình cảm huynh đệ sắp sứt mẻ tới nơi bèn kéo kéo An Phong, ý bảo anh không phải bực, sau đó nói với An Lạc:

- Được rồi, trận này đúng là không cân sức, bỏ đi. Cho cậu chọn tiếp, nhớ chọn trò cậu giỏi nhất, đừng để đến lúc thua tôi lại nói tôi ăn gian.

Hạ An Lạc nghe vậy liền khôi phục trạng thái chiến đấu, trong lòng nghĩ tới nghĩ lui, sau trận thua này cậu không dám khinh địch nữa.

Sở trường của cậu ngoài đua xe còn gì nữa? Ồm, võ?

Không được, không được nhìn chị ta như vậy chắc chắn đã từng tập võ... không nên, không nên.

Đánh bài, cưỡi ngựa, bắn cung, bơi, chơi cá ngựa.... aaaaaa, An Lạc nghĩ mãi không ra trò gì cậu chắc chắn thắng Từ Vĩ.

Trong lúc gấp gáp, trong đầu Hạ An Lạc lóe lên suy nghĩ, sao cậu có thể quên mất Hạ gia cũng có chút thiên phú về quân đội nhỉ.

- Bắn súng, trò này tôi chắc chắn thắng chị.

An Phong liếc nhìn Từ Vĩ, nơi cánh tay anh vẫn còn cảm giác khi cô chạm vào, động tác thật giống với lúc trước.

- Nó bắn súng cũng không tệ, em có được không?

Từ Vĩ mỉm cười:

- Có gì không được? Anh là đang khoe em trai mình hay coi thường tôi thế?

- Anh không có ý đó?

Hạ An Lạc cuối cùng cũng tìm ra trò mình tâm đắc nhất, cậu tự tin, từ nhỏ tới lớn thường xuyên theo anh trai vào quân đội luyện tập tuyệt đối không vô dụng, giờ có dịp dùng tới quả không uổng phí thời gian gian khổ đó.

- Đây chị, thi là thi súng thật đạn thật đấy. Sân bắn 919 trong trại doanh chị dám không?

Chơi hẳn sân bắn quốc gia luôn, cũng chịu đầu tư phết nhỉ, sân bắn thuộc quân đội à? Dù kích thích, nhân cơ hội cho cô luyện tay chút.

- Được.

Một tiếng sau mọi người đã tới sân bắn 919.

Hạ An Phong gọi một cú điện thoại, bên trong vừa thấy họ tới liền có người ra đón, nhìn cấp bậc có lẽ là hạ sĩ, nguyên tắc đưa tay làm động tác chào, nhìn An Phong.

- Đại tá.

- Làm phiền đồng chí rồi.

An Phong cũng nguyên tắc chào lại. Anh em An Phong thường ngày cũng hay lui tới đây, nên chẳng ai xa lạ gì không ngờ hôm nay còn dẫn cả bạn tới, mấy người tướng mạo tuấn tú, vừa nhìn là biết cũng rất máu mặt.

Từ Vũ nghe vị hạ sĩ kia gọi An Phong là đại tá trong lòng oa lên một tiếng. Không ngờ anh ta trẻ như vậy đã lên chức đại tá, cũng không phải dạng vừa đi. Mà mafia cũng chơi được với quân nhân sao? Từ Vũ không nhận được lắm bả, đúng lúc Già Nghi nghe thấy.

- Tại sao không được? Thương trường là thương trường, có khi còn phải nhường nhau vài phần, quan hệ hữu nghị không phải rất tốt sao, chúng tôi chơi với nhau cũng chẳng mất đồng nào của ngân khố quốc gia.

Từ Vũ hừ một tiếng, chạy lên bám theo Từ Thiên.

- Hừ, hình tượng quân nhân trong lòng con dân sụp đổ rồi.

Đến nơi, Từ Vũ trong lòng hào hứng không thôi. Sân bắn ở đây có kích thước rất lớn, diện tích khoảng 1200m², sân bắn được thiết kế chuyên nghiệp, các loại súng ống được chuẩn bị đầy đủ. Trong sân lúc đó vài anh lính đang tập bắn.

Đến sân bắn, Hạ An Lạc lập tức chọn một khẩu súng tốt, tỏ vẻ muốn rửa nhục.

- Mau tới đây, đưa xe tôi thua chị nhưng bắn súng tôi chắc chắn không thua chị đâu.

"Nhị thiếu gia An Lạc tỉ thí với một mỹ nữ" tin này lập tức lan ra toàn bộ trại doanh. Khiến không ít người tò mò, kéo tới sân bắn số 2_ nơi Từ Vũ đấu với An Lạc.

- Cậu trước đi.

Từ Vũ nói. An Lạc không nhiều lời, liền dứt khoát giờ súng, nhắm bắn. Tư thế của cậu hết sức đúng tiêu chuẩn, thể hiện rõ đã vài năm luyện súng, đến kính và tai nghe bảo hộ cũng không cần đeo.

Bình thường, khi hai anh em tập bắn đã không ít người tới đây học hỏi giờ cả sân lúc nhúc toàn đầu người, y như một khán đài La Mã còn cô là chiến binh sắp lên sân vậy.

Mấy giây sau, những tiếng "đoàng, đoàng, đoàng" vang lên liên tục, tỉ số điểm xuất hiện trên bảng điện tử thông báo số điểm của An Lạc.

- 9.9, 9.9, 10.

Hệ thống thông báo mỗi khi vị trí đạt tổng điểm vang lên. Toàn bộ sân tập ào ào lên tiếng vỗ tay. Bình thường An Lạc không xuất chúng thế này, có phải do có mỹ nữ nên mới ngẫu nhiên vậy không.

Phần lớn mọi người trung bình điểm bắn thấp nhất là 8, con trai thỉnh thoảng lên 9, hôm nay An Lạc đạt điểm số như vậy khiến mọi người đều trầm trồ.

Đến cả Già Nghi cũng kinh ngạc sững sờ, thực lực thằng nhóc này cũng không phải anh chưa thấy qua, chẳng lẽ thường ngày là nó chơi vu vơ thôi à.

- Mẹ, Hạ An Lạc, đùa tôi sao?

An Lạc đắc ý quay qua nhìn Từ Vũ.

- Đến lượt chị rồi.

Tất cả mọi người đều rất thán phục, đắc ý nhìn về phía Từ Vũ chờ xem kịch hay.

Bộ dạng An Lạc vững vào nhưng cô tỏ ra bình tĩnh Từ Vũ cũng lười xem. Không thèm nhìn, cầm lấy hai khẩu súng lục, đánh vào nhau mở chốt, bắn liên tiếp ba phát:

"đoàng, đoàng, đoàng..."

Hai khẩu cùng bắn một lúc, sáu viên đạn rơi xuống nền cỏ. Máy tính điểm vang lên tiếng thông báo.

- 10, 10, 10.

Hệ thống tính điểm đầy kết quả lên màn hình lớn, thông báo kỉ lục bị phá: Tổng điểm 100 - 12s.

Lính đặc chủng cũng chưa chắc làm được như cô.

Vậy là cả trại doanh trại đều biết kỷ lục bị phá bởi một mỹ nữ, tất cả đều giật mình kinh ngạc, quên cả hò hét. Đám người trong sân nhìn về ba tấm bia cô bắn lại thêm một phen cả kinh. Cả ba tấm bia, hồng tâm đều bị thủng một mảng to đùng. Màn hình lớn chiếu lại cảnh quay chậm của thành tích khi viên đạn xuyên qua hồng tâm. Không phải là một viên mà đến tận hai viên nối nhau. Viên trước cản gió, viên sau tăng lực đẩy bắn vào hồng tâm lực phá quả nhiên lợi hại.

Vì đây là súng thật đạn thật nên ít ai có thể đạt được thành tích cao như thế, huống chi lại phá kỷ lục bằng một cách kinh người như thế.

Màn thắng quá nhanh, tất cả chưa ai phản ứng kịp. An Lạc đang sống trong vui sướng chột sững người.

- What? Chị đùa tôi sao? Chị cũng ăn may quá rồi.

Từ Vi cạn lời, xoay người sang nhìn An Lạc, mắt không nhìn hồng tâm, giờ tay trái bắn thêm sáu phát nữa. Cách thức y hệt màn vừa rồi.

- 10, 10, 10.

Hệ thống thông báo lại vang lên, lần này khoa trương hơn còn kèm theo cả tiếng nhạc nữa.

Hạ An Phong: "..."

Giả Nghi: "..."

Từ Thiên: "... " nhếch môi cười. Vợ nhà mình thật giỏi.

Nếu như cả doanh trại vừa rồi nghe được thông báo cho là may mắn thì giờ sững người luôn, trên thế giới lại xuất hiện một kẻ trâu bò. Dù cho có chuyên nghiệp tới đâu cũng không thể nào trong thời gian ngắn như thế bắn liên tiếp trúng hồng tâm, thậm chí còn chẳng thèm nhìn cũng bắn trúng.

Quái vật phương nào tới đây đập phá.

Lúc này đã không ít người đứng yên được nữa, nhao nhao lên hò hét.

Trong khi mọi người đang gào thét, đằng sau coa một người đàn ông trung niên, ăn mặc giản dị vai đeo quân hàm chức thủ tướng, dáng người cao lớn đi cùng một anh lính trẻ bước về hướng này.

- Chào thủ tướng.

- Máy phát súng vừa nãy là ai bắn?

Mấy anh lính trẻ lập tức chỉ về phía Từ Vi. Trong mắt thủ tướng hiện lên ánh sáng kỳ dị.

Anh lính trẻ vội vã chạy tới báo cáo với Hạ An Phong. Anh nhìn về phía sau, cách đó không xa thấy thủ tướng đang chấp tay sau lưng đứng đó, liền nhanh chóng đi tới.

- Thủ tướng Sờ, bác tới chơi sao?

- Ủ, hôm nay bác tới xem vài bộ phận mới chuyển đến công tác. Vừa rồi xảy ra chuyện gì thế?

- À, cháu có vài người bạn, Tiểu Lạc đòi đấu súng nên cháu đưa tới đây.

Người đàn ông trung niên kia gật đầu, sau đó chỉ vào Từ Vi.

- Cháu quen à?

- À... Dạ.

Người đàn ông trầm ngâm một hồi:

- Cô bé đó làm nghề gì? Bao nhiêu tuổi? Gia đình làm gì?

Khóe môi An Phong hơi co lại:

- Bác, khu... bác hỏi làm gì thế ạ? Cho dù biết cô ấy làm gì thì bác cũng không kéo vào quân đội được đâu ạ. Cô ấy... là... bạn gái Mạc Từ Thiên.

- Bạn gái?

Người đàn ông lập tức nghiêm mặt, không biết đang suy nghĩ điều gì. Sau đó lại mở miệng.

- Sao một nhân tài tốt như thế lại rơi vào tay thằng nhóc đó, kìm hãm cả sự phát triển của quân đội. Mau, An Phong, cháu đi hỏi xem cô bé đó có muốn nhập ngũ không?

Tĩnh tĩnh Từ Thiên không phải anh không biết, hơn nữa cô thích tự do sao có thể bị kìm hãm trong quân đội chứ, An Phong cười khỏ vội vàng giải thích với thủ tướng.

- Bác đừng ngóng nữa, người của Từ Thiên cậu ấy sẽ không nhả ra cho bác đâu. Hơn nữa cô ấy ý à, luôn không thích quá quy củ bởi vậy việc nhập ngũ quá không có khả năng.

Nhưng mà, Sở Dương Vân lại như không hề để ý, đôi mắt dõi theo Từ Vĩ đang tình tứ với Mạc Từ Thiên nhắm mắt, đôi mắt càng lúc càng sáng.

"đoàng đoàng đoàng"

Cả hai cùng nhau bắn, mỗi người bắn một nửa trái tim ghép vào hoàn chỉnh. Đi chơi cũng không quên rắc thức ăn cho chó. An Phong nhìn mà trong lòng ngón ngang.

Bên cạnh Sở Dương Vân vang lên tiếng cười sảng khoái.

- Cô gái này thú vị thật! Ha ha ha. An Phong cháu đi giới thiệu cho ta một chút, bác muốn làm quen với đứa trẻ này.

Không đợi An Phong mở miệng Sở Dương Vân đã bước nhanh về phía Từ Vĩ làm anh bất đắc dĩ đuổi theo.

Từ Thiên nhìn thấy người đàn ông bên cạnh An Phong khuôn mặt có chút u ám, lại muốn đào gốc tường của anh hay sao.

- Ngài Sở.

- Ủ, tới chơi à.

Sở Dương Vân không lạnh không nhạt đáp lại một câu, đưa mắt qua Từ Vĩ.

- Cháu vừa rồi, là người phá kỷ lục à?

Sở Dương Vân thay đổi sắc giọng dịu đi vài phần, nghe trong đó có dáng vẻ dỗ dành như lừa con gái nhà lành vậy.

Từ Vĩ vô thức liếc nhìn Từ Thiên sau đó gật đầu.

- Tập bắn đã lâu chưa? Bao năm rồi?

- Không có, chơi vu vơ thôi.

Nhìn người đàn ông trước mặt tuy giản dị nhưng phong thái quân nhân đã ngấm vào trong máu không sao tản đi được.

Sở Dương Vân không tin, còn nghĩ cô nói đùa liền chú ý đến vết chai mờ nhạt trên tay, đúng kiểu không thường luyện tập. Mắt Sở Dương Vân càng lộ rõ vẻ vui mừng. Quả nhiên là thiên phú trời cho. Cát giọng hào hứng:

- Thật giỏi, thành tích không thường đâu. Cháu có muốn chuyên nghiệp hơn không?

Mùi đào gốc tường đã lan đậm ra không khí rồi, người nào không nhận ra chỉ có thiếu năng. Từ Thiên kéo Từ Vĩ về phía mình.

- Ngài Sở...

Lúc này, Sở Dương Vân mới nhận ra mình hơi lộ liễu liền húng hắng ho. Đưa ra một tấm danh thiếp màu lục đúng kiểu quân đội.

- À, đây là danh thiếp của ta. Nếu như cháu muốn suy nghĩ tới chuyện đó thì cứ liên lạc với ta.

Nói rồi Sở Dương Vân nuối tiếc rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Sau khi Sở Dương Vân rời đi, mấy cậu binh gần đó bắt đầu bàn tán.

- Thủ tướng cũng thật là, người ta là con gái cũng không tha, muốn tìm người tài cho quân đội mà gấp như vậy sao.

- Lại bảo không gấp đi, cậu nói xem giờ trong hàng ngũ lãnh đạo ngoài Hạ đại tá ra còn mấy mầm non có triển vọng. Bây giờ không mau chiêu mộ, còn định đợi đến khi nào.

- Cũng phải, Sở gia huy hoàng như vậy. Đáng tiếc đến đời con của Sở thủ tướng lại không có con trai, vị tiểu thư kia liễu yếu đào tơ quá, biết lấy ai để tông quân chứ.

....

Ngoài cửa doanh trại, Sở Dương Vân dần đo đi đi lại lại một hồi, về mặt đêm chiều. Thấy thủ tướng còn trần trụi mãi không đi vị cảnh vệ đi theo nhẹ nhàng tới nhắc.

- Thủ tướng, xe tới rồi ạ.

Trầm ngâm một lát, Sở Dương Vân nói với cảnh vệ:

- Cô gái này trông rất quen, ta đã gặp ở đâu rồi thì phải. Tiểu Trình, cậu đi điều tra cô gái kia cho tôi.

- Vâng, thưa thủ tướng.

Sở Dương Vân lên xe rồi đi, nhìn cảnh vật lùi dần về sau, thở ra một hơi thật dài.

...

Nghe mấy người lính bọn họ bàn tán một hồi, Từ Vĩ xoay xoay tám danh thiếp trong tay, buộc miệng nói.

- Sở Dương Vân?

Còn chưa cầm ấm tay, tám danh thiếp đó liền bị Từ Thiên cướp lấy, nhét vào túi quần.

Từ Vĩ liền ôm lấy tay anh định giật lại tám danh thiếp.

- Ô, của em mà?

Từ Thiên giữ chặt cô lại, ghé vào tai thì thầm.

- Ở Mạc gia cũng có sân bắn chuyên nghiệp gấp chục lần. Em thích, anh cho em chơi thỏa thích ở đó.

Từ Vĩ lập tức vui vẻ, nhìn bộ dạng đen mặt vì bị đào gốc tường của mình. Từ Vĩ không nén nổi bật cười.

- Được rồi, ông ấy không dụ dỗ được em đâu. Em thích anh như vậy sao có thể đi tông quân chứ.

- Ừ.

"Nhà tư bản độc ác" sau khi nghe câu trả lời của Từ Vĩ thì rất hài lòng, mỉm cười.

Nhìn dáng vẻ ân ái của hai người, An Lạc vẫn chưa hết suy sụp vì nhận ra mình chả có gì thắng nổi chị ta thì lại bị tọng thức ăn cho chó. Lùi thui đi tới chỗ Giả Nghi cầm hai cây cỏ chơi, trút bầu tâm sự.

- Bác cả cũng thật là, muốn tìm người tông quân cũng chả xem đối tượng là ai đã đào tường bắt cháp.

- Cậu còn nói à, nếu không tự mình dẫn thân vào quân đội đi.

Giả Nghi khinh bỉ mở miệng.

- Thôi cho xin, em mà vào đây mẹ em kiêu gì cũng đòi tự vẫn. Có anh em là được rồi.

Tại Từ Vĩ rất thính mấy câu than vãn của An Lạc không để sót câu nào. Nghe thấy cậu ta gọi Sở Dương Vân là bác cả thì tò mò.

- Bác cả? Nhà họ Hạ thì liên quan gì ở nhà họ Sở?

An Phong từ tốn đáp.

- Mẹ anh là con nuôi nhà họ Sở, tuy không có huyết thống gì nhưng theo vai vế thì vẫn là phải gọi tiếng bác.

Đột nhiên trong đầu Từ Vĩ hiện lên ba chữ Sở Tịnh Hải... Sở Dương Vân liệu có liên quan gì tới nhau không nhỉ. Họ Sở cũng chẳng phải họ hiếm.

- Sở Tĩnh Hải...

Từ Vĩ lẩm bẩm, An Phong từng học khẩu hình miệng liền biết cô đang nói gì, nghi hoặc.

- Em biết cậu ba nhà anh sao?

- Cậu ba?

Từ Vĩ hơi ngạc nhiên không ngờ lại là thật.

Anh của Sở Tĩnh Hải, Sở Dương Văn lại chính là ông bác trên huyết thống của cô. Thế giới cũng thật nhỏ quá đi.

Lại nói, nếu như Hạ An Phong gọi Sở Dương Văn là bác cả vậy... vậy... chuyện từng là bạn trai cô có coi là loạn luân không? Cho dù không có huyết thống nhưng cũng tội lỗi quá.

Từ Thiên thấy Từ Vĩ với An Phong tới một câu anh một câu nghe sao mà hòa hợp liền nổi máu đánh gậy đôi uyên ương.

- Đi thôi, muộn rồi, về nhà.

Nói rồi kéo Từ Vĩ rời đi.

Bọn họ vừa đi mọi người liền xúm lại buôn chuyện.

- Trời ạ, thần tiên cũng chỉ có thế.

- Đúng vậy, nếu cô ấy mà vào quân đội, chắc chắn tinh thần chiến đấu của anh em ta lên mức thượng thừa luôn không.

...

- Sao em có cảm giác, anh đang không vui vậy?

Từ Vĩ ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt hơi khó coi của Từ Thiên thì hỏi. Anh từ khi đi khỏi sân bắn là bắt đầu tản ra khí lạnh, bàn tay ôm eo cô cũng siết chặt hơn.

- Anh không thích đàn ông khác yêu thích em.

Từ Thiên hùng hồn nói.

- Ủm... vậy, em trốn trong ngực anh là không ai thấy em nữa.

Đối với tính trẻ con ích kỷ biến thái này, Từ Vĩ cũng bất lực. Đôi khi hòa theo cho vui.

Từ Thiên thấy xe tới, liền ôm Từ Vĩ, để cô gục mặt vào ngực mình, nói:

- Anh cũng muốn thế.

.....

Xe đi khá xa, qua rất nhiều con phố sầm uất thì dừng lại ở một khu cao ốc, hết sức sa hoa.

Từ xa đã thấy nhân viên sắp thành hai hàng cung kính đón tiếp. Cô tò mò quay sang nhìn anh.

- Chúng ta đi đâu vậy?

- Nhà.

- Nhà? Đừng nói với em nó là của Mạc gai luôn nhà. Anh rốt cuộc có nơi nào là không có nhà không?

Từ Thiên mỉm cười.

- Chỉ cần em đặt chân tới mảnh đất nào. Anh liền biến nơi đó có nhà cho em.

Có ai nhận thấy mức độ rắc rối thính của boss ngày càng chuyên nghiệp không?

Vào căn phòng tổng thống ở tầng 57, Từ Thiên cởi áo vest vắt lên trên ghế, sau đó ngồi xuống:

- Em xem một vòng đi, nếu không thích cái gì liền sửa cái đó.

Cô đi tới, cúi người đè lên anh, lăm lăm:

- Anh đừng chiều em quá. Em hư mất thì sao?

Từ Thiên kéo ót cô xuống, để cô sát mặt mình hơn khẽ chạm vào trán anh, hôn lên môi cô.

- Anh không cưng chiều em thì cưng chiều ai.

Từ Vĩ ngoan ngoãn vòng hai tay qua cổ anh, chìa lưỡi thom tho ra liếm nhẹ lên môi anh.

Ánh mắt Từ Thiên biến sắc, bên trong như có gì đó trở dậy, bàn tay đặt sau ót cô tăng thêm lực, triển miến cắn mút môi cô. Một lúc sau, anh kéo khoảng cách giữa hai người ra, nếu không e rằng anh không kiềm chế nổi nữa.

Từ Vĩ khẽ liếm môi mình giống như một con mèo nhỏ. Từ Vĩ không biết hành động lúc này của mình có bao nhiêu nguy hiểm.

Anh ngồi thẳng người lên, chuyển ánh mắt đi chỗ khác không nhìn cô nữa, dùng giọng kỳ quái nói:

- Anh đói rồi.

Anh đói bụng, muốn ăn cũng là muốn ăn cô.

Từ Vĩ vẫn ngồi lên chân anh, vòng tay qua cổ khẽ nghịch tóc anh. Cô dừng lại mấy giây, nói:

- Đi, ra ngoài ăn.

Tay Từ Thiên bắt lấy bàn tay đang làm loạn trên đầu anh, để mười ngón tay đan vào nhau.

- Bên ngoài phiền phức, em nấu đi.

Từ Vĩ khẽ gãi mũi, đã bao lâu cô chưa nấu ăn rồi nhỉ? Căn bản cũng tại mức độ lười của cô nó lên đến cảnh giới luôn rồi đi. Không biết mùi vị nó biến thành cái dạng gì rồi.

- Anh chắc là muốn em nấu à? Anh nữ giao tính mạng cho em sao?

- Mắt nhìn của anh rất tốt.

Ờm, thế này cứ coi như là tin tưởng cô à? Mặc kệ đi, anh yêu tin tưởng, giao cả tính mạng vào tay cô rồi. Từ Vĩ vui vẻ tuột xuống khỏi người anh. Đi thẳng đến phòng bếp mở tủ lạnh ra, nhìn đủ loại rau củ, thịt cá tươi mới, cô quay đầu lại hỏi:

- Anh muốn ăn gì?

Từ Thiên dựa vào tường, vẻ mặt dịu dàng nhìn bộ dạng vợ hiền của cô. Cảm giác rất quyết rũ. Ừm, giống như anh có một gia đình nhỏ... rất ấm áp.

- Em nấu gì anh ăn cái đó, anh không kén ăn.

Từ Vĩ nghe xong, nổi hứng trên anh. Nói giọng như đối với trẻ con.

- Ồ... ngoan quá, không kén ăn.

Quần áo không kịp thay, cô cời cúc tay áo, đeo tạp dề vào, nhanh chóng mở tủ lạnh lấy ra nguyên liệu.

Từ Vĩ vốn dĩ rất quen thân với dao cho nên so với đầu bếp chuyên nghiệp, kỹ thuật thái thức ăn của cô còn nhanh hơn.

- Anh đừng nhìn nữa, lại đây giúp em cột tóc lên.

Vì quá hào hứng nên Từ Vĩ quên luôn cả cột tóc lại, làm lúc thái có chút vướng víu.

Từ Thiên nhả nhả bước tới, nắm lấy bộ tóc mềm mượt trong tay, trong lòng dâng lên một hồi ấm áp, hôm nay có quá nhiều thứ lần đầu tiên. Lần đầu tiên, anh thấy đáng vẻ dịu dàng như vậy ở cô, lần đầu tiên anh cột tóc cho con gái, lần đầu tiên anh khao khát một gia đình đến thế.

- Không có dây.

- Á, vậy anh định cầm tóc em hết cả buổi sao?

Từ Thiên tưởng tượng đáng vẻ anh giống như cái đuôi cứ bám theo cô loanh quanh trong bếp chỉ vì cầm tóc giúp cô thì không khỏi bật cười. Nhanh trí tháo chiếc carvat trên cổ mình quấn lên tóc cô thành một chiếc dây... nhìn cũng không quá tệ.

- Đắc ý như vậy.

Nhìn bộ dạng tự hào ngăm ngăm chiến công mình tốn hơn 15 phút làm ra của Từ Thiên,

Từ Vi lắc đầu.

Dưới tốc độ thần thánh của Từ Vi rất nhanh một bàn tiệc lớn ra đời.

Nhìn một bàn đồ ăn đủ vị thơm nức mũi, vẻ mặt Từ Thiên có chút bất ngờ. Sau lại nghi ngờ quay sang nhìn cô.

- Có ăn được không vậy?

- Anh nói xem?

Từ Vi khẽ nhướn mày, sau đó gấp một miếng sườn nhét vào miệng Từ Thiên.

Từ Thiên cũng không ngờ, tay nghề cô tốt như vậy.

- Sau này nhớ thường xuyên nấu cơm cho anh ăn.

Nói rồi không quên chụp một tấm ảnh gửi lên cái nhóm xàm xí mà Giả Nghi lập ra. Lần đầu tiên trong nhiều tháng chưa vào, giờ đánh tiếng thông báo anh còn sống, chủ yếu anh khoe vợ anh thôi. Kèm thêm một dòng mô tả: "Chỉ cần là em nấu, thì đều là mỹ vị nhân gian."

Chưa tới mấy phút, đã có một chuỗi tin nhắn trả lời.

- Giả Nghi: Mẹ kiếp! Tài khoản mess của Từ Thiên bị hack à. Thằng nào bố lão thế, anh em lên xử nó.

- An Lạc:... Chị ấy cũng biết nấu cơm sao? Theo con mắt tinh tường của em nhìn thế nào chị ấy cũng không giống mẹ hiền vợ đảm

- Tư Thuần: Boss... là anh phải không?

- Mục Lâm: Không nhầm chứ bà chủ còn có mặt này sao?

....

Đại loại có rất nhiều bình luận, cơ bản là đều ý tứ khi nào thì được ăn cơm chùa các củ các kiêu.

Từ Vi ngó vào chỉ thấy một đám lao nhao đang kêu gào muốn ăn chùa thì cạn lời. Mấy người này cũng bát quái như vậy sao.

Sau khi cơm nước xong, Từ Vi tắm rửa sạch sẽ. Sửa soạn xong rẽ qua thư phòng, thấy anh đang đứng ngoài ban công.

Từ Thiên nghe thấy tiếng mở cửa liền xoay người lại.

- Lại đây.

Từ Vi đi tới bên cạnh anh. Anh kéo cô vào lòng, hưởng thụ mùi hương dễ chịu từ cơ thể cô. Nhẹ nhàng đeo lên cổ cô một chiếc nhẫn được điêu khắc tinh xảo khảm ngọc huyết, hoàn toàn không giống những chiếc nhẫn mang thương hiệu nổi tiếng mà giống như một chiếc nhẫn cổ, giống như đồ gia truyền.

- Đây là gì vậy?

Từ Thiên đeo xong, tay anh vòng chắc qua eo Từ Vi, cầm đặt lên vai cô, nói:

- Gà cho anh.

Giọng nói của anh thủ thỉ bên tai cô, nhẹ nhàng mà thấm vào tận tim. Một dòng ấm áp chảy trong lòng cô, có gì đó rất mơ hồ.

- Há?

Từ Thiên xoay cô lại đối diện với mình, để cô dựa vào ngực anh.

- Anh nói, chúng ta kết hôn đi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phái Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Bầu không khí bỗng yên tĩnh một cách đáng sợ. Không biết qua bao lâu, Từ Thiên gấp đến độ sắp thành bệnh tim tới nơi cuối cùng Từ Vĩ mới chậm rãi nói.

- Em không đồng ý thì sao? Mà đồng ý thì sao?

Từ Thiên ôm đầu cô, để cô nhìn vào mắt mình, giọng đe dọa.

- Em thử nói "không" xem.

Đúng là càng nghĩ càng thâm mà, trước đây không lâu, thực chất là chín tháng... mười năm ngày... hai mươi giờ... ba sáu phút...chín giây, cô còn mong chờ cái ngày ngao du thiên hạ bao nuôi mấy tiểu thịt tươi đi đến đỉnh cao cuộc đời. Ai mà ngờ còn chưa kịp mọc ra cái khỉ mốc hi vọng gì đã nghe được tin động trời như vậy...

Từ Vĩ cảm thấy giọng nói Từ Thiên ngày càng xa, ôi cái cuộc đời cô, tiểu thịt tươi còn chưa có một mống. Hiện tại đại khái mình là ai Từ Vĩ cũng không biết.

Đối phương như bị sét đánh trúng, không nhúc nhích gì. Khiến anh có chút hoảng, đây là tình huống khi gì? Chẳng phải cô nên vui mừng chào đón à... hại anh suy nghĩ lâu như vậy.

Không để cô kịp phản ứng, Từ Thiên liền trực tiếp bế cô về phòng tắm.

- Từ Thiên.

Đột nhiên cơ thể bị thả xuống hồ nước ấm, tóc cùng quần áo đang mặc đều bị ướt sạch, Từ Vĩ sực tỉnh nhìn kẻ vừa làm chuyện vô lại quát lên.

Môi Từ Thiên khẽ nhếch lên, dùng giọng khiêu gợi nói.

- Ai bảo em lơ anh. Xem anh trừng phạt em thế nào.

Từ Vĩ phản ứng chậm nửa nhịp.

- Anh...

Từ Thiên đè lên cô, tiến sát lại cắn nhẹ vào tai cô.

- Em đeo nó lên rồi thì mãi mãi là người phụ nữ của anh.

Miệng Từ Vĩ định nói gì đó liền bị anh dùng môi chặn lại, phát ra tiếng: Ừm... nhất thời trong không khí truyền đến những tiếng mờ ám.

Dần dần, nụ hôn trở nên dịu dàng hơn, đôi tay anh không ngừng di chuyển trên người cô. Quần áo nhanh chóng bị anh cởi sạch, Từ Vĩ chỉ thấy những nơi anh chạm tới đều trở nên tê dại.

- Cởi quần áo cho anh.

Từ Thiên dùng giọng cảm dỗ cực hạn nói.

Từ Vĩ vô thức nghe theo anh. Đầu ngón tay cô như có như không lướt trên da thịt anh, loại cảm giác này ép anh muốn điên lên rồi.

Tùng trận kích tình cứ kéo đến trong phòng tắm phủ một tầng hơi mỏng mờ nhạt hiện lên dáng vẻ quấn lấy nhau của hai người.

...

Từ Vĩ mệt mỏi nằm nghiêng người trên giường, đặt đầu lên đùi anh. Đưa mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay thon dài còn đang đùa nghịch trước ngực cô liền kéo tay anh há miệng ra, cắn một cái. Nếu không phải tại nó, cô cũng không bị dụ dỗ. Cắn mãi cũng không cắn hỏng được cô đành nhìn Từ Thiên vẻ mặt uất ức:

- Cả ngày chỉ biết ăn hiếp em.

Trong lòng Từ Thiên buồn cười một hồi. Anh nâng khóe môi lên thật đẹp, dịu dàng nói:

- Anh để em ăn hiếp lại nhé.

- Bỏ đi, em không muốn bị anh hành chết.

Nói rồi xô dịch người ra mép giường cướp hết chăn của anh, đi ngủ.

Một đêm trôi qua rất nhanh, ánh sáng ban mai chiếu qua cửa sổ vào trong phòng. Bị ánh sáng đánh thức, Từ Vĩ mở mắt, vươn vai. Hình như chỗ này quen quen. Ồ, đang ở Italy cơ mà? Thế quái nào về nhà chính Mạc gia rồi.

Từ Thiên từ trong phòng tắm bước ra, người còn vương hơi nước, ngồi xuống khẽ hôn cô.

- Xin lỗi, Mạc gia hơi nhiều việc, anh phải về xử lý. Lần sau bù cho em, được không?

Bộ dạng cô không giấu nổi đau khổ ảm ức vài cái sau đó thì không chịu được lại gục xuống giường, cô muốn yên tĩnh.

Từ Thiên cười gượng, xoa đầu cô, dịu dàng nói.

- Em ngủ thêm đi.

Nói rồi lưu luyến thay đồ, ra ngoài.

Lại nói, sau khi cô tỉnh lại, thời gian đã trôi qua ba tiếng rồi.

- Aaaaaaaa...

Từ Thiên đang xử lý tài liệu trong thư phòng, đột nhiên nghe thấy cô la hét chán nản đành bỏ tài liệu xuống, sai bước về phòng ngủ.

Đến cửa, anh chỉ thấy cô đang lăn lộn trên giường, chăn gối rơi la tả mỗi nơi một cái.

Khóe miệng Từ Thiên hơi nhếch lên, đi đến bên giường, ôm cái người đang bất động sau khi làm loạn kia vào lòng, bắt đầu dī hỏi:

- Sao thế?

Từ Vĩ rúc người vào ngực Từ Thiên, hai tay vòng qua cổ dính sát lên người anh, khẽ cắn nhẹ vào tai anh, thủ thủ.

- Em muốn ra ngoài chơi.

Anh đưa tay vuốt tóc cô, cúi xuống hôn nhẹ.

- Được, cho em ra ngoài.

Tâm tình Từ Vĩ lập tức khai sáng. Hai mắt tỏa sáng lấp lánh, vui sướng.

- Đi đâu vậy? Đi đâu vậy?

- Hộp đêm 923.

Anh nhàn nhạt đáp, phải công nhận cô với mấy người hay bắt quái Giả Nghi kia cũng tâm linh tương thông quá rồi. Đám đó mới theo đít anh về nước liền kỳ kèo đòi anh đến hộp đêm 923, vừa hay nhìn cô nhàm chán cũng thấy có lỗi chưa cho cô chơi thỏa thích ở Italy nên đành đưa cô đi chơi bù vậy.

Từ Vĩ nghe xong kích động, hôn anh mấy lần. Lập tức nhảy xuống giường chuẩn bị.

- Yêu anh.

Từ Thiên nhú mày, vừa ngọt vừa cảm thấy kỳ quái.

- Em thích mấy chỗ đó lắm à?

- Cũng tạm. Em mới khám phá hơn bốn trăm cái hộp đêm thôi.

Người như cô thực sự rất thích tự do, náo nhiệt, quan trọng là nơi đó là thiên đường về rượu nha. Cô đặc biệt thích pha chế.

Nhìn cô vui vẻ chọn đồ, Từ Thiên vắt chéo chân, dùng đôi mắt chăm chú, giọng hơi trầm xuống nhìn cô:

- Cũng ít quá nhỉ?

Từ Vĩ không để ý anh đang đen mặt tới cỡ nào, cứ thế mà đáp:

- Aiza, vui mà. Tối xem nháo nhiệt thôi.

Gân xanh trên trán Từ Thiên nổi lên thành hàng, cứ nghĩ tới việc hàng vạn con mắt đàn ông dán lên người cô thì rất muốn giết người.

Lúc cô chọn xong đồ thì cũng muộn màng phát hiện người trên giường trằm mặc đến đáng sợ. Vội vàng ném đồng đồ lên giường, chui vào lòng anh, vuốt lông.

- Em ý mà, trước đây đi hộp đêm đều mặc nam không ra nam, nữ không ra nữ. Không thành cái bộ dạng gì. Cho nên nhìn em rất mất khẩu vị.

Ý cô là cô mặc thành như vậy, không ai thèm tới nói chuyện với cô. À và đương nhiên, cái vụ ăn mặc không ra gì cũng là cô nói phét thôi.

Từ Thiên sau khi được vuốt lông cũng hòa hoãn được đôi chút, đảo mắt nhìn đồ cô chọn, khí lạnh vừa tản ra lại lập tức trở lại. Từ Vũ chọn một cái áo sơ mi trễ vai kèm một cái quần short bó sát:

- Em mặc nó đi à?

- Ồ.

Tất nhiên rồi, đi với anh yêu thì phải ngẫu chút chứ.

- Em mặc như trước kia, anh mới cho em đi.

- What?

Bảo cô mặc thành bộ dạng quý dị như vậy thụ không ra thụ, ái không ra ái đi đến mấy nơi như vậy á.

Từ Thiên cúi xuống cô, cắn mút một hồi, nhàn nhạt chỉ vào đồng quần áo trên giường nói.

- Em mặc như vậy ra ngoài, là muốn anh giết người phải không?

Từ Vũ giận dữ, không để ý tới anh nữa.

- Không hiểu.

Từ Thiên kéo cô lại, chậm rãi vuốt tóc cô.

- Thấy người khác nổi dục vọng với em, anh rất muốn giết người.

Cuối cùng, Từ Vũ đành mặc một cái áo phong trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo da đen mang vài phần tùy ý lại mấy phần phong tưng, đội tóc giả các thứ. Phải công nhận cô mặc như vậy cũng soái không chịu được. Ừm, nói chung là từ đầu tới chân đều biến thành một cậu thanh niên sức sống đầy mình. Đảm bảo đứng cạnh Từ Thiên nhìn thế nào cũng thật kỳ quái.

... 8:30, Phía Đông trung tâm thành phố...

Trên xe, Sở Tịnh Yên lo lắng kéo tay Lăng Lăng.

- Lăng Lăng, tớ không muốn tới đó... hay là chúng ta về nhà, tớ nói với ba nghĩ cách giúp cậu được không?

Cô gái tên Lăng Lăng ánh mắt sượt qua một tia giảo hoạt, hai mắt ướt nước.

- Tiểu Yên, đừng... nếu không tới đó cứu anh tớ, anh tớ sẽ bị đánh chết mất... Anh hai tớ, chịu không nổi nữa đâu.

Nhìn bạn mình lo lắng đến hoảng sợ như vậy, Sở Tịnh Yên vừa sợ vừa không cam lòng, đánh liều một lần. Ôm lấy Lăng Lăng, vỗ về. Trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

- Được rồi, Lăng Lăng cậu bình tĩnh lại đi. Tớ... để tớ gọi cho ba một câu đã.

Lăng Lăng thấy vậy liền cướp lấy điện thoại của Sở Tịnh Yên, lắc đầu.

- Tiểu Yên, cậu quên bọn họ nói gì rồi sao? Không được gọi người tới giúp... nếu không anh tớ...

- Nhưng...

Sở Tịnh Yên bị hành động của Lăng Lăng làm cho giật mình, cô tự trấn an, lo lắng nhìn xuống đồng hồ đeo tay. Đã 9 giờ 20 rồi, cô chưa lần nào ra ngoài một mình muộn như vậy. Nghĩ tới mọi người ở nhà đang lo lắng, tức giận thì bồn chồn không thôi. Mong nhanh chóng giải quyết xong chuyện này.

Đến nơi, không khí càng trở nên kỳ quái hơn, mấy người đàn ông cao to, mặt trông rất dữ tợn tiến tới xe cô. Sở Tịnh Yên hoảng sợ quay sang Lăng Lăng chỉ thấy cô ta đã bước ra xe từ bao giờ, bóng người nhỏ gầy ung dung tiến về đám người kia.

- Lăng Lăng, cậu đi đâu vậy? Lăng Lăng... mở cửa cho mình...

Sở Tĩnh Yên nước mắt dần giữa vô lực đập mạnh vào cửa kính, bắt lực nhìn đám người như hổ đói đang tiến về phía mình, còn người bạn thân lại đang vui vẻ đứng bên cạnh một người trong đó. Cô bị lừa...bị chính người bạn mình tin tưởng lừa...

Cửa xe bị mở ra, Sở Tĩnh Yên sợ hãi lùi ra, gào thét.

- Aaaaaaaaaa... đừng lại đây...aaaaaa

- Câm miệng.

Người đàn ông vừa mở cửa nhanh chóng chui vào kéo Sở Tĩnh Yên ra, khuôn mặt thoáng không kiên nhẫn. Hắn quát to, đưa khăn mùi xoa tẩm thuốc bịt miệng Sở Tĩnh Yên lại.

Hai mắt Tĩnh Yên tròn to, liếc mình cựa quậy chỉ thấy toàn thân trở nên thật mới, hoảng sợ vội vàng nói:

- Các người muốn gì? Tiền sao? Thả tôi ra, tôi sẽ đưa các người rất nhiều tiền. Tôi là con gái Sở Dương Vân, các người thả ra nếu không cha tôi sẽ không tha cho các người...

Người đàn ông bên cạnh cười mỉa. Vỗ vào khuôn mặt trắng nõn của cô.

- Hừ, mày cho dù có là con ai, bố mày cũng không sợ... Đêm nay ngoan ngoãn hầu hạ anh em cho tốt tao liền để mày có mối ngon. Nếu không tao đem mày bán đến chỗ mấy thằng không ra gì. Lúc ấy đừng trách tao nhé.

Nói rồi phát tay ra hiệu cho người kéo Sở Tĩnh Yên vào trong hộp đêm 923.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

8:30...

Hai chiếc xe dừng lại trước cửa hộp đêm 923. Từ Thiên ra khỏi xe, bước đến mở cửa xe cho Từ Vĩ, nhân nhả đi vào. Theo sát hai người là đám Từ Thuần, Đường Dịch, Chi Hàn cùng Mục Lâm.

Quản lý hộp đêm 923, nhận được tin liền vội vàng ra tận cửa đón, khuôn mặt hớn hở không giấu nổi vui mừng. Tươi cười nhìn Từ Thiên, nói.

- Mạc lão đại, không ngờ đón từ xa thật xin lỗi, mời ngài đi lối này.

Bước vào bên trong mới quả thực sa hoa, thể loại nào cũng có, đủ náo nhiệt. Bất chợt sự hiện diện của người Mạc gia khiến đám người bên trong vừa tò mò, vừa sợ hãi...

Đôi mắt Từ Vĩ quét qua một lượt khung cảnh trong hộp đêm. Có thể coi đây là bệnh nghề nghiệp đi, đi tới bất cứ đâu thói quen của cô chính là dò xét xung quanh.

- Tôi không nhầm chứ, kia là Mạc gia sao?

- Tôi hôm nay cũng may quá rồi, khi không lại được gặp Mạc gia cơ đấy... Ồ, này. Người đi bên cạnh Mạc lão đại là ai vậy? Nhìn lạ thế, chưa gặp bao giờ. Cơ mà cũng thật đẹp trai quá đi.

- Ôi ôi, cú tôi... anh chàng đẹp trai đó vừa nhìn tôi kìa.

- Anh ấy cười với tôi kìa. Aaaaa.... từ khi nào bên cạnh Mạc lão đại lại có một người ấm áp thế, ôi con tim tôi.

Mặc dù tiếng nhạc rất ồn ào, nhưng những lời đó vừa hay lúc Từ Thiên đi qua lại lọt vào tai anh không sót một chữ nào. Anh dùng đôi mắt lạnh lùng quét qua những người xung quanh. Tầm mắt đi đến đâu, mọi người sợ hãi theo tới đó, đến nỗi phải nín thở cố gắng giảm sự tồn tại của mình xuống mức thấp nhất, không một ai dám nhìn về phía này nữa.

Dưới sự chỉ dẫn của quản lý, đám người Từ Thiên đi lên một tầng đến gian chính giữa, tới nơi là cách cửa thủy tinh đen huyền, đóng chặt.

Quản lý nghiêng người chỉ vào bên trong, cung kính nói:

- Mời ngài vào trong. Vậy tôi lui trước, ngài có gì xin cứ phân phó.

Từ Thiên không nói gì, kéo tay Từ Vĩ vào bên trong.

Đây là phòng cao cấp nhất của 923, từ một chi tiết nhỏ cũng được thiết kế rất tỉ mỉ. Bên trong được chia làm ba gian, một gian là hồ bơi, một gian là nơi tụ tập uống rượu ca hát, một nơi là không gian chứa đủ các trò chơi của đám nhà giàu. Người bình thường căn bản không thể bao trọn căn này.

Mấy người Giả Nghi cùng anh em An Phong đã tới từ sớm, còn đang uống với nhau, thấy Từ Thiên liền lôi kéo.

- Từ Thiên, tới rồi à. Lại đây, mau lên. Vị kia nhà cậu đâu? Cậu không... Đm, cái quần gì kia. Cậu đổi khẩu vị sang thích tiểu bạch kiểm à? Hóa ra bấy lâu nay tôi luôn sống trong nguy hiểm hay sao?

Giả Nghi chưa nói hết câu, đảo mắt nhìn người bên cạnh Từ Thiên có chút lạ mắt. Lại thấy hai người đang tay trong tay thì gào ầm lên.

Từ Vĩ nhìn bộ dạng của Giả Nghi mà cạn lời, đằng sau chảy ba vạch hắc tuyến, thật ngứa chân muốn đạp hấn mấy cái. Nhưng thiết nghĩ cô có cái dạng này chẳng phải nhờ phúc của anh sao, liền liếc mắt lườm anh một cái. Thấy anh không phản ứng thì càng điên tiết hơn, anh không nói gì chỉ kéo cô ngồi xuống.

- Anh nghĩ Thiên nhà tôi dám bao nuôi thêm một tiểu bạch kiểm à?

Giả Nghi vẫn nhắm mắt nhắm mũi co ro một góc, nghe thấy tiếng quen quen thì phản xạ trả lời.

- Cô thất sủng rồi, hần...

Lúc này, Giả Nghi mới nhận thấy có gì đó sai sai, mở mắt tìm kiếm một hồi.

- Tôi... tôi không nghe nhầm chứ? Tôi vừa nghe thấy tiếng của "hoa hoa tiểu thư" là sao?

"Hoa hoa tiểu thư"?

Từ Vĩ nhướn mày, cầm bông hồng trên bàn ném vào người Giả Nghi.

- Hoa hoa tiểu thư? Anh nói tôi lãng nhăng sao?

Giả Nghi tròn tròn mắt nhìn vào tiểu bạch kiểm.

- Cậu...cậu...cô...cô...aiza, cô là ai?

- Anh đoán xem.

An Phong đành mở miệng cứu đỡ thẳng bạn.

- Là Từ Vĩ.

- Hà? Vậy...cô chuyển giới từ khi nào thế?

Chịu hết nổi cô liền định đập cho hần mồm trợn.

- Có tin tôi đập anh hết đường về nhà luôn không?

Giả Nghi nhanh chóng dịch mõng về chỗ An Phong ha hả cười vội chuyển chủ đề.

- Ahaha, chi à. Nhà em còn nhiều tài sản cần em quản lý lắm... mà chị tới đây, có cảm thấy hứng thú với điều gì không? A, rượu ở đây đều là cực phẩm nhé.

Từ Vĩ chớp hai mắt, không do dự nói:

- Không hứng thú.

Mấy loại rượu này cô đều thử qua rồi nhé.

Sắc mặt Giả Nghi trông có chút khó coi, chai nào cũng trăm nghìn đô đấy có được không hả.

- Ặc, này vậy cô cảm thấy hứng thú với cái gì chứ?

Từ Vĩ nhếch môi cười, dựa vào người Từ Thiên.

- Sống phong túc, à còn có anh yêu của tôi nữa.

Giả Nghi đưa hai tay lên che mắt, không muốn nhìn thêm giây nào nữa.

- Trời ạ, trời ạ... con đang nghe thấy cái gì thế này.

Bộ dạng của Giả Nghi làm cả đám lẫn ra cười một trận. Từ Vĩ nhồm dậy với lấy một ly Macallan_ loại đắt nhất trông đồng rượu trên bàn vui vẻ đứng lên đi xem náo nhiệt.

- Em đi xem náo nhiệt chút nhé.

Từ Thiên thân mật sờ chóp mũi cô, thấp giọng nói.

- Cẩn thận.

Nói rồi để cô đi. Từ Vĩ cầm ly rượu lười biếng đi tới chỗ lan can dựa vào, đưa mắt nhìn xuống dưới như một vị quốc vương đang nhìn thiên hạ của mình, nhàn nhả nhấp một ngụm rượu.

Bên dưới đang âm ỉ một hồi, gào thét.

- Tiểu Mỹ, Tiểu Mỹ, Tiểu Mỹ.

Chỉ thấy hai nhân viên nam đang dọn sân khấu, ở giữa nhô lên một bậc sân khấu nhỏ hình tròn khác rồi lại máy móc đẩy lên một thanh thép dài chọc trần.

Tiếp tới, có một cô gái xinh xắn, ăn mặc hở hang, kiêu diễm bước ra. Mỗi bước đi đều như thêu hoa thêu ngọc, ánh mắt phong túng lướt qua từng người, khiêu gợi sự rung động mãnh liệt trong lòng mỗi người.

Từ Vĩ nhếch môi cười, nơi này cũng biết cách chơi đây không khiến người khác cảm thấy xuống xã như các hộp đêm khác. Cô gác tay lên lan can, lắc nhẹ ly rượu. Đôi mắt sáng lên đầy hứng thú nhìn cô gái ăn mặc hở hang, lộ đương cong phía trước.

- Hôm nay để Tiểu Mỹ vui cùng mọi người nhé.

Tiểu Mỹ cất giọng ngọt ngào, là lướt. Vừa dứt lời một bản nhạc chậm chậm vang lên. Ánh đèn lấy cô gái làm trung tâm, những chỗ khác đều một màu mờ ảo. Tiểu Mỹ cuốn theo giai điệu, một tay tao nhã đưa lên vuốt ve thanh thép như vuốt ve cơ thể người tình. Một chân từng chút di chuyển lên cao, bám lấy thanh thép, nâng toàn bộ cơ thể nên. Tư thế không khỏi khiến người khác liên tưởng. Dưới tấm vải che hò, chiếc quần lót ren lộ ra ngoài, bộ ngực đầy đặn nhô nua, tất cả trở thành một loại khiêu khích mê người. Đánh thức dục vọng của Từ Vĩ đang dần ngóc đầu dậy. Cô tò mò nhìn về phía phòng của Từ Thiên, thầm nghĩ: "không biết bọn họ có nhìn thấy không nhỉ? Có phải đang nổi dục vọng hay không?"

Cô nhớ không nhầm thì có thể nhìn ra ngoài mà, bên ngoài lại không thể nhìn thấy. Ấy ă, thật muốn biết phản ứng lúc này của bọn họ. Đặc biệt là anh yêu của cô. Từ Vĩ cười đến gào thét.

Toàn bộ hành động của Từ Vĩ vô tình trở thành sự chú ý của rất nhiều cô gái. Đương nhiên có cả Tiểu Mỹ, lần đầu tiên cô thấy một người đẹp tới vậy lại tỏ ra một loại ánh hào quang rất ảm áp lại vững chãi. Tư thế lười biếng kia cũng thật yêu nghiệt quá rồi.

Bên trong, Từ Thiên nhàn hạ đưa mắt ngắm nhìn Từ Vĩ, toàn bộ cử chỉ của cô đều lọt vào mắt anh. Vừa hay phát hiện cô đang rất thưởng thức người vũ nữ bên dưới thì có chút kỳ quái.

An Phong chẳng có hứng thú xem múa may gì đó chỉ nhàn nhạt uống rượu, thỉnh thoảng đảo mắt nhìn Từ Vĩ, trong lòng không khỏi chua xót. Cô vẫn vậy, vẫn là bộ dạng phong lưu, bất cần đời kia. Ngày anh gặp cô cũng thế. Cũng khung cảnh này, bị cô trêu chọc, dù biết chỉ là lời nói vu vơ hỏi có muốn ở bên cô không, biết là nó không hề có chủ ý nhưng lại huyền hoặc tin nó đến khắc cốt ghi tâm.

Giả Nghi thì hưởng thụ hơn, ngắm nhìn Tiểu Mỹ còn phát hiện ra điều khác lạ, khó hiểu.

- Sao hôm nay tôi thấy Tiểu Mỹ cứ khác khác ý nhỉ? Như kiểu múa cho riêng ai xem ấy.

Nghe xong, Từ Thiên cũng đảo mắt qua, thật không ngoài dự đoán. Cô ta là đang nhìn vợ anh chứ ai, còn nhìn đắm đuối luôn ý. Ánh mắt đúng kiểu "Đến chiếm lấy em đi", làm máu trong người Từ Thiên đang có hiện tượng sôi lên.

Vợ à, em có cần chăm chú thế không? Cho em đi ra ngoài chơi còn bắt anh đi bóp nát hoa đào của em nữa à?

Từ Thiên đưa tay day mi tâm, thở dài một hơi. Nhắm mắt lại có phải tâm sẽ không phiền không.

Từ Vĩ đương nhiên không hiểu nỗi lòng ai đó, ánh mắt vẫn rơi vào Tiểu Mỹ, nâng ly rượu lên nhấp một ngụm. Vừa hay nhìn về phía cửa, thấy một đám người trông giống dân đi đòi nợ thuê, xăm trổ đầy mình, nhìn là biết chả phải dạng gì tốt. Bọn họ hùng hồn tiến vào, lôi một cậu nhân viên lại nói gì đó khiến cậu nhân viên kia sợ hãi, ngoan ngoãn, vội vàng dẫn đường. Theo sau còn có mấy đàn em đang giữ một cô gái trông giống như con gái nhà lành, nhìn chắc cũng là tiểu thư nhà gia giáo đi. Hình như bị bỏ thuốc, cơ thể vô lực nhưng vẫn kiên cường vùng vẫy, gào thét.

Đáng tiếc âm thanh đều bị tiếng nhạc nuốt trọn. Kẻ đi đầu tức giận vì cô gái đó quá ồn ào liền quay lại túm tóc cô gái giật ngược về sau đe dọa, nói gì đó Từ Vĩ nghe không thấy chỉ lơ mơ đọc khẩu hình. Hình như nói "Câm ngay, gào cái gì mà gào, tí rạo cho mày gào thỏa thích..." gì gì đó. Nói rồi đưa tay giật phẳng áo sơ mi trắng của cô gái để lộ ra mảng da thịt trắng nõn.

Từ Vĩ thực ra chẳng nhìn nổi nữa, rất muốn làm lơ vì cô trước nay chẳng bận tâm chuyện người khác, xoay người định trở về phòng nhưng tầm mắt lại thu trọn hành động bí ối của mấy tên kia khiến cô nhớ tới cuộc sống khi xưa, có chút khó chịu muốn phát tiết.

Từ Vĩ ném mạnh ly rượu vào đầu tên đi đầu kia, ly thủy tinh vỡ, văng ra mấy mảnh làm kinh động đến người gần đó, lùi về sau mấy bước tạo thành một khoảng trống. Có mấy người con gái còn giật mình hét lên. Giờ đây, chẳng còn ai có hứng thú xem múa nữa họ thích hóng chuyện hơn.

Từ Vĩ thuận người, một tay giữ lấy lan can, bật người nhảy xuống quầy rượu. Thông thả bước đi đến chỗ một ly rượu mới pha gần đó, cúi người cầm lên nhấp một ngụm rồi ngồi xuống, vắt chân nâng ly rượu hướng đến chỗ tên kia.

- A, ly vừa rồi tôi trượt tay đánh rơi, xin lỗi nhé.

Rõ ràng cố ý ném vào hần mà còn nói là lỡ tay đánh rơi, lý do này tùy tiện quá rồi. Tên kia tức điên chỉ vào Từ Vĩ.

- Đ** c**m*, mày đùa bố mày à. Hôm nay mày tàn rồi con ạ.

Nhưng mà gã vừa dứt lời thì một tiếng gió ập đến, một cú đá nện cào thái dương của gã nằm im trên đất luôn.

Những người khác thấy đại ca bị đánh bất tỉnh liền trở nên cảnh giác, đồng loạt xông lên...

Nhưng mà thân thủ người này quá quý dị, giống như đang phát tiết, càng đánh càng tàn nhẫn, không cách nào tiếp cận. Bọn họ thăm tới độ có người chỉ mới tiến lên một bước liền bị túm đầu đập mạnh xuống sàn, ghim một đồng thủy tinh lên đầu.

Đám người này từng gặp nhiều tên lợi hại, lần nào đánh nhau cũng phải một mất một còn nhưng chưa lần nào như lần này, không kịp làm gì mới chớp mắt đã thấy anh em nằm im trên đất cổ vắn ngược tay chân cũng bị chỉnh cho không ra một cái dạng gì.

Từ Vĩ phát tiết xong xuôi rồi bước từng bước đến chỗ cô gái kia, cởi áo khoác của mình khoác lên người cô ấy.

Lúc quay sang thì thấy đám người Từ Thiên đã đứng đó từ bao giờ. Hình như là toàn bộ quá trình đều bị thấy rồi.

Nhóm ba người Giả Nghi, An Phong cùng An Lạc lần đầu chứng kiến cô bạo lực như vậy vẫn chưa hết ngỡ ngàng. An Lạc thầm cảm thấy lúc trước không so tài võ nghệ với cô quả là một quyết định đúng đắn. Lại nhìn sang người con gái đang nép vào tay Từ Vĩ thì sùng sốt.

- Tiểu Yên... Chị... chị họ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Người quen à? Còn là họ hàng cơ đấy. Thế giới này nhỏ bé như vậy sao?

- An Lạc? An Phong? Hai người ở đây sao?

Sở Tĩnh Yên vẫn chưa hết sợ hãi, vẫn níu chặt tay áo Từ Vĩ, giọng nói pha lẫn sự hoảng hốt lại mang mấy phần kiên định. Không hổ là con cháu trong gia đình quân nhân, dù có sợ hãi đến đâu nhưng trong người vẫn mang dáng vẻ trấn tĩnh đến lạ.

Ánh mắt Từ Thiên từ đầu tới cuối dán chặt lên đôi tay nhỏ bé, trắng bệch đang dùng hết sức lực bám lấy tay áo vợ nhà mình thì không vui, xung quanh dần tản ra khí lạnh.

Như cảm nhận được hơi lạnh quen thuộc, Từ Vĩ cười ngược, khẽ gỡ tay Tiểu Yên ra.

- À,... ổn rồi, cô đừng sợ... không sao rồi.

Sở Tĩnh Yên nhận ra hành động thất lễ của mình vội vàng buông tay, quay sang nói với An Lạc.

- Xin lỗi,... À An Lạc, có thể cho chị mượn điện thoại không? Chị sợ ở nhà lo lắng.

Từ Vĩ giữ một khoảng cách an toàn với Sở Tĩnh Yên tránh cho người nào đó lại ghen tuông vô cớ. Đảo mắt nhìn chiến công một lượt, cô chợt nhận ra có điều gì đó không đúng. Tất cả những người bị đánh nằm trên sàn đều bị phủ một lớp bột lấp lánh, không đúng... lớp bột đó vẫn đang tiếp tục rơi xuống chỉ là lượng rơi quá ít, rất khó phát hiện. Trong đầu Từ Vĩ chợt nhớ tới một loại thuốc dẫn cháy, không khỏi cả kinh.

An Lạc liền rút điện thoại ra, đi đến đưa cho Sở Tĩnh Yên nhưng chưa bước được bước nào liền bị Từ Vĩ ngăn lại.

- Đứng yên, tất cả nín thở.

Lời Từ Vĩ vừa nói khiến mấy người bọn họ nhận ra sự nguy hiểm, lập tức nghe theo.

Phập... phập...phập...

Từ Vĩ phóng lên trần một hàng dao bạc, toàn bộ đèn trong bar tắt ngóm. Hiện ra khung cảnh vô cùng kỳ dị. Trong không trung lơ lửng vô vàn bột lấp lánh, rơi xuống người thì không cách nào phải đi được.

Từ Vĩ lướt nhanh một lượt, bốn góc trần đều được gắn một thiết bị không ngừng phun ra chất bột đó, lượng khói ngày một nhiều.

Từ Thiên đưa mắt theo Từ Vĩ, nhanh chóng nổ súng, bắn nát bốn thiết bị đó. Lượng bột dừng tràn ra, Từ Thiên liền kéo tay Từ Vĩ, ra hiệu cho đám Tu Thuần mau chóng rời khỏi.

Ra khỏi bar, Già Nghi thở hổn hển, phui phui quần áo bọc bọc, chán ghét lớp bột lấp lánh phui mãi không đi.

- Rốt cuộc đây là cái thứ gì?

- Là chất dẫn cháy, thứ này hít phải thì chỉ cần một mồi lửa toàn bộ nội tạng chưa đầy 5 phút liền bị thiêu trụi. Nếu tôi nhớ không nhầm thì vụ án " Nấu chín cơ thể" năm 1984 bên Italy chất này là thứ dùng để gây án.

An Lạc nghe xong liền tức giận, đi tới đập vào một gốc cây bên đường.

- Con mẹ nó, muốn thiêu sống ông đây sao?

Đột nhiên ánh mắt Từ Vĩ rét lạnh, chạy tới kéo An Lạc về sau, cách gốc cây một khoảng lớn, đồng thời cô cũng áp sát xuống mặt đất.

Ngay sau đó, hàng chục mồi lửa xuyên qua tán lá phóng xuống, xẹt qua hai người, rơi xuống đất còn cháy một lúc rồi tắt.

Từ Vĩ buông cánh tay đang đè cổ An lạc ra, ngồi thẳng người dậy, mu bàn tay bị mồi lửa xẹt qua còn đang đỏ rực, ngồi thẳng người dậy, đáy mắt cô chỉ còn lại sự lạnh lẽo. Bày bày cầu kỳ như vậy, xem ra muốn giết cô đây.

Việc thời gian gần đây tên cô luôn bị treo trên bảng truy nã sát thủ với mức tiền cao đến kinh người kia, cô biết. Không ngờ bản thân lại có giá tới vậy. Khuôn mặt Từ Vĩ thoáng thoáng qua sát khí. Lão Vương sai người giết cô, cô có thể không so đo, dù sao cái mạng này cũng là do ông ta nhặt về. Nhưng muốn giết cô sao có thể dễ như vậy.

Quay sang nhìn An Lạc, Từ Vĩ gào lên.

- Cậu muốn chết thì có thể chết thông minh một tí không?

Đám hộ vệ ẩn nấp xung quanh tiến lên từ lúc nào bao quanh đám người họ, nâng cao phòng vệ.

An Lạc sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh, không kịp phản ứng lại với câu nói của Từ Vĩ. Ánh mắt rơi trên mu bàn tay cô, lấp bắp nói.

- Tay... tay chị... không sao chứ?

Từ Vĩ đứng dậy, không để ý đến An Lạc nữa, ném cho cậu một câu.

- Nó có phé thì cũng do cậu hại.

Thực ra ý mà, cô chỉ là đang giận cá chém thớt tí thôi. Ai bảo bản mặt cậu ta gọi đòn.

Từ Thiên tiến tới kéo cô vào lòng, nhìn cô một lượt. Thờ ắt ra, chỉ mới lo là cô liền bị thương, bảo anh sau này sao dám để cô ra ngoài đây.

- Em bị thương ở đâu rồi?

Nhìn anh lo lắng, trong lòng Từ Vĩ cũng an tâm lại, cô quên mất. Chỉ cần có anh ở đây, cô sao có thể gặp chuyện.

- Không sao, chỉ bị thương ngoài da chút thôi.

Vừa dứt lời, một loạt tiếng phanh xe dồn dập, gần chục chiếc xe quân dụng bao lấy bọn họ, tạo ra một khung cảnh vô cùng hoành tráng. Cũng may bây giờ là ban đêm, nếu không cả thành phố chắc chắn sẽ bị dọa cho mất mặt.

Trong xe, mấy hàng lính tràn ra xếp thành mấy lớp phòng hộ, một người trung niên bước ra, trên nét mặt hiện rõ vẻ lo lắng mấy phần tức giận.

Bước ra là Sở Dương Vân, buổi tối sau khi ông về nhà, trong nhà đã loạn cả lên. Sở Tịnh Yên chưa về, con bé từ nhỏ tới lớn chưa lần nào về muộn như vậy, trong lòng ông lại như lửa đốt, dự cảm không lành bèn cho người dò tìm định vị vị trí của Sở Tịnh Yên. Không ngờ lại trùng với địa điểm buôn người liền phát lệnh tập hợp truy bắt.

Đến nơi, bước xuống xe thấy con gái vẫn an toàn thì mới thở phào nhẹ nhõm. Đưa tay ra lệnh cho người vào bar lục soát, còn mình nhanh chóng tiến đến chỗ Sở Tĩnh Yên.

- Con không sao chứ?

Tĩnh Yên lắc đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía Từ Vĩ, nói:

- May mà nhờ anh ấy cứu nên con không sao?

Sở Dương Vân nhìn theo con gái tầm mắt rơi vào cậu thanh niên trẻ, ngờ ngợ.

- Cậu...

Từ Vĩ lúc này còn đang cảm thán trong lòng. Làm anh hùng cứu mỹ nhân vu vơ thôi mà cũng cứu được cả chị họ. Nhận ra ánh mắt Sở Dương Vân đang nhìn mình bèn gật đầu chào hỏi.

- A... Thủ trưởng Sở, trùng hợp quá.

Sở Dương Vân nhận ra giọng nói của Từ Vĩ trong lòng không khỏi cười khở. Mấy ngày trước còn trong dáng vẻ một người con gái yếu điệu thực nữ, hôm nay lại là một cậu thanh niên tràn đầy sức sống... giới tính cũng thật linh hoạt.

Đoàn xe Mạc gia cũng đã tới từ lâu, thấy mọi việc ổn thỏa Từ Thiên liền kéo cô vào trong xe trở về Mạc gia, không để người nào đó đào gốc tường nhà anh.

Từ Vĩ đành chào hỏi qua loa xong lên xe. Giờ cô không có tâm trí nhận họ hàng gì, việc cô quan tâm lúc này chính là ai đã nhận vụ ám sát cô.

Vừa lên xe, Từ Vĩ liền bị Từ Thiên kéo một tay xử lý vết thương, một tay điều khiển gõ một địa chỉ website vào máy tính, sau đó phá một đồng tầng lửa thành công tìm ra giao diện của trang web chính thức. Cô quá thông thạo việc này, Từ Vĩ nhếch môi cười giễu cợt nhìn bảng thông báo truy sát cô.

- 50 tỷ đô... Ừm cũng thật chịu chi.

Từ Thiên nhủ mảy dựa lưng vào ghế, để cô dựa vào mình, khẽ xoa đầu cô.

- Em là vô giá.

Đầu Từ Vĩ hiện lên mấy vạch đen. Có cần thả thính mọi lúc mọi nơi như vậy không?

Màu của bảng thông báo trở thành màu xám, đồng nghĩa với việc nhiệm vụ này có người nhận rồi. Để xem, là ai can đảm như vậy. Từ Vĩ gõ một loạt ký tự trên màn hình, hack thẳng vào tổng cục tổ chức đem thông tin người nhận hiện ra màn hình.

Tên người nhận hiện ra, Từ Vĩ không khỏi chép miệng chua xót.

- Tiền bối Phi Lạc, lần trước là đồng minh... lần cuối lại là kẻ thù nhỉ? Chưa xót làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Từ Thiên đưa laptop cho Từ Thuần nhanh chóng định vị vị trí của Phi Lạc, không lâu sau liền có manh mối không hồ là mạng lưới nhà Mạc gia. Từ Vĩ nhìn Tuệ Thiên lần nữa lại nhận thức sâu sắc sự lợi hại của Mạc môn.

Lần này hành động Từ Vĩ không cho mang theo quá nhiều người, vừa đúng ý anh không cần quá phô trương. Từ Thiên đành lệnh cho thuộc hạ lấp xung quanh khách sạn nơi Phi Lạc ở. Sắp xếp hành động ở một khách sạn đối diện.

- Các anh đều mang theo súng rồi chứ?

Từ Vĩ đi về phía cửa sổ sát đất kéo rèm kín mít, vừa nói. Cô bất ngờ kéo chiếc rèm cửa sổ ra, không thấy tiếng trả lời, im lặng chính là đồng ý. Cô xoay người rời khỏi phòng khách sạn, giữ tai nghe hạ lệnh:

- Khi tôi làm việc, không ai được manh động. Nghe theo lệnh tôi, các anh mọi được bình an vô sự.

- Rõ, thưa phu nhân.

Bên tai đồng loạt truyền đến tiếng của nhóm đặc chủng mà Đường Dịch sắp xếp cho cô.

Từ Vi nhàn nhã tiến vào khách sạn đối diện từ cổng lớn, đảo mắt nhìn lên các camera lắp xung quanh trần nhà, nở nụ cười hiếm hoi. Toàn bộ camera đều nhìn về phía cô. Máy giám sát cả khách sạn này đều nằm trong tầm kiểm soát của tiền bối Phi Lạc rồi nhỉ.

Từ Vi thấp giọng, đưa tay chạm nhẹ vào tai nghe được giấu tinh xảo sau tai bị mái tóc dài che khuất:

- Thiên, anh vào phòng 203. Nhóm Tư Thuần, tới phòng 205.

Từ Thiên cùng nhóm Tư Thuần tới ngay sau khi cô bước vào thang máy. Cũng may trước khi tới đều cài trang cả rồi. Hiện tại nhìn họ giống như đang đi bàn ký hợp đồng doanh nghiệp hơn.

Theo như tác phong cô thường thấy ở Phi Lạc, hẳn ta nhất định chọn căn phòng 204, tầm ngắm không cao không thấp vừa hay có thể tăng mức độ nhắm chuẩn mục tiêu mà không bị phát hiện.

Lúc này trong phòng 204, một người mặc một bộ đồ đen, đầu tóc lòa xòa, dựa lưng vào ghế, dập tắt điếu thuốc lá, nhắm mắt nghỉ ngơi. Trên bàn tàn thuốc rơi vãi lung tung vương lên cả bàn phím máy tính, trên màn hình còn nhấp nháy những chấm đỏ khắp nơi trên sơ đồ khách sạn 57 tầng này.

Từ Vi bình tĩnh bước ra khỏi thang máy, phong thái đứng kiêu vui vẻ đi thăm người bạn cũ lâu ngày gặp lại. Bên tai truyền đến giọng trầm ấm của Từ Thiên:

- Em cẩn thận một chút, anh ở bên cạnh.

Đứng trước phòng 204, cô nở nụ cười không đáp, chậm rãi giơ tay lên gõ mạnh vài tiếng theo nhịp điệu, sau đó chờ người mở cửa.

Phi Lạc đang nghỉ ngơi thì nghe thấy ám hiệu của tổ chức sát thủ liền khó hiểu, anh nhận nhiệm vụ này chưa đầy một tuần mà tổ chức đã biết. Hết gửi thông báo muốn anh báo cáo tình hình giờ lại còn cho người tìm đến tận nơi... anh rảnh đâu mà đi quan tâm tới bọn họ, phiền phức.

Từ Vi lần nữa lặp lại ám hiệu, Phi Lạc bực bội đứng dậy mở cửa. "cạch" một tiếng, cửa được mở. Bên trong vọng ra tiếng Phi Lạc đang nhàn nhạt nói.

- Mấy người rảnh rỗi như vậy sao? Cả ngày chỉ biết tìm tôi đòi báo cáo à? Có tới thì tôi cũng chả có gì cho mấy người mang về đâu.

Từ Vi lặng lẽ bước vào, không quên đóng cửa lại. Cười mỉa.

- Tiền bối sống cũng khó khăn quá nhỉ... bị kim kẹp như thế có khó chịu lắm không?

Phi Lạc dùng động tác, trong mắt thoáng một tia kinh hãi, không phải người của tổ chức. Hắn nhanh nhẹn rút khẩu súng trong ngăn bàn.

- Tiền bối, anh sơ xuất quá rồi.

Từ Vi bắn một phát vào khẩu súng của Phi Lạc, súng trong tay Phi Lạc rơi xuống đất vỡ thành ba mảnh, đủ hiểu khẩu súng trong tay Từ Vi uy lực tới cỡ nào.

- Sao cô, biết được ám hiệu của tổ chức sát thủ?

Từ Vi cười nhẹ một tiếng.

- Những thứ tôi muốn biết, đều có thể học được.

Phi Lạc cười trừ, lấy lại vẻ bất cần đời thường ngày.

- Haizzz, lâu rồi không gặp.

Từ Vi thu lại khẩu súng, nhìn người đàn ông trước mặt, bộ dạng năm phần nhếch nhác, đang nhàn hạ rót rượu. Từ Vi nhẹ nhàng mở miệng.

- Ày, lâu rồi không gặp, anh vẫn tàn như vậy nhỉ?

Phi Lạc không nhịn được cười lớn, tay đưa ly rượu, một ngón kẹp điếu thuốc hướng về phía Từ Vi.

- Combo luôn này.

Từ Vi phui bụi trên áo khoác, từ chối.

- Tôi đang cai rượu với thuốc, đừng có dụ dỗ tôi.

Anh ta lắc đầu bước đến ghế sofa, thả người xuống, đưa ly rượu lên tu một hơi rồi châm lửa hút thuốc. Một lúc sau anh ta mới lên tiếng.

- Không ngờ cô tìm được tôi. Đờ mắt công tôi đi tìm cô... cô muốn đầu thai sớm à? Chẳng lẽ hôm nay là ngày đẹp sao?

Từ Vĩ cười khinh bỉ, bước tới ngồi đối diện với Phi Lạc:

- Hừ, anh muốn giết tôi... còn chẳng động não xem mình có đủ bản lĩnh ấy không. Thế nào, định nỏ tôi banh xác ở đây à?

Phi Lạc hơi ngạc nhiên, chuyện anh đặt bom cô ta cũng biết. Là anh đánh giá thấp năng lực của Từ Vĩ hay trong chuyện này còn ẩn chuyện gì khác. Phi Lạc nhìn chăm chăm vào Từ Vĩ, ngờ vực hỏi:

- Ý cô là gì?

Từ Vĩ không nói chỉ hất mặt về phía máy tính. Phi Lạc hiểu ý, lập tức đưa mắt nhìn về phía màn hình. Toàn bộ bom anh ta đặt trong khách sạn đều bị vô hiệu hóa. Phi Lạc ném ly rượu lên bàn, hai tay lướt nhanh trên bàn phím cố gắng chỉnh lại hệ thống nhưng vô dụng. Phi Lạc ngẩng lên nhìn Từ Vĩ.

- Chuyện này là sao?

Từ Vĩ chỉnh lại tư thế, nghịch nghịch khẩu súng trong tay.

- Anh nhận nhiệm vụ giết tôi, mà không được thông báo tôi đang được ai chống lưng à?

- Chống lưng? Là ai?

Không thấy Từ Vĩ trả lời, Phi Lạc quan sát cô một lượt, toàn lực chú ý lên khẩu súng trong tay cô... nhận ra điều gì đó, trong lòng không khỏi cả kinh.

- Mặc môn?

Từ Vĩ nhìn bộ dạng bết bát của Phi Lạc mà thương xót thay.

- Ông già đó đúng là gừng càng già càng cay nhỉ? Mà cũng phải, nếu nói ra đằng sau tôi có ai thì chắc không ai dám dám fdaauf làm nhiệm vụ nàu đâu.

Phi Lạc tức tối dấm mạnh xuống bàn.

- Con mẹ nó.

Phi Lạc đan hai tay vào nhau, cúi gằm mặt xuống, cười chua xót.

- Haha, ván này tôi thua rồi... vụ cuối rồi nhỉ? Ảnh, cô còn đợi gì không mau kết liễu tôi đi.

Từ Vĩ đứng dậy, nhìn ra cửa sổ ra hiệu. Một loạt súng bắn tia chĩa vào đầu Phi Lạc.

- Không đến lượt tôi ra tay.

Phi Lạc từ tốn cầm lại ly rượu lắc nhẹ. Đưa mắt nhìn Từ Vĩ.

- Đây, tặng cô món quà cuối. Tôi vừa nhận được tin, lão Vương vừa đem MET tới thử nghiệm ở Trung Đông. Hy vọng nó giúp ích cho vị nhà của cô.

Nói rồi đứng dậy, rút tay vào túi.

- Aiza, tôi vẫn hi vọng được chết trong tay cô hơn... cảm ơn.

Từ Vĩ xoay người lại, lên nòng. "Đoàng" một tiếng trúng mi tâm của Phi Lạc.

- Như anh mong muốn.

Nói rồi mở liên lạc, lạnh lùng nói.

- Dọn xác.

Nói xong cắt đứt liên lạc, chỉnh lại quần áo đi ra khỏi phòng 204 như không có chuyện gì xảy ra.

MET thực nghiệm ở Trung Đông, kỳ quái vốn dĩ nơi đó rất bất lợi... chưa tính đến chuyện bị chia năm xẻ bảy cho các bang phái hơn nữa còn chịu cả sự cai quản của quân sự quốc gia. Tổ chức trước nay đều ít hoạt động ở đây. Lần này, đem MET tới một nơi như vậy... rốt cuộc là muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Từ Vĩ rời khỏi phòng, chậm rãi đi trong hành lang, vừa lấy điện thoại trong túi ra. Là Từ Thiên gọi tới, ấn nút nhận bên kia đã truyền đến giọng nói lo lắng:

- Em không sao chứ?

Từ Vĩ không tự chủ bật cười, bỏ lại mối tơ vò trong lòng, hơi lạnh cũng tan đi, cô cất giọng nhẹ nhàng:

- Em không sao. Em tới phòng anh rồi.

Rất nhanh cửa được mở ra. Kéo cô vào trong, lúc cánh cửa đóng lại tay trái Từ Thiên ôm chắc eo cô, tay phải luồn qua mái tóc. Anh cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn, từng chút từng chút nhấm nháp dư vị ngọt ngào trên môi cô.

Từ Vĩ còn chưa kịp hiểu đã bị anh kéo lại hôn như vậy định đẩy anh ra nhưng lại thấy sự lo lắng trong anh nên mặc cho anh quậy phá.

Từ Vĩ tựa vào người Từ Thiên, môi bị anh hôn đến sưng đỏ, trong miệng vẫn tản ra hơi thở đàn hương, Từ Vĩ khó khăn lắm mới trở lại bình thường. Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Đường Dịch cung kính báo cáo:

- Boss, bên này sắp xếp ổn thỏa rồi. Trụ sở vừa truyền đến tin tức, thông báo mở cuộc họp khẩn ạ.

Từ Thiên lạnh nhạt nói:

- Được, đợi tôi bên dưới.

- Vâng.

Từ Thiên quay đầu nhìn Từ Vĩ chăm chú:

- Vĩ, sau này em không cần tự tay mình làm những việc như vậy nữa, không cần để tay mình dính máu nữa. Em có anh rồi.

Từ Vĩ ôm chặt lấy Từ Thiên, vỗ nhẹ vào lưng anh an ủi. Cô biết anh đang lo lắng cho cô.

- Em không sợ mình dính máu thêm nữa. Nếu như giết người là để bảo vệ những gì quan trọng với em thì em sẵn sàng làm điều đó.

Từ Thiên nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô.

- Hứa với anh, dù có chuyện gì cũng không được đặt bản thân vào nguy hiểm.

Từ Vĩ cuối cùng vẫn phải đồng ý, ai bảo anh cổ chấp như vậy.

- Được.

Nghe câu trả lời Từ Thiên mới hài lòng, nắm lấy tay cô rời đi.

Thang máy vừa xuống tới tầng 1 bên ngoài đã chuẩn bị sẵn sàng xe, chỉ cần bước lên liền có thể rời đi. Từ Vĩ ngước lên nhìn trời trong lòng không khỏi cảm thán, hôm nay đẹp trời như vậy mà lại về trụ sở có quá phí của giờ hay không? Bèn kéo tay Từ Thiên.

- Thiên, anh bận thì cứ đi đi, hôm nay đẹp trời như vậy em muốn đi dạo.

Từ Thiên trong lòng chợt trở nên âm u, mới ở bên cô mấy phút. Hơn nữa anh cũng muốn đi dạo với cô mà. Từ Thiên định từ chối nhưng nhìn cô tha thiết cầu xin như vậy anh không đành lòng nên lại đồng ý, chưa xót mở miệng.

- Thôi được rồi, chiều em đấy. Đi chơi nhớ cẩn thận, khi nào về gọi anh tới đón.

Nói rồi quay sang một thuộc hạ.

- Tiểu Cảnh, cậu lái xe đưa cô đấy đi.

Tiểu Cảnh hôm nay lại được may mắn hộ tống phu nhân liền hứng khởi nhận lời, cúi người thể hiện trách nhiệm to lớn của mình.

- Vâng thưa Boss.

Từ Thiên rời đi, lưu luyến xoa nhẹ tóc cô. Đợi bọn họ đi một quãng xa, Từ Vĩ mới lên xe. Từ Vĩ nhìn khung cảnh bên đường có phần nhàm chán, ma xui quỷ khiến thế nào lại quyết định đi vào trung tâm thương mại. Thôi cũng được, vào cũng vào rồi dạo một vòng xem sao vừa hay mua vài món đồ cho Từ

Thiên cũng tốt.

Vừa nghĩ tới Từ Thiên thì những u ám trong đáy mắt Từ Vĩ bị quăng đi vụn dậm, vui vẻ tung tăng đi mua đồ.

Hôm nay Từ Vĩ mặc một bộ đồ khá đơn giản, chỉ là quần đen bó sát và áo sơ mi trắng cơ thể toát ra mấy phần tùy ý mặc dù nhìn rất đẹp nhưng chẳng phải đồ hiệu gì nên không được người khác coi trọng.

Hàng hóa ở trung tâm thương mại này đều là hàng cao cấp của nhãn hiệu nổi tiếng. Bước vào một cửa hàng nhìn đồ khá ưng mắt Từ Vĩ, nhân viên bán hàng đứng nhìn mặt mà kiểm com nên cũng không nồng nhiệt đón tiếp cô mà chỉ ân cần đi theo một người phụ nữ mặc nguyên một thân phần Dior. Từ Vĩ đi dạo quanh quanh một chút, góc cuối cùng cũng thấy một bộ đồ vô cùng hợp lý cô.

Đây là một chiếc váy trắng, không cầu kỳ phải nói là vô cùng giản dị nhưng nhìn lại mang cảm giác rất kiêu ngạo. Từ Vĩ quay lại tìm nhân viên bán hàng:

- Cô ơi, tôi muốn bộ đồ này. Gói lại giúp tôi.

Nhân viên không lập tức trả lời mà lạnh giọng nhắc nhở một câu:

- Bộ này giá 10 triệu.

- Tôi biết, trên móc ghi rồi. Gói lại đi.

Từ Vĩ không vui nhắc lại.

Sắc mặt người nhân viên bây giờ một tốt hơn một chút, hơn nữa còn trở mặt mỉm cười dịu dàng nói:

- Quý khách mời đi bên này, cô muốn trả bằng tiền mặt hay bằng thẻ ạ?

Từ Vĩ còn chưa kịp đáp lại đột nhiên bên cạnh xuất hiện một đôi tay đoạt lấy bộ đồ.

- Bộ này không tệ, gói lại cho tôi.

Nhân viên chợt khó xử nói:

- Thật thứ lỗi đây là hàng thiết kế độc quyền cửa hàng chỉ còn một bộ đồ như này thôi ạ.

Nói rồi nhìn về phía người phụ nữ kia cúi người nói tiếp:

- Thật ngại quá, vị tiểu thư bên cạnh đã lấy bộ này trước rồi ạ.

Người phụ nữ kia có vẻ không vui, khinh bỉ nhìn người nhân viên:

- Cô biết tôi là ai không mà dám nói với tôi như vậy? Tôi không cần biết, bộ đồ này tôi muốn. Gói lại cho tôi. Nếu không, gọi quản lý của cô ra đây.

Vừa dứt lời khi trong tay cô ta đột nhiên trống không, chiếc váy trở lại trong tay Từ Vĩ.

Người phụ nữ kia lập tức nổi giận.

- Trả đồ của tôi đây.

Nhìn kỹ người phụ nữ kia một lượt xem ra không là thiên kim tiểu thư nhà giàu thì cũng là tình nhân của một ông tai to mặt lớn nào đó, cũng có máu mặt đi. Từ Vĩ nhàn nhạt rút trong ví ra một chiếc thẻ, nhanh chóng quẹt một đường vào máy tính tiền.

Sắc mặt người bán hàng có chút khó coi:

- Xin lỗi, vị tiểu thư này, số dư trong tài khoản của cô không đủ để thanh toán.

- Há?

Từ Vĩ sững sờ. Ôm, Hình như thẻ của cô mấy tháng trước ăn chơi tiêu xài quá độ nên quả thật lúc này trong thẻ cũng chẳng còn bao nhiêu tiền.

Người phụ nữ kia thấy vậy lập tức cười nhạo:

- Ha, không có tiền mà còn ở chỗ này mày nên tiếng. Đúng là hạ đẳng. Bộ này của tôi rồi chứ. Thẻ đây, thanh toán.

Nói rồi đưa cho nhân viên thẻ trong túi. Người nhân viên hớn hờ hai tay cầm lấy thẻ còn chưa kịp thanh toán trên máy đã thông báo đến chiếc váy đã được thanh toán, mọi người kịp nhìn lại thì chỉ thấy Từ Vĩ đang nhàn hạ cất chiếc thẻ đen vào ví.

Từ Vĩ trước nay chưa từng có thói quen dùng tiền của người khác nhưng không ngờ lần này đã xuất hiện tình huống lúng túng như vậy. Cô thực sự rất

thích bộ đồ này nên đành móc tấm thẻ đen mà Tử Thiên cho cô ra để thanh toán. Tấm thẻ Huyền Thoại, người có tiền cũng chưa chắc đã có được những người sở hữu tấm thẻ này không phải là nhân vật trọng yếu của các quốc gia thì cũng là doanh nhân bạc tỷ.

Tử Vĩ cầm túi quần áo, xoay người rời đi để lại đám người mắt chữ o mồm chữ A ở lại nhìn cô, chưa kịp định hình lại chuyện vừa xảy ra.

Đi khỏi khu thời trang của nữ, lúc Tử Vĩ xuống lầu liền ngang qua khu quần áo của nam.

Ừm, dạo một vòng Tử Vĩ dừng lại trước cửa hàng của nhãn hiệu bình thường Tử Thiên hay mặc. Phong cách đặc biệt cấm dục, nhìn vừa cao ngạo lại lạnh lùng. Tử Vĩ ngao ngán lắc đầu. Ánh mắt cô rời đến cửa hàng sát vách nhãn hiệu này cũng khá nổi tiếng phong cách năng động hơn nhiều.

Trước mắt cô là một bộ vest màu đỏ rượu do dự ba phút Tử Vĩ bắt đầu tưởng tượng đại thần nhà mình mặc bộ đồ này sẽ thế nào. Yêu nghiệt chết mắt cô quyết định, mua!

Lúc thanh toán xong ra khỏi cửa Tử Vĩ không cẩn thận va phải một bà lão, nhìn cách ăn mặc liền biết là vị lão phu nhân của nhà gia thế nào đó. Người này bị va phải nhưng không chút cau có. Được Tử Vĩ đỡ xong còn ân cần nói:

- Cô bé, cảm ơn.

Tử Vĩ nghe xong liền áy náy, là cô va phải người ta mà.

- Thực xin lỗi, là lỗi của cháu đã va phải bà. Bà không sao chứ ạ?

- Ta không sao, được rồi. Cháu đâu có ý.

Vị lão phu nhân nở nụ cười hiền từ. Bên trong, quản lý vội mang một túi đồ ra, cung kính nói với vị lão phu nhân kia.

- Phu nhân, đồ ngài để quên ạ.

Lão phu nhân nhận lại, thở hắt ra một hơi lấy hộp quà trong túi ra, vuốt ve chiếc cà vạt trong đó.

- Tôi đang định đi tìm nó đây, thật may quá, cảm ơn cô. Hôm nay sinh nhật ông nhà tôi, tôi mà làm mất quà tôi chuẩn bị cho ông ấy chắc ông ấy buồn lắm.

Tử Vĩ không tiện ở lại nữa, xin lỗi người đó một lần nữa mới rời đi. Trong lòng tràn vào một hơi ấm. Hóa ra thứ gọi là hạnh phúc đến đầu bạc răng long cũng chỉ có thế, thực rất đơn giản. Tử Vĩ mỉm cười tiếp tục dạo quanh.

Cùng lúc đó trong phòng họp của tổng bộ Mạc gia.

Tử Thiên đang nghe báo cáo thì nhận được hai tin nhắn liên tiếp mở ra là tin nhắn thông báo số dư tài khoản thay đổi do ngân hàng gửi tới. Khuôn mặt nghiêm túc của Tử Thiên hiện lên một nụ cười thỏa mãn. Cuối cùng vợ cũng tiêu tiền của anh rồi... thật có động lực đi làm kiếm tiền về nuôi vợ.

Lại nói, Tử Vĩ ở trung tâm thương mại dạo khắp đông tây nam bắc, vệ sĩ thì xách túi lớn túi nhỏ đi theo, cô có ý định cầm giúp thì nhất định không nhận, mấy người đó còn coi việc này rất đáng tự hào nữa, thật không hiểu nổi tư duy mấy người. Cơ mà khung cảnh này cũng hoành tráng quá đi, cô hiện tại có giống phú bà hay không? Ahaha nghĩ thôi cũng vui nguyên ngày rồi.

Cuối cùng đất đai trong khu trung tâm thương mại này cũng được cô khai phá hết, lúc xuống công chuẩn bị về nhà trời cũng quá giờ trưa rồi. Tiểu Cảnh cất đồ xong đi tới nói với Tử Vĩ:

- Bà chủ, để tôi thông báo với boss.

Tử Vĩ đưa tay che bớt ánh sáng, vừa nói vừa đi vào trong xe. Tiểu Cảnh hiểu ý, nhanh nhẹn mở cửa.

- Không cần phiền phức như vậy, cậu đưa tôi đi được chả lẽ không đưa được tôi về. Đi thôi, qua giờ trưa rồi.

- Vâng.

Đi được một quãng điện thoại cô truyền đến tin nhắn: "Mua sắm xong rồi?"

Đại boss cũng tâm linh tương thông quá rồi. Cô chỉ mới trèo lên xe còn chưa ngồi ấm nữa. Tử Vĩ vui vẻ nhắn lại: "Em về rồi, anh họp xong rồi sao?"

Bên kia lại nhắn tới: "Còn một lúc nữa, anh còn muốn đi đón em mà." Phía sau kèm theo một đồng icon khóc ròng.

Phụt, đại boss cute không chịu được, Tử Vĩ không nhịn được nở nụ cười, boss nhà mình cũng có ngày như thế này à. Vui vẻ nhắn lại anh: "Được rồi, được rồi. Boss nghiêm túc kiếm tiền đi, em đang lập tức phi về bên anh đây."

Bên kia rất nhanh truyền tới: "Anh đi kiếm tiền nuôi vợ. Vợ về cẩn thận."

Nhìn mấy dòng tin kia Tử Vĩ không khỏi đỏ mặt, bất giác mỉm cười. Thong thả nhìn ra cửa sổ, đi đến bờ sông, Tử Vĩ chợt thấy ở lan can cách đó không

xa có một cặp vợ chồng già nhìn ăn mặc đơn giản nhưng để ý kỹ thì cũng thấy có vẻ có tiền đang bị một đám người vây lấy. Gì đây? Muốn cướp bóc giữa ban ngày à?

Cặp vợ chồng già bị dồn tới sát lan can. Ông lão này chống gậy, một tay ôm lấy người bạn già, nhìn bóng lưng thẳng tắp vững chãi vô cùng. Từ Vĩ bị khí chất của người này thu hút nên mới nhìn nhiều thêm một chút, trong lòng nổi húng bát quái: "Chỗ này khá vắng, cô có nên giúp họ chút không nhỉ? Hay thôi đi... cô đâu phải bồ tát." Đang chuẩn bị ngoảnh mặt làm ngơ thì đúng lúc ông lão đổi sắc mặt, vẻ mặt ngày càng đau đớn, sau đó không trụ được khụy xuống. Bà lão hoảng sợ nước mắt lã chã rơi. Đi đến chỗ rẽ Từ Vĩ mới nhìn rõ gương mặt bà lão đó. Kia chẳng phải người cô va phải lúc mua đồ cho Từ Thiên hay sao. Dù sao cũng có duyên phận, cô cũng khá thiện cảm với người này liền không do dự kêu Tiểu Cảnh dừng xe. Từ Vĩ lại gần đám thanh niên kia vội vàng đỡ ông lão dậy.

- Ông ơi, ông sao thế?

Ông lão sắc mặt tím tái, hô hấp ngày càng nhanh. Máy thanh niên du côn kia thấy Từ Vĩ đột nhiên nhảy vào thoát nhìn có vẻ có tiền. Cho dù không có nhưng có sắc nha, liền giở trò lưu manh.

- Em gái, em bao đồng quá... ả chà nhưng cũng xinh phết nhỉ? Hôm nay theo anh đi... anh cho em vui về.

Một người khác cũng cười khinh bỉ quay sang nhìn cặp vợ chồng già hắt mặt. Tay cầm lọ thuốc nhỏ ném qua lan can.

- Mau đưa nốt mấy thứ kia đây, thằng này không đủ kiên nhẫn chơi với ông bà đâu.

Nói rồi định đập bà lão một cái nhưng chỉ mới nhắc chân lên đã hối hận không kịp. Từ Vĩ nhanh hơn hấn ta, đứng dậy đập một cái vào cẳng chân hấn kêu rắc một tiếng. Đám anh em đi theo thấy thế liền xông vào Từ Vĩ, chưa kịp chạm vào cô đã bị coi tấn cho thế thâm, một đám gần chục người mà bị cô xử gọn chỉ mất mấy giây. Lúc Tiểu Cảnh chạy tới cũng chỉ biết dọn dẹp hiện trường.

Quay lại hai vợ chồng già chỉ thấy người vợ bắt lực khóc nức lên.

- Phải làm sao đây... lũ súc sinh ấy ném lọ thuốc đi rồi.

Bà lão tay cầm điện thoại run rẩy bấm gọi cấp cứu.

Từ Vĩ đưa mắt xuống bờ sông liền thấy lọ thuốc nhỏ màu trắng đang chậm chậm lặn xuống rồi rơi vào dòng nước.

Từ Vĩ không kịp nghĩ gì đã phi qua lan can trượt xuống nhảy "ùm" vào dòng nước, nhanh chóng vớt lọ thuốc. Tiểu Cảnh ngẩng lên chỉ thấy một màn như vậy không khỏi hoảng hốt chạy lại lan can gào lớn, lần này xong rồi... anh không bảo vệ tốt bà chủ, đại boss nhất định sẽ ngủ mê phanh thây anh.

- Bà chủ.

Mấy giây sau cô bò lên bờ không chần trừ đưa nó cho bà lão. Bà lão vội đổ ra hai viên lập tức nhét vào miệng ông.

Một lát sau sắc mặt ông cụ cũng hồi phục lại. Bà lão lúc này mới dám thở bình thường, trấn tĩnh lại nhìn kỹ người con gái trước mặt.

- Là cháu? Cô bé va phải ta trong trung tâm thương mại sao?

Từ Vĩ cười khỏ, gật đầu.

- Trùng hợp quá, đúng lúc cháu ngang qua đây.

Bà lão vội nắm lấy bàn tay Từ Vĩ.

- Cảm ơn cháu, nếu không có cháu chúng ta đã gặp nạn rồi.

Từ Vĩ ướt từ đầu đến chân, Tiểu Cảnh vội trở lại xe lấy ra một cái khăn mỏng chạy lại khoác lên người Từ Vĩ, lo lắng.

- Bà chủ, cô không sao chứ?

Từ Vĩ nhìn sang vừa hay thấy được bộ mặt bị dọa sợ đến trắng bệch của Tiểu Cảnh đành lên tiếng an ủi.

- Tôi không sao, cảm ơn cậu.

Nói rồi quay sang nhìn hai ông bà. Đứng xa tiếc còi cảnh sát cùng xe cấp cứu cũng đã tới, Từ Vĩ nhìn đồng hồ cũng không còn sớm liền nói.

- Bà à, cảnh sát với xe cấp cứu tới rồi. Bà đừng lo nữa. Không còn sớm, cháu phải đi rồi.

Nói rồi đứng dậy rời đi, Tiểu Cảnh còn mở sẵn cửa xe đứng chờ cô vào. Đợi ông lão được đưa vào xe cứu thương, bà lão chợt nhớ ra gì đó vội chạy theo Từ Vĩ gọi với lại.

- Cô gái, cháu tên gì vậy?

Từ Vĩ mới đi được mấy bước, quay lại nở nụ cười nhẹ.

- Bà mau trở lại với ông đi ạ.

Nói rồi vào xe. Bà lão nhìn theo bóng xe một hồi mãi tới lúc y tá gọi lại mới sực tỉnh chạy lại xe cứu thương.

Ông lão hồi phục lại tinh thần nhưng vẫn còn mệt mỏi khẽ vỗ nhẹ vào lưng bà nhà an ủi, ý không cần lo lắng. Trong đầu hồi tưởng một hồi.

- Cô gái vừa rồi thân thủ thật tốt.

Lão phu nhân cũng không tiếc lời khen.

- Đúng vậy, lại còn rất tốt bụng, lễ phép. Thật muốn biết là con cháu nhà ai.

Ông lão hơi thất vọng, cứ nghĩ bà ý hỏi rồi chứ.

- Bà chưa hỏi cô bé ấy sao? Mà thôi, lúc ấy khung cảnh hỗn loạn như vậy... không thể trách bà được. Bà bị dọa sợ rồi.

- Lúc này tôi có gọi với theo, nhưng con bé không nói.

Hai người đều thờ dài, chợt bà lão nhớ ra gì đó vội quay sang hỏi ông lão.

- Ôi tôi thật hồ đồ... lúc va phải con bé tôi phải để ý rồi mới phải. Trông nó giống Tiểu Lan lắm ông ạ. Sao có thể giống như thế chứ?

Ông lão tuy chỉ nhớ mơ hồ lại gương mặt Từ Vĩ tuy ông cũng ngờ ngợ nhưng không dám nhắc đến sợ bà nhà đau lòng, vừa hay bà ý lại nhắc tới trước sự nghi hoặc trong lòng càng khẳng định hơn, khẽ vỗ vai an ủi.

- Được rồi, về rồi bảo Dương Văn điều tra. Dù sao là chúng ta cũng mang ơn con bé.

Bà lão dịu lại suy nghĩ, thỏa hiệp không nghĩ tới nó nữa.

- Phải... ông nghỉ ngơi chút đi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Phải Kỳ Duyên Là Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.